

திரு.வி.க.

தமிழ்க்கொடை

9

தமிழ்மண்

9

திரு.வி.க. தமிழ்க்கொடை

“ இருபதாம் நூற்றாண்டின் அதிகாலைப்
பொழுதில் இருள் கவ்வியிருந்த இந்தியாவில்
காந்தியம் என்ற சத்தியக் கனல் சுடர்விட்டுப்
புத்தொளி பரப்பியபோது தன்னை
மறந்திருந்த தமிழகமும் தன்னை
உணர்ந்து எழுந்தபோது சுந்தரம்பிள்ளை
என்னும் கோழி கொக்கரக்கோ கூவியது.
அந்தத் தெய்வத் திருநாட்டின் திருப்பள்ளி
எழுச்சியைப் பாரதிக் குயில் பாடிக் களித்தது.
அந்த இனிய வேளையில் தமிழர்
உள்ளமெல்லாம் உணர்வு வெள்ளமெனப்
பெருக உயிர்ப்பினை எழுப்ப, ஓடி வந்தது
திரு.வி.க. என்ற தமிழ்த்தென்றல்.
அவர்தம் வாழ்வு அழகியலாக அரும்பி,
பொருளியலாக மலர்ந்து, அரசியலாக
மணம் வீசி, அருளியலாகக் கனிந்தது.”

-கா.செல்லப்பன்

2, சிங்காரவேலர் தெரு
தியாகராயர் நகர்
சென்னை - 600 017
தொ.பேசி: 24339030

↪ **பெரியபுராணம்**
(குறிப்புரைபடி வகையும்) – 3

தீருவிக் தமிழ்க்கொடை

ஆசிரியர்
திருவாரூர்-வி. கலியாணசுந்தரனார்

தொகுப்பாசிரியர்
இரா. இளங்குமரனார்

பதிப்பாளர்
கோ. இளவழகன்

நூற் குறிப்பு

நூற்பெயர்	: திரு.வி.க. தமிழ்க்கொடை - 9
ஆசிரியர்	: திருவாரூர்-வி. கலியாணசுந்தரனார்
தொகுப்பாசிரியர்	: இரா. இளங்குமரனார்
பதிப்பாளர்	: கோ. இளவழகன்
முதல் பதிப்பு	: 2006
தாள்	: 18.6 கி வெள்ளைத் தாள்
அளவு	: 1/8 தெம்மி
எழுத்து	: 11 புள்ளி
பக்கம்	: 8+320=328
நூல் கட்டமைப்பு	: இயல்பு (சாதாரணம்)
விலை	: உருபா. 305/-
படிகள்	: 1000
நூலாக்கம்	: பாவாணர் கணினி தி.நகர், சென்னை - 17.
அட்டை வடிவமைப்பு	: இ. இனியன்
அச்சிட்டோர்	: வெங்கடேசுவரா ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ் ஆயிரம் விளக்கு, சென்னை - 6.
வெளியீடு	: தமிழ்மண் பதிப்பகம் 2, சிங்காரவேலர் தெரு, தியாகராயர்நகர், சென்னை - 600 017. தொ.பே. 2433 9030

நுழைவுரை

தமிழக வரலாற்றில் இருபதாம் நூற்றாண்டு பல்வேறு நிலைகளில் சிறப்பிடம் பெறத்தக்க குறிப்புகளை உடையது. பன்னூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின் மொழியுணர்ச்சியும், கலையுணர்ச்சியும் வீறுகொண்டெழுந்த நூற்றாண்டு. இந்த நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தமிழ்நாட்டின் வரலாற்றை - பண்பாட்டை வளப்படுத்திய பெருமக்களுள் **தமிழ்த்தென்றல் திரு.வி.கலியாணசுந்தரனாரும்** ஒருவர். இவர் உரைநடையை வாளாக ஏந்தித் தமிழ்மண்ணில் இந்தியப் பெருநிலத்தின் விடுதலைக்கு உன்னதமான பங்களிப்பைச் செய்தவர்; வணங்கத்தக்கவர்.

நினைவு தெரிந்த நாள்முதல் பொதுவாழ்வில் ஈடுபாடுடையவன் நான். உலகை இனம் காணத் தொடங்கிய இளமை தொட்டு இன்றுவரை தொடரும் என் தமிழ் மீட்புப் பணியும், தமிழர் நலம் நாடும் பணியும் என் குருதியில் இரண்டறக் கலந்தவை. நாட்டின் மொழி, இன மேன்மைக்கு விதைவிதைத்த தமிழ்ச் சான்றோர்களின் அருந்தமிழ்ச் செல்வங்களைத் தமிழருக்குக் கொண்டுசேர்க்க வேண்டும் எனும் தளராத் தமிழ் உணர்வோடு தமிழ்மண் பதிப்பகத்தைத் தொடங்கினேன்.

தமிழ்த்தென்றல் திரு.வி.க. தமிழ் வாழ்வு வாழ்ந்தவர். 54 **நூல்களைப்** பன்முகப்பார்வையுடன் எழுதித் தமிழர்களுக்கு அருந்தமிழ்க் கருவுலமாக வைத்துச்சென்றவர். இவற்றைக் காலவரிசைப்படுத்தி, பொருள்வழியாகப் பிரித்து வெளியிட்டுள்ளோம். தமிழறிஞர் ஒருவர், தம் அரும்பெரும் முயற்சியால் பல்வேறு துறைகளில் எப்படிக்கால்பதித்து அருஞ்செயல் ஆற்ற முடிந்தது என்பதை உலகெங்கும் வாழும் தமிழர்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் எனும் பெருவிருப்பத்தால் இத்தொகுப்புகளை வெளியிட்டுள்ளோம்.

திரு.வி.க. வின் வாழ்க்கைச் சுவடுகளும், அறவாழ்க்கை நெறியும், குமுகாய நெறியும், இலக்கிய நெறியும், சமய நெறியும், அரசியல் நெறியும், இதழியல் நெறியும், தொழிலாளர் நலனும், மகளிர் மேன்மையும் பொன்மணிகளாக இத் தொகுப்பு

களுக்குப் பெருமை சேர்க்கின்றன. இவர்தம் உணர்வின் வலிமையும், பொருளாதார விடுதலையும், தமிழ் மொழியின் வளமையும் இந் நூல்களில் மேலோங்கி நிற்கின்றன. இந்நூல்களைத் தமிழ் கற்கப் புகுவார்க்கும், தமிழ் உரைநடையைப் பயில விரும்புவார்க்கும் ஊட்டம் நிறைந்த தமிழ் உணவாகத் தந்துள்ளோம்.

திரு.வி.கலியாணசுந்தரனார் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சியின் மூலவர்; தமிழ் உரைநடையின் தந்தை; தமிழ் நிலத்தில் தொழிற்சங்க இயக்கத்துக்கு முதன்முதலில் வித்தூன்றிய வித்தகர்; தமிழர்கள் விரும்பியதைக் கூறாது, வேண்டியதைக் கூறிய பேராசான்; தந்தை பெரியார்க்கு வைக்கம் வீரர் என்று பெயர் சூட்டி மகிழ்ந்த பெருமையர்; தமிழ்ச் சிந்தனை மரபிற்கு அவர் விட்டுச்சென்ற சிந்தனைகள் எண்ணி எண்ணிப் போற்றத் தக்கவை. இன்றும், என்றும் உயிர்ப்பும் உணர்வும் தரத்தக்கவை.

சமயத்தமிழை வளர்த்தவர்; தூய்மைக்கும், எளிமைக்கும், பொதுமைக்கும் உயிர் ஓவியமாக வாழ்ந்தவர்; அன்பையும், பண்பையும், ஒழுங்கையும் அணிகலனாய்க் கொண்டவர்; தன்மதிப்பு இயக்கத்துக்குத் தாயாக விளங்கியவர்; பழமைக்கும் புதுமைக்கும் பாலமாக இருந்தவர்; எல்லாரையும் கவர்ந்து இழுத்த காந்தமலையாகவும்; படிப்பால் உயர்ந்த இமயமலையாகவும்; பண்பால் குளிர் தென்றலாகவும், தமிழகம் கண்ணாரக் கண்ட காந்தியாகவும், அவர் காலத்தில் வாழ்ந்த சான்றோர்களால் மதிக்கப்பெற்றவர். .

சாதிப்பித்தும், கட்சிப்பித்தும், மதப்பித்தும், தலைக்கு ஏறி, தமிழர்கள் தட்டுத் தடுமாறி நிற்கும் இக்காலத்தில் வாழ்நாள் முழுதும் தமிழர் உய்ய உழைத்த ஒரு தமிழ்ப் பெருமகனின் அறிவுச் செல்வங்களை வெளியிடுகிறோம். தமிழர்கள் எண்ணிப் பார்ப்பார்களாக. தமிழரின் வாழ்வை மேம்படுத்தும் அனைத்துத் துறைகளிலும் தமிழ் இடம்பெற வேண்டும் எனும் தொலைநோக்குப் பார்வையோடு எம் பதிப்புச் சுவடுகளை ஆழமாகப் பதித்து வருகிறோம். தமிழர்கள் அறியாமையிலும், அடிமைத் தனத்திலும் கிடந்து உழல்வதிலிருந்து கிளர்ந்தெழுவதற்கும், தீயவற்றை வேரோடு சாய்ப்பதற்கும், நல்லவற்றைத் தூக்கி நிறுத்துவதற்கும் திரு.வி.க.வின் தமிழ்க்கொடை எனும் செந்தமிழ்க் களஞ்சியங்களைத் தமிழர்களின் கைகளில் தவழ விடுகிறோம். கூனிக்குறுகிக் கிடக்கும் தமிழர்களை நிமிர்த்த முனையும் நெம்புகோலாகவும், தமிழர்தம் வறண்ட நாவில் இனிமை தர வரும் செந்தமிழ்த்தேன் அருவியாகவும் இத்

தமிழ்க் கொடை திகழும் என்று நம்புகிறோம். இதோ! பகுத்தறிவுப் பகலவன் தந்தை பெரியாரும், தமிழ்ப் பதிப்புலக மேதையும் செந்தமிழைச் செழுமைப்படுத்திய செம்மலைப் பற்றிக் கூறிய வரிகளைப் பார்ப்போம்.

“தனக்கென வாழ்பவர்கள் ஒவ்வொருவரும் கலியாண சுந்தரனார் அவர்களைப் படிப்பினையாகக் கொள்வார்களாக”

- தந்தை பெரியார்.

“திரு.வி.க. தோன்றியதால் புலவர் நடை மறைந்தது; எளிய நடை பிறந்தது. தொய்வு நடை அகன்றது; துள்ளு தமிழ் நடை தோன்றியது. கதைகள் மறைந்தன; கருத்துக்கள் தோன்றின. சாதிகள் கருகின; சமரசம் தோன்றியது.”

- ச. மெய்யப்பன்.

தமிழர் அனைவரும் உளம்கொள்ளத்தக்கவை இவை.

தாய்மொழியாம் தமிழ்மொழி மீது அளப்பரிய காதல் கொண்டவர் திரு.வி.க. இவர் பேச்சும் எழுத்தும் தமிழ் மூச்சாக இருந்தன. தமிழ்நாட்டு அரசியல் மேடைகளில் ஆங்கிலமே பேச்சுமொழியாக மதிக்கப்பட்ட காலத்தில் தமிழுக்குத் தென்றலாக வந்து மகுடம் சூட்டிய பெருமையாளர். தமிழின் - தமிழின் எழுச்சியை அழகுதமிழில் எழுதி உரைநடைக்குப் புதுப்பொலிவும், மேடைத் தமிழுக்கு மேன்மையும் தந்த புரட்சியாளர்.

சுலப்பு மணத்துக்கும், கைம்மை மணத்துக்கும் ஊக்கம் தந்தவர்; வழக்கி விழுந்த மகளிர் நலனுக்காக உழைத்தவர்; பெண்களின் சொத்துரிமைக்காகப் பேசியவர்; ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் சமஉரிமை என்று வாதிட்டவர்; பெண்ணின் எழுச்சிக்குத் திறவு கோலாய் இருந்தவர்; ‘கற்பு’ என்பது பெண்களுக்கு மட்டுமன்று ஆண்களுக்கும் உண்டு என்று வலியுறுத்தியவர்; மாந்த வாழ்வியலுக்கு ஓர் இலக்கியமாக வாழ்ந்து காட்டியவர்; இளமை மணத்தை எதிர்த்தவர்; அரசியல் வானில் துருவ மீனாகத் திகழ்ந்தவர்; தமிழர்களுக்கு அரசியலில் விழிப்புணர்வை ஊட்டியவர்; சமுதாயச் சிந்தனையை விதைத்தவர்; ஒழுக்க நெறிகளைக் காட்டியவர்.

சங்கநூல் புலமையும், தமிழ் இலக்கண இலக்கிய மரபும் நன்குணர்ந்த நல்லறிஞர், ஓய்வறியாப் படிப்பாளி, சோர்வறியா உழைப்பாளி, நம்மிடையே வாழ்ந்துவரும் செந்தமிழ் அந்தணர் இரா. இளங்குமரனார் அவர்கள், ‘தீந்தமிழ் அந்தணர்’ திரு.வி.க.வின் நூல் தொகுப்புகளில் அடங்கியுள்ள பன்முக மாட்சிகளை - நுண்ணாய்வு நெறிகளை ஆய்வு செய்து, அவர்தம் பெருமையினை மதிப்பீடு செய்து நகருக்குத் தோரணவாயில்

போன்று இத்தொகுப்புகளுக்கு ஒரு **கொடையுரையை** அளித்துள்ளார். அவர்க்கு எம் நெஞ்சார்ந்த நன்றி.

தமிழர் பின்பற்றத்தக்க உயரிய வாழ்க்கை நெறிகளைத் தாம் படைத்தளித்த நூல்களின்வழிக் கூறியது மட்டுமின்றி, அவ்வரிய நெறிகளைத் தம் சொந்த வாழ்வில் கடைப்பிடித்துத் தமிழர்க்கு எடுத்துக்காட்டாக வாழ்ந்து காட்டினார் திரு.வி.க. என்பதை வாழும் தலைமுறையும், வருங்காலத் தலைமுறையும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும் - பயன்கொள்ள வேண்டும் எனும் விருப்பத்தோடு இந்நூல்களை வெளியிட்டுள்ளோம்.

தமிழ்த்தென்றல் திரு.வி.க. நினைந்து நினைந்து, உணர்ந்து உணர்ந்து, உவந்து உவந்து எழுதிய படைப்புகளைத் தொகுத்து ஒருசேர வெளியிட்டுத், தமிழ்நூல் பதிப்பில் மணிமகுடம் சூட்டி உள்ளோம். விரவியிருக்கும் தமிழ் நூல்களுக்கிடையில் இத் தொகுப்புகள் தமிழ் மணம் கமழும் ஒரு பூந்தோட்டம்; ஒரு பழத்தோட்டம். பூக்களை நுகர்வோம்; பழங்களின் பயனைத் துய்ப்போம். தமிழ்மண்ணில் புதிய வரலாறு படைப்போம். வாரீர்! இந்நூல் உருவாக்கத்திற்கு துணை நின்றோர் அனைவருக்கும் எம் நன்றியும் பாராட்டும்.

திரு.வி.க. வெனும் பெயரில் திருவிருக்கும்;

தமிழிருக்கும்! இனமிருக்கும்!

திரு.வி.க. வெனும் பெயரில் திருவாரூர்ப்

பெயரிருக்கும்! இந்தநாட்டில்!

திரு.வி.க. வெனும் பெயரால் தொழிலாளர்

இயக்கங்கள் செறிவுற்றோங்கும்!

திரு.வி.க. வெனும் பெயரால் பொதுச்சமயம்

சீர்திருத்தம் திகழமிங்கே!

- பாவலரேறு பெருஞ்சித்திரனார்

- கோ. இளவழகன்

பதிப்பாளர்

ഡെമ്പുറാണി
(ആർഡിപുറുഡുൾ വടനാലുൾ) - 3

திருநின்ற சருக்கம் -5

26. திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

கொச்சகக் கலி

1271. திருநாவுக் கரசு வளர் திருத்தொண்டின் நெறிவாழ்,
வருளுனத் தவமுனிவர் வாஃசர் வாய்மைதிகழ்
பெருநாமச் சீர்பரவல் உறுகின்றேன்; பேர் உலகில்
ஒருநாவுக்கு உரைசெய்ய ஒண்ணாமை உணராநீதன்.

திருநாவுக்கரசர் வளர்த்த திருத்தொண்டின் நெறி வாழ்க.
(அந்நெறி வளர்க்க) வந்த ஞானத்தவ முனிவராகிய அவ் வாஃசர்.
வாஃசர் - திருநாவுக்கரசர். உண்மை விளங்கும் அவர் தஞ் சரித்திரத்தைச் சொல்லப் புகுகிறேன் என்றபடி. வாஃசர் என்பவர் ஒரு முனிவரென்றும், அவர் திருநாவுக்கரசராகப் பிறந்தவர் என்றும் பின்னே புனையப் பெற்ற ஒரு கதையைப் பொருளாகக்கொண்டு அக் கதைக்கியையச் சிலர் இப் பாட்டிற்குப் பொருள் கூறியுள்ளனர். யானும் இளமையில் அக் கூற்றுக்கு இரையானேன். வாஃசர் என்பதும் திருநாவுக்கரசர் என்பதும் ஒரு பொருள் குறிப்பனவே. 18, 48, 75 -ஆம் பட்டுகளின் குறிப்புகளைப் பார்க்க. திருநாவுக்கரசர் சமய குரவருள் ஒருவராதலானும், அவர் தம் வாழ்வு பெரிதுந் தொண்டையே பற்றி நின்றமையானும், அவர்தந் தொண்டை வாழ்த்தும் வழி அவர்தம் புராணத்தைப் பாட ஆசிரியர் தொடங்குகிறார். திருஞானசம்பந்தர்க்கும் ஒரு பாட்டில் வாழ்த்துக் கூறியே ஆசிரியர் அப் புராணத்தைப் பாடப் புகுந்தமையும் ஈண்டுக் கருதற் பாலது. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பாட்டுடைத் தலைவராகலானும், சருக்க முடிவுதோறும் அவருக்கு வாழ்த்துக் கூறப்பெறுதலானும், தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்தில் தனி வாழ்த்துக் கூறுதற்கு அவசிய மில்லை யென்க.

1

1272. தொன்மைமுறை வருமண்ணின் துகள்அன்றித் துகள்இல்லா
நன்மைநிலை ஒழுக்கத்து நலம்சிறந்த குடிமல்கிச்
சென்னிமதி புனையவளர் மணிமாடச் செழும்பதிகள்
மன்னிநிறைந் துளது; திரு முனைப்பாடி வளநாடு.

பழைய முறைப்படி. துகள் (புழுதி) அன்றி வேறு துகள் (குற்றம்) இல்லாத. மல்கி - பெருகி. சிகரத்தில் சந்திரன் தவமுதலால்

அணி செய்ய வளர்ந்த; சிகரத்தில் சந்திரன் குளிக்க வளர்ந்த எனினு
மாம். மன்னி - நிலையாக. திருமுனைப்பாடி வளநாடு தொன்மை
முறை வருவதும், மண். . துகளில்லாததும் ஆகிய நன்மை நிலை
யொழுக்கத்து. . உளது. 2

1273. புனப்பண்ணை மணியினொடும் புறவின்றும் புதுமலரின்
கனப்புஎண்ணில் திரைசுமந்து, கரைமருங்கு பெரும்பகட்டு ஏர்
இனப்பண்ணை உழும்பண்ணை எறிந்துஉலவி எவ்வகும்
வனப்புஎண்ண வரும்பெண்ணை மாந்திபாய் வளம்பெருகும்.

புனப்பண்ணை மணியினொடும் - குறிஞ்சி நிலத்திலிருக்குங்
கூட்டமான இரத்தினங்களொடும். புற. . கனப்பு - முல்லை நிலத்தி
லிருக்கும் வாசனையுடைய புது மலர்களின் திரளை. எண். . மருங்கு
- எண்ணில்லாத அலைகள் சுமந்து கரைப் பக்கங்களில். பெரும். .
.எறிந்து - பெரிய எருமைகள் பூட்டப்பட்ட ஏர்களின் அதிக கூட்
டங்கள் உழுகின்ற வயல்களில் எறிந்து. வனப்பு எண்ணை - அழகை
மதிக்க. 3

1274. கால்எல்லாம் தகட்டுவரால்; கரும்புஎல்லாம் கண்பொழிதேன்;
பால்எல்லாம் கதிர்ச்சாலி; பரப்புஎல்லாம் குவைக்கழுகு;
சால்எல்லாம் தரளம்நிரை; தடம்எல்லாம் செங்கழுநீர்;
மேல்எல்லாம் அகில் தூபம்; விருந்துஎல்லாம் திருந்துமனை.

கால் - நீர்க்கால். வரால் மீன்கள். கண் - கணுக்கள். பால் - பக்கம்.
சாலி - நெற்கள். பரப்பு - அகன்ற இடம். சால் - படைச்சால். தரள
நிரை - முத்து வரிசைகள். தடம் - குளம். செங்கழுநீர் - செங்குவளை.
திருந்திய மனைகளிலெல்லாம் விருந்து. 4

1275. கடைஞர்மிடை வயல்குறைந்த கரும்புகுறை பொழி கொழுஞ் சாறு
இடைதொடுத்த தேன் இழிய, இழிந்துஓழுகும் நீத்தமுடன்
புடைபரந்து. ஞிமிறுஓலிப்பப் புதுப்புனல் போல் மடைஉடைப்ப,
உடைமடைஅக் கரும்புஅடு கட்டியின் அடைப்ப ஊர்கள்தொறும்.

கடைஞர். . குறை - பள்ளர்கள் நெருங்கிய வயல்களில்
துண்டிக்கப்பட்ட கரும்புக் குறைகள். இடை. . நீத்துமுடன் -
(கொம்புகளுக்கு) இடையிடையே கட்டப்பட்டுள்ள தேன் கூடுகள்
கிழியச் சொரிந்து பாயும் (தேன்) வெள்ளத்தோடு. புடை. . ஒலிப்ப -
பக்கங்களில் பரவி வண்டுகள் ஒலிக்க. புதுப்புனல்போல் - புதிய
நீரைப்போல (ஓடி). புதுப்புனல்போய் என்னும் பாடத்துக்குப் புதுப்
புனலுடன் போய் என்றுரைக்க. உடை. . அடைப்ப - உடைபட்ட
மடைகளை அக் கரும்புஞ் சாற்றால் காய்ச்சப்பெற்ற வெல்லக்
கட்டிகளால் அடைப்பார்கள். 5

1276. கருங்கதவிப் பெருங்குலைகள் களிற்றுக்கைம் முகம்காட்ட,
மருங்குவளர் கதிர்ச்செந்நெல் வயப்புரவி முகம்காட்டப்
பெருஞ்சகடு தேர்காட்ட, வினைஞர் ஆர்ப்பு ஒலிபிறங்க,
நெருங்கிய சாதூரங்க பலம் நிகர்ப்பனவாம் நிறை மருதம்.

கதவி - வாழையின். களிற்றுக்கை - யானைகளின் துதிக்கை.
மருங்கு - பக்கத்தே. வயப்புரவி - வெற்றிக் குதிரைகளின். சகடு - வண்டி-
கள். வினைஞர் ஆர்ப்பொலி பிறங்க - பள்ளர்களின் ஆரவார ஒலி
(பதாதியை) விளக்க. சாதூரங்க பலம் - நால்வகைச் சேனையை. 6

1277. நறைஆற்றும் கமுகு நவமணிக் கழுத்தினுடன் கூந்தல்
பொறை ஆற்றா மகளிர்எனப் புறம்புஅவை தண்டலைவேலித்
துறையாற்ற மணிவண்ணச் சுரும்புஇரைக்கும் பெரும் பெண்ணை
நிறையாற்று நீர்க்கொழுந்து படர்ந்துஏறும் நிலைமையாதல்.

நறை ஆற்றும் கமுகு - மணங் கமழும் பாக்கு மரங்கள். பொறை
- சமையை. புறம்பு. . துறை - புறம்பே அலையும் சோலைகளை வேலி
யாகக் கொண்ட கரையில். ஆற்ற. . இரைக்கும் - மிகுந்த நீலமணி
போன்ற வண்டுகள் ஒலிக்கும். பழம், காய், பாளை, சோலை முதலிய
பன்றிறப் பொருள்களைக் கமுகு உடைமையான், அதற்கும் நவ
மணிக் கழுத்துடன் கூந்தல் பொறை ஆற்றாத மகளிர்க்கும் உவமை.
“எண்ணார் முத்த மீன்று மரசுதம்போல் காய்த்துக் கண்ணார் கமுகு
பவளம் பழுக்குங் கலிக்காழி” - திருஞானசம்பந்தர்: சீர்காழி. 9. 7

1278. மருமேவும் மலர்மேய, மாகடலினுள் படியும்
உருமேகம் எனமண்டி, உகைத்தகருங் கன்றுபோல்
பருமேனிச் செங்கண்வரால் மடிமுட்டப் பால்சொரியும்
கரு மேதிதனைக் கொண்டு கரை புரள்வ - திரை வாவி.

மணம்பொருந்திய மலர்களை மேயும்படி. இடியையுடைய
மேகம் போல. உரும் - இடி. உருவெனக் கொண்டு கருநிறம் எனக்
கூறலு மொன்று. மண்டி உகைத்த - நெருங்கிப் பாய்கின்ற. பருத்த
உடலையும் சிவந்த கண்ணையுமுடைய வரால். மீன்கள்.
கருமேதிதனை - கரிய எருமையை. அலைகளையுடைய வாவிகள்
கரைபுரள்வ. 8

1279. மொய்அளிகூழ் நிரைநீல முழுவல யங்களின் அலையச்
செய்யதளிர் நறுவிரலின் செழுமுகையின் நகம் சிறப்ப,
மெய்ஒளியின் நிழல்காணும் ஆடிஎன வெண்மதியை
வையமகள் கைஅணைத்தால் போல்உயர்வ மலர்ச்சோலை.

மொய். . . அலைய - கூட்டமாகத் திரண்ட வண்டுகள் சூழ்ந்த
வரிசையானது முழு நீலமணிகளால் ஆக்கப்பெற்ற வளையல்களைப்
போல் அலைய. . . . வண்டுகள் கூடியுள்ள நீல மலர்கள் மழுவதும்

நீலமணி வளையல்.. என்னலுமாம். செய்ய.. சிறப்ப - சிவந்த தளீர்கள்
அழகிய விரலைப்போலவும் செய்விய அரும்புகள் நகத்தைப்
போலவும் சிறந்து விளங்க. மெய். . என - உடல் ஒளியின் நிழலைக்
காணும் கண்ணாடியைப்போல. வையமகள் - பூமிதேவி. 9

1280. எயில் குலவும் வளம்பதிகள் எங்கும் மணம் தங்கும் வயல்
பயிர்க்கணவியல் இடங்கள் பல பரந்துஉயர்நெல் கூடுகளும்
வெயில் கதிர்மென் குழைமகளிர் விரவிய மாடமும்மேவி
மயில் குலமும் முகில் குலமும் மாறாட மருங்குஆடும்.

எயில் குலவும் - மதில்கள் சூழ்ந்த எங்குமுள்ள. வயலில்
பொலிந்த பயிர்கள் உள்ள அகன்ற இடங்கள் பலவற்றில். நெற்
கூடுகளிலும். வெயிலொளி உமிழும் மெல்லிய இரத்தினக் குண்ட
லங்களை அணிந்த பெண்மக்கள் நெருங்கியுள்ள மாடங்களிலும்.
குலமும் - கூட்டமும். மாறாட - (கண்டோர் மயிலோ முகிலோ
என்று) மயங்க. மருங்கு - பக்கங்களில். 10

1281. மறம் தருதீ நெறிமாற மணிகண்டர் வாய்மைநெறி
அறம்தரு நாவுக்கரசும் ஆலால சுந்தரரும்
பிறந்தருள உளதுஆனால் நம்அளவோ பேர்உலகில்
சிறந்ததிரு முனைப்பாடித் திறம்பாடும் சீர்ப்பாடு.

மறம் - பாவத்தை. மணிகண்டர் வாய்மை நெறி - சிவபிரானது
சத்திய மார்த்தமாய. சீர்ப்பாடு - சிறப்பு. 11

1282. இவ் வகைய திருநாட்டில்
எனைப் பல ஊர்களும் என்றும்
மெய்வளங்கள் ஓங்கவரும்
மேன்மையன; ஆங்குஅவற்றுள்
சைவநெறி ஏழ்உலகும்
பாலிக்கும் தன்மையினால்
தெய்வநெறிச் சிவம் பெருக்கும்
திருஆம்ஊர் திருவாமூர்.

எனைப்பல ஊர்களும் - எல்லா ஊர்களும். “எனைப்பொருள்
உண்மை மாத்திரை கண்ட” - மணிமேகலை: 27. சமய. 62. “. . . எனைப்
பலகோடி தொகுத்தே” - தக்காயப்பரணி: 265. பாலிக்கும் - காக்கும்;
வளர்க்கும். சிவம் - நன்மை. திருஆம்ஊர் - செல்வம் உண்டாகும்
(இலக்குமி வாழும்) ஊராகிய. 12

1283. ஆங்குவன முலைகள் சுமந்து
அணங்குவன - மகளிர்இடை;
ஏங்குவன - நூபுரங்கள்;
இரங்குவன - மணிக்காஞ்சி;

ஓங்குவன - மாட நிரை;
 ஒழுகுவன - வழ இல் அறம்;
 நீங்குவன - தீங்கு நெறி;
 நெருங்குவன - பெருங் குடிகள்.

வனமுலை - அழகிய முலைகளை. மகளிரிடை (இடுப்புகள்)
 அணங்குவன (வருந்துகின்றன) நூபுரங்கள் - சிலம்புகள். மணிக்
 காஞ்சி - மணிமேகலை. மாடநிரை - மாடவரிசைகள். வழவில்லாத
 அறங்கள் ஒழுகுவன (நிகழ்கின்றன; நீள வளர்கின்றன). 13

1284. மலர் நீலம் வயல் காட்டும்;
 மைஞ் சீலம் மதி காட்டும்;
 அலர் நீடு மறுகு ஆட்டும்
 அணிஊசல் பலகாட்டும்;
 புலர்நீலம் இருள் காட்டும்
 பொழுதுஉழவர் ஓலிகாட்டும்;
 கலம் நீடும் மனைகாட்டும் -
 கரைகாட்டாப் பெருவளங்கள்.

மதிமைஞ்சீலம் காட்டும் - மதிபோன்ற முகம் கரியநீல மலர்
 போன்ற கண்ணைக் காட்டும். அலர்நீடு மறுகு - அகன்ற நீண்ட
 தெருக்கள். இருள் (குமரி இருள்) புலர்தற்குரிய நீலத்தைக் காட்டும்.
 பொழுது - வைகறை. அளவில்லாப் பெருவளங்களைப் பலதிறப்
 பண்டங்கள் நிறைந்த மனைகாட்டும். 14

1285. தலத்தின்கண் விளங்கியஅத்
 தனிப்பதியில் அனைத்துவித
 நலத்தின்கண் வழுவாத நடை
 மருவும் குடி நாப்பண்
 விலக்கு இல் மனை ஒழுக்கத்தின்
 மேதக்க நிலை வேளாண்
 குலத்தின்கண் வரும்பெருமைக்
 குறுக்கையர் தம் குடி விளங்கும்.

தலத்தின்கண் - உலகத்திலே. மருவும் - விளங்கும். குடி நாப்பண்
 - குடிகள் மத்தியில். விலக்கு இல் - வழவில்லாத. மேதக்க - மேம்பட்ட.
 “உழுத சால்வழியேயுழு வான்பொருட் - டிழுதை நெஞ்சமி தென்படு
 கின்றதே” (தனிக்குறுந்தொகை: 8): “ஏரி நிறைந்தனைய செல்வன்
 கண்டாய்” (திருமறைக்காட்டுத் திருத்தாண்டகம்: 5) என வருஉம்
 அப்பர் திருவாக்குகளை யோர்க. குறுக்கையர் என்பவரின் வழி
 வருங்குடி. 15

1286. அக்குடியின் மேல்தோன்றல்
ஆயபெருந் தன்மையினார்;
மிக்கமனை அறம்புரிந்து
விருந்துஅளிக்கும் மேன்மையினார்;
ஓக்கல்வளர் பெருஞ்சிறப்பின்
உளர்ஆனார்; உளர்ஆனார் -
திக்கு நிலவும் பெருமை
திகழ்வரும் புகழனார்.

மேலார் தோன்றலாய - பெருந்தலைவராகிய. ஓக்கல் - சுற்றம்.
சிறப்பின் உளரானாராகிய புகழானர் உளரானார். 16

1287. புகழானார் தமக்கு உரிமைப்
பொருளில் குலக்குடியின்கண்
மகிழ்வரு மணம் புணர்ந்த
மாதினியார் மணிவயிற்றில்
நிகழும் அலர்ச் செங்கமல
நிரைஇதழின் அகவயினில்
திகழ்வரும் திருஅணைய
திலகவதியார் பிறந்தார்.

பொருவில் - ஒப்பற்ற. நிகழும். . அணைய - விளங்கும் செந்
தாமரை மலரின் ஒழுங்குபட்ட இதழ்களிடைய் பொலிய வீற்றி
ருக்கும் திருமகளைப் போன்ற. 17

1288. திலகவதியார் பிறந்து
சிலமுறையாண்டு அகன்றதன் பின்
அலகு இல் கலைத்துறை
தழைப்ப, அருந்தவத்தோர் நெறி வாழ,
உலகில் வரும் இருள் நீக்கி
ஒளிவிளங்கு கதிர்போல
மலரும், மருள் நீக்கியார்
வந்து அவதாரம் செய்தார்.

அலகில் - அளவில்லாத. கதிர் - சூரியனை. இங்கு மருள் நீக்கி
யார் முற்பிறப்புக் குறிப்பேயில்லை. மருள் நீக்கியார், வாசீசர்
அவதாரமென்றும், சுதபாமுனி அவதாரமென்றும் இரண்டு கதைகள்
பின்வந்தவர்களாற் புனையப்பட்டன. பாட்டு. 1, 48, 75 - குறிப்பு
களைப் பார்க்க. 18

1289. மாதினியார் திருவயிற்றில்
மன்னியசீர்ப் புகழனார்
காதலனார் உதித்ததன்பின்
கடன் முறைமை மங்கலங்கள்

மேதகுநல் வினைசிறப்ப
 விரும்பிய பாராட்டினுடன்
 ஏதம் இல் பல் கிளை போற்ற,
 இளங் குழவிப்பதம் கடந்தார்.

காதலனார் - மருள்நீக்கியார். மேன்மை பொருந்திய நல் வினை
 கள் சிறக்க. ஏதம். . போற்ற - குற்றமில்லாத பல சுற்றத்தார் செய்ய.
 பதம் - பருவம். 19

1290. மருள் நீக்கியார் சென்னி
 மயிர் நீக்கும் மணவினையும்
 தெருள் நீர்ப்பல் மாந்தர்எலாம்
 மகிழ்சிறப்பச் செய்ததன்பின்
 பொருள்நீத்தம் கொளவீசிப்
 புலன்கொளுவ மனம்முகிழ்த்த
 சுருள்நீக்கி மலர்விக்கும்
 கலைபயிலத் தொடங்குவித்தார்

தலைமயிர் நீக்கும் மங்கல காரியம். தெருள்நீர் - தெளிந்த
 குணம் வாய்ந்த - பொருளை வெள்ளமாக வீசி (தானஞ் செய்து).
 புலன் கொளுவ - அறிவு கொள்ளுமாறு. முகிழ்த்த சுருள் - குவிந்த
 முகையை. புலன்கள் வழி உணர்வு பெற என்றும், மனத்தரும்புஞ்
 சுருளை என்றுங் கூறுவோருமுளர். மனம் மொட்டுப் போலிருப்பது.
 அறிவு விளக்கத்துக்கு அஃது அரும்பிமலர்தல் வேண்டும். அதனை
 அரும்பி மலரச் செய்வது கலை. கலையின் சிறப்புக் கூறியவாறு
 காண்க.

1291. தந்தையாய் களிமகிழ்ச்சி
 தலைசிறக்க, முறைமையினால்
 சிந்தைமலர்ந்து எழும் உணர்வில்
 செழுங்கலையின் திறங்கள்எல்லாம்
 முந்து முறைமையில் பயின்று
 முதிர், அறிவு எதிரும் வகை
 மைந்தனார் மறுஒழித்த
 இளம்பிறைபோல் வளர்கின்றார்.

தலைசிறக்க - மிகச் சிறக்க. திறங்கள் - வகைகள். அறிவு எதிரும்
 - அறிவு தோன்றும். மறு - களங்கம். 21

1292. அந்நாளில் திலகவதியாருக்கு
 ஆண்டு ஆறிரண்டின்
 முன் ஆக, ஓத்தகுல
 முதல்வேளாண் குடித்தலைவர்;

மின்ஆர்செஞ் சடைஅண்ணல்
மெய்அடிமை விருப்புஉடையார்;
பொன் ஆரும் மணிமௌலிப்
புரவலன்பால் அருள் உடையார்.

பன்னிரண்டு வயது ஆக. மௌலி புரவலன்பால் - கிரீடந்தரித்த
அரசனிடம். அருள் - அன்புக் கட்டளை. 22

1293. ஆண்தகைமைத் தொழிலின்கண்
அடல் அரியேறு என உள்ளார்;
காண்தகைய பெருவனப்பில்
கலிப்பகையார் எனும்பெயரார்,
பூண்டகொடைப் புகழனார்பால்
பொரு இல்மகள் கொள்ள
வேண்டிஎழும் காதலினால்,
மேலோரைச் செல விட்டார்.

ஆண். . . . உள்ளார் - போர்த் தொழிலில் வலிய சிங்க ஏறு
போன்றவர். வனப்பின் - அழகுடைய. அழகு கண்ணைக் கவருந் தகை
யினதாகலான். “காண்டகைய” என்றார். கொடையறம் பூண்ட
புகழனாரிடம். பொருவில் - ஒப்பற்ற. 23

1294. அணங்குஅனைய திலகவதியார்
தம்மை ஆங்குஅவர்க்கு
மணம்பேசி வந்தவரும்
வந்தபடி அறிவிப்பக்
குணம்பேசிக் குலம்பேசிக்
கோதில் சீர்ப் புகழனார்
பணம்கொள் அரவு அகல் அல்குல்
பைந்தொடியை மணம் நேர்ந்தார்.

அணங்கு அனைய - திருமகளை யொத்த. பணங்கொள் அரவு
- பாம்பின் படம் போன்று. மணம் நேர்ந்தார் - திருமணஞ்செய்து
கொடுக்க உடன்பட்டார். 24

1295. கன்னிதிருத் தாதையார்
மணம்இசைவு கலிப்பகையார்
முன்அணைந்தார் அறிவிப்ப,
வதுவைவினை முடிப்பதன்முன்
மன்னவற்கு வடபுலத்துஓர்
மாறுஏற்க, மற்றுஅவர்மேல்
அன்னவர்க்கு விடைகொடுத்தான்;
அவ்வினைமேல் அவர்அகன்றார்.

வதுவை வினை - திருமண வினை. வடதேசத்துள்ள பகைவர்
கள் போர்தொடுக்க (படையெடுக்க), அவர்களுடன் போர்புரியச்
சேனாபதியாகிய கலிப்பகையார்க்கு 25

1296. வேந்தற்குஉற்றுழி வினைமேல்
வெம்சமத்தில் விடைகொண்டு
போந்தவரும் பொருபடையும்
உடன்கொண்டு சிலநாளில்
காய்ந்த சினப் பகைப் புலத்தைக்
கவந்துகடுஞ் சமர்க்கடவை
நீந்துவாரென்று நாள்கள்
நிறைவெம்போர்த் துறை விளைத்தார்.

வேந்தற்கு....கொண்டு - அரசனுக்கு ஆபத்து நேர்ந்தபொழுது
போர்த் தொழிலை மேற்கொண்டு கொடிய போருக்கு விடை
பெற்று. பொருபடையும் - போர் செய்யுஞ் சேனைகளையும்.
பகைவர்களின் போர்க்களத்திற் கலந்து. 26

1297. ஆயநா ளிடைஇப்பால்
அணங்குஅனையாள் தனைப்பயந்த
தூயகுலப் புகழனார்
தொன்றுதொடு நிலையாமை
மேயவினைப் பயத்தாலே
இவ்வலகை விட்டுஅகலத்
தீயஅரும் பிணி உழந்து
விண்உலகில் சென்று அடைந்தார்.

ஆய நாளிடை - கலிப்பகையார் போர் புரிந்து கொண்டி
ருக்குங் காலத்தில். இப்பால் - திருவாமூரில். அணங்கு அனையாள்
தனைப் பயந்த - திலகவதியாரைப் பெற்ற. பழமையாய்த் தொடர்ந்து
வரும் நிலையாமை சேர்தற்குரிய வினை வசத்தால். அரும்பிணியால்
வருந்தி. 27

1298. மற்றவர்தாம் உயிர் நீப்ப,
மனைவியார் மாதீனியார்
சுற்றமுடன் மக்களையும்
துகள் ஆகவே நீத்துப்
பெற்றிமையால் உடன்என்றும்
பிரியாத உலகு எய்தும்
கற்புநெறி வழுவாமல்
கணவனாருடன் சென்றார்.

துகளாக - அற்புதமாக. பெற்றிமையால் - தன்மையால். 28

1299. தாதையாரும் பயந்த
தாயாரும் இறந்ததன்பின்
மாதரார் திலகவதி
யாரும் அவர் பின்வந்த
காதலனார் மருள்நீக்கி
யாரும்மனக் கவலையினால்
பேதுஉறுநல் சுற்றமுடன்
பெருந்துயரில் அழுந்தினார்.

மாதர் ஆர் - அழகு நிறைந்த. பேதுறும் - வருந்தும்; கலக்க
முறும்; மதி மயங்கும். 29

1300. ஓருவாறு பெருங்கிளைஞர்
மனம்தேற்றத் துயர்ஓழிந்து,
பெருவானம் அடைந்தவர்க்குச்
செய்கடன்கள் பெருக்கினார்;
மருவார்மேல் மன்னவற்கா
மலையப்போம் கலிப்பகையார்
பொருஆரும் போர்க்களத்தில்
உயிர்கொடுத்துப் புகழ் கொண்டார்.

கிளைஞர் - சுற்றத்தார். பெருக்கினார் - செய்தார். மரு...போம்
- பகைவர்மீது மன்னவன் பொருட்டுப் போர்புரியச் சென்ற. பொரு
ஆரும் - பகைமை நிறைந்த. 30

1301. வெம்முனைமேல் கலிப்பகையார்
வேல்வேந்தன் ஏவப் போய்
அம்முனையில் பகைமுருக்கி
அமருலகம் ஆள்வதற்குத்
தம்முடைய கடன் கழித்த
பெருவார்த்தை தலம் சாற்றச்
செம்மலர்மேல் திருஅனைய
திலகவதியார் கேட்டார்.

வெம்முனை மேல் - கொடும்போர் முகத்துக்கு. முருக்கி -
அழித்து. அமருலகம் - விண்ணுலகம். தலம் - தம்மிடத்தில்; உலகத்
தாருமாம். 31

1302. 'எந்தையும் எம் அனையும் அவர்க்கு
எனைக் கொடுக்க இசைந்தார்கள்.
அந்த முறையால் அவர்க்கே
உரியது; நான் - ஆதலினால்,
இந்த உயிர், அவர் உயிரோடு
இசைவிப்பன்' எனத் துணிய,

வந்துஅவர்தம் அடிஇணைமேல்
மருள் நீக்கியார் விழுந்தார்.

என் அன்னையும். அவர்க்கு - கலிப்பகையார்க்கு. திலகவதியாரைக் கலிப்பகையார்க்கு மணஞ் செய்விக்கத் தாயுந் தந்தையும் உறுதி செய்தமையானும், அதனால் அம்மையார் நெஞ்சம் கலிப்பகையார்பால் செல்ல நேர்ந்தமையானும், வெளிப்படையாக மணவினை நிகழாமையைக் காரணமாகக் கொள்ள அம்மையார் மனம் எழாமையானும், அவர் தம்முயிரைக் கலிப்பகையார் உயிரோடிசைவிக்கத் துணிந்தார் என்க. இதுவே உண்மைக் காதல் (தலையாய அன்பு) என்பது. 32

1303. அந்நிலையில் மிகப்புலம்பி
‘அன்னையும் அத்தனும் அகன்ற
பின்னையும்நான் உமைவணங்கப்
பெறுதலினால் உயிர்தரித்தேன்;
என்னைஇனித் தனிக்கைவிட்டு
ஏகுவீர் எனில், யானும்
முன்னம்உயிர் நீப்பன்’ என
மொழிந்துஇடரின் அழுந்தினார்.

அத்தனும் - தந்தையும்.

32

1304. ‘தம்பியார் உளர் ஆக
வேண்டும்’ என வைத்ததயா
உம்பர்உலகு அணையஉறு
நிலைவிலக்க, உயிர்தாங்கி
அம்பொன்மணி நூல் தாங்காது,
அனைத்துஉயிர்க்கும் அருள்தாங்கி,
இம்பர்மனைத் தவம்புரிந்து,
திலகவதியார் இருந்தார்.

உளராக - உயிரோடிருக்க. விண்ணுலகை அடைதல்வேண்டுமென்று கொண்ட உறுதி நிலையை விலக்க. தயா விலக்க. அம்பொன்மணி நூல் - திருமாங்கலிய சூத்திரம்; அம்பொன்மணி முதலியவற்றாலாகிய அணிகளை என்னலுமாம். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் உலகய்யத் தோன்றிய பெரியாராதலான் “அனைத்துயிர்க்கும் அருள்தாங்கி” என்றார். இம்பர்மனை - இம் மண்ணுலகில் வீட்டிலிருந்தே. அம்மையார் தியாகமும், தன்னலமற்ற வாழ்வும், ஒப்புரவும் இங்கே குறிக்கப்பட்டன. 34

1305. மாகஇல் மனத் துயர் ஒழிய
மருள் நீக்கியார் நிரம்பித்
தேசநெறி நிலையாமை
கண்டுஅறங்கள் செய்வாராய்க்
காசினிமேல் புகழ்விளங்க
நிதி அளித்துக் கருணையினால்
ஆசில்அறச் சாலைகளும்
தண்ணீர்ப் பந்தரும் அமைப்பார்.

நிரம்பி - உற்ற வயதடைந்து; கல்வி அறிவு ஒழுக்கத்தால் நிரம்பி
என்னலுமாம். தேச நெறி - உலகியல் நெறி. காசினிமேல் - உலகில்.
ஆசில் - குற்றமற்ற. 35

1306. காவளர்த்தும் குளம் தொட்டும்
கடப்பாடு வழுவாமல்
மேவினர்க்கு வேண்டுவன
மகிழ்ந்துஅளித்தும் விருந்துஅளித்தும்
நாவலர்க்கு வளம்பெருக
நல்கியும் நானிலத்து உள்ளோர்
யாவருக்கும் தவிராத
ஈகைவினைத் துறைநின்றார்.

கா - சோலைகளை. கடப்பாடு - நேர்மை; கடமை. மேவினர்க்கு
- வந்தடைந்தவர்க்கு. 36

1307. நில்லாத உலகியல்பு கண்டு 'நிலையா வாழ்க்கை
அல்லேன்' என்று அறத்துறந்து. சமயங்கள் ஆனவற்றின்
நல்லாறு தெரிந்து, உணர நம்பர் அருளாமையினால்,
கொல்லாமை மறைந்துஉறையும் அமண்சமயம் குறுகுவார்.

நிலையாத வாழ்க்கைக்கு உரியனல்லேன். நல்லாறு - சன்
மார்க்கம். நம்பர் - சிவபெருமான். கொல்லாமையில். மருள்நீக்கியார்
பெரிதும் இடைக்காலச் சமயநூல் பயின்றிருப்பார். அதனால் அவர்
"நிலையா வாழ்க்கை அல்லேன்" என்று அறத்துறந்து.. சமண் சமயம்
குறுக எண்ணினார் போலும். உலகைத் துறத்தல் என்பதைப்
பெரிதும் அறிவுறுத்துவது இடைக்காலச் சமண சமயம். மருள்
நீக்கியார் கலைஞானியராக மட்டும் இருந்தார் என்பது "நம்பர்
அருளாமையினால்" என்பதால் தெரிகிறது, திருநாவுக்கரசர் காலச்
சமண சமய நிலைக்கும், பண்டைச் சமண சமய நிலைக்கும் வேறு
பாடுகள் பல உண்டு. இது "கொல்லாமை மறைந்துறையும் அமண்"
என்பதால் நன்கு விளங்குகிறது. இதுபற்றித் திருஞானசம்பந்த
சுவாமிகள் புராணத்தில் தெளிவு செய்யப்படும். ஆசிரியர் ஈண்டுக்
குறிப்பது திருநாவுக்கரசர் காலத்திய சமண சமய நிலையை எனக்
கொள்க. 37

1308. பாடலிபுத்திரம் என்றும் பதிஅணைந்து சமணர் பள்ளி
மாடு அணைந்தார் வல் அமணர் மருங்கு அணைந்து மற்றவர்க்கு
'வீடு அறியும் நெறிஇதுவே' எனமெய்ப்போல் தங்களுடன்
கூடவரும் உணர்வு கொளக் குறிபலவும் கொளு வினார்.

பாடலிபுத்திரம் - அந்நாளில் சமணர் அரசு, கழகம், பள்ளி, பாழி முதலியன பல்கிக் கிடந்த நகரங்களுள் சிறந்தது; இதுவே திருப் பாதிரிப்புலியூர் என்பது. சமணர் பள்ளி மாடு - சமணக் கோயிலில்; உறைவிடத்தில் என்னலுமாம். "ஐயருறை பள்ளியிடம் ஆண்டழகர் காண" - சிந்தாமணி: 1782. பட்டு: 141. குறிப்புப் பார்க்க. மருங்கு - (மருள் நீக்கியார்) அருகில். அவர்க்கு - மருள் நீக்கியார்க்கு - தங்களுடன் சேர்தற்குப் பிறக்கும். குறி - கருத்து; நூல் கொளுவினார் - போதித்தார். மெய் போல் கொளுவினார் - வெளிக்கு உண்மை போலத் தோன்ற என்ற படி. 38

1309. அங்கு அவரும் அமண் சமயத்து அருங்க கலைநூல் ஆனளவாம்
பொங்கும் உணர்வு உறப்பயின்றே அந்நெறியில் புலன் சிறப்பத்
துங்கமுழு உடல் சமணர் சூழ்ந்து மகிழ்வார் அவர்க்குத்
தங்களின் மேலாம் தருமசேனர் எனும் பெயர் கொடுத்தார்.

புலன் - அறிவு. துங்க - உயர்ந்த. உடையில்லாத நீண்ட உடல் என்றபடி. தங்குக்கு மேம்பட்ட குருவாக என்றவாறு. தருமசேனர் என்ற பெயர் அக்காலச் சமணப் பெரியார்களிடையே வழங்கி வந்த தொன்று; "சந்து சேனனும் சிந்துசேனனும் தருமசேனனும். . ." - திருஞானசம்பந்தர்: திருவாலவாய். திருநாவுக்கரசர் சமண சமயம் புகுந்து தருமசேனர் என்ற பெயர் பெற்றாரென்பது, அவரைப்பற்றிச் சமணப் புலவரொருவரால் யாக்கப் பெற்ற "தருமசேன புராணம்" என்னும் நூலான் இனிது விளங்கும். திருநாவுக்கரசர் சமண சமயம் புக்கதற்கு அவர் திருவாக்கிற் பிறந்த அகச் சான்றுகள் பல. அவைகளுள் சில வருமாறு; "ஓதுவித்தாய் முன் அறவுரை காட்டி அமணரோடே - காது வித்தாய்" "அமணோடு இசைவித்து" "குண்டனாய்ச் சமணரோடே கூடி" "சமணர்தமை உறவாக் கொண்ட பரங்கெடுத்து" "சமணர் பொய்யில் புக்கமுந்தி" "நின்றுண்ணுங் கையர் பொய்யெல்லாம் மெய்யென்று கருதிப்புக்கு" "பல்லுரைச் சமணரோடே பல பல காலமெல்லாம் சொல்லிய செய்தேன்" "அமணே நின்றார் சொற்கேட்டு உடனாகி உழி தந்தேன்". 39

1310. அத்துறையின் மீக்கூரும் அமைதியினால், அகல் இடத்தில்
சித்தநிலை அறியாத தேரரையும் வாதின்கண்
உய்த்த உணர் வினில் வென்றே, உலகின் கண் ஒளி உடைய
வித்தக ராய் அமண் சமயத் தலைமையினில் மேம்பட்டார்.

அத்துறையின் மீக்கூரும் அமைதியினால். அச்சமண சமய ஞானத்தில் மிகுந்து சிறந்து விளங்கும் பெருமையினால். அகலிடத்தில் - உலகில். சித்தநிலை - உறுதிநிலை (சித்தம் - நிச்சயம்); சித்தர் நிலை எனக் கொள்ளலுமாம்; சமணர்கள் நிலைகளில் மிக உயர்ந்தது சித்தர் நிலை. தேரரையும் - புத்தரையும். சமணத்துக்கும் பௌத்தத்துக்கும் அறத்தில் ஒற்றுமையும் தத்துவத்தில் வேற்றுமையும் உண்டு. உய்த்த உணர்வினில் - (வெகுளாது) செலுத்திய உணர்வினால்; ஆராய்ந்து பெற்ற உணர்வினால்; (உய்த்துணர்தல் - ஒரு தந்திர யுத்தி). வித்தகராய் - பெரியோராய். 40

வேறு

1311. அந்நெறியின் மிக்கார் அவர்ஓழுக, ஆன்றதவச்
செந் நெறியின் வைகும் திலகவதியார் தாமும்
தொல் நெறியின் சுற்றத் தொடர்பு ஓழியத் தூயசிவ
நன்னெறியே சேர்வதற்கு நாதன் அருள் நண்ணுவார்.

மிக்காராய். ஆன்ற - அமைந்த; அடங்கிய. தூயசிவ நன்னெறி - தத்துவங்கடந்த சிவத்தைப் பற்றிய நன்னெறி. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம்: 28. குறிப்புப் பார்க்க. 41

1312. பேராத பாசப் பிணிப்பு ஓழியப் பிஞ்ஞுகன் பால்
ஆராத அன்புபெற ஆதரித்த அம் மடவார்,
நீர் ஆர் கெடிலவட நீள் கரையில் நீடுபெருஞ்
சீர் ஆர் திரு அதிகை வீரட்டானம் சேர்ந்தார்.

பாசக்கட்டு (பாசம் - ஆணவம் கர்மம் மாயை). பிஞ்ஞுகன் பால் - சிவபெருமானிடம். ஆராத - அடங்காத. ஆதரித்த - விரும்பிய. அம் மடவார் - திலகவதியார். நீர் ஆர் - நீர் நிறைந்த. வீரஸ்தானம் - வீரட்டானம். திருவதிகை - வீரட்டத் தலம் எட்டனுள் ஒன்று; முப் புரம் எரித்த இடம்; “பூமன் சிரங்கண்டி அந்தகன் கோவல் புரம் அதிகை - மாமன் பறியில் சலந்தரன் விற்குடி மாவழுவூர் - காமன் குறுக்கை யமன்கட வுரிந்தக் காசினியில் - தேமன்னு கொன்றையுந் திங்களுஞ் சூடிதன் சேவகமே”. 42

1313. சென்று திருவீரட்டானத்து இருந்த செம்பவளக்
குன்றை அடிபணிந்து, கோதுஇல் சிவசின்னம்
அன்று முதல் தாங்கி, ஆர்வம்உறத் தம்கையால்
துன்று திருப்பணிகள் செய்யத் தொடங்கினார்.

செம்பவளக் குன்றாகிய சிவபெருமானின். பலதிறத் திருப்பணிகள். 43

வேறு

1314. புலர்வதன்முன் திருஅலகு பணிமாறிப் புனிறுஅகன்ற
நலம்மலிஆன் சாணத்தால் நன்குதிரு மெழுக்கு இட்டு,
மலர்கொய்து கொடுவந்து, மாலைகளும் தொடுத்து அமைத்துப்
பலர்புகழும் பண்பினால் திருப்பணிகள் பல செய்தார்.

திருவலகு பணிமாறி - பெருக்கி. புனிறு - ஈன்றணிமை. “புலர்
வதன் முன் அலகிட்டு மெழுக்கு மிட்டுப் பூமாலை புனைந்தேத்தி” -
அப்பர்: திருவாரூர்த் திருத்தாண்டகம். 44

1315. நாளும்மிகும் பணிசெய்து அங்கு
உறைந்து அடையும் நல் நாளில்,
கேள் உறும் அன்பு உறஒழுக்கும்
கேண் மையினார் பின் பிறந்தார்
கோள் உறு தீவினை முந்தப்
பரசமயம் குறித்ததற்கு
மூளும் மனக் கவலையினால்,
முற்றஅருந் துயர் உழந்து.

அங்கு உறைந்து அடையும் - திருவதிகையில் வதிந்திருக்கும்.
குறைந்து என்னும் பாடத்துக்குக் குறையிரந்து என்று கொள்க. கேள்
உறும் அன்பு உற - உறவினர் தம்மாட்டு மிகுந்த அன்புகொள்ள.
கேண்மையினார் - அன்புடையவராகிய திலகவதியார். பின்பிறந்தார்.
தம்பியார். வலிமைமிக்க தீ வினை முற்பட. 45

1316. தூண்டு தவவிளக்கு அனையார்
சுடர் ஓளியைத் தொழுது என்னை
ஆண்டருளும் நீர் ஆகில்
அடியேன் பின் வந்தவனை,
ஈண்டு வினைப் பரசமயக்
குழி நின்றும் எடுத்து. ஆள
வேண்டும் எனப் பல முறையும்
விண்ணப்பம் செய்தனரால்.

தூண்டு தவம் - இடையறாத தவமுடைய. சுடரொளியை - சிவ
பெருமானை. பின்வந்தவனை - என் தம்பியாரை. சேரும் தீ வினையை
விளக்கும். 46

1317. ‘தவம் என்று பாய் இடுக்கித்
தலைபறித்து நின்று உண்ணும்
அவம் ஒன்று நெறி வீழ்வான்,
வீழாமே அருளும் எனச்
சிவம் ஒன்று நெறி நின்ற
திலகவதியார் பரவப்

பவம் ஒன்றும் வினை தீர்ப்பார்
திரு உள்ளம் பற்றுவார்.

அவம் ஒன்றும் - பயனின்மை (வீண்) பொருந்திய. பவம் ஒன்றும் வினை தீர்ப்பார் - பிறவிக்கு வித்தாகச் சேரும் வினைகளைக் களையுஞ் சிவபெருமான். 47

1318. மன்னுதபோ தனியார்க்குக்
கனவின் கண் மழவிடையார்,
'உன்னுடைய மனக் கவலை
ஒழி நீ உன் உடன் பிறந் தான்
முன்னமே முனியாகி
எனை அடையத் தவம் முயன்றான்;
அன்னவனை இனிச் சூலை
மடுத்த ஆள்வம்' என அருளி

மழவிடையார் - இளவேறுடைய சிவபெருமான். சூலை நோய் தந்து முனியாகி என்பது பொதுவாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது 'எப் பெயருடைய முனிவர்' என்பது விளங்க வில்லை. இது குறித்துப் பின்வந்த பலர் பலதிறப் பொய்க் கதைகளைக் புனைந்துள்ளார். முதற்பாட்டுக் குறிப்பைப் பார்க்க. 48

1319. பண்டு புரி நல் தவத்துப்
பழுதின் அளவு இறைவழுவும்
தொண்டரை ஆளத் தொடங்கும்
சூலை வேதனை தன்னைக்
கண் தரு நெற்றியர் அருளக்
கடுங்கனல் போல் அடும் கொடிய
மண்டு பெருஞ் சூலை அவர்
வயிற் றினிடைப் புக்கதால்.

பண்டுபுரி - முன்னே செய்த. இறை அளவு பழுதின் வழுவும் - மிகச் சிறு பிழையால் வழுவிய தொண்டரை - தருமசேனரை. கண்தரு நெற்றியர் - சிவபெருமான். திருநகரச் சிறப்பு: 46 குறிப்புப் பார்க்க. அடும் - வருத்தும். மண்டு - மிக்குச் செல்லும். அவர் - தருமசேனர். 49

1320. அடைவு இல் அமண் புரிதரும
சேனர்வயிற்று அடையும்அது.
வடஅனலும் கொடுவிடமும்
வச்சிரமும் பிறவும்ஆம்
கொடியஎலாம் ஒன்றாகும்
எனக்குடரின் அகம்குடையப்
படர்உழந்து நடுங்கி, அமண்
பாழி அறையிடை விழுந்தார்.

அடைவு இல் அமண் புரி - ஒழுங்கு இல்லாத சமண் சமயம் விரும்பி. அது - சூலைநோய். வடவாமுகாக்கினியும் ஆலகாலமும் வச்சிராயுதமும் பிறவும் ஆகிய. ஒன்றுபட்டன என்று சொல்லும்படி. படர் உழந்து - துன்பத்தால் வருந்தி. பாழி அறை யிடை - தங்கு மிடத்தில் (பாழி - சமணமுனிவர் தங்குமிடம்; சூலை; 146 - குறிப்புப் பார்க்க). 50

1321. அச்சமயத் திடைத் தாம் முன்
அதிகரித்து வாய்த்து வரும்
விச்சைகளால் தடுத்த திடவும்
மேல் மேலும் மிக முடுகி
உச்சம் உற, வேதனை நோய்
ஓங்கி எழ ஆங்கு அவர்தாம்
நச்சுஅரவின் விடம் தலைக்
கொண்டு எனமயங்கி நவை உற்றார்.

அச் சமண சமயத்தில்; அவ் வேளையில் எனினுமாம். முன் அதிகரித்து வாய்த்துவரும் - முன்னே அதிகம் பயின்று கைவந்துள்ள. விச்சைகளால் - வித்தைகளால், (மணி மந்திர ஒளவுதங்களால்). நவை - துன்பம். 51

1322. அவர் நிலைமை கண்டதன் பின்
அமண் கையர் பலர் ஈண்டிக்
'கவர் கின்ற விடம்போல் முன்
கண்டு அறியாக் கொடுஞ் சூவை
இவர் தமக்கு வந்தது; இனி
யாது செயல்?' என்று அழிந்தார் -
தவம் என்று வினை பெருக்கிச்
சார்பு அல்லா நெறி சார்வார்.

கையர் - வஞ்சகர்கள் பலர் சேர்ந்து. கவர்கின்ற - கதுவுகின்ற; அதிகமாகப் பற்றுகின்ற; கொள்ளுகின்ற எனினுமாம். தீ வினை - நற் சார் பல்லாத தீ நெறி. 52

1323. புண் தலைவன் முருட் டுஅமணர்
புலர் ந்துசெயல் அறியாது
குண் டிகை நீர் மந்திரித்தும்
குடிப் பித்தும் தணியாமை
கண்டு, மிகப் பீலி கொடு
கால் அளவும் தடவிடவும்
பண் டையினும் நோவு மிகப்
பரிபவத்தால் இடர் உழந்தார்.

புண் தலையும் வன்மையும் முருடும் உடைய சமணர்கள்.
புலர்ந்து - வாடி. கமண்டலநீர், மயிற்சீலி. பரிபவத்தால் - அவமா
னத்தால். பண்டையினும் - முன்னையினும். 53

1324. தாவாத புகழ்த் தரும
சேனருக்கு வந்தபிணி
ஓவாது நின்றிடலும்,
ஓழியாமை உணர்ந்தாராய்
'ஆ! ஆ! நாம் என் செய்கோம்?'
என்று, அழிந்த மனத்தினராய்ப்
போவார்கள் 'இது நம்மால்
போக்க அரிது ஆம்' எனப்பு கன்று.

தாவாத - தொடாத. ஓவாது நின்றிடலும் - நீங்காமல்
நிலைக்கவும். 54

1325. குண்டர்களும் கை விட்டார்;
கொடுஞ் சூலை கைக் கொண்டு
மண்டிமிக் மேல் மேலும்
முடுகுதவால் மதி மயங்கிப்
பண்டை உறவு உணர்ந்தார்க்குத்
திலகவதியார் உளராக்
கொண்டு, அவர்பால் ஊட்டுவான்
தனைவிட்டார் குறிப்பு உணர்த்த

மண்டி - நெருங்கி அடர்ந்து. பழைய உறவினை உணர்ந்த தரும
சேனர்க்கு. திலகவதியார் இருப்பதை மனத்திற் கொண்டு அவரிடம்
சமையற்காரனை. 55

1326. ஆங்கு அவன் போய்த் திருஅதிகை
தனை அடைய, அருந்தவத்தார்
பூங்கமழ் நந்தன வனத்தின்
புறம்பு அணையக் கண்டு இறைஞ்சி,
'ஈங்குயான் உமக்கு இளையார்
ஏவலினால் வந்தது' எனத்
'தீங்கு உளவோ?' என வினவ,
மற்று அவனும் செப்புவான். 56

1327. 'கொல்லாது சூலை நோய்
குடர் முடுக்கித் தீராமை,
எல்லாரும் கைவிட்டார்;
இதுசெயல் என் முன்பிறந்த
நல்லான் பால் சென்று இயம்பி,
நான் உய்யும்படி கேட்டு இங்கு

அல் ஆகும் பொழுது அணைவாய்
என்றார் என்று அறிவித்தான்.

அல்லாகும் பொழுது - இராப் பொழுது. 57

1328. என்று அவன்முன் கூறுதலும்,
‘யான் அங்கு உன்னுடன் போந்து
நன்று அறியா அமண் பாழி
நண்ணுகிலேன் எனும் மாற்றம்
சென்று அவனுக்கு உரை’ என்று
திலகவதியார் மொழிய,
அன்று அவனும் மீண்டு போய்ப்
புகுந்தபடி அவர்க்கு உரைத்தான்.

மாற்றம் - சொல்லை; மறுமொழியை. பாழி - அமணர் தங்கு
மிடம்; 146 - குறிப்புப் பார்க்க. புகுந்தபடி - நடந்தவாறு. 58

1329. அவ்வார்த்தை கேட்டலுமே அயர்வு எய்தி ‘இதற்கு இனி யான்
எவ்வாறு செய்வன்?’ என, ஈசர் அருள் கூடுதலால்
‘ஓவ்வா இப் புன் சமயத்து ஒழியாஇத் துயர் ஒழியச்
செவ்வாறுசேர் திலகவதியார் தாள் சேர்வன்’ என.

அயர்வு எய்தி - சோர்வுற்று; வருந்தி. செவ்வாறு - செந்நெறி. 59

1330. எடுத்த மனக் கருத்து உய்ய எழுதலால் எழும் முயற்சி
அடுத்தலுமே அயர்வு ஒதுங்கத் திருஅதிகை அணைவதனுக்கு
உடுத்துஉழுவும் பாய்ஒழிய உறிஉறு குண்டுகை ஒழியத்
தொடுத்த லீலியும் ஒழியப் போவதற்கு துணிந்து எழுந்தார்.

அடுத்தலும் - சேர்த்தலும். உறியிற்றாக்கிய கமண்டலம்
சேர்த்துக் கட்டப்பட்ட மயிற்லீலியும். 60

1331. பொய்தருமால் உள்ளத்துப் புன்சமணர் இடம் கழிந்து
மெய்தருவான் நெறி அடைவார் வெண்புடைவை மெய் சூழ்ந்து
கைதருவார் தமைஊன்றிக் காணாமே, இரவின்கண்
செய்தவமா தவர் வாழும் திருஅதிகை’ சென்று அடைவார்.

மால் - மயக்கமுடையவான் நெறி - உயர்ந்த நெறி. புடவை - ஆணு
டைக்குமாம்; பழைய வழக்கு; கலித்தொகை: 96, மதுரைக்காஞ்சி:
598, முல்லைப்பாட்டு: 59 உரை பார்க்க. மெய் சூழ்ந்து - உடலில்
அணிந்து. ஆதரவாகக் கைகொடுப்போரைப் பற்றிக் கொண்டு. 61

1332. சுவலி வயிற்றகம் கனலும் சூவைநோய் உடன் தொடரக்
குலவி எழும் பெருவிருப்புக் கொண்டணையக் குலவரை போன்று
இலகு மணி மதில் சோதி எதிர்கொள் திரு அதிகையினில்,
திலகவதியார் இருந்த திருமடத்தைச் சென்று அணைந்தார்.

சுழற்றிச் சுழற்றி வயிற்றனுள்ளே எரியும். உள்ளத்தில் பொலிந்து எழும். குல மலைபோன்று விளங்கும். 62

1333. வந்து அணைந்து திலகவதியார் அடிமேல் உறவணங்கி,
'நம் தமது குலம் செய்த நல்தவத்தின் பயன் அணையீர்!
இந்த உடல் கொடும் சூலைக்கு இடைந்து அடைந்தேன்; இனிமயங்காது
உய்ந்துகரை ஏறும் நெறி உரைத்தருளும்' என உரைத்து.

இடைந்து - மெலிந்து. 63

1334. தாள் இணைமேல் விழுந்து அயரும் தம்பியார் தமைநோக்கி,
ஆளுடைய தம்பெருமான் அருள் நினைந்து கைதொழுது.
'கோள் இல்பர சமயநெறிக் குழியில் விழுந்து அறியாது
மூளும் அருந்துயர் உழந்தீர்; எழுந்திரீர்' என மொழிந்தார்.

கோள்இல் - கொள்கை இல்லாத. பரசமயக் குழியினின்றும் எழுந்திரீர் என்பது குறுப்பு. 64

1335. மற்றுஅவ் உரை கேட்டலுமே மருள் நீக்கியார் தாமும்
உற்றபிணி உடல் நடுங்கி எழுந்துதொழ உயர் தவத் தோர்
'கற்றை வேணியர் அருளே காணும்இது; கழல் அடைந்தோர்
பற்று அறுப்பார் தமைப்பணிந்து பணிசெய்வீர்' எனப் பிணித்தார்.

உயர் தவத்தோர் - திலகவதியார். இது கற்றைச் சடைமுடியாராகிய சிவபெருமான் திருவருளே என்று உணர்வாயாக என்றபடி. தமது கழலையடைந்தோரின் பாசத்தை அறுப்பாராகிய அச் சிவபெருமானையே பணிந்து. 65

1336. என்றபொழுது, அவர் அருளை எதிர்ஏற்றுக் கொண்டு இறைஞ்ச,
நின்ற தபோதனியாரும் நின் மவன் பேர் அருள் நினைந்து
சென்று, திரு வீரட்டம் புகுவதற்குத் திருக் கயிலைக்
குன்றுஉடையார் திருநீற்றை அஞ்சுஎழுத்து ஓதிக் கொடுத்தார். 66

1337. திருவாளன் திருநீறு திலகவதியார் அளிப்பப்
'பெருவாழ்வு வந்தது' எனப் பெருந்தகையார் பணிந்து ஏற்று அங்கு
உருஆர அணிந்து தமக்கு உற்றஇடத்து உய்யும் நெறி
தருவாராய்த் தம் முன்பு வந்தார்பின் தாம் வந்தார்.

திருவாளன் - சிவபெருமானது. உருவார - உடல் முழுவதும். உற்ற இடத்து - ஆபத்து நேர்ந்த இடத்து. தருவாராய்த் தம்முன் பிறந்த திலகவதியார். திலகவதியார் பின்னே மருள் நீக்கியார் சென்றார் என்றபடி. 67

1338. நீறு அணிந்தார் அகத்து இருளும் நிறைகங்குல் புறத்து இருளும்
மாறவரும் திருப்பள்ளி எழுச்சியினில் மாதவம் செய்
சீறடியார் திருஅலகும் திருமெழக்கும் தோண்டியும் கொண்டு
ஆறு அணிந்தார் கோயிலினுள் அடைந்தவரைக் கொடு புக்கார்.

திருநீறணிந்த மருணீக்கியாரது அகவிருளும், நிறைந்த இரவாகிய புறவிருளும் நீங்கவரும் திருப்பள்ளி எழுச்சி காலத்தில் (வைகறையில்) சீறடியார் - சிற்றடியையுடைய திலகவதியார். திருவலகும் - விளக்குமாறும். திருமெழுக்கும் - சாணமும். அவரை - மருள் நீக்கியாரை. 68

1339. திரைக் கெடில வீரட்டானத்து இருந்த செங் கனக வரைச்சிலையார் பெருங்கோயில் தொழுது வலம் கொண்டு இறைஞ்சித் தரைத் தலத்தின் மிசைவீழ்ந்து தம்பிரான் திருவருளால் உரைத்தமிழ் மாலைகள் சாத்தும் உணர்வு பெற உணர்ந்து உரைப்பார்.

செங்கனக வரைச்சிலையார் - செம்பொன்மலையை வில்லாகக் கொண்ட சிவபெருமான் வீற்றிருந்தருளும். தம்பிரான் - சிவபெருமான். புகழ்த்தமிழ். மருள் நீக்கியாரிடம் ஆண்டவன் திருவருள் பதிந்து என்றபடி. 69

எண்சீர் விருத்தம்

1340. நீற்றால் நிறைவு ஆகியமே னியுடன்
நிறை அன்பு உறுசிந் தையில் நேசம் மிக
மாற்றார் புரம் மாற்றிய வேதியரை
மருளும் பிணிமா யைஅறுத் திடுவான்
'கூற்றா யினவாறுவிலக் ககிலீர்'
என நீ டியகோது இல் திருப்பதிகம்
போற்றால் உலகு ஏழின் வரும்துயரும்
போமாறு எதிர் நின்றபுகன் றனரால்.

பகைவர்களின் முப்புரத்தை அழித்த சிவபெருமானை. மருளும் - தமக்கு மயக்கத்தை விளைக்கும் போற்றுதலால். தமது பிணிமாயையை அறுத்திடும் பொருட்டும், உலகேழின் வருந் துயரும் போகு மாறும் திருமுன்னே நின்று. 70

1341. மன்னும் பதிகம் அதுபா டியபின்
வயிறு உற்று அடுகுலைம றப்பிணி தான்,
அந்நின்ற நிலைக்கண் அகன் றிடலும்
'அடியேன் உயிரோடு அருள் தந்தது' எனாச்,
செந்நின்ற பரம்பொருள் ஆனவர் தம்
திரு ஆர் அருள் பெற்ற சிறப்பு உடையோர்
முன்னின் றதெருட் சிமருட் சியினால்
முதல்வன் கருணைக் கடல் மூழ்கினரே.

அடு - வருந்திய. சூலையாகிய. மறப்பிணிதான் - கொடிய பிணியானது. அந்நின்ற நிலைக்கண் - துன்புறுத்தி நின்ற நிலையினின்றும். அடியேனுக்கு எனா - என்று. திருஆர் - ஞானத்திரு நிறைந்த. சிறப்பு

டையோர் - மருள்நீக்கியார். தெருட்சி மருட்சியினால் - ஞானத் தெளிவால் விளைந்த மயக்கத்தால். “சூலைதீர்த் தடியேனை ஆளுங் கொண்டார்”, “உடலுறுநோய் தீர்த்தென்னை ஆளுங் கொண்டார்”, “கட்டநோய் பிணிதீர்த்தாய்” - அப்பர்: தனித்திருத்தாண்டகம். 3, 6; திருவேகம்பத் திருவிருத்தம். 71

1342. அங்கங் கள்அடங் கஉரோ மம்ளவாம்
அடையப் புளகங்கள் முகிழ்த்து அவரப்
பொங்கும் புனல் கண்கள் பொழிந்து இழியப்
புவி மீது விழுந்து புரண்டு அயர்வார்,
இங்கு என் செயல் உற்றபிழைப்பு அதனால்
ஏறா தபெருந்திடர் ஏறிடநின்
தங்கும் கருணைப் பெருவெள்ளம் இடத்
தகுமோ' எனஇன் னனதாம் மொழிவார்.

அங்கங்களடங்க உள்ள. அடைய - ஒருங்கே. புளகங்கண் முகிழ்த்தலர - மகிழ்ச்சியால் சிலிர்த்து மலர. புனல் - ஆனந்தநீர். அயர்வார் - ஆனந்தப் பரவசராய். இங்கே என் செயலில் விளைந்த பிழையினால். திடர் - மேட்டில். ஏறிட - பாயும்படி. இட - பாய்ச்ச. தம்மைத் தடுத்தாண்ட அருமைப் பாட்டைக் குறிப்பிட்டவாறு.72

1343. ‘பொய்வாய் மைபெருக் கியபுன் சமயப்
பொறி இல் சமண் நீ சர்புறத்து றையாம்
அவ்வூழ் குழியின் கண் விழுந்து எழும் ஆறு
அறியாது மயங்கி அவம்புரிவேன்
மைவா சந்றுங் குழல் மா மலையாள்
மணவாளன் மலர்க் கழல் வந்து அடையும்
இவ் வாழ் வுபெறத் தருசூ லையினுக்கு
எதிர்செய் குறைஎன் கொல்' எனத் தொழுவார்.

பொய்வாய்மை - அசத்தியம். புறத்துறையாம் - புறச்சமயமாகிய. மணவாளன் - சிவபிரானது. எதிர் செய்குறை - கைம்மாறு; பிரதி யுபகாரம். திருவருள், சூலை நோயாகப் போந்து தம்மை ஆட் கொண்டமையான், அச் சூலையைப் போற்றியவாறு காண்க. “வீட்டிற்கு வாயிலெனுந்தொடை சாத்துசொல் வேந்த! பொது - ஆட்டிற்கு வல்லன் ஒருவதற்கு ஞான அமுதுதவி - நாட்டிற்கிலாத குடர்நோய் நினைக்குமுன் நல்கினும் என் - பாட்டிற்கு நீயும் அவனும் ஒப்பீர் எப் படியினுமே” - நால்வர் நான்மணி மாலை: 3. 73

1344. மேவுற் றஇவ் வேலையில் நீ டியசீர்
வீரட்டம் அமர்ந்த பிரான் அருளால்
‘பாஉற்று அவர் செந் தமிழ் இன் சொல் வளப்
பதிகத் தொடைபா டியபான் மையினால்,

நாவுக் கரசு என்று உலகு ஏழினும் நின்
நல் நாமம் நயப்பு உற மன்னுக' என்று
யாவர்க் கும்வியப்பு உறமஞ்சு உறைவான்
இடையே ஒரு வாய்மை எழுந்ததுவே.

தொழுத இவ் வேளையில். பாட்டென்பது இலக்கண வரம்பில் அடங்கி ஒடுங்கி உருக்கொள் வதன்றாகலானும், அது மகிழ்ச்சி பொங்குதலினின்றும் பரந்தெழுவதாகலானும் “பாவுற்றலர். . .” என்றார். திருவருளால் திறக்கப் பெற்ற ஊற்றினின்றும் பொங்கிப் பெருகியோடும் பா என்றபடி. தொடை - மாலை. நயப்பு - விருப்பு; மகிழ்ச்சி; இன்பு. மஞ்சு உறை - மேகங்கள் வாழும். வானிடையே ஒரு வாய்மை - அசரீரி வாக்கு. 74

1345. இத்தன் மைநிகழ்ந் துழிநா வின் மொழிக்கு
இறைஆ கியஅன் பரும் 'இந்நெடு நாள்
சித்தம்தி கழ்தீ வினையேன் அடையும்
திருவோ இது?' என்று தெருண்டு, அறியா
அத்தன் மையன் ஆயிரா வணனுக்கு
அருளும் கருணைத் திறம் ஆன அதன்
மெய்த் தன்மை அறிந்து திப்பதுவே
மேல்கொண்டு வணங்கினர் மெய் உறவே.

நாவின் மொழிக்கு இறை - நாவுக்கு அரசர்; சொல்வேந்தர்; வாசீசர். திருவோ - செல்வமோ. தெருண்டு அறியா - தெளிந்து அறியாத. இராவணன் அறியாமையால் கயிலை மலையைத் தூக்கப் புகுந்தான். பின்னர் அவன் அம் மலையைத் தூக்க இயலாது நொறுக் குண்டு வருந்தலானான். அவ் வேளையில் அவன் தனது அறியாமையை யுணர்ந்து வருத்திக் கசிந்து கசிந்து உருகி இறைவனை நினைந்து வேண்டுகல் செய்தான். இறைவன் அவனது நிலைக்கு இரங்கித் திருவருள் செய்தான். இது புராண கதை. இதன் நுட்பம் என்னை? அறியாமையால் அடாதன செய்து பின்னை அறிவு விளங்கிச் செய்த குற்றத்தை யுணர்ந்து உண்மையாக வருந்துவோர்க்கு ஆண்டவன் அருள்புரியக் காத்துக் கெண்டிருக்கிறான் என்பது நுட்பம். திரு நாவுக்கரசர் ஆண்டவன் கருணைத் திறத்துக்கு ஓர் அறிகுறியாக இராவணன் நிலையைப் பெரிதும் பத்தாம் பாட்டில் குறிப்பா ராயினர். ஆண்டவன் கருணைத் திறத்தை வியந்து பாடப் புகுந்த திருநாவுக்கரசர் மொழியைக் கொண்டு பின்வந்தோர், திருநாவுக் கரசர் முற்பிறப்புக் கதையெனப் பல பொய்மைகளைப் புனைந் துரைத்தார் போலும். முதற்பாட்டுக் குறிப்பையும் பார்க்க. 75

1346. ‘பரசும் கருணைப் பெரியோன் அருள்ப்
பறிபுன் தலையோர் நெறிபாழ் படவந்து
அரசு இங்கு அருள் பெற்று உலகு உய்ந்தது’ எனா,
அடியார் புடைசூழ் அதிகைப் பதி தான்
முரசம் படகம் துடிதண் ணுமையாழ்
முழுவம் கிளைத்துந் துபிகண் டையுடன்
நிரைசங்கு ஓலி எங்கும் முழங் குதலால்
நெடுமா கடல் என் னநிறைந் துளதே.

பரசும் - போற்றும். பெரியோன் - சிவபெருமான்; “பிறவா
யாக்கைப் பெரியோன்” - சிலப்பதிகாரம்: 5 இந்திர.169 பறிபுன் தலை
யோர் நெறி - சமண சமயம். அரசு - திருநாவுக்கரசு. இங்கு அருள்
பெற்றதால் உலகு உய்ந்தது - உய்ந்தது. எனா - என்று. புடைசூழ் -
பக்கத்தில் சூழ்ந்த. படகம் - ஒருவகைத் தோற்கருவி. துடி - துடிப்
பறை; தமருகம்; உடுக்கை. தண்ணுமை - மத்தளம். முழுவம் - குட
முழா. “தண்ணுமைப் பின் வழி நின்றது முழவே” - சிலப்பதிகாரம்:
அரங். 140, 141. கிளை - ஒருவகை நரம்புக் கருவி; வீணையுமாம். (யாழ்
வேறு; வீணை வேறு - பாட்டு 1059 பார்க்க) கண்டை - கண்டாமணி.
நீரை - ஒழுங்கான. 76

1347. மையல் துறை ஏறிமகிழ்ந்து அவர் சீர்
வாகீ சர்மனத் தொடுவாய்மை யுடன்
மெய்யுற்ற ‘திருப் பணிசெய் பவராய்
விரவும் சிவசின் னம் விளங் கிடவே
எய்துற்ற தியானம் அறா உணர்வும்
ஈறு இன்றிஎழும் திருவாசகமும்
கையில் திகழும் உழவார முடன்
கைக் கொண் டுகலந்துகசிந் தனரே.

மையல் - மயக்கமாகிய. அவர்சீர் - பரந்த புகழையுடைய. மனத்
. . பணி - மனம் வாக்கு காயம் ஆகிய திரிகரணங்களாலுஞ்
செய்யப்படுந் திருத்தொண்டுகள். விரவும் - அன்பில் கலப்பிக்கும். சிவ
சின்னம் - விபூதி ருத்திராக்கம். எய்துற்ற - அருளால் தோன்றி நிலை
பொருந்திய. மனத்தால் தியானம்; வாய்மையால் (வாயினின்றும்
வருவது) திருவாசகம் (பாடல்); மெய்யால் (கையால்) உழவாரத்
தொண்டு. 77

1348. மெய்ம்மைப் பணிசெய் தவிருப்பு அதனால்
விண்ணோர் தனிநா யகனார் கழலில்
தம் இச் சைநிரம் பவரம் பெறும் அத்
தன்மைப் பதிமேவியதா பதியார்
‘பொய்ம்மைச் சமயப் பிணிவிட் டவர் முன்
போதும் பிணிவிட் டருளிப் பொருளா

எம்மைப் பணிகொள் கருணைத் திறம் இங்கு
யார் பெற்றனர்? என்ன இறைஞ் சினரே.

தன்மைப்பதி - அத்திருவதிகை. தாபதியார் - திலகவதியார்.
பிணி (சூலை நோயை) விட்டருளி; 34. ஆம் பாட்டைப் பார்க்க.78

கலித்துறை

1349. இன்ன தன்மையில் இவ்ரசிவ நெறியினை எய்தி
மன்னு பேர் அருள் பெற்றுஇடர் நீங்கிய வண்ணம்
பன்னு தொன்மையின் பாடலி புத்திரம் நகரில்
புன்மை யேபுரி அமணர் தாம் கேட்டுஅது பொறாராய்.

சிவநெறி எது? இறைவன் ஒருவனே. அவனது அருள் நெறியும் ஒன்றே. இறைவனுக்கும் அவனது அருள் நெறிக்கும் உலகில் வழங்கும் பெயர்கள் பல. பெயர்ப் பன்மைகளை நீக்கிப் பொருள் ஒருமையை உணர்வது அறிவுக்கு அழகு. பன்மைப் பெயர்கள் உலகில் பல சமயங்களாக நாளடைவில் கொள்ளப்பட்டன. முடிவில் எல்லாம் ஒன்றே என்பது நனி விளங்கும். திருநாவுக்கரசரின் தாய் தந்தையர்கள் உலகு வழக்கிலுள்ள சைவ சமயத்தைக் கடைப் பிடித்தொழுகியவர்கள். அவர்கட்குப் பிறந்த திருநாவுக்கரசரும் அவர்களது சமய வழக்கில் நிற்கலானார். அந்நிலையில் அவர்பால் சிவனருள் விளங்கித் தோன்றவில்லை. இது பற்றியே “நம்பர் அருளா மையால்” 37 என்றனர் இந்நூலாசிரியர். திருநாவுக்கரசருக்குப் பல சமய உணர்வே தொடக்கத்தில் மிக்கிருந்தது. அதனால் அவர் பல சமய நூல்களை ஆராய்தல் நேர்ந்தது. ஆராய்ச்சியில் அவர்க்குச் சமண சமயம் மெய்ச் சமயமாகத் தோன்றிற்று. தோன்றவே அவர் அச் சமயம் புகுந்தார். அச் சமயத்திலும் அவர் கலைப் புலவராகவே வாழ்ந்தார். பின்னே “ஈசனருள் கூட” லாயிற்று 89. அப்பொழுது அவர்க்கு இறைவன் ஒருவனே என்பதும், அவனது நெறியும் ஒன்றே என்பதும், சமயங்களுள் மெய்ச் சமயம் பொய்ச் சமயம் வகுத்தலும் சமயம் மாறலும் அறியாமை என்பதும், இன்னபிறவும் புலனாயின. அவர், “யான் முன்னே தாய் தந்தையர் குறிப்பிட்ட சிவன் என்ற பெயரால் நிகழ்த்திய வழிபாடும் ஒரு பரம் பொருளையே சார்ந்திருத்தலைத் திருவருட்டுணையால் காண்கிறேன். ஆகவே, யான் எப்பொழுதும் பரம்பொருளை மறந்தறியேன்” என்னுங் கருத்துப்பட முதற் பதிகத்திலேயே பாடப் புகுந்தார். இந் நூட்பம், “நெஞ்சம் உமக்கே இடமாக வைத்தேன் நினையா தொருபோதும் இருந்தறியேன்” எனவும், “சலம் பூவொடு தூபம் மறந்தறியேன் தமிழோ டிசை பாடல் மறந்தறியேன், நலந் தீங்கிலும் உன்னை மறந்தறியேன் உன் நாமம் என் நாவில் மறந்தறியேன்” எனவும் வருஉந் திரு வாக்குகளில் பொலிதல் காண்க. இச் சீரிய கருத்துப் பொதுளப்

பின்னரும் பல பாக்கள் அவரால் பாடப்பட்டன. அவைகளுள் சில வருமாறு;- “உலகுக்கு ஒருவனாய் நின்றாய் நீயே” (திருவையாற்றுத் திருத்தாண்டகம்: 1); “ஒருவனாய் உலகேத்த நின்ற நாளோ ஒருருவே மூவுருவம் ஆன நாளோ” - (திருவாரூர்த் திருத்தாண்டகம்: 1). “வாது செய்து மயங்கு மனத்தராய் - ஏது சொல்லுவீ ராகிலும் ஏழைகாள் - யாதோர் தேவர் எனப் படுவார்க்கெலாம் - மாதேவன்னலால் தேவர் மற்றில்லையே” - (ஆதிபுராணத் திருக்குறுந் தொகை: 4); “ஆறொன்றிய சமயங்களின் அவ்வவர்க்கப் பொருள்கள் - வேறொன் றிலாதன” “ஆறு சமயத்தவரவரைத் தேற்றுந் தகையன்” - (திருவினன்பர்த் திருவிருத்தம்: 4; 7); “சமயமவை ஆறினுக்குந் தலைவன் தான் காண்” - (திருக்கச்சி ஏகம்பத் திருத்தாண்டகம்: 7). ஈண்டுச் சிவநெறி என்றது ஆண்டவன் அருள்நெறி என்னும் ஒன்றையே குறிப்ப தென்க. சிவநெறி கட்டுப்பட்ட நெறி அன்று. அஃது உலகில் வழங்கப்படும் எல்லா நெறிகளுமாய், அவைகளுக்கு உயிருமாயிருப்பது. அதற்கு ‘இச் சமயம் ஆகும் இச் சமயம் ஆகாது’ என்பதில்லை. எறிபத்த நாயனார் புராணம்: 7. குறிப்பைப் பார்க்க. தாயுமானார்; ஆகார புவனம் - சிதம்பர ரகசியம் 8, 9, 10 - ஆம் பாடல்களை நோக்குக. ஈண்டுப் புன்மையே புரி அமணர் என்றது ‘அஹிடசா பரமோ தர்மா’ ‘தயாமூல தர்மம்’ என்று உலகுக்கு அறிவுறுத்திய ஆதி நாதராகிய விருஷபதேவர் கண்ட சமண அருள் நெறியினின்றும் வழக்கிய இடைக்காலச் சமணரை என்க. இது குறித்துத் திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் புராணத்தில் விளக்கஞ் செய்யப்படும். 79

1350. ‘தருமசேனர்க்கு வந்தஅத் தடுப்ப அரும் சூலை
ஒருவராலும் இங்கு ஒழிந்திடாமையின் அவர் உயப் போய்ப்
பெருகு சைவராய்ப் பெயர் ந்துதம் பிணி ஒழித்து உய்ந்தார்
மருவும் நம் பெருஞ் சமயம் வீழ்ந்தது’ என மருள்வார்.

அவர் உய்ய. மருவும் - (நீண்டகாலமாய்) நிலவும். 80

1351. ‘மலையும் பல் சமயங்களும் வென்று, மற்று அவரால்
நிலையும் பெற்றஇந் நெறி இனி அழிந்தது’ என்று அழுங்கிக்
கொலையும் பொய்மையும் இலஎன்று கொடுமையே புரிவோர்
தலையும் பீலியும் தாழ்வந்து ஒரு சிறை சார்ந்தார்.

மலையும் - ஒன்றோடொன்று மாறுபடும். பல சமயங்களை யும். அழுங்கி - வருந்தி. ஒருசிறை - ஒரு பக்கம்; துன்பத்தால் சிறைப் பட்டார் என்பது குறிப்பு. 81

1352. இவ்வகைப் பல அமணர்கள் துயருடன் ஈண்டி
‘மெய்வகைத் திறம் அறிந்திடில் வேந்தனும் வெகுண்டு
சைவன் ஆகிநம் விருத்தியும் தவிர்க்கும் மற்று இனி நாம்
செய்வது என்?’ என, வஞ்சனை தெரிந்து சித்திரிப் பார்.

ஈண்டி - கூடி - விருத்தியும் - சீவிதத்தையும்; (சீவிதம்; சர்வ
மானியம்; கவலையின்றிச் சீவிக்கும்படி விடப்படுவது). 82

1353. 'தவ்வை சைவத்து நிறற்றலின், தரும சேனரும் தாம்
'பொய் வகுத்ததோர் சூவை தீர்ந்திலது' எனப்போய் இங்கு
எவ்வம் ஆகஅங்கு எய்திநம் சமயலங்கனமும்
தெய்வ நிந்தையும் செய்தனர்' எனச்சொலத் தெளிந்தார்.

தவ்வை - தமக்கை. எவ்வமாக - கபடமாக; வெறுப்பாக.
லங்கனமும் - விடுத்துத் தாண்டுகலும். 83

1354. சொன்ன வண்ணமே செய்வது துணிந்த துன் மதியோர்
'முன்னம் நாம் சென்று முறைப்படுவோம்' என முயன்றே
இன்ன தன்மையில் இருள் குழாம் செல்வது போல
மன்னன் ஆகிய பல்லவன் நகரில் வந்து அணைந்தார்.

(அரசன் கேள்விப்படுதற்கு முன்னம். முறைப்படுவோம் - முறை
யிடுவோம். இருள் கூட்டம்; மனமிருண்டவர் என்பது குறிப்பு. 84

1355. உடை ஒழிந்து ஒரு பேச்சு இடை இன்றி நின்று உண்போர்
கடை அணைந்து, அவன் வாயில் கா வலருக்கு 'நாங்கள்
அடைய வந்தமை அரசனுக்கு அறிவியும்' என்ன
இடை அறிந்து புக்கு அவரும் தம் இறைவனுக்கு இசைப் பார்.

பேசாமல் நின்று உண்போர் என்றபடி. கடை - வாயிலை.
அடைய - ஒருங்கே. இடை - சமயம். 85

கொச்சகக் கவி

1356. 'அடிகண் மார் எல்லாரும் ஆகுலம் ஆய் மிக அழிந்து
கொடி நுடங்கு திருவாயில் புறத்து அணைந்தார்' எனக் கூற,
வடி நெடுவேல் மன்னவனும் மற்றவர்சார்பு ஆதலினால்
கடிதுஅணைவான் 'அவர்க்கு உற்றது என்கொல்? எனக் கனன்றுஉரைத்
தான்.

அடிகண்மார் - குருமார்கள்; சமண முனிவர்கள். நுடங்கு -
அசையும். மன்னவனும் சமணச் சார்பினனாதலால். கடிது
அணைவான் (அவர்கள்) விரைந்து அணைதற்கு; (அவர்களை)
விரைவாக வருமாறு என்னலுமாம். கனன்று - கொதித்து; சினந்து.86

1357. கடைகாவல் உடையார்கள் புகுதவிடக் காவலன் பால்,
நடையாடும் தொழில் உடையார் நண்ணித் தாம் எண்ணிய வாரூ
'உடையார் ஆகிய தரும சேனர் பிணி உற்றாராய்ச்
சடையானுக்கு ஆளாய் நின் சமயம் ஒழித்தார்' என்றார்.

புகுதவிட - அடிகள்மார்களைப் புகவிட. நடையாடுந் தொழி
லுடையார் - நடக்குந் தொழில் ஒன்றையே உடைய சமணர்கள்;
நடைப் பிணங்கள்; ஆன்ம ஒளி இல்லாதவர்கள் என்றபடி. எண்ணி
யவாறு - முன்னே சித்திரித்தபடி. நமக்கு முதன்மை யுடையவராகிய
தருமசேனர் பிணியுற்றார்போல நடித்து. சிவபெருமானைச்
சடையான் என்று சமணர்கள் இழித்துக் கூறுவது வழக்கம். 87

1358. விரை அலங்கல் பல்லவனும் அதுகேட்டு வெகுண்டு எழுந்து,
‘புரை உடைய மனத்தினராய்ப் போவதற்குப் பொய்ப்பிணி கொண்டு
உரை சிறந்த சமயத்தை அழித்துஓழியப் பெறுவதே?
கரைஇல் தவத்தீர்! இதனுக்கு என்செய்வது?’ எனக் கனன் றான்.

விரை அலங்கல் - மணங்கமழும் மாலையணிந்த. புரையுடைய
- குற்றமுடைய. உரை - புகழ். பெறுவதோ. கரையில் - அளவில்லாத.
கனன்றான் - கோபித்தான். 88

1359. ‘தலைநெறி ஆகியசமயம் தன்னை அழித்து உன்னுடைய
நிலைநின்ற தொல் வரம்பின் நெறி அழித்த பொறி இலியை
அலைபுரிவாய்’ எனப்பரவி, வாயால் அஞ்சாது உரைத்தார் -
கொலைபுரியா நிலைகொண்டு பொய் ஓழுகும் அமண் குண்டர்.

பொறியிலியை - ஞானமில்லாத தருமசேனரை. அலை புரிவாய்
- அலைப்பாய்; வருத்துவாய். பிற உயிர்களை அலைப்பது சமணக்
கொள்கையன்று; இச்சமணர்கள் தங்கள் கொள்கையினின்றும்
வழுக்கி வீழ்ந்தவர்கள். முன்னே “கொல்லாமை மறைந்துறையும்” (37)
என்றும், “கொலையும் பொய்மையும் இலவென்று கொடுமையே
புரிவோர்” (81) என்றும், இங்கே “கொலைபுரியா. . . . குண்டர்”
என்றுங் கூறினமை காண்க. 89

1360. அருள்கொண்ட உணர்வு இன்றி நெறிகோடி அறிவுஎன்று
மருள் கொண்ட மன்னவனும் மந்திரிகள் தமை நோக்கித்
‘தெருள்கொண்டோர் இவர்களின் தீயோசனைச் செறுவதற்குப்
பொருள் கொண்டு விடாது, என்பால் கொடுவாரும்’ எனப் புகன் றான்.

கோடி - தவறி. தெருள் - தெளிவு. செறுவதற்கு - தண்டிப்பதற்கு;
வருத்துதற்கு. 90

1361. அரசனது பணிதலை நின்று அமைச்சர்களும் அந்நிலையே
முரசு அதிரும் தானையொடு முன்சென்று முகில் சூழ்ந்து
விரைசெறியும் சோலைசூழ் திருஅதிகை தனைமேவிப்
பரசமயப் பற்றுஅறுத்த பான்மையினார் பால் சென்றார்.

முரசு அதிரும் தானையொடு - முரசு முழங்கும் சேனை
களுடன்; “முரசுதிர்ந்தானை முன்னோட” - அப்பர்: திருவாரூர் 2.
விரை செறியும் - மணங் கமழும். 91

1362. சென்று அணைந்த அமைச்சருடன் சேனைவீ ரரும் சூழ்ந்து
மின்தயங்கு புரிவேணி வேதியனார் அடியவரை
'இன்று நுமை அரசன் அழைத்து எமைவிடுத்தான் போதும்' என
நின்றவரை நேர் நோக்கி, நிறைதவத்தோர் உரை செய்வார்.

மின். . . . அடியவரை - சிவனடியாராகிய திருநாவுக்கரசரை.
நிறை தவத்தோர் - திருநாவுக்கரசர். 92

1363. 'நாம் ஆர்க்கும் குடிஅல்லோம்' என்று எடுத்து நான் மறையின்
கோமானை நதியினுடன் குளிர் மதிவாழ் சடையானைத்
தேமாலைச் செந்தமிழின் செழும் திருத் தாண்டகம் பாடி
'ஆமாறு நீர் அழைக்கும் அடைவு இலம்' என்று அருள் செய்தார்.

தேம் - இனிய. பொருந்துமாறு நீர் அழைக்கும் முறையில் யாம்
இல்லை. 93

1364. ஆண்டஅரசு அருள் செய்யக் கேட்டு அவரும் அடிவணங்கி
வேண்டிஅவர்க் கொண்டுஏக, விடைஉகைத்தார் திருத்தொண்டர்
'ஈண்டுவரும் வினைகளுக்கு எம் பிரான் உளன்' என்று இசைந்து
இருந்தார்
முண்டசினப் போர்மன்னன் முன் அணைந்து அங்கு அறிவித்தார்.

அவர்க்கொண்டேக - திருநாவுக்கரசரை அழைத்துப்போக.
விடை உகைத்தார் திருத்தொண்டர் - திருநாவுக்கரசர். மந்திரிகள்
அறிவித்தார்கள். 94

1365. பல்வவனும் அதுகேட்டுப் பாங்கு இருந்த பாய் உடுக்கை
வல்அமுணர் தமைநோக்கி 'மற்றுஅவனைச் செய்வதுஇனிச்
சொல்லும்' என, அறம் துறந்து தமக்கு உறுதி அறியாத
புல்அறிவோர் அஞ்சாது நீற்று அறையில் இடப்பு கன்றார். 95

1366. அருகு அணைந்தார் தமை நோக்கி அவ்வண்ணம் செய்க எனப்
பெருகுசினக் கொடுங்கோலான் மொழிந்திடலும் பெருந் தகையை
உருகு பெருந் தழல் வெம்மை நீற்றுஅறையின் உள் இருத்தித்
திருகுகருந் தான் கொளுவிச் சேமங்கள் செய் அமைத்தார்.

திருகு. . . . அமைத்தார் - முறுக்கிருப்புத் தாளிட்டிடுப் பாது
காப்புகள் செய்து அடைத்து வைத்தார்கள்; சுழலுந் தன்மையுடைய
இருப்புத் தாள் என்னலுமாம். 96

1367. ஆண்டஅரசு அதன் அகத்துள் அணைந்தபொழுது அம் பலத்துத்
தாண்டவம் முன் புரிந்தருளும் தாள் நிழலைத் தலைக் கொண்டே
'ஈண்டுவரும் துயர்உளவோ? ஈசன் அடியார்க்கு' என்று
முண்டமனம் நேர்நோக்கி, முதல்வனையே தொழுது இருந்தார்.

அதன் அகத்துள் - நீற்றறையினுள். கிளர்ந்தெழுந்த மனதால்
நேர்மையாக நினைந்து. 97

1368. வெய்யநீற்று அறையதுதான் வீங்கு இளவே வில் பருவம்,
தைவருதன் தென்றல், அணை, தண்கழுநீர்த் தடம் போன்று
மொய்ஓளி வெண் நிலவு அவர்ந்து, முரன் றயாழ் ஓலியின தாய்,
ஐயர் திரு வடி நீழல் அருள் ஆகிக் குளிர் ந்ததே.

வீங்கு - மிகுந்த. இளவேனிற் பருவம் - சித்திரையும் வைகாசியும்.
தைவரும் - வீசும் (தடவும்). தண்தென்றல் மென்மைத் தென்றல்.
குளிர்ந்த கழுநீர் மலர்ப் பொய்கை. முரன்ற - வாசிக்கப் பெற்ற. ஐயர்
- சிவபெருமான். 98

1369. மாசுஇல் மதி நீடுபுனல் மன்னிவளர் சென்னியனைப்
பேசுஇனி யானைஉலகு ஆளுடைய பிஞ்ஞுகளை
ஈசனைஎம் பெருமானை எவ்வயிரும் தருவானை
ஆசையில் ஆரா அமுதை அடிவணங்கி இனிது இருந்தார். 99

1370. ஓர்எழு நாள் கழிந்த தன்பின் உணர்வு இல் அமணரை அழைத்துப்
'பாரும்இனி நீற்றுஅறையை' எனஉரைத்தான் - பல்லவனும்;
கார்இருண்ட குழாம் போலும் உருஉடைய கார் அமணர்
தேரும் நிலை இல்லாதார் நீற்றுஅறையைத் திறந்தார்கள்.

கார்மேகம் - இருண்ட கூட்டம்போலும். தேரும் நிலை -
சித்தந் தெளிந்தநிலை; 1354 - பார்க்க. 100

1371. ஆனந்த வெள்ளத்தின் இடைமூழ்கி அம்பலவர்
தேன் உந்து மலர்ப் பாதத்து அமுதுண்டு தெளிவு எய்தி
ஊனம் தான் இவர் ஆகி உவந்து இருந்தார் தமைக் கண்டே
'ஈனம் தாங் கியதுஇலதாம்; என்னஅதி சயம்!' என்றார்.

உந்து - துளிக்கும்; தெறிக்கும். "தேனுந்து சேவடிக்கே சென்
றாதாய் கோத்தும்பி" - திருவாசகம். "சிந்திப்பரியன சிந்திப்பவர்க்குச்
சிறந்து செந்தேன் - முந்திப் பொழிவன. ஐயாறன் அடித்தலமே"
- அப்பர் - ஆண்டவன் அருள் பெற்ற அடியவர்கட்கு இயற்கை ஏவல்
செய்யும். ஆண்டவன் அருளமுதம் அவ்வடியார் களின் உயிரெலாம்
பாய்ந்து, ஊனெலாம் பாய்ந்து, என்புத் துளை தொறும் புகுந்து
புகுந்து அவர்களை ஆனந்த மயமாகச் செய்யும். அமுதாறும் உடல்
அவர்கள் உடல் என்க. அவ்வுடல் நெருப்பில் வேகாது; நீரில்
அழுந்தாது; அதற்கு விலங்கு நஞ்சு முதலிய எவற்றாலும் தீங்கு
நேராது; அஃது ஆண்டவன் வசத்திலிருப்பது; திருவாசகம்
திருவண்டப் பகுதியின் இறுதியை நோக்குக. 101

1372. ‘அதிசயம் அன்று இது; முன்னை அமண் சமயச் சாதகத்தால் இது செய்து பிழைத்து இருந்தான்’ எனவேந்தற்கு உரை செய்து, ‘மதிசெய்வது, இனிக்கொடிய வல்விடம் ஊட்டுவது, என்று முதிர்வரும் பாதகத்தோர் முடைவாயால் மொழிந் தார்கள் மந்திர சாதகத்தால். இனி அறிவாகச் செய்வது. முடை நாற்றம். 102

1373. ஆங்குஅதுகேட் டலும்கொடிய அமண் சார் பால் கெடும் மன்னன் ஓங்கு பெரு மையலினால் ‘நஞ்சு ஊட்டும்’ என உரைப்பத் தேங்காதார் திருநாவுக் கரயரை அத் தீயவிடப் பாங்கு உடைய பால் அடிகில் அமுதுசெயப் பண்ணினார்.

மையலினால் - மதிமயக்கத்தால். தேங்காதார் - (கொடுமை செய்ய) அஞ்சாத சமணர்கள். விடப் பாங்குடைய - விஷக் கலப் புடைய. பால் அடிகில் அமுது செய்ய - பால் சோற்றை உண்ண. 103

1374. ‘நஞ்சும் அமுது ஆம் எங்கள் நாதன் அடி யார்க்கு’ என்று வஞ்சம் மிகு நெஞ்சு உடையார் வஞ்சனை ஆம் படி அறிந்தீது செஞ்சடையார் சீர் விளங்கும் திறல் உடையார் தீ விடத்தால் வெஞ்சமணர் இடுவித்த பால் அடிகில் மிசைந்து இருந்தார்.

திறலுடையார் - திருநாவுக்கரசர். மிசைந்து - உண்டு. “துஞ்சிருள் காலை மாலை தொடர்ச்சியை மறந்திராதே அஞ்செழுத்தோதி நாளும் அரனடிக் கன்ப தாகும் - வஞ்சனைப் பால்சோ றாக்கி வழக்கிலா அமணர் தந்த - நஞ்சமு தாக்குவித்தார் நனிபள்ளி அடிகளாரே” - அப்பர்; திருநனிபள்ளித் திருநேரிசை 5. 104

1375. பொடி ஆர்க்கும் திருமேனிப் புனிதற்குப் புவனங்கள் முடிவு ஆக்கும் துயர் நீங்க, முன்னை விடம் அமுது ஆனால் படியார்க்கும் அறிவு அரிய பசுபதியார் தம்முடைய அடியார்க்கு நஞ்சு அமுதம் ஆவதுதான் அற்புதமோ?

திருநீறு நிரம்பியிருக்கும் திருமேனியுடைய சிவபெருமானுக்கு. முன்னை விடம் - பாற்கடலில் எழுந்த ஆலகாலம் படி - உலகில். 105

1376. அவ்விடத்தை ஆண்டஅரசு அமுதுசெய்து முன் இருப்ப ‘வெவ்விடமும் அமுது ஆயிற்று என அமணர் வெருக்கொண்டே ‘இவ்விடத்தில் இவன்பிழைக்கில் எமக்கு எவ்வாம் இறுதி’ எனத் தெவ்விடத்துச் செயல் புரியும் காவலற்குச் செப்புவார்.

சமணர்களுட்டிய நஞ்சை. வெருக் கொண்டு - திடுக்கிட்டு; தடுத்தாட் கொண்ட புராணம்: 114. குறிப்புப் பார்க்க. இறுதி முடிவு; இறப்பு. தெவ்விடத்து. . . காவலற்கு - பகைவர்களிடத்துச் செய்யப் படுஞ் செயலைத் திருநாவுக்கரசரிடஞ் செய்யத் துணிந்த காவலற்கு என்றபடி; பகைவரிடத்தும் முறை தவறிய செயலைச் செய்தலாகாது. 106

1377. 'நஞ்சுகலந்து ஊட்டிடவும் நம் சமயத்தினில் விடம் தீர்
தஞ்சம் உடை மந்திரத்தால் சாதியா வகை தடுத்தான்;
எஞ்சம் வகை அவற்கு இலதேல் எம்உயிரும் நின்முறையும்
துஞ்சுவது திடம்' என்றார் - சூழ்வினையின் துறைநின்றார்.

தருமசேனருக்கு நஞ்சுகலந்த பால்சோறு ஊட்டவும். தஞ்ச முடைய (துன்பத்தினின்றும் நீங்குதற்குப்) பற்றுக்கோடாகவுள்ள; எளிதாகவுள்ள எனினுமாம். சாதியா - தன்னைச் சேராத; கொல்லாத. அவற்கு எஞ்சம் வகை இலதேல் - அவனை ஒழிக்கும் வகை நம்மிடம் இனி இல்லையானால் அவனை ஒழிப்பதற்கு இன்னும் மிகுதியாயுள்ள வகை - இல்லையெனில் என்னலுமாம். எஞ்சம் - ஆழியும். மிகுந்த முறையும் - அரசரிமையும். துஞ்சுவது - அழிவது. சூழ்ச்சித் துறையில். தங்கள் பொய்க் கூற்றையுணர்ந்து மன்னன் எங்கே மனந் திரும்பி விடுகிறானோ என்றஞ்சி அவனுக்கு மேலும் வன்ம மூட்டவேண்டி அடிகள்மார்கள், “. . . நின் முறையுந் துஞ்சுவது திடம்” என்றார்கள். 107

1378. மற்றவர்தம் மொழிகேட்டு மதிக்கெட்ட மன்னவனும்
'செற்றவனை இனிக் கடியும் திறம் எவ்வாறு?' எனச் செப்ப
உற்றவரும், 'மந்திரசாதகம் நாங்கள் ஒழித்திட நின்
கொற்றவயக் களிற்றுஎதிரே விடுவது' எனக் கூறினார்.

மன்னன் மனந் திரும்பாது, அடிகள்மார்களின் சூழ்ச்சிக்கு எரியனாய் மேலும் தொடர்ந்து நாவுக்கரசரைத் துன்புறுத்தவே மனஞ் செலுத்தினானாதலின், அவனை “மதிக்கெட்ட மன்னவன்” என்றார். செற்றவனை - நம் மதத்தை அலர் தூற்றுகிறவனை; கெடுத்தவனை. கடியும் திறம் - தண்டிக்கும் வகை. உற்றவரும் - அங்குள்ள அடிகள்மார்களும். உற்ற (கைவந்த) அரும் மந்தி. . . எனக் கொள்ளலுமாம். திருநாவுக்கரசரது மந்திர சாதகத்தை நாங்கள் நீக்க; ஒழிந்திட என்பது பாடமாயின் திருநாவுக்கரசரை வெல்லுதற்கு மந்திர சாதகஞ் செய்யப் போதிய காலமின்மையால். அச்செயலினின்றும் நாங்கள் நீங்க என்று கொள்க. கொற்ற வயக்களிற்றெதிரே - வெற்றியும் வலிமையுமுடைய யானைக்கு எதிரிலே (திருநாவுக்கரசரை). 108

1379. மாபாவிக் கடைஅமணர் வாகீசத் திருவடியாம்
காபாலி அடியவர் பால் 'கடக்களிற்றை விடுக' என்னப்
பூபாலர் செயல்மேற்கொள் புலைத் தொழிலீவான் அவர்தம் மேல்
கோபாதி சயம் ஆன கொவைக் களிற்றை விடச் சொன்னான்.

வாகீச அடிகளாகிய (முனிவராகிய) சிவனடியாரிடம். கடம் - மதம். பூபாலர் - அரசர். இராஜ தருமத்தினின்றும் வழுவிய புலையன் என்றபடி. கோபாதிசயம் என்ற பெயரையுடைய. 109

1380. கூடத்தைக் குத்தி, ஒரு குன்றம்எனப் புறப்பட்டு,
மாடத்தை மறித்திட்டு, மண்டபங்கள் எடுத்து ஏற்றித்
தாடத்தின் பரிக்காரர் தலைஇடறிக் கடக்களிற்றின்
வேடத்தால் வரும் கூற்றின் மிக்கதுஒரு விறல் வேழம்.

தன் கூடத்தை; (கூடம் - யானைக் கூடம்) மாடங்களை இடித்து.
மண்டபங்களை எடுத்தெறிந்து. தாள்தத்தின் - கால்களின் பாய்
தலால், பரிக்காரர் - முன்னே போகுங் குத்துக்கோல் காரர்களின்; எறி
பத்த நாயனார் புராணம்; 12. குறிப்புப் பார்க்க. மத யானையின்
வேடத்தால் வரும் யமனைப் பார்க்கிலும். ஒரு விறல் வேழம் -
ஒப்பற்ற வலிமையுடைய யானை. 110

சந்தக் கலி விருத்தம்

1381. பாசத்தொடை நிகளத் தொடர் பறியத்தறி முறியா
மீசுற்றிய பறவைக்குலம் வெருவத் துணி விலகா
ஊசல் கரம் எதிர் சுற்றிட உரறிப் பரி உழறா
வாசக் கட மழைமுற்பட மதவெற்பு எதிர் வருமால்.

பாசத் தொடை - கழுத்திற் கட்டப்பட்டுள்ள கயிறும். நிகளத்
தொடர் - காலில் கட்டப்பட்டுள்ள சங்கிலியும். பறிய - அறும்படி.
தறியை (யானை கட்டுந்தறியை) முறித்து. மேலே சுற்றிய பறவைக்
கூட்டம் திடுக்கிட ஊசல் போன்ற துதிக்கை எதிரே சுழல. உரறி பரி
உழறா - முழங்கியோடிக் கலக்கி; குதிரை யெனப் பாய்ந்து. . . .
என்னலு மொன்று . வாசனை கமழும் மத மழை; “புணர் மருப்பி
யானையின் புயல்கொண் மும்மத - மணமகள் கதுப்பென நாறு
மாநகர். . . .” - சிந்தாமணி 1921. மத வெற்பு - மத யானை. 111

1382. இடிஉற்று எழும் ஒலியில் திசை இபம்உட்கிட அடியில்
படிபுக்குஉற நெளியப்படர் பவனக் கதி விசையில்
கடிதுஉற்று அடு செயலின் கிளர் கடலின்படு கடையின்
முடிவில் கனல் எனமுன் சினம் முடுகிக் கடுகியதே.

ஒலியால். திசை இபம் உட்கிட - திசை யானைகள் அஞ்ச.
அடியில் படிபுக்குற - அடிபெயர்த்து வைப்பதால் நிலம் அழுந்தி.
பவனக்கதி - வாயுகதி. அடு - கொல்லும். கிளர். . . கடுகியது எழுங்
கடலில் உண்டாகும் ஊழித் தீப் போன்று முற்கோபத்துடன்
விரைந்து வந்தது. 112

1383. மாடுஉற்று அணை இவுளிக் குலம் மறியச்செறி வயிரக்
கோடு உற்றுஇரு பிளவு இட்டு அறு குறைகைக் கொடு முறியச்
சாடுஉற்றிடு மதில் தெற்றிகள் சரியப்புடை அணிசெற்று
ஆடுற்றுஅகல் வெளிஉற்றதுஅவ் அடர்கைக் குல வரையே.

மாடு... மறிய - பக்கத்தே வருங் குதிரைக் கூட்டங்கள் அழிய.
விளங்கும் வயிரமுடைய கொம்பால். மதில்களும் திண்ணைகளும்.
புடை அணி செற்று - பக்கங்களிலுள்ள அழகுச் சின்னங்களை
அழித்து. ஆடு. . . உற்றுது - இத்தகை ஆடல்களைச் செய்து
விசாலமான வெளியிடத்தில் வந்து சேர்ந்தது அந்தக் கொல்லுந்
தன்மையுடைய யானை.

1384. பாவக் கொடு வினைமுற்றிய படிநுஉற்றுஅடு கொடியோர்
நாவுக்கரசு எதிர்முன்கொடு நணுகிக்கரு வரைபோல்
ஏவிச்செறு பொருகைக்கரி யினைஉய்த்திட வெருளார்
சேவின் திகழ் பவர்பொன் கழல் தெளிவுற்றனர் பெரியோர்.

படிநுற்றுஅடு - வஞ்சனை கொண்டு திருநாவுக்கரசரைக்
கொல்லுதல் வேண்டும் என்னும் கருத்துடைய. செறுபொருகைக் கரி
- கனன்று போர் புரியும் யானையை. ஏவி உய்த்திட (செலுத்த).
வெருளார் ...- திடுக்கிட்டு நடுங்காதவராய்; வெருளார் சேவில்
எனக்கொண்டு வெருட் சிமிக்க இடபத்தில் என்று கூறுவர் பழைய
குறிப்புரை ஆசிரியர். சேவில்திகழ்பவர் - இடபத்தின் மீது விளங்கும்
சிவபிரானது. 114

அறுசீர் விருத்தம்

1385. அண்ணல் அரும்பவ வேந்தர்
ஆனைதம் மேல்வரக் கண்டு
விண்ணவர் தம் பெருமானை
விடை உகந்து ஏறும் பிரானைச்
'சுண்ண வெண் சந்தனச் சாந்து'
தொடுத்த திருப் பதிகத்தை
மண்ணுலகு உய்ய எடுத்து
மகிழ்வுடனே பாடுகின்றார்.

115.

1386. வஞ்சகர் விட்டசி னப்போர்
மதவெங் களிற்றினை நோக்கிச்
'செஞ்சடை நீள்முடிக்கூத்தர்
தேவர்க்கும் தேவர் பிரானார்
வெஞ்சுடர் மூஇலைச் சூவ
வீரட்டர் தம் அடியோம் நாம்
அஞ்சுவது இல்லை' என்று என்றே
அருந்தமிழ் பாடி உறைந்தார்.

அன்பில் உறைந்து நின்றார். "மலைக்கொளானை மயக்கிய
வல்வினை - நிலைக்கொளானை நினைப்புறு நெஞ்சமே கொலைக்

கை யானையுங் கொன்றிடு மாதலால் - கலைக்கையானை கண்டீர்
கடவூரரே”. திருக்கடவூர் வீரட்டக் குறுந்தொகை. 116

1387. தண் தமிழ் மாலைகள் பாடித்
தம் பெருமான் சரண் ஆகக்
கொண்ட கருத்தில் இருந்து
குலாவிய அன்பு உறு கொள்கைத்
தொண்டரை முன்வல மாகச்
சூழ்ந்து எதிர் தாழ்ந்து நிலத்தில்
எண் திசை யோர்களும் காண
இறைஞ்சி எழுந்தது வேழம். 117

1388. ஆண்ட அரசை வணங்கி
அஞ்சிஅவ் வேழம் பெயரத்
தூண்டிய மேல் மறப் பாகர்
தொடக்கி அடர்த்துத் திரித்து
மீண்டும் அதனை அவர்மேல்
மிறை செய்து காட்டிட, வீசி
ஈண்டு அவர் தங்களையே கொன்று
அமணர்மேல் ஓடிற்று எதிர்ந்தே.

தொடக்கி அடர்ந்து திரித்து - கட்டுப்படுத்தி நெருக்கித்
திருப்பி. மிறைசெய்து - துன்புறுத்திக் “கொல்” என்று வீசி -
பாகர்களை எடுத்தெறிந்து. ஈண்டவர் தங்களையே - (ஈண்டியவர்)
சேர்ந்திருந்த அப் பாகர்களையே. 118

1389. ஓடி அருகர்கள் தம்மை
உழறி மிதித்துப் பிளந்து
நாடிப் பலரையும் கொன்று
நகரம் கலங்கி மறுக
நீடியே வேலை கலக்கும்
நெடுமந் தரகிரி போல
ஆடிஅவ் யானையும் மன்னற்கு
ஆகுலம் ஆக்கியது அன்றே.

அருகர்கள் - சமணர்கள். உழறி - கலக்கி. நாடி தேடித் தேடி.
மறுக - சுழல. கலக்கி என்பது பாடமாயின் நகரத்தைக் கலக்கி
(மறுக)ப் பல காலுந்திரிய எனக் கொள்க. வேலை - கடலை. ஆடு
இயல் என்னும் பாடத்துக்கு இவ்வாறு ஆடித் திரியும் அல்லது
வெற்றி இலக்கணங்கள் பொருந்திய என்று கொள்க. 119

1390. யானையின் கையில் பிழைத்த
வினை அமண் கையர்கள் எல்லாம்
மானம் அழிந்து மயங்கி
வருந்திய சிந்தையர் ஆகித்
தானை நிலமன்னன் தாளில்
தனித்தனி வீழ்ந்து புலம்ப,
மேன்மை நெறிவிட்ட வேந்தன்
'வெகுண்டு' இனிச் செய்வதுஎன்?' என்றான்.

கையர்கள் - வஞ்சகர்கள். தானை - சேனை.

120

1391. 'நங்கள் சமயத்தின் நின்றே
நாடிய முட்டி நிலையால்
எங்கள் எதிர் ஏறு அழிய
யானையால் இவ்வண்ணம் நின்சீர்
பங்கப் படுத்தவன் போகப்
பரிபவம் தீரும் உனக்குப்
பொங்கு அழல் போக அதன்பின்
புகைஅகன் றால்என்' என்றார்.

நாடிய - ஆராய்ந்தறிந்த. முட்டி நிலையால் - மந்திர சாத்திரத்தால்; விடம் முதலியனவற்றால் கேடு நேராதவாறு தடுக்கும் முறையால். எதிர் ஏறு அழிய - எதிர் ஏவுதல்கெட (எதிர் ஏறு - எதிரே செல் என்னல்; வலி என்பது பழைய குறிப்புரை). போக - சாக; செத்தால். பரிபவம் - அவமானம். அழல் நெருப்பு.

121

1392. அல்லிருள் அன்னவர் கூற
அரும் பெரும் பாவத்த வன்பின்
தொல்லைச் சமயம் அழித்துத்
துயரம் விளைத்தவன் தன்னைச்
சொல்லும் இனிச் செய்வது என்னச்
சூழ்ச்சி முடிக்கும் தொழிலோர்
'கல்லுடன் பாசம் பிணித்துக்
கடலிடைப் பாய்ச்சு' என்றார்.

அல்லிருள் - இரவிருள்; நள்ளிருள்; 1354, 1370 பார்க்க. தொல்லை - பழைய. பாசம் - சுயிறு.

122

1393. ஆங்கு அதுகேட்ட அரசன்
அவ்வினை மாக்களை நோக்கித்
'தீங்கு புரிந்தவன் தன்னைச்
சேமம் உறக்கொடு போகிப்
பாங்கு ஒரு கல்லில் அணைத்துப்
பாசம் பிணித்துஓர் படகில்

வீங்கு ஓலி வேலையில் எற்றி
வீழ்த்துமின்' என்று விடுத்தான்.

அத் தொழிலாளர்களை. சேமமுற - காவலொடு . பாங்கு அவ்
விடத்தில். வீங்கு - மிக்க. வேலையில் - கடலில். எற்றி - எறிந்து. 123

1394. அவ்வினை செய்திடப் போகும்
அவருடன் போய் அருகந்த
வெவ் வினையாளரும் சென்று
மேவிட, நாவுக் கரசர்
செவ்விய தம் திருவுள்ளம்
சிறப்ப அவருடன் சென்றார்
பவ்வத்தில் மன்னவன் சொன்ன
படிமுடித்தார் அப்பதகர்.

அருகந்த வெவ்வினையாளரும் - சமணக் கொடியர்களும். பவ்
வத்தில் - கடலில். மெய்ப்பொருள் நாயனார் புராணம்; 15. குறிப்புப்
பார்க்க. அப்பதகர் - அச் சாண்டாளர்கள். 124

1395. அப்பரிசு அவ்வினை முற்றி
அவர் ஆகன்று ஏகிய பின்னர்
ஓப்பு அரும் ஆழ்கடல் புக்க
உறைப்பு உடை மெய்த்தொண்டர் தாமும்
'எப்பரிசு ஆயினும் ஆக
ஏத்துவன் எந்தையை' என்று
செப்பிய வண்தமிழ் தன்னால்
சிவன் அஞ்செழுத்தும் துதிப்பார். 125.

கலி விருத்தம்

1396. 'சொற்றுணை வேதியன்' என்னும் தூமொழி
நல்தமிழ் மாலையா 'நமச்சிவாய' என்று
அற்றம் முன்காக்கும் அஞ்செழுத்தை, அன்பொடு
பற்றிய உணர்வினால் பதிகம் பாடினார்.

அற்றம் - துன்ப காலத்தில். 126

1397. பெருகிய அன்பினர் பிடித்த பெற்றியால்
அருமல ரோன் முதல் அமரர் வாழ்த்துதற்கு
அரிய அஞ் செழுத்தையும் அரசுபோற்றிடக்
கருநெடுங் கடலினுள் கல்மி தந்ததே.

உறுதியாகப் பிடித்த தன்மையால். பிரமன் முதலிய தேவர்கள்.
கல்வி னோடெனைப் பூட்டி அமண்கையர் - ஒல்லை நீர்புக நூக்க என்
வாக்கினால் - நெல்லு நீள்வயல் நீலக் குடி அரன் - நல்ல நாமம் நவிறி
உய்ந்தே னன்றே" - அப்பர்: திருநீலக்குடிக்குறுந்தொகை: 7 127

1398. அப்பெருங் கல்லும் அங்கு அரசு மேல் கொளத்
தெப்பமாய் மிதத்தலில் செறிந்த பாசமும்
தப்பியது; அதன்மிசை இருந்த தாலில் சீர்
மெய்ப்பெருந் தொண்டனார் விளங்கித் தோன்றினார்.

செறிந்த பாசமும் தப்பியது - நெருங்கக் கட்டப்பட்ட
கயிறுகளும் அவிழ்ந்தன. தாவில் - கெடுதலில்லாத. 128

1399. இருவினைப் பாசமும் மலக்கல் ஆர்த்தலின்
வருபவக் கடலில் வீழ் மாக்கள் ஏறிட
அருளும் மெய் அஞ்செழுத்து, அரசை இக்கடல்
ஓருகல்மேல் ஏற்றிடல் உரைக்க வேண்டுமோ.

இரு வினைப் பாசமும் - நல்வினை தீவினை என்ற கயிறும். மலக்
கல் - ஆணவ மலம் என்ற கல்லும். ஆர்த்தலின் - தம்மைப் பிணித்த
லால். வருபவக் கடலில் - வருகின்ற பிறவி என்ற கடலில். அருளும் -
துணை அருளும். அத்தகை அஞ்செழுத்து என்றபடி. 129

1400. அருள் நயத்து அஞ்செழுத்து ஏத்தப் பெற்றஅக்
கருணைநா வரசினைத் திரைக்க ரங்களால்
தெருள் நெறி நேர்மையில் சிரத்தில் தாங்கிட,
வருணனும் செய்தனன் முன்பு மாதவம்.

நயந்து - விரும்பி. அலைகளாகிய கைகளால். தெருள் நெறி
நேர்மையால் - தெளிந்த வழி முறைமையால். 130

1401. வாய்ந்தசீர் வருணனே, வாக்கின் மன்னரைச்
சேர்ந்துஅடை கருங்கலே சிவிகை ஆயிட,
ஏந்தியே கொண்டு, எழுந் தருளுவித்தனன்;
பூந்திருப் பாதிரிப் புலியூர்ப் பாங்கரில்.

வாக்கின் மன்னரை - திருநாவுக்கரசரை. 131

1402. அத்திருப் பதியினில் அணைந்த அன்பரை
மெய்த்தவக் குழாம் எலாம் மேவி ஆர்த்து எழ,
எத்திசை யினும் 'அர' என்னும் ஓசைபோல்
தத்துநீர்ப் பெருங்கடல் தானும் ஆர்த்த ததே.

குழாம் - கூட்டம். ஆர்த்து - ஆரவாரித்து. தத்து நீர் எறி நீரை
புடைய. 132

1403. தொழும் தகை நாவினுக் கரசும் தொண்டர் முன்
செழும் திருப்பாதிரிப் புலியூர்த் திங்கள் வெண்
கொழுந்துஅணி சடையனைக் கும்பிட்டு அன்புற
விழுந்துஎழுந்து அருள்நெறி விளங்கப் பாடுவார்.

133

கலித்துறை

1404. 'ஈன்றாளுமாய் எனக் கெந்தையும் ஆகி' எனஎடுத்துத்
'தோன்றாத் துணையாய் இருந்தனன் தன்னடி யோங்கட்'கென்று
வான் தாழ் புனல்கங்கை வாழ்சடை யானை, மற்று எவ்உயிர்க்கும்
சான்றாம் ஒருவனைத் தண்தமிழ் மாவைகள் சாத்தினரே.

வானின்றும் இறங்கிய கங்கை. சான்றாம் - சாட்சியாயுள்ள
(சீவ சாட்சியாய் மறைந்துள்ள). 134

1405. மற்றும் இனையன வண்தமிழ் மாவைகள் பாடிவைகி,
வெற்றி மழவிடை வீரட்டர் பாதம் மிக நினைவால்
உற்றதுஓர் காதலின் அங்குநின்ற ஏகி, ஒன்னார் புரங்கள்
செற்றவர் வாழும் திருஅதிகைப்பதி சென்று அடைவார்.

பகைவர்களின் முப்புரங்களை அழித்த சிவபெருமான். 135

1406. தேவர் பிரான்திரு மாணி குழியும் தினைநகரும்
மேவினர் சென்று விரும்பிய சொல்மலர் கொண்டு இறைஞ்சிப்
பூஅலர் சோலை மணம்அடி புல்லப் பொருள் மொழியின்
காவலர் செவ்வத் திருக்கெடிலத்தைக் கடந்து அணைந்தார்.

சோலையின் மணம் திருவடிகளிற் பொருந்த. மொழியின்
காவலர் - திருநாவுக்கரசர். 136

1407. வெஞ்சமண் குண்டர்கள் செய்வித்த தீய மிறைகள் எல்லாம்
எஞ்சுவென்று ஏறிய இன்தமிழ் ஈசர் எழுந்தருள
மஞ்சுவர் மாடத் திருஅதிகைப்பதி வாணர் எல்லாம்
தம் செயல் பொங்கத் தழங்கு ஓலி மங்கலம் சாற்றல் உற்றார்.

மிறைகளெல்லாம் எஞ்ச - துன்பங்களெல்லாம் ஒழிய. தமிழீசர்
- திருநாவுக்கரசர். மஞ்சு இவர் மாடம் - மேகம் தவழும் மாடங்களை
யுடைய. வாணர் - வாழ்நர். தழங்குகொலி - பேரொலி. மங்கலம் -
மங்கல வாத்தியங்களை. 137

1408. மணிநெடுந் தோரணம் வண்குலைப் பூகம் மடல்கதலி
இணைஉற நாட்டி, எழுநிலைக் கோபுரம் தெற்றி எங்கும்
தணிவுஇல் பெருகுஓளித் தாமங்கள் நாற்றிச் செஞ்சாந்து நீவி
அணிநகர் முன்னை அணிமேல் அணிசெய்து அலங்கரித்தார்.

பூசம் - கமுக மரங்களையும். கதலி - வாழை மரங்களையும்.
தெற்றி - திண்ணை. தாமங்கள் நாற்றி - மாவைகள் தூக்கி. சாந்து நீவி
- சந்தனக் குழம்பால் மெழுகி. அழகுமேல் அழகு செய்து. 138

1409 மன்னிய அன்பின் வளநகர் மாந்தர் வயங்கி ழையார்
இன்னிய நாதமும் ஏழ்இசை ஓசையும் எங்கும்விம்மப்
பொன்இயல் சுண்ணமும் பூவும் பொரிகளும் தூவி, எங்கும்
தொல் நகரின்புறம் சூழ்ந்துஎதிர் கொண்டனர்; தொண்டரையே.

வயங்கு இழையார் - விளங்கும் ஆபரணமணிந்த பெண் மணிகள். விம்ம - பெருகி ஒலிக்க. பொற்சண்ணமும். 139

1410. தூய வெண்ணீறு துதைந்தபொன் மேனியும் தாழ்வடமும்
நாயகன் சேவடி தைவரும் சிந்தையும் நைந்துஉருகிப்
பாய்வது போல் அன்பு நீர் பொழி கண்ணும் பதிகச் செஞ்சொல்
மேயசெல் வாயும் உடையார் புகுந்தனர் வீதியுள்ளே.

துதைந்த - நிறைந்த. தைவரும் - இடையறாது தியானிக்கும் (தடவும்). உடையார் - திருநாவுக்கரசர். 140

1411. கண்டார்கள் கைதலை மேல்குவித்து 'இந்தக் கருணை கண்டால்
மிண்டுஆய செய்கை அமண்கையர் தீங்கு விளைக்கச் செற்றம்
உண்டாயின வண்ணம் எவ்வண்ணம்' என்று உரைப்பார்கள் பின்னும்
தொண்டு ஆண்டு கொண்ட பிரானைத் தொழுது துதித்தனரே.

கருணை வடிவை. கொடுஞ் செருக்குச் செய்கையுடைய. செற்றம் - பகைமை. பிரானை - சிவபிரானை. 141

1412. இவ்வண்ணம் போல எனைப்பல மாக்கள் இயம்பி ஏத்த
மெய்வ வண்ணம் நீற்றுஒளி மேவும் குழாங்கள் விரவிச் செல்ல
அவ்வண்ணம் நண்ணிய அன்பரும் வந்துஎய்தி, அம்பவளச்
செவ்வண்ணர் கோயில் திருவீரட்டானத்தைச் சேர்ந்தனரே.

கூட்டங்கள் நெருங்கிச் செல்ல. அழகிய பவளம் போலுஞ் செந்நிறமுடைய சிவபிரான் எழுந்தருளியுள்ள. 142

1413. உம்பர் தம்கோனை உடைய பிரானை உள்புக்கு இறைஞ்சி
நம்புறும் அன்பின் நயப்பு உறு காதலினால் திளைத்தே
'எம்பெருமான் தனை ஏழையேன் நான் பண்டு இகழ்ந்தது' என்று
தம் பரிவால் திருத் தாண்டகச் செந்தமிழ் சாற்றி வாழ்ந்தார்.

உம்பர்தம் - தேவர்களின். திளைத்தே - இடையறாது மூழ்கி நின்றே. 143

கொச்சகக் கலி

1414. அரிஅயனுக்கு அரியானை அடியவருக்கு எளியானை
விரிபுனல்கூழ் திருஅதிகை வீரட்டானத்து அமுதைத்
தெரிவு அரிய பெருந்தன்மைத் திருநாவுக் கரசு, மனம்
பரிவுறு செந்தமிழ்ப் பாட்டு பலபாடிப் பணிசெயும் நாள். 144

1415. புல்அறிவின் சமணர்க்காப் பொல்லங்கு புரிந்து ஒழுக்கும்
பல்லவனும், தன்னுடைய பழவினைப்பா சம்பறிய
அல்லல் ஒழிந்து அங்கு எய்தி ஆண்ட அரசினைப் பணிந்து
வல் அமணர்தமைநீத்து, மழவிடையோன் தாள் அடைந்தான்.

சமணர்க்காக. பறிய - அற; நீங்க. அங்கு - திருவதிகை வீரட்டானம். 145

1416. வீடுஅறியாச் சமணர்மொழி பொய் என்று மெய்உணர்ந்த
காடவனும், திருஅதிகை நகரின்கண், கண்ணுதற்குப்
பாடலிபு த்திரத்தில் அமண் பள்ளியொடு பாழிகளும்
கூடஇடித்துக் கொணர்ந்து, குணபர ஈச்சரம் எடுத்தான்.

காடவனும் - பல்லவனும். பள்ளியொடு பாழிகளும் - கோயி
லொடு தங்குமிடங்களையும். “அமணர் சேரும் பாழியும் அருகன்
மேவு பள்ளியும்” - திருஞானசம்பந்தர் புராணம்: 871. பல்லவனுக்குக்
குணபரன் என்பது ஒரு பட்டப் பெயர். இது குணபரன் என்றும்
வழங்கப்படுகிறது. அவனால் கட்டப்பட்ட சிவலாயம் ‘குணபர
ஈச்சரம்’ என்னும் பெயர் பெற்றது போலும். 146

1417. இந்நாளில் திருப்பணிகள் செய்கின்ற இன் தமிழ்க்கு
மன்ஆன வாகீசத் திருமுனியும் மதிச் சடைமேல்
பல்நாகம் அணிந்தவர் தம் பதிபலவும் சென்று இறைஞ்சிச்
சொல்நாமத் தமிழ் புனைந்து தொண்டு செய்வான் தொடர்ந்து எழுவார்.

பன்னாகம் - பல பாம்புகள். சொல் நாமம் - போற்றும் புகழ்
மைந்த. 147

1418. திரு அதிகைப் பதிமருங்கு திருவெண்ணெய் நல்லூரும்
அருளு திரு ஆமாத்தூர், திருக்கோவலூர் முதலா
மருவு திருப் பதி பிறவும் வணங்கி, வளத்தமிழ் பாடிப்
பெருகு விருப்புடன் விடையார்மகிழ் பெண்ணாகடம் அணைந்தார். 148

1419. கார் வளரும் மாடங்கள் கலந்தமறை ஒலி வளர்க்கும்
சீர் உடை அந்தணர் வாழும் செழும் பதியின் அகத்து எய்தி,
வார் சடையார் மன்னுதிருந் தூங்கானை மாடத்தைப்
பார் பரவும் திருமுனிவர் பணிந்து ஏத்திப் பரவினார்.

மேகந்தவழும் மாடங்களில். உலகம் போற்றும் வாகீச
முனிவர். 149

1420. ‘புல்நெறியாம் அமண் சமயத் தொடக்கு உண்டு போந்தஉடல்
தன்னுடனே உயிர்வாழத் தரியேன் - நான்; தரிப்பதனுக்கு
என்னுடைய நாயக! நின் இலச்சினை இட்டருள்’ என்று
பன்னுசெழுந் தமிழ் மாலை முன்நின்று பாடுவார்.

தொடக்குண்டு - கட்டுண்டு. இலச்சினை - முத்திரை; குறி.150

1421. ‘பொன்னார்ந்த திருவடிக் கென் விண்ணப்பம்’ என்று எடுத்து
முன்னாகி எப்பொருட்கும் முடிவு ஆகி நின்றானைத்
தன் ஆகத்து உமை பாகம் கொண்டானைச் சங்கரனை
நல் நாமத் திருவிருத்தம் நலம் சிறக்கப் பாடுதலும்

தன்னாகத்து - தன்னுடலில். நல்ல புகழ் வாய்ந்த திருவிருத்தம்.

1422. நீடு திருத் தூங்காணை மாடத்து நிலவுகின்ற
ஆடகமேருச் சிலையான் அருளால் ஓர் சிவபூதம்,
மாடு ஒருவர் அறியாமே, வாகீசர் திருத் தோளில்
சேடுஉயர்மு இவைச் சூலம்சின விடையினுடன் சாத்த.

ஆடக மேருச் சிலையான் - பொன்மலையை வில்லாகக் கொண்ட சிவபெருமான். மாடு ஒருவர் - பக்கத்துள்ள ஒருவரும். சேடு உயர் - திரண்டுயர்ந்த. சூல முத்திரையை, இடப முத்திரையுடன் சாத்த. 152

1423. ஆங்குவர், தம் திருத்தோளில் ஆர்ந்ததிரு இலச்சினையைத்
தாம் கண்டு மனம்களித்துத் தம் பெருமான் அருள் நினைந்து,
தூங்குஅருவி கண்பொழியத் தொழுது விழுந்து ஆர்வத்தால்
ஓங்கியசிந் தையர் ஆகி 'உய் ந்தொழிந்தேன்' என எழுந்தார்.

ஆர்ந்த - பொருந்திய; பொறித்த. தூங்கு அருவி - விரைய விழும அருவி நீர். 153

1424. தூங்காணை மாடத்துச் சுடர்க்கொழுந்தின் அடிபரவிப்
பாங்காகத் திருத்தொண்டு செய்தபயின்று அமரும் நாள்,
பூங்கானம் மணம் கமழும் பொருடில் திரு அரத்துறையும்
தேன் காவில் முகில் உறங்கும் திருமுது குன்றமும் பணிந்து.

பாங்காக - முறையாக; நன்றாக. பயின்று - (ஆண்டவன் திருப் புகழைப்) பலகால் சொல்லி. பூங்கானம் - பூம்பொதிகளினின்றும்; பூ மிகுந்த இடம் பூங்கானம் என்று சொல்வது வழக்கு. "பூமலி கானத்துப் புதுமணம் புக்கு" - சிலப்பதிகாரம்: 5 இந்திர. 197 (பூ விற்கு மிடங்களைப் பூ மிகுதியாற் கானமென்றார்" - உரை). தேங் காவில் - பார்வைக்கினிய சோலையில்; தேன் சிந்துஞ் சோலையில் எனினு மாம். மேகங்கள் உறங்கும் விருத்தாசலத்தையும். 154

1425. வண்தமிழ்மென் மலர்மாலை புனைந்தருளி, மருங்கு உள்ள
தண்துறைநீர்ப் பதிகளிலும் தனிவிடையார் மேவி இடம்
கொண்டருளும் தானங்கள் கும்பிட்டுக் குணதிசை மேல்
புண்டரிகத் தடம் சூழ்ந்த நிவாக்கரையே போதுவார்.

குணதிசை - சீழ்த்திசை. தாமரைத் தடாகங்கள் சூழ்ந்த. நிவா நதி. 155

1426. ஆனாத சீர்த்தில்லை அம்பலத்தே ஆடுகின்ற
வான் ஆறு புடைபரக்கும் மலர்ச் சடையார் அடிவணங்கி,
ஊனாலும் உயிராலும் உள் எயயன் கொள நினைந்து,
தேன் ஆரும் மலர்ச் சோலைத் திருப்புலியூர் மருங்கு அணைந்தார்.

ஆனாத - குறையாத. வான் ஆறு புடைபரக்கும் - தெய்வக் கங்கையின் ஒலிபெருகும். திருப்புலியூர் - சிதம்பரம். "புலியூ ரானைப்

பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே” - அப்பர்; “புலியூர் சிற்றம் பலம்” - சுந்தரர். 156

எழுசீர் விருத்தம்

1427. நாவுக் கரசரும் இருவர்க்கு அரியவர்
நடம்ஆ டியதிரு எல்லைப் பால்
மேவித் தலம் உற மெய்யில் தொழுத பின்
மேல் மேல் எழுதரும் விரைவோடும்
காவில் களி மயில் மகிழ்வற்று எதிர் எதிர்
ஆடக் கடிசமழ் கமலம் சூழ்
வாவித் தடமலர் வதனம் பொலிவுறு
மருதத் தண்பணை வழிவந்தார்.

இருவர்க்கு - பிரம விஷ்ணுகளுக்கு. தலமுறமெய்யில் - பூமியில் உடல் பொருந்த; சாஷ்டாங்கமாக. காவில் - சோலையில். களிமயில் - தருக்கும் மயில்கள்; வினைத் தொகை. கடி. . . வதனம் - மணங்கமழும் தாமரை சூழ்ந்த வாவிசளில் மலராகிய முகங்கள். மருத நிலத்திலுள்ள குளிர்ந்த வயல் வழியே. 157

1428. முருகின் செறிஇதழ் முளரிப் படுகரில்
முதுமே திகள்புது மலர்மேயும்
அருகில் செறிவனம் எனமிக்கு உயர்கழை
அளவில் பெருகிட வளர் இக்குப்
பெருகிப் புடைமுதிர் தரளம் சொரிவன
பெரியோர் அவர்திரு வடிவைக் கண்டு
உருகிப் பரிவு உறு புனல்கண் பொழிவன
என முன்பு உளவள வயல் எங்கும்.

முருகில். . . படுகரில் - வாசனையுடன் நிறைந்த இதழ்களையுடைய தாமரை தடாகத்தில். முதுமேதிகள் - முதிர்ந்த எருமைகள். செறிவனம் என - நெருங்கிய காடுபோல. கழை அளவில் - மூங்கில்கள் அளவாக. இக்கு - கரும்புகள். புடைமுதிர் தரளம் - கணுக்களில் முதிர்ந்த முத்துகளை. சொரிவன - சொரிதல். பெரியோர் - திருநாவுக்கரசர். 158

1429. அறிவில் பெரியவர் அயல் நெல் பணைவயல்
அவை பிற்படும் வகை அணைகின்றார்,
'பிறவிப் பகைநெறி விடுவீர் இருவினை
பெருகித் தொடர்பிணி உறுபாசம்
பறிவுற்றிட அணை யுமின்' என்று, இருபுடை
பயில்கூழ் சினைமிசை குயில் கூவும்

செறிவில் பலதரு நிலையின் பொலிவு உறு
திருநந்தன வணம் எதிர்கண்டார்.

அயலில் நெல் விளையும் மருத நிலத்துள்ள வயல்கள் பறி
வுற்றிட - அறும்படி. இரு. . . . மிசை - இரு பக்கமும் நெருங்கிச்
சூழ்ந்துள்ள கிளைகள் மீது. செறிவில் பல தரு நிலையில் - நெருங்கிய
பல மரங்கள் நின்றலால். 159

1430. அவர்முன் பணிவொடு தொழுதுஅங்கு அணைவுற
அணிகொம் பரிளிசை அருகு எங்கும்
'தவம்முன் புரிதலில் வருதொண்டு எனும் நிலை
தலைநின்று உயர் தமிழ் இறையோராம்
இவர்தம் திருவடிவு அதுகண்டு அதிசயம்'
எனவந்து. எதிர், அரஅர, என்றே
சிவமுன் பயில்மொழி பகிர்கின் றனவளர்
சிறைமென் கிளியொடு சிறுபூ வை.

அவர் - திருநாவுக்கரசர். அவ் வனத்தின் அருகெங்குமுள்ள
அழகிய கொம்புகள்மீது. முற்பிறப்புத் தவத்தால் வந்த தொண்டு.
தமிழ் இறையோராம் - திருநாவுக்கரசராகிய. பகர்கின்றனவாய். சிறை
- சிறகுடைய. பூவை - நாகணவாய்ப் பறவைகள். 160

1431. அம்சொல் திருமறை அவர்முன் பகர்தலும்
அவரும் தொழுது முன் அளிசூரும்
நெஞ்சில் பெருகிய மகிழ்வும் காதலும்
நிறை அன்பொடும் உரைதடு மாறச்
செஞ்சொல் திருமறை மொழிஅந் தணர்பயில்
தில்லைத் திருநகர் எல்லைப்பால்
மஞ்சின் பொலிநெடு மதில்கூழ் குடதிசை
மணிவா யில்புறம் வந்துற்றார்.

கிளியும் பூவையும் வேதம் ஓதல் - "பாரிசையும் பண்டிதர்கள்
பன்னாளும் பயின்றோதும் ஓசைகேட்டு - வேரிமலி பொழிற்கிள்ளை
வேதங்கள் பொருட்சொல்லும் மிழலை யாமே"; "வேதக் தொலி
யால் கிளிசொல் பயிலும் வெண்காடே"; "சட்ட கலை யெட்டுமரு
வெட்டும்வளர் தத்தைபயில் சண்பை நகரே"; "வளர்பூவை நல்ல
மறையோது கொச்சை வயமே" - திருஞானசம்பந்தர். அளி கூரும் -
அருள்வளரும் (கூர்தல் - உள்ளது சிறத்தல்). மஞ்சில் - மேகங்களால்.
குட திசை - மேற்குத் திசை. 161

1432. அல்லல் பவம் அற அருளும் தவமுதல்
அடியார் எதிர் கொள அவரோடும்
மல்லல் புனல் கமழ் மாடே வாயிலின்
வழிபுக்கு எதிர் தொழுது அணைவுற்றார்;

கல்வித் துறைபல வருமா மறைமுதல்
கரைகண்டு உடையவர் கழல் பேணும்
செல்வக் குடிநிறை நவ்வைப் பிடை வளர்
சிவமே நிலவிய திருவீதி.

பவம் - பிறவி. தவமுதல் - திருநாவுக்கரசர். மல்லல் . . . மாதே - வளமையுடைய நீர் மணங்கமழும் பக்கமாகவே. உடையவர் - நடராஜர். “செல்வ நெடுமாடஞ் சென்றுசே னோங்கிச் - செல்வ மதிதோயச் செல்வமுயர்கின்ற - செல்வ்வாழ் தில்லைச் சிற்றம் பலமேய - செல்வன் கழலேத்துஞ் செல்வஞ் செல்வமே” - திருஞானசம்பந்தர். நல்லிருக்கைகள். 162

1433. நவமின் சுடர்மணி நெடுமா வையும் நறு
மலர்மா வையும் நிறை திருவீதிப்
புவனங் களின்புதல் இமையோர் தடமுடி
பொருதுஉந் தியமணி போகட்டிப்
பவனன் பணிசெய வருணன் புனல் கொடு
பணிமா றவும் அவை பழுது ஆம் என்று,
எவரும் தொழுதுஎழும் அடியார் திரு அலகு
இடுவார் குளிர்புனல் விடுவார்கள்.

புவனங்களின். . . போகட்டி - புவனத் தலைவர்களாகிய தேவர்களின் பெரிய கிரீடங்கள் ஒன்றோடொன்று மோதிச் சிந்திய மணிகளைப் போக்கி (போகவிட்டு). பவனன் - வாயுதேவன். பணி மாறவும் - தொண்டு செய்யவும். அவை - வாயுவின் திருவலகுத் தொண்டும், வருணனின் நீர்த் தொண்டும். வாயு வருணன் முதலிய தேவர்களைப் பார்க்கிலும் அடியவர்கள் சிறந்தவர்களாதலான் “எவரும் தொழுதெழும் அடியார்” என்றார். 163

1434. மேல்அம் பரதலம் நிறையும் கொடிகளில்
விரிவெங் கதிர் நுழைவு அரிது ஆகும்
கோலம் பெருகிய திருவீதியை, முறை
குலவும் பெருமையர் பணிவுற்றே
ஞாலம் திகழ்திரு மறையின் பெருகுலி
நவமா முனிவர்கள் துதியோடும்
ஓலம் பெருகிய நிலைஏழ் கோபுரம்
முறையே கொடுதொழுது உள்புக்கார்.

மேல் அம்பரதலம் - மேலே ஆகாயத்தில். குலவும் பெருமையர் - விளங்கிய பெருமையுடைய திருநாவுக்கரசர். ஓலம் - ஒலி. 164

1435. வளர்பொன் கனமணி திருமா ளிகையினை
வலம் வந்து அலமரு வரைநில்லா
அளவில் பெருகிய ஆர்வத் திடைஎழும்
அன்பின் கடல்நிறை உடல் எங்கும் -
புளகச் செறிநிறை விரவத் திருமலி
பொன்கோ புரமது புகுவார், முன்
களனில் பொலிவிடம் உடையார் நடம் நவில்
கனகப் பொதுஎதிர் கண்ணுற்றார்.

கனம் - கூட்டம்; மேகம்; பொன் (பொன்கனம் - உயர்ந்த செம்பொன்). அலமரும்வரை - சுற்றிவரும்வரை. உடல். . . விரவ - உடல் முழுவதும் மயிர்ச்சிலிர்ப்பு மிகுந்து ஒழுங்குபடக் கலக்க. களனில் - கண்டத்தில். கனகப் பொது - பொற்சபையை. 165

1436. நீடும் திருவுடன் நிகழும் பெருகுளளி
நிறைஅம் பலம்நினை வுறநேரே
கூடும் படிவரும் அன்பால் இன்புஉறு
குணம்முன் பெறவரும் நிலைகூடத்
தேடும் பிரமணம் மாலும் தேவரும்
முதலாம் யோனிகள் தெளிவு ஒன்றா
ஆடும் கழல் புரி அமுதத் திருநடம்
ஆரா வகைதொழுது ஆர்கின்றார்.

அருள் திருவுடன். பெருகு ஒளி - கடவுள் வாழ்த்து முதற் பாட்டுக் குறிப்பைப் பார்க்க. அம்பலம் - சிற்றம்பலம். பிறவிகள்; உயிர்கள். தெளிவு ஒன்றா - ஞானத் தெளிவில் பொருந்த; விளங்க. ஆரா - தெவிட்டாத. ஆர்கின்றார் - (நடன இன்பத்தை) அநுபவிக்கின்றார். 166

1437. கையும் தலையிசை புனை அஞ்சலியன;
கண்ணும் பொழிமழை ஒழியாதே
பெய்யும் தகையன; கரணங்களும் உடன்
உருகும் பரிவின; பேறுஎய்தும்
மெய்யும் தரையிசை விழும் முன்பு எழுதரும்;
மின்தாழ் சடையொடு நின்று ஆடும்
ஐயன் திருநடம் எதிர்கும் பிடும் அவர்
ஆர்வம் பெருகுதல் அளவு இன்றாள்.

கரணங்கள் - மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம். பரிவின - அன்புடையனவாயின். பிறவியில் எப்பேற்றை எய்த வேண்டுமோ அப்பேற்றினை எய்திய உடலும் மண்மிசை விழும் எழும் என்றபடி. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம்: 105, 106, 107 பார்க்க. 167

1438. இத்தன் மையர் பல முறையும் தொழுது எழ
 ‘என்று எய்தினை?’ என மன்றுஆடும்
 அத்தன் திருஅருள் பொழியும் கருணையின்
 அருள் பெற்றிட வரும் ஆனந்தம்
 மெய்த் தன்மையினில் விருத்தத் திருமொழி
 பாடிப் பின்னையும் மேன்மேலும்
 சித்தம் பெருகிய பரிவால் இன்புறு
 திருநீ ரிசைமொழி பகர்கின்றார்.

“தில்லையுட் சிற்றம்பலத்து நடட்டம், என்று வருந்தாய் என்னும்
 எம்பெருமான் தன் திருக்குறிப்பே” அப்பர்: கோயில் திருவிருத்தம். 2.
 மன்றாடும் - பொன்னம்பலத்தில் நடடம் புரியும். 168

அறுசீர் விருத்தம்

1439. ‘பத்தனாய்ப் பாட மாட்டேன்’
 என்றுமுன் எடுத்தப் பண்ணால்
 ‘அத்தா! உன்ஆடல் காண்பான்
 அடியேனன் வந்தவாறு’ என்று
 இத்திறம் போற்றி நின்றே
 இன்தமிழ் மாலை பாடிக்
 கைத்திருக் தொண்டு செய்யும்
 காதலில் பணிந்து போந்தார். 169

1440. நீடிய மணியின் சோதி
 நிறை திரு முன்றின் மாடும்
 ஆடுஉயர் கொடிசூழ் பொன்தேர்
 அணிதிரு வீதி யுள்ளும்
 கூடிய பணிகள் செய்து
 கும்பிடும் தொழிலர் ஆகிப்
 பாடிய புனித வாக்கின்
 பணிகளும் பயிலச் செய்வார்.

முன்றின் மாடும் - திருமுற்றத்தினிடத்தும். பயில - நிரம்ப.170

1441. அருள்பெரு மகிழ்ச்சி பொங்கு
 ‘அன்னம் பாலிக்கும்’ என்னும்
 திருக்குறுந் தொகைகள் பாடித்
 திரு உழவாரம் கொண்டு,
 பெருத்து எழு காதலோடும்
 பெருந் திருத்தொண்டு செய்து,
 விருப்பு உறுமேனி கண்ணீர்
 வெண்ணீற்று வண்டல் ஆட.

கண்ணீர் திருநீற்றில் வண்டலாட; மகளிர்கள் சுண்ணத்துடன்
நீர் கலந்து ஒருவர்மீது தெறித்து வண்டலாட்டயர்தல் போலத் திரு
நாவுக்கரசரின் ஆனந்தக் கண்ணீர் திருநீற்றுடன் கலந்து ஒழுகுதலை
“வண்டலாட” என்றார். 171

1442. மேவிய பணிகள் செய்து
விளங்கும் நாள் வேட்களத்துச்
சேஉயர் கொடியார் தம்மைச்
சென்றுமுன் வணங்கிப் பாடிக்
காவிஅம் கண்டர் மன்னும்
திருக்கழிப் பாலை தன்னில்,
நாவினுக்கு அரசர் சென்று
நண்ணினார்; மண்ணோர் வாழ.

இடபக் கொடியராகிய சிவபெருமானை. காவியங் கண்டர் -
திருநீலகண்டராகிய சிவபெருமானை. 172

வேறு

1443. சினவிடை ஏறு உகைத்து ஏறும் மணவாள
நம்பி கழல் சென்று தாழ்ந்து
‘வனபவள வாய்திறந்து வானவர்க்கும்
தானவனே என்கின்றான்’ என்று
அனையதிருப் பதிகமுடன் அன்பு உறுவண்
தமிழ்பாடி அங்கு வைகி,
நினைவு அரியார் தமைப்போற்றி நீடுதிருப்
புலியூரை நினைந்து மீள்வார்.

விடை ஏறு உகைத்து ஏறும் மணவாள நம்பி - இடபத்தைச்
செலுத்தி ஏறும் சிவபிரான். சிதம்பரத்தை நினைந்து. 173

1444. மனைப்படப்பில் கடல் கொழுந்து வளை
சொரியும் கழிப்பாலை மருங்கு நீங்கி,
நனைச்சினைமென் குளிர்ஞாழல் பொழிலூடு
வழிக்கொண்டு நண்ணும் போதில்,
‘நினைப்பவர் தம் மனம்கோயில் கொண்டருளும்
அம்பலத்து நிருத்த னாரைத்
தினைத்தனை ஆம்பொழுதும் மறந்து
உய்வனோ?’ எனப்பாடித் தில்லை சார்ந்தார்.

மனை. . . . சொரியும் - புழைக்கடையில் கடல் அலைகள்
சங்குகளைச் சொரியும். நனைசினை - அரும்புகளையுடைய
கிளைகளில். ஞாழற் பொழிலூடு - சுரபுன்னைச் சோலை வழியாக;
ஞாழல் - புலிநகக் கொன்றையுமாம். 174

1445. 'அரியாளை' என்று எடுத்தே அடியவருக்கு
எளியானை அவர் தம் சிந்தை
பிரியாத பெரிய திருத்தாண்டகச் செந்
தமிழ் பாடிப் பிறங்கு சோதி
விரியா நின்று எவ்வகும் விளங்கியபொன்
னம்பலத்து மேவி ஆடல்
புரியா நின்றவர் தம்மைப் பணிந்து
தமிழால் பின்னும் போற்றல் செய்வார்.

பிறங்கு சோதி - பெருகொளி.

175

1446. 'செஞ்சடைக் கற்றைமுற்றத்து இள நிலா
எறிக்கும்' எனும் சிறந்த வாய்மை
அஞ்சொல் வளத் தமிழ்மாலை அதிசயம் ஆம்
படிபாடி அன்பு சூழ்ந்த
நெஞ்சு உருகப் பொழிபுனல்வார் கண்இணையும்
பரவியசொல் நிறைந்த வாயும்
தம்செயலின் ஒழியாத திருப்பணியும்
மாறாது சாரும் நாளில்.

176

1447. கடையு கத்தில் ஆழியின் மேல் மிகுந்த திருக்
கழுமவத்தின் இருந்த செங்கண்
விடைஉகைத் தார் திரு அருளால் வெற பரையன்
பாவைதிரு முலைப் பாலோடும்
அடையநிறை சிவம்பெருக வளர்ஞானம்
குழைத்து ஊட்ட அமுது செய்த
உடையமறைப் பிள்ளையார் திருவார்த்தை
அடியார்கள் உரைப்பக் கேட்டார்.

யுக முடிவில் கடலின்மீது மிகுந்த. திருக்கழுமலம் - சீகாழிக்
கொரு பெயர். கற்பாந்தத்திலுஞ் சீகாழி கடலில் மிதத்தலால்
அதற்குத் தோணிபுரம் என்றொரு பெயருண்டு. வெற்பரையன்
பாவை - உமாதேவியார். அடைய - எங்கும். பிள்ளையார் - திருஞான
சம்பந்தர்.

177

1448. ஆழிவிடம் உண்டவரை அம்மைதிருப்
பால் அமுதம் உண்ட போதே
ஏழ்இசைவண் தமிழ்மாலை 'இவன் எம்மான்'
எனக்காட்டி இயம்ப வல்ல
காழிவரும் பெருந் தகைசீர் கேட்டலுமே
அதிசயம் ஆம் காதல் கூர

வாழி, அவர் மலர்க் கழல் கள் வணங்குதற்கு
மனத்து எழுந்த விருப்பு வாய்ப்ப.

ஆழி விடம் உண்டவரை - சிவபெருமானை.

178

1449. அப்பொழுதே அம்பலத் துள் ஆடுகின்ற
கழல் வணங்கி, அருள் முன் பெற்றுப்
பொய்ப் பிறவிப் பிணிஓட்டும் திருவீதி
புரண்டு, வலம் கொண்டு போந்தே,
எப்புவனங்களும் நிறைந்த திருப்பதியின்
எல்லையினை இறைஞ்சி ஏத்திச்
செப்பரிய பெருமையினார் திருநாரை
யூர் பணிந்து பாடிச் செல்வார்.

சிதாகாசம் எங்கும் நிறைந்ததாகலானும், அதற்கு அறிகுறி
யாகச் சிதம்பரம் விளங்குதலானும் “எப் புவனங்களும் நிறைந்த
திருப்பதி” என்றார்.

179

1450. தொண்டர் குழாம் புடைசூழத் தொழுதகரத்
தொடுநீறு துதைந்த கோலம்
கண்டவர்தம் மனம் கசிந்து கரைந்து உருகும்
கருணை புறம் பொழிந்து காட்டத்
தெண் திரைவாய்க் கல்மிதப்பில் உகைத்து ஏறும்
திருநாவுக் கரசர் தாமும்
வண்தமிழால் எழுதும் மறைமொழிந் தபிரான்
திருப்பு கவி மருங்கு சார்ந்தார்.

துதைந்த - நெருங்கிய. தெள்ளிய கடலிடத்துக் கல்லாகிய தெப்
பத்தைச் செலுத்தி ஏறிய. மறை ஒலியாயிருப்பது; அது வரிவடிவில்
இறங்கும் போது எழுத்து மறையாகிறது. பிரான் திருப்புகலி - திரு
ஞானசம்பந்தர் அவதரித்த சீகாழியின்.

180

1451. நீண்டவரை வில்லியார் வெம்கூலை
மடுத்தருளி நேரே முன்நாள்
ஆண்ட அரசு எழுந்தருளக் கேட்டருளி
ஆளுடைய பிள்ளை யாரும்
காண்தகைய பெருவிருப்புக் கைம்மிக்க
திருவுள்ளக் கருத்தி னோடு,
மூண்டஅருள் மனத்து அன்பர் புடைசூழ
எழுந்தருளி முன்னே வந்தார்.

நீண்ட மேருவை வில்லாக உடைய சிவபெருமான். மடுத்து -
செலுத்தி. ஆளுடைய பிள்ளையாரும் - திருஞானசம்பந்தப் பெரு
மானும். கை - ஒழுங்கு; ஒழுக்கும்.

181

1452. தொழுது அணைவுற்று ஆண்டஅரசு அன்பு உருகத்
 தொண்டர் குழாத்து இடையே சென்று,
 பழுதுஇல் பெருங் காதலுடன் அடிபணியப்
 பணிந்து அவர்தம் கரங்கள் பற்றி
 எழுதுஅரிய மலர்க் கையால் எடுத்து இறைஞ்சி,
 விடையின் மேல்வருவார் தம்மை
 அழுது அழைத்துக் கொண்டவர் தாம் 'அப்பரே'
 என, அவரும் 'அடியேன்' என்றார்.

கொண்டவர்தாம் - திருஞானசம்பந்தப் பெருமான். திருநாவுக்
 கரசர் வயதில் முதிர்ந்தவர்; அன்பில் முதிர்ந்தவர். அவர் முதலில்
 திருஞான சம்பந்தர் காலில் விழுந்து விட்டனர். அது கண்ட திரு
 ஞான சம்பந்தர் இறைஞ்சி 'என் தந்தையாரே' என்ற பொருள்
 படும்படி "அப்பரே" என்று சிறப்பித்தார். 182.

1453. அம்பிகைசெம் பொற்கிண்ணத்து அமுதஞானம்
 கொடுப்ப அழுகை தீர்ந்த
 செம்பவள வாய்ப்பிள்ளை திருநாவுக்
 கரசர் எனச் சிறந்த சீர்த்தி
 எம்பெருமக்களும் இயைந்த கூட்டத்தில்
 அரன் அடியார் இன்பம் எய்தி,
 உம்பர்களும் போற்றிசைப்பச் சிவம் பெருகும்
 ஓலி நிறைத்தார் உலகும் எல்லாம்.

திருஞான சம்பந்தர் திருநாவுக்கரசர் எனச் சிறந்த சீர்த்தி
 எம்பெரு மக்களும் சேர்ந்த திருக்கூட்டத்திலுள்ள. உம்பர்களும் -
 தேவர்களும். 183

1454. 'பிள்ளையார் கழல் வணங்கப் பெற்றேன்' என்று
 அரசு உவப்பப் பெருகும் ஞான
 வள்ளலார் வாகீசர்தமை வணங்கப்
 பெற்றதற்கு மகிழ்ச்சி பொங்க,
 உள்ளம் நிறை காதலினால் ஒருவர் ஒரு
 வரில் கலந்த உண்மை யோடும்
 வெள்ள நீர்த் திருத்தோணி வீற்றிருந் தார்
 கழல் வணங்கும் விருப்பின் மிக்கார்.

திருத்தோணிபுரம் - 177. குறிப்புப் பார்க்க. திருத்தோணி
 புரத்தில் வீற்றிருந்தரிஞ்சு சிவபிரான் திருவடிகளை வணங்கும்.184

எண்சீர் விருத்தம்

1455. அருள் பெருகு தனிக் கடலும் உலகுக்கு எல்லாம்
 அன்புசெறி கடலுமாம் எனவும் ஓங்கும்
 பொருள் சமய முதல் சைவ நெறிதான் பெற்ற
 புண்ணியக் கண் இரண்டு எனவும் புவனம் உய்ய
 இருள் சுடு உண்டவர் அருளும் அகிலம் எல்லாம்
 ஈன்றாள் தன் திருவருளும் எனவும் கூடித்
 தெருள் கவைஞானக் கன்றும் அரகம் சென்று
 செஞ் சடை வானவர் கோயில் சேர்ந்தார் அன்றே.

ஓங்கும் பொருட் சமய முதலாகிய - 1349; குறிப்புப் பார்க்க.
 இருள் சுடு - கரிய நஞ்சை. சிவனருளும் சத்தியருளும் என்றபடி.
 தெருள் - தெளிந்த. கன்றும் - திருஞான சம்பந்தரும். சிவமுஞ் சத்தியும்
 ஒன்றே. அவ்வொன்றை இரண்டாகக் கூறுவது உபசாரம். அது
 போலத் திருநாவுக்கரசரும் திருஞான சம்பந்தரும் வடிவால் வேறு
 பட்டிருப்பினும் திருவருளில் இருவரும் ஒருவர் என்னுங் கருத்து
 ஈண்டு விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. 185

1456. பண் பயில் வண்டுஅறை சோலை சூழும் காழிப்
 பரமர் திருக் கோபுரத்தைப் பணிந்து உள் புக்கு,
 விண் பணிய ஓங்குபெரு விமானம் தன்னை
 வலம் கொண்டு, தொழுதுவிழுந்து எழுந்த எல்லைச்
 சண் பைவரு பிள்ளையார் 'அப்பர் உங்கள்
 தம்பிரா னாரை நீர்பாடீர்' என்னக்
 கண்பயிலும் புனல்பொழிய அரகம் வாய்மைக்
 கலைபயிலும் மொழி பொழியக் கசிந்து பாடி.

சண்பை - சீகாழிக்கு ஒரு பெயர். அப்பரே. கண்பயிலும் புனல்
 - கண்ணிரம்பிய நீர். 186

1457. பெரியபெரு மாட்டியுடன் தோணி மீது
 பேணி வீற்றிருந்து அருளும் பிரான்முன் நின்று
 பரிவு உறு செந்தமிழ் மாலை பத்தியோடும்
 'பார் கொண்டு மூடி' எனும் பதிகம் போற்றி,
 அரியவகை புறம்போந்து பிள்ளை யார்தம்
 திருமடத்தில் எழுந்தருளி அமுது செய்து
 மருவிய நண்பு உறுகேண்மை அற்றை நாள் போல்
 வளர்ந்து ஓங்க உடன் பலநாள் வைகும் நாளில்.

பெரிய பெருமாட்டி - பெரிநாயகி; சீகாழி அம்மையாரின்
 பெயர். கேண்மை - உறவு; - அன்பு. 187

1458. அத்தன்மை பயில் அரகம் பிள்ளை யாரும்
 அளவளா வியமகிழ்ச்சி அளவு இலாத
 சித்தம் நெகிழ்ச்சியினோடு செல்லும் நாளில்
 திருநாவுக் கரசு திருவுள்ளம் தன்னில்,
 மைத்தழையும் மணிமிடற்றார் பொன்னி நாட்டு
 மன்னிய தானங்கள் எல்லாம் வணங்கிப் போற்ற
 மெய்த்து எழுந்த பெருங்காதல் பிள்ளையார்க்கு
 விளம்புதலும் அவரும் அது மேவி நேர்வார்.

பொன்னி நாட்டு - காவிரி நாட்டில்; சோழ நாட்டில். அது
 மேவி நேர்வார் - அதற்கு உடன் படுவாரானார். 188

1459. ஆண்டஅரசு எழுந்தருளக் கோலக் காவை
 அவரோடும் சென்றுஇறைஞ்சி அன்பு கொண்டு
 மீண்டருளினார் அவரும் விடைகொண்டு இப்பால்
 வேத நாயகர் விரும்பும் பதிகள் ஆன
 நீண்டகருப் பறியலூர், புன்சூர், நீடுர்,
 நீடுதிருக் குறுக்கை, திருநின் றியூரும்
 காண்தகைய நனிபள்ளி முதலாய் நண்ணிக்
 கண்ணுதலார் கழல் தொழுது கலந்து செல்வார். 189

1460. மேவுபுனல் பொன்னி இருகரையும் சார்ந்து
 விடைஉயர்த் தார் திருச்செம் பொன் பள்ளி பாடிக்
 காஉயரும் மயிலாடுதுறை, நீள் பொன்னிக்
 கரைத்துருத்தி, வேள் விசூடி, எதிர்கொள் பாடி,
 பாஉறு செந்தமிழ் மாலை பாடிப் போற்றிப்
 பரமர் திருப்பதி பலவும் பணிந்து போந்தே
 ஆஉறும் அஞ்சு ஆடுவார் கோடி காவில்
 அணைந்து பணிந்து ஆவடுதண் துறையைச் சார்ந்தார்.

விடைக்கொடி யுடையார். கா - சோலை. ஆவுறும் அஞ்சு -
 பஞ்ச கவ்வியம். 190

1461. 'ஆவடுதண் துறையாரை அடைந்துய்ந் தேன்' என்ற
 அளவுஇல் திருத் தாண்டகம் முன் அருளிச் செய்து,
 மேவு திருக் குறுந்தொகை, நேரிசையும் சந்த
 விருத்தங்கள் ஆனவையும் வேறு வேறு
 பாவலர் செந் தமிழ்த் தொடையால் பள்ளித் தாமம்
 பலசாத்தி மிக்கு எழுந்த பரி வினோடும்
 பூ வலயத் தவர் பரவப் பல நாள் தங்கிப்
 புரிவு றுகைத் திருக் தொண்டு போற்றிச் செய் வார்.

தமிழ்த் தொடையலாகிய பள்ளித் தாமம்; தமிழால் தொடுக்கப் பட்ட மாலை; எறிபத்த நாயனார் புராணம்: 9. குறிப்புப் பார்க்க. பூ வலயத்தவர். பூமியிலுள்ளவர். புரிவுறு - விருப்புறும். 191

1462. எறிபுனல் பொன் மணிசிதறும் திரைநீர்ப் பொன்னி
இடைமருதைச் சென்று எய்தி அன்பி னோடு
மறிவிரவு கரத் தாரை வணங்கி வைகி,
வண் தமிழ்ப் பாமாலைபல மகிழ்ச் சாத்திப்
பொறி அரவம் புனைந் தாரைத் திருநாகேச் சுரத்துப்
போற்றி அருந் தமிழ்மாலை புனைந்து போந்து,
செறி விரைநன் மலர்ச்சோலைப் பழையாறு எய்தித்,
திருச் சத்தி முற்றத்தில் சென்று சேர்ந்தார்.

மறி - மான். பொறி - புள்ளி.

192

அறுசீர் விருத்தம்

1463. சென்று சேர்ந்து திருச் சத்தி
முற்றத்து இருந்த சிவக் கொழுந்தைக்
குன்ற மகள் தன் மனக் காதல்
குலவும் பூசை கொண்டருளும்
என்றும் இனிய பெருமானை
இறைஞ்சி இயல்பில் திருப்பணிகள்
முன்றில் அணைந்து செய்து தமிழ்
மொழி மலைகளும் சாத்துவர்.

பார்வதி - பூசித்த திருப்பதி.

193

1464. 'கோவாய் முடுகி' என்று எடுத்துக்
'கூற்றம் வந்து குமைப்பதன் முன்
பூஆர் அடிகள் என் தலைமேல்
பொறித்து வைப்பாய்' எனப்பு கன்று
நாஆர் பதிகம் பாடுதலும்,
நாதன் தானும் நல்லூரில்
'வாவா' என்றே அருள் செய்ய
வணங்கி மகிழ்ந்து வாகீசர்.

கோவாய் - இடியாய்; அம்பாய்; வச்சிரமாய் எனினுமாம்.
கூற்றம் - யமன். குமைப்பதன் முன் - அழிப்பதன் முன். பூ ஆர் -
பூப்போன்ற. 164

கொச்சகக் கவி

1465. நன்மைபெருகு அருள் நெறியே வந்துஅணைந்து நல்லூரில்
மன்னுதிருத் தொண்டனார் வணங்கிமகிழ்ந்து எழும் பொழுதில்,
‘உன்னுடைய நினைப்பதனை முடிக்கின்றோம்’ என்று அவர்தம்
சென்னிமிசைப் பாதமலர் சூட்டினான் சிவபெருமான். 195

1466. ‘நனைந்து அனைய திருவடிஎன் தமைமேல் வைத்தார்’ என்று
புனைந்ததிருந் தாண்டகத்தால் போற்றி சைத்துப் புனிதர் அருள்
நினைந்துருகி விழுந்து எழுந்து நிறைந்து மலர்ந்து ஒழியாத
தனம் பெரிதும் பெற்றுவந்த வறியோன் போல் மனம் தழைத்தார்.

“காலனை வீழ்ச் செற்ற கழலடி இரண்டும் வந்தென் - மேலவா
இருக்கப் பெற்றேன்” - அப்பர்: திருநெய்த்தானத் திருநேரிசை 1.
பெற்று உவந்த 197. தேவுற்ற - தெய்விகம் பொருந்திய. 196

1467. நாவுக்கு மன்னர்திரு நல்லூரில் நம்பர்பால்
மேவுற்ற திருப்பணிகள் மேவுற நாளும் செய்து
பாஉற்ற தமிழமாலை பலபாடிப் பணிந்து ஏத்தித்
தேஉற்ற திருத் தொண்டு செய்தொழுகிச் செல்லும் நாள். 197

1468. கருகாலூர் முதலாகக் கண்ணுதலோன் அமர்ந்தருளும்
திருஆலூர் திருப் பாலைத்துறை பிறவும் சென்று இறைஞ்சிப்
பெருகு ஆர்வத் திருத்தொண்டு செய்து பெருந் திருநல்லூர்
ஒருகாலும் பிரியாதே உள் உருகிப் பணிகின்றார். 198

1469. ஆளுடைய நாயகன் தன்அருள் பெற்றுஅங்கு அகன்று போய்
வாளைபாய் புனல்பழனத் திருப்பழன மருங்கு அணைந்து,
கானவிடம் உண்டு இருண்ட கண்டர் பணிக் கலன்பூ ண்டு
நீள்இரவில் ஆடுவார் கழல் வணங்க நேர் பெற்றார்.

புனற் பழனம் - நீர் நிரம்பிய பொய்கைகள் சூழ்ந்த பணிக்கலன்
- பாம்பாபரணம் பின்னிர்ண்டு அடிகளிலுள்ள தத்துவ நுட்பங்கள்
வறுமாறு: உலகில் உயிர்கட்கு அறிவும் அறியாமையும், நினைப்பும்
மறப்பும், இன்பமும் துன்பமும், ஒளியும் இருளும் கலந்திருத்தலும்,
முழு அறிவோ முழு அறியாமையோ, முழு நினைப்போ முழு
மறப்போ, முழு இன்பமோ முழுத் துன்பமோ, முழு ஒளியோ முழு
இருளோ இன்மையும் வெள்ளிடைமலை. இவைகளைக் கொண்டு
உயிர்கட்கு முழு அறிவு நிலையும் முழு அறியாமை நிலையும்,
முழுநினைப்பு நிலையும் முழுமறப்பு நிலையும், முழுஇன்ப நிலையும்
முழுதுன்ப நிலையும், முழுஒளி நிலையும் முழுஇருள் நிலையும்
இருத்தல் வேண்டுமென்று ஊகித்துணர்தற்கு இடனுண்டு. (அறிவு -

நினைப்பு - இன்பம் - ஒளி - இவை எல்லாம் ஒன்று; அறியாமை - மறப்பு - துன்பம் - இருள் இவை எல்லாம் ஒன்று). உயிர்கள் முழு ஒளியினின்றும் பிறவி தாங்கி யிருக்குமா, அல்லது முழு இருளினின்றும் பிறவி தாங்கி யிருக்குமா என்பது சிந்திக்கற்பாலது. இன்பத்திலுள்ள ஒருவன் துன்பத்தை நாடுவதில்லை; துன்பத்திலுள்ள ஒருவன் இன்பத்தை நாடுதல் இயல்பு. ஆகவே. உயிர்கள் முழு இருளினின்றும் ஈண்டுப் பிறவி தாங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்பது தேற்றம். இவ் வுலகில் உயிர்கள் பிறவி தாங்கியதும், அவைகட்குச் சிறிது இருள் விலகுகிறது; சிறிது ஒளி விளங்குகிறது. இச்சிற்றொளியினின்றும் பேரொளியை அடைய வேண்டுவது உயிர்களின் கடமை. உயிர்கள் முழு இருளில் கட்டுண்டு கிடக்கும் போது அவைகட்கு அறிவு செயல் அரும்புவதில்லை; (“காரிட்ட ஆணவக் கருவறையில் அறி வற்ற கண்ணிலாக் குழுவியைப் போல் கட்டுண்டிருந்த எமை வெளியில் விட்டு ... சின்மயானந்த குருவே” - தாயுமானார்). அறிவு செயல் அரும்புதற்குக் கட்டில்லாத முழு அறிவுடைய ஒன்றன் துணை தேவையாகிறது. அம்முழு அறிவே சிவம் என்பது. முற்றறிவாகிய சிவம் உயிர்கள் பொருட்டு என் செய்கிறது? கருணை நடம்புரிந்த வண்ணமா யிருக்கிறது. அந்நடம் பலதிற நிலையிலுள்ள உயிர்கட்குப் பலப்பல விதமாகப் பயன்படுகிறது. முழு இருளிலுள்ள உயிர்கட்கும் அது பயன்படுவதாகிறது. அவ்வுயிர்கள் சிவத்தின் நடனத்தால் அறிவு செயல் பெறும் நிலையைப் பெறுகின்றன: அதாவது தனு கரண புவன போகங்களைப் பெறுகின்றன என்பது, முழு இருளில் அறிவு செயல் விளக்க மின்றிக் கிடக்கும் உயிர்கள் பொருட்டும் ஆண்டவன் நடம் புரிவது அவனது கைம்மாற்றற் கருணைப் பெருக்கைப் புலப்படுத்துவதாகும். முழுஇருள் என்பது ஆணவ இருளைக் குறிப்பது. அதனை இங்கே “நீளிரவு” என்றார். மேலும் உயிர்களின் அகமலில் ஆண்டவன் நடம்புரிந்து துணை செய்வதும் ஈண்டுக் கொள்ளற்பாலது. ஆண்டவன் திருநடம் விழிப்பில் துணைசெய்வதேபோல் உறக்கத்திலும் துணை செய்கிறது. உறக்கத்தில் தத்துவங்கள் படிப்படியாக ஒடுங்குகின்றன. அக் காலத்தும் அகமலர் (இருதயம்) இயங்குகிறது. அந்நிலையிலும் ஆண்டவன் நடம் அகமலரை இயக்கா நிற்கிறது. “நள்ளிரவில் நட்டம் பயின்றாடும் நாதனே”; “கூரிருட் கூத்தொடு குனிப்பான்” - திருவாசகம்: சிவபுராணம் 89; திருவண்டப்பகுதி 102. புறச்சிதம்பர மென்னும் தில்லையில் நள்ளிரவில் இறைவனுக்குப் பூசை நடை பெறுதல் ஈண்டுக் கருதற்பாலது.

நள்ளிருளில் சிவம்நட்டம் பயிலப்பயில, உயிர்கள் அறிவு செயல்பெறத் தனு கரணபுவன போகங்களைத் தாங்குகின்றன. அத்தனு முதலியன மாயாகாரியங்கள். மாயையைக் காரியப் படுத்துவதும் ஆண்டவன் நடமேயாகும். ஆண்டவன் நடத்தால்

மாயை மண்டில மண்டிலமாகச் சுழன்று சுழன்று இயங்கலான், அதைப் பாம்பெனக் கூறுவது கவி மரபு. இங்கே “பணிக்கலன்” என்றது பாம்பு போல் மண்டிலமிடும் மாயையை என்க.

ஆண்டவனது அற்புத நடம், முழு இருளிலுள்ள உயிர்கள் அறிவு செயல் விளங்கத் தனு முதலியவற்றைப் பெறுதற்குத் துணை செய்வது போலவே, அவ்வுயிர்கள் முழு ஒளி பெறுதற்குத் துணை செய்கிறது. அதனை இங்கே “களவிடம் உண்டு இருண்ட கண்டர்” என்றார். உயிர்கள் தனு முதலியவற்றைப் பெற்றுச் சிறிது இருள் நீங்கிச் சிறிது ஒளி பெற்ற நிலையிலும் சில குற்றங்கள் செய்துவிடும். அவைகளை நினைந்து உயிர்கள் இரங்கும்போது, அவைகளைக் கருணைக் கடலாகிய ஆண்டவனே ஏற்று உயிர்கட்கு நடனத்தால் ஆனந்தமுட்டுவன். உயிர்களின் குற்றம் “களவிடம்” என்பது. 199

1470. அப்பதியைச் சூழ்ந்ததிருப் பதியில் அரணார் மகிழும்
ஓப்பு அரிய தானங்கள் உள் உருகிப் பணிந்து அணைவார்
மெய்ப் பொருள் தேர் நாவினுக்கு வேந்தர் தாம் மேவினார்
செப்பஅரும்சீர் அப்பூதி அடிகள் ஊர் திங்குளர். 200

1471. அந்தணரின் மேம்பட்ட அப்பூதி அடிகளார்
தம் தனய ருடன்சாலை கூவம்குளம் தரு தண்ணீர்ப்
பந்தர்பல ஆண்டஅரசு எனும்பெயரால் பண்ணினமை
வந்துஅணைந்த வாக்கீசர் கேட்டு அவர்தம் மனை நண்ண.

அப்பூதியடிகள் சாதிச் செருக்கின்றி அன்பில் திளைத்துத் திரு நாவுக்கரசரைக் குருவாகக் கொண்டவராதலின் “அந்தணரின் மேம்பட்ட அப்பூதி அடிகளார்” எனப்பட்டார். தனயருடன் - புதல்வர் களுடன் சாலை - அறச் சாலைகள். கூவல் - கிணறுகள். தரு - நிழல் மரங்கள். 201

1472. மற்றவரும் மனம்மகிழ்ந்து மனைவியார் மைந்தர் பெருஞ்
சுற்றமுடன் களிகூரத் தொழுதுஎழுந்து சூழ்ந்து, மொழிக்
கொற்றவரை அமுதுசெயக் குறைகொள்வார் இறைகொள்ளப்
பெற்றபெருந் தவத்தொண்டர் திருவுள்ளம் பெறப் பெற்றார்.

மொழிக்கொற்றவரை - திருநாவுக்கரசரை. குறைகொள்வார் - குறையிரந்து வேண்டுகல் செய்வார். இறை - விடை. இறை - சிவ பெருமானுமாம். இறைவனால் ஆட்கொள்ளப் பெற்ற. . . என்றபடி. திருவுள்ளம் - சம்மதம். 202

1473. காண் தகைமை இன்றியும்முன் கலந்தபெருங் கேண்மையினார்
பூண்டபெருங் காதலுடன் போனகமும் கறிஅமுதும்
வேண்டுவன வெவ்வேறு விதங்கள் பெற விருப்பினால்
ஆண்டஅரசு அமுதுசெயத் திருஅமுது ஆம்படிஅமைத்து.

கேண்மையினார் - ஆன்ம நேயம் பூண்ட அப்பூதியார்.
போனகமும் - சோறும். 203

1474. திருநாவுக் கரசு அமுது செய்தருள மற்று, அவர் தம்
பெரு நாமம் சாத்தியஅப் பிள்ளைதனை அழைத்து அன்பு
தருஞானத் திருமறையோர் தண்டலையின் வணக்கதலிக்
குரு நாளக் குருத்து அறிந்து கொண்டுவரத் தனி விட்டார்.

அத் திருநாவுக்கரசரின் பெயரைச் சூட்டியுள்ள. தண்
டலையின். . . அறிந்து - தோட்டத்தில் வளப்பமுடைய வாழையின்
நிறமுள்ள தண்டமைந்த குருத்தை அறிந்து. 204

1475. ஆங்கு அவனும் விரைந்துய்தி, அம்மருங்கு தாழாதே,
பூங்கதலிக் குருத்துஅரியப் புகும் அளவில் ஒரு நாகம்
தீங்கு இழைக்க அது பேணான் திரு அமுது செய்தருள
ஓங்கு கதலிக் குருத்துக் கொண்டு ஓல்லை வந்து அணைந்தான்.

பேணான் - பொருட்படுத்தாதவனாய். 205

1476. தீயவிடம் தலைக்கொள்ளத்
தெருமந்து செழும் குருத்தைத்
தாயர் கரத்தினில் நீட்டித்
தளர்ந்து தனைத்தழல் நாகம்
மேயபடி உரை செய்யான்
விழக்கண்டு, 'கெட்டொழிந் தோம்;
தூயவர்இங்கு அமுதுசெய்த்
தொடங்கார்' என்று அதுஒளித் தார்.

தெருமந்து - சுழன்று. தன்னைத் தழல் நாகம் தீண்டிய விதத்தை.
அது - பிணத்தை. 206

1477. தம்பு தல்வன் சவம் மறைத்துத்
தடுமாற்றம் இவர் ஆகி,
எம்பெருமான்! அமுதுசெய
வேண்டும் ' என வந்துஇறைஞ்சு,
உம்பர் பிரான் திருத்தொண்டர்
உள்ளத்தில் தடுமாற்றம்
நம்பர் திரு வருளாலே
அறிந்தருளி நவைதீர் ப்பார்.

எம்பெருமானே. நவை - துன்பத்தை; குறைபாட்டை. 207

1478. அன்றுஅவர்கள் மறைத்த தனுக்கு
அளவு இறந்த கருணை யராய்க்
கொன்றை நறுஞ் சடையார் தம்
கோயிலின் முன் கொணர்வித்தே,

‘ஓன்று கொலாம்’ எனப் பதிகம்
எடுத்து உடையான் சீர் பாடப்
பின்றை விடம் போய் நீங்கப்
பிள்ளை உணர்ந்து எழுந்திருந்தான்.

உடையான் - சிவபெருமான்.

208

1479. அருந்தனயன் உயிர் பெற்ற
அது கண்டும் அமுது சொயது
இருந்த தற்குத் தளர்வு எய்தி
இடர் உழந்தார் துயர் நீங்க,
வருந்தும் அவர் மனைப்பு குந்து
வாகீசத் திருமுனிவர்
விருந்து அமுது செய்தருளி
விருப்பினுடன் மேவும் நாள்.

இடருழந்தார் - இடரால் வருந்துவோரின்.

209

1480. திங்களுர் தனில் நின்றும்
திருமறையோர் பின்செல்லப்
பைங்கண் விடைத் தனிப்பாகர்
திருப்பழனப் பதி புருந்து,
தங்கு பெருங் காதலொடும்
தம்பெருமான் கழல் சார்ந்து
பொங்கிய அன்பு உறவணங்கி
முன்நின்று போற்றி சைப்பார்.

திருமறையோர் - அப்பூதி அடிகள். பசிய கண்கள் பொருந்திய
இடப வாகனத்தையுடைய சிவபிரான் வீற்றிருந்தருளும். 210

1481. புடைமாலை மதிக் கண்ணிப்
புரிசடையார் பொன்கழல் கீழ்
அடைமாலைச் சீலம் உடை
அப்பூதி அடிகள் தமை
நடைமாணச் சிறப்பித்து,
நன்மைபுரி தீந்தமிழின்
தொடை மாலைத் திருப்பதிகச்
சொல் மாலை பாடினார்.

திரண்ட மாலை என்னப் பிறையாகிய கொண்டைமாலை
யணிந்த முறுக்கேறிய சடையுடைய சிவபெருமானது; புடை -
பக்கமுமாம். அடை . . . உடை - சார்ந்த இயல்பும் சீலமுமுடைய.
நடைமாண - ஒழுக்கத்தை மாட்சியுற. 211

1482. எழும் பணியும் இளம் பிறையும்
அணிந்த வரை எம் மருங்கும்
தொழும் பணி மேற்கொண்டு அருளித்
திருச் சோற்றுத் துறை முதலாத்
தழும்பு உறு கேண்மையில் நண்ணித்
தானங்கள் பலபாடிச்
செழும் பழனத்து இறைகோயில்
திருத்தொண்டு செய்திருந்தார்.

பணியும் - பாம்பும். நீண்ட நாள் பழகிய அன்பாதலின் “தழும்
புறு கேண்மையின்” என்றார். தானங்கள் - திருப்பதிகள். 212

1483. சாலநாள் அங்கு அமர்ந்து
தம்தலைமேல் தாள் வைத்த
ஆலம்ஆர் மணி மிடற்றார்
அணி மலர்ச் சேவடி நினைந்து
சேல் உலாம் புனல் பொன்னித்
தென் கரை ஏறிச் சென்று,
கோல நீள் மணி மாடத்
திரு நல்லூர் குறுகினார்.

ஆலமார் மணிமிடற்றார் - நஞ்சு அமைந்த திருநீலகண்டர். சேல்
மீன்கள் உலாவும். 213

1484. அங்கு அணைந்து தம் பெருமான்
அடி வணங்கி ஆராது
பொங்கிய அன்பொடு திளைத்துப்
போற்றிசைத்துப் பணிசெயும் நாள்
தங்கு பெருங் காதலினால்
தாமரைமேல் விரிஞ்சனொடு
செங்கண் மால் அறிவுஅரியார்
திரு ஆரூர் தொழ நினைந்தார்.

திளைத்து - இடையீடின்றி நின்று; மூழ்கி. விரிஞ்சனொடு -
பிரம தேவனொடு. 214

1485. நல்லூரில் நம்பர் அருள்
பெற்றுப் போய்ப் பழையாறை
பல் ஊர்வெண் தலைக்கரத்தார்
பயிலும் இடம் பல பணிந்து,
சொல் ஊர் வண் தமிழ் பாடி
வலஞ்சுழியைத் தொழுது ஏத்தி,
அல் ஊர் வெண்பிறை அணிந்தார்
திருக்குடமுக்கு அணைந்து இறைஞ்சி.

பல்லூர் வெண் தலை கரத்தார் - பற்கள் மேலே கிளம்பியுள்ள
வெள்ளிய கபாலத்தை ஏந்திய கையராகிய சிவபெருமான். மாலைக்
காலத்தில் தோன்றும் வெண் பிறை. குடமுக்கு - கும்பகோணம். 215

1486. நாலூர், தென் திருச்சேறை
குடவாயில், நறையூர், சேர்
பால்ஊரும் இன்மொழியாள்
பாகனார் கழல் பரவி,
மேல் ஊர்தி விடைக் கொடியார்
மேவும் இடம் பலபாடிச்
சேல் ஊர்தண் பணை சூழ்ந்த
தென்திரு வாஞ்சியம் அணைந்தார்.

விடையை வாகனமாகவும் கொடியாகவும் உடைய சிவ
பெருமான். 216

1487. பெருவாச மலர்ச் சோலைப்
பெருவேளூர் பணிந்து ஏத்தி,
முருகு ஆரும் மலர்க் கொன்றை
முதல்வனார் பதிபிறவும்
திருஆரும் விளமருடன்
சென்று இறைஞ்சி வாகீசர்
மருவார் ஊர் எரித்தவர் தம்
திருவாளர் வந்து அமைந்தார்.

முருகு ஆரும் - தேன் நிறைந்த மருவார் ஊர் - பகைவர்களின்
முப்புரங்களை. 217

1488. ஆண்ட அரக எழுந்தருள்
ஆரூரில் அன்பர்கள் தாம்
நீண்ட சடை முடியார்பால்
நிறைந்த அருள் பெற்றுடையார்
காண் தகு மாளிகை மாடம்
கவின் சிறந்து ஓங்கிட எங்கும்
சேண் திகழ் வீதிகள் பொவியத்
திருமலி மங்கலம் செய்தார்.

கவின் - அழகு. நீண்டு விளங்குந் திருவீதிகள். 218

கலித்துறை

1489. வல்அமண் குண்டர் தம் மாயை
கடந்து மறி கடலில்
கல்லே மிதப்பாகப் போந்தவர்
வந்தார் எனும் களிப்பால்

எல்லைஇல் தொண்டர் எயில் புறம்
சென்றுஎதிர் கொண்டபோது
சொல்லின் அரசர் வணங்கித்
தொழுது உரை செய்து அணைவார்.

மறிகடலில் - அலைகடலில். எயில் - மதில்.

219

1490. 'பற்றுஒன்று இலா அரும் பாதகர்
ஆகும் அமணர் தம்பால்
உற்ற பிணி ஒழிந்து உய்யப் போந்தேன்;
பெறல் ஆவதொன்றே?
புற்றிடம் கொண்டான் தன் தொண்டர்க்குத்
தொண்டர் ஆம் புண்ணியம் என்று
அற்ற உணர்வொடும் ஆரூர்த்
திருவீதி உள் அணைந்தார்.

பற்று - அன்பு. அவ்வொன்றாவது புற்றிடங் . . . புண்ணிய
மென்க. ஜீவபோதம் அற்ற உணர்வோடும்.

220

1491. சூழும் திருத் தொண்டர் தம்முடன்
தோரண வாயில் நண்ணி,
வாழி திருநெடுந் தேவாசிரியன்
முன் வந்து இறைஞ்சி,
ஆழி வரைத்திரு மாளிகை
வாயில் அவை புகுந்து.
நீள்குடர் மாமணிப் புற்று உகந்தாரை
நேர் கண்டு கொண்டார்.

தேவாசிரிய மண்டபம். ஆழிவரை - சக்கரவாள கிரிபோன்ற.
புற்றிடங் கொண்ட தியாகேசப் பெருமானை.

221

1492. கண்டு தொழுது கரசரணாதி
அங்கம் எலாம்
கொண்ட புளகங்கள் ஆக எழுந்து,
அன்பு கூரக் கண்கள்
தண்துளி மாரி பொழியத்
திரு மூலட்டானர் தம்மைப்
புண்டரிகக் கழல் போற்றித்
திருத் தாண்டகம் புனைந்து.

கைகால் முதலிய உறுப்புகளெல்லாம். புண்டரிகக் கழல் -
தாமரை போன்ற திருவடிபை.

222

1493. ‘காண்டலே கருத்தாய் நினைந்து’
என்னும் கலைப் பதிகம்
தூண்டா விளக்கு அன்ன சோதி முன்
நின்று துதித்து உருகி,
ஈண்டும் மணிக்கோயில் சூழ வலம் செய்து
இறைஞ்சி, அன்பு
பூண்ட மனத்தொடு நீள் திரு
வாயில் புறத்து அணைந்தார்.

ஈண்டு - நெருங்கிய.

223

அறுசீர் விருத்தம்

1494. செய்யமா மணிஓளிகூழ் திருமுன்றில்
முன்தேவா சிரியன் சார்ந்து,
‘கொய்யுலா மலர்ச் சோலைக் குயில் கூவ
மயிலாலும் ஆரூ ராரைக்
கையினால் தொழா தொழிந்து கனி இருக்கக்
காய் கவர்ந்த கள்வனேன்’ என்று
எய்தரிய கையறவால் திருப்பதிகம்
அருள் செய்து அங்கு இருந்தார் அன்றே.

கையறவால் - வருத்தத்தால்.

224

1495. மார்பு ஆர்ப் பொழிகண்ணீர் மழைவாரும்
திருவடிவும் மதுர வாக்கில்
சேர்வு ஆகும் திருவாயில் தீந்தமிழின்
மாலைகளும் செம்பொன் தாளே
சார்வு ஆன திருமனமும் உழவாரத்
தனிப்படையும் தாமும் ஆகிப்
பார் வாழத் திருவீதிப் பணிசெய்து
பணிந்து ஏத்திப் பரவிச் செல்வார்.

இனிய தமிழின். இறைவன் செம்பொற்றாளே. உலகம் வாழ.
மேலே; 140. திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் புராணம்: 270 பார்க்க.

225

1496. நீடு புகழ்த் திருவாரூர் நிலவு மணிப்
புற்றுஇடம் கொள் நிருத்தர் தம்மைக்
கூடிய அன்பொடு காலங்களில் அணைந்து
கும்பிட்டுக் கோதுஇல் வாய்மைப்
‘பாடிளம் பூதத்தி னான்’ எனும் பதிகம்
முதலான பலவும் பாடி,
நாடிய ஆர்வம் பெருக நைந்து மனம்
கரைந்து உருகி நயந்து செல்வார்.

226

1497. நான் மறைநூல் பெருவாய்மை நயி நந்தி
அடிகள் திருத்தொண்டின் நன்மைப்
பான்மை நிலையால் அவரைப் பரமர் திரு
விருத்தத்துள் வைத்துப் பாடித்
தேன் மருவும் கொன்றையார் திருவாரூர்
அரன் நெறியில் திகழும் தன்மை
ஆன திறமும் போற்றி, அணிவீதப்
பணிசெய்து, அங்கு அமரும் நாளில். 227
1498. நீர் ஆரும் சடைமுடியார் நிலவு திரு
வலிவலமும் நினைந்து சென்று,
வார் ஆரும் முலைமங்கை உமைபங்கர்
கழல் பணிந்து, மகிழ்ந்து பாடிக்
கார் ஆரும் கறைக் கண்டர் கீழ்வேளூர்,
கன்றாப்பூர் கலந்து பாடி,
ஆராத காதலினால் திருவாரூர்
தனில் மீண்டும் அணைந்தார் அன்றே. 228
1499. மேவு திருவாதிரை நாள் வீதிவிடங்கப்
பெருமான் பவனி தன்னில்,
தேவருடன் முனிவர்கள் முன் சேவிக்கும்
அடியார்களுடன் சேவித்து,
மூஉலகும் களிகூர வரும் பெருமை
முறைமைஎலாம் கண்டு போற்றி,
நாவினுக்குத் தனி அரசர் நயக்கும் நாள்
நம் பர்திரு அருளினாலே. 229
1500. திருப்புகலூர் அமர்ந்தருளும் சிவபெருமான்
சேவடிகள் கும்பிட்டு ஏத்தும்
விருப்புடைய உள்ளத்து மேவி எழும்
காதல்புரி வேட்கை கூர,
ஒருப்படுவார் திருவாரூர் ஒருவாறு
தொழுது அகன்று அங்கு உள்ளம் வைத்துப்
பொருப்பு அரையன் மடப்பாவை இடப்பாகர்
பதி பிறவும் பணிந்து போர்ந்தார். 230
1501. அந்நாளில் ஆளுடைய பிள்ளையார்
திருப்புகலி அதன்கண் நின்றும்
பல்நாகப் பூண் அணிவார் பயின் றதிருப்
பதிபலவும் பணிந்து செல்வார்,

புன்னாக மணம் கமழும் பூம் புகலூர்
வந்து இறைஞ்சிப் பொருளில் சீர்த்தி
மின் ஆரும் புரிமுந்நூல் முருகனார்
திரு மடத்தில் மேவும் காலை.

பல நாகப் பூண். புன்னாகம் - சுரபுன்னை மலர். 231

1502. 'ஆண்டஅரசு எழுந்தருளி அணி ஆரூர்
மணிப்புற்றில் அமர்ந்து வாழும்
நீண்டகூடர் மாமணியைக் கும்பிட்டு,
நீடு திருப்புகலூர் நோக்கி,
மீண்டருளினார்' என்று கேட்டருளி,
எதிர் கொள்ளும் விருப்பினோடும்
ஈண்டு பெருந்தொண்டர் குழாம் புடைசூழ
எழுந்தருளி எதிரே சென்றார். 232

1503. கரண்டம் மலி தடம்பொய்கைக் காழியர் கோன்
எதிர் அணையும் காதல் கேட்டு
வரன்றுமணிப் புனல் புகலூர் நேர் நோக்கி
வாகீசர் மகிழ்ந்து வந்தார்;
திரண்டு வரும் திருநீற்றுத் தொண்டர் குழாம்
இருதிறமும் சேர்ந்து போதில்,
இரண்டு நிலவின் கடல்கள் ஒன்று ஆகி
அணைந்தனபோல் இசைந்த அன்றே.

கரண்டம் - நீர்க் காக்கைகள். காழியர் கோன் - திருஞான
சம்பந்தர். வரன்று - கொழித்து. நிலவின் கடல்கள் - வெள்ளிய
பாற்கடல்கள். 233

1504. திருநாவுக்கரசர் எதிர் சென்று இறைஞ்சச்
சிரபுரத்துத் தெய்வ வாய்மைப்
பெருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார்
எதிர்வணங்கி, 'அப்பரே! நீர்
வரு நாளில் திருவாரூர் நிகழ் பெருமை
வகுத்துஉரைப்பீர்' என்று கூற,
அருநாமத்து அஞ் செழுத்தும் பயில் வாய்மை
அவரும் எதிர் அருளிச் செய்வார்.

சிரபுரம் - சீகாழிக்கு ஒரு பெயர். 234

சந்தக் கலித்துறை

1505. 'சித்தம் நிலாவும் தென் திருஆரூர்
நகர் ஆளும்
மைத்தழை கண்டர் ஆதிரை நாளின்
மகிழ் செல்வம்
இத்தகைமைத்து என்று என்மொழி கேள்'
என்று அருள் செய்தார்
'முத்து விதான மணிப்பொன் கவரி'
மொழி மாலை.

சித்த நிலாவும் - அன்பர்கள் சித்தத்தில் நிற்கும். முத்து விதானம்
- முத்துப் பந்தர். கவரி - விசிறி. 235

1506. அம் மொழிமாலைச் செந்தமிழ் கேளா
அணி சண்பை
மைம் மலர் கண்டத்து அண்டர் பிரானார்
மகனாரும்
'கொய்யம் மலர் வாவித் தென் திருஆரூர்
கும்பிட்டே
உம்முடன் வந்துஇங்கு உடன் அயர்வேன் என்று
உரை செய்தார்.

கேளா - கேட்டு. சண்பை - சீகாழியின் பெயர்களுள் ஒன்று.
மகனாரும் - திருஞான சம்பந்தரும். 236

1507. மாமதில் ஆரூர் மன்னரை அங்கு
வணங்கச் செந்
தாமரை ஓடைச் சண்பையர் நாதன்
தான் ஏக,
நாமரு சொல்லின் நாதரும் ஆர்வத்
தொடுபுக் கார்
பூமலர் வாசத் தண்பணை சூழும்
புகலூரில். 237

1508. அத்திரு மூதூர் மேவிய நாவுக்
கரசும் தம்
சித்தம் நிறைந்தே அன்பு தெவிட்டும்
தெளி வெள்ளம்
மொய்த்து இழிதாரைக் கண் பொழி நீர் மெய்யம்
முழுது ஆர்ப்
பைத் தலை நாகப் பூண் அணி வாரைப்
பணிவு ற்றார்.

பைத்தலை - படத்தோடு கூடிய தலையையுடைய. ஆர - நிறைய.
238

1509. தேவர் பிராணைத் தென்புகலூர் மன்னிய
தேனைப்
பாஇயல் மாலைச் செந்தமிழ் பாடிப்
பரி வோடு
மேவிய காலம் தோறும் விருப்பின்
கும் பிட்டே
ஓவு தல் ஓவும் திருப் பணி செய்து அங்கு
உறைகின் றார்.

தேனை - சிவபெருமானை. ஓவுதல் ஓவும் - நீங்குதல் நீங்கும்;
நீங்காத; இடையறாத என்றபடி. 239

1510. சீர்தரு செங்காட்டங்குடி, நீடும்
திரு நள்ளாறு
ஆர்தரு சோலை சூழ்தரு சாந்தை,
அய வந்தி,
வார்திகழ் மென் முலையாள் ஒரு பாகன்
திரு மருகல்,
ஏர்தரும் அன்பால் சென்று வணங்கி
இன்புற் றார்.

ஆர்தரு - நிறைந்த. ஏர்தரும் - எழும். 240

1511. அப்படிச் சின்னாள் சென்ற பின் ஆரூர்
நகர் ஆளும்
துப்புஉறழ் வேணிக் கண்ணு தலாரைத்
தொழுது இப்பால்
மெய்ப் பொருள் ஞானம் பெற்றவர் வேணு
புரத்து எங்கள்
பொன்புரி முந்நூல் மார்பரும் வந்தார்
புகலூ ரில்.

துப்பு உறழ் வேணி - பவளம் போன்ற செஞ்சடையையுடைய.
வேணுபுரம் - சீகாழி. திருஞான சம்பந்தரும் வந்தார். 241

கொச்சகக் கலி

1512. பிள்ளையார் எழுந்தருளப்
பெருவிருப் பால் வாகீசர்
உள்ளம் மகிழ்ந்து எதிர்கொண்டு அங்கு
உடன் உறையும் நாளின் கண்
வள்ளலார் சிறுத்தொண்டர்
மற்று அவர்பால் எழுந்தருள,

- என்அரும் சீர் நீல நக்கர்
தாமும் எழுந்தளிணார்.
எள்ளரும் - இகழ்தல் நீங்கிய. 242
1513. ஆங்கு அணையும் அவர்களுடன்
அப்பதியில் அந்தணராம்
ஓங்கு புகழ் முருகனார்
திரு மடத்தில் உடனாகப்
பாங்கில் வரும் சீர் அடியார்
பலரும் உடன் பயில் கேண்மை
நீங்கரிய திருத் தொண்டின்
நிலை உணர்ந்து நிகழ்கின்றார்
பாங்கில் வரும் - சேர்ந்து வரும். பயில் கேண்மை - நெருங்கிய
நேசம். 243
1514. திருப்பதிகச் செழுந் தமிழின்
திறம் போற்றி மகிழ்வுற்றுப்
பொருப்பு அரையன் மடப் பாலை
இடப் பாகர் பொன் தாளில்,
விருப்பு உடைய திருத்தொண்டர்
பெருமையினை விரித்து உரைத்து அங்கு
ஓரூப்படு சிந்தை யினார்கள்
உடன் உறைவின் பயன் பெற்றார்.
ஒருமைப்பட்ட சிந்தையினார்கள். 244
1515. அந்நாளில் தமக்கு ஏற்ற
திருத்தொண்டின் நெறி ஆற்ற
மின் ஆர் செஞ்சடைஅண்ணல்
மேவு பதி எனைப் பலவும்
முன்னாகச் சென்று ஏத்தி,
முதல்வன் தான் தொழுவதற்குப்
பொன் ஆரும் மணிமாடப்
பூம்புகலூர் தொழுது அகன்றார். 245
1516. திருநீல நக் கடிகள்,
சிறுத் தொண்டர், முருகனார்
பெரு நீர்மை அடியார்கள்
பிறரும் விடை கொண்டு ஏக,
ஒரு நீர்மை மனத்து உடைய
பிள்ளையாருடன் அரகம்
வரு நீர்செஞ் சடைக்கரந்தார்
திரு அம்பர் வணங்கி னார்.

பெரு நீர்மை - பேரொளி வாய்ந்த. ஒரு நீர்மை - ஒருமைத் தன்மை. சடையை மறைத்த சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள. 246

1517. செங்குமுத மலர் வாவித்
 திருக் கடலூர் அணைந் தருளிப்
 பொங்கிய வெங்கூற்று அடர்த்த
 பொன் அடிகள் தொழுது ஏத்திக்
 குங்குலியக் கலயனார்
 திருமடத்தில் குறைவு அறுப்ப,
 அங்கு அவர்பால் சிவனடியா
 ருடன் அமுது செய்தார்கள்.

செவ்வாம்பல் மலரும். கொடிய யமனை உதைத்து வீழ்த்திய. குறைவறுப்ப - வேண்டுகோளைப் பூர்த்தி செய்ய. 247

1518. சீர் மன்னும் திருக் கடலூர்த்
 திருமயானமும் வணங்கி,
 ஏர் மன்னும் இன் இசைப் பாப்
 பல பாடி, இனிது அமர்ந்து,
 கார் மன்னும் கறைக் கண்டர்
 கழல் இணைகள் தொழுது அகன்று,
 தேர் மன்னும் மணி வீதித்
 திருஆக் கூர் சென்று அணைந்தார்.

ஏர் - அழகு.

248

1519. சார்ந்தார் தம் புகல் இடத்தைத்
 தான் தோன்றி மாடத்துக்
 கூர்ந்து ஆர்வம் உறப் பணிந்து
 கோதுஇல் தமிழ்த் தொடைபுனைந்து
 வார்ந்து ஆடும் சடையார்தம்
 பதிபலவும் வணங்கி, உடன்
 சேர்ந்தார்கள் தம் பெருமான்
 திருவீழி மிழலையினை.

தான்தோன்றி மாடத்து எழுந்தருளியுள்ள சார்ந்தார் தம் புகலிடத்தை (தம்மை அடைந்த அன்பர்கட்குப் புகலிடமாயுள்ள சிவபெருமானை). வார்ந்து - நீண்டு தொங்கி. இருவரும் திருவீழி மிழலையினை அடைந்தனர். 249

அறுசீர் விருத்தம்

1520. வீழி மிழலை வந்து அணைய,
மேவு நாவுக் கரசினையும்
காழி ஞானப் பிள்ளையையும்
கலந்த உள்ளக் காதலினால்
ஆழி வலவன் அறியாத
அடியார் அடியார் அவர்களுடன்
வாழி மறையோர் எதிர் கொண்டு
வணங்க வணங்கி உள் புக்கார்.

ஆழி வலவன் - சக்கரமேந்திய திருமால். அடியார் - திரு
வடியையுடைய சிவபெருமானின். “தெரிந்த அடியார்கள் சென்ற
திசை தோறும் - விரும்பி எதிர் கொள்வார் வீழிம்மிழலையே” - திரு
ஞான சம்பந்தர். 250

1521. மாட வீதி அலங்கரித்து
மறையோர் வாயில் மணி விளக்கு
நீடு கதலி, தழைப்பூகம்,
நிரைத்து, நிரைபொன் குடம் எடுத்துப்
பீடு பெருகும் வாகீசர்
பிள்ளையாரும் தொண்டர்களும்
கூட மகிழ்ந்து விண் இழிந்த
கோயில் வாயில் சென்றணைந்தார்.

கதலி - வாழை. பூகம் - சமூகம். நிரைத்து - வரிசையாக நாட்டி.
பீடு - பெருமை. “அழகார் - விண்ணிழி விமானமுடை விண்ணவர்
பிரான் மருவு வீழி நகரே” - திருஞான சம்பந்தர். “விண்ணிழி தண்வீழி
மிழலை யானே” - அப்பர். 251

1522. சென்றுஉள் புகுந்து திருவீழி
மிழலை அமர்ந்த செங்கனகக்
குன்ற வில்லியார் மகிழ்ந்த
கோயில் வலமா வந்து, திரு
முன்றில் வணங்கி முன் எய்தி,
முக்கண் செக்கர்ச் சடைமவுலி
வென்றி விடையார் சேவடிக்கீழ்
வியுந்தார்; எழுந்தார்; விம்மினார்.

செம்பொன் மேருவை வில்லாக உடைய சிவபெருமான்.
மவுலி - முடி. 252

1523. கைகள் குவித்துக் கழல் போற்றிக்
கலந்த அன்பு கரைந்து உருக
மெய்யில் வழியும் கண் அருவி
விரவப் பரவும் சொல் மாலை
'செய்ய சடையார் தமைச் சேரார்
தீங்கு நெறிசேர்கின்றார்' என்று
உய்யும் நெறித் தாண்டகம் மொழிந்து
ஆங்கு ஒழியாக் காதல் சிறந்து ஓங்க. 253

1524. முன் நாள் அயனும் திருமாலும்
முடிவும் முதலும் காணாத
பொன் ஆர் மேனி மணிவெற்பைப்
பூநீர் மிழலையினில் போற்றிப்
பல் நாள் பிரியா நிலைமையினால்
பயிலக் கும்பிட்டு இருப் பாராய்
அந் நாள் மறையோர் திருப் பதியில்
இருந்தார் மெய்மை அருந்தவர்கள்.

மணி வெற்பை - மாணிக்க மலையை (சிவபிரானை). பூநீர் -
தாமரைத் தடாகங்களையுடைய. பயில - பொருந்த; நெருங்க.
“திடமலி தருமறை முறையுணர் மறையவர் நிறைதிரு மிழலையே”;
“கீதத் திசையோடும் கேள்விக்கிடையோடும் - வேதத் தொலியோவா
வீழிம் மிழலையே”; “பாரிசையும் பண்டிதர்கள் பன்னாளும்
பயின்றோதும் ஓசை கேட்டு - வேரிமலி பொழிற் கிள்ளை வேதங்கள்
பொருட்சொல்லும் மிழலையாமே” - திருஞான சம்பந்தர். 254

1525. சீரின் விளங்கும் திருத்தொண்டர்
இருந்து சிலநாள் சென்ற தன்பின்
மாரி சுருங்கி, வளம் பொன்னி
நதியும் பருவம் மாறுதலும்
நீரின் இயன்ற உணவு அருகி,
நிலவும் பல மன்னுயிர்கள் எலாம்
பாரின் மலிந்த இலம் பாட்டில்
படர்கூர் வறுமை பரந்ததால்.

“வான்பொய்யினும் தான் பொய்யாக் காவிரி” யாதலின்,
“வளம் பொன்னி நதியும்” என்றார். நீரின் இயன்ற - நீரால் விளையத்
தக்க. நிலவும் - வாழும். பாரில் மலிந்த - பூமியில் நிறைந்த. இலம்
பாட்டில் - இல்லாமையால் (இலம்பாடு - இல்லாமை உண்டாதல்;
தொல்காப்பியம்: புள்ளி மயங்கியல் 21) படர்கூர் - துயரை வளர்க்கும்
(கூர்தல் - உள்ளது சிறத்தல்). 255

1526. வையம் எங்கும் வற கடமாய்ச்
செல்ல உலகோர் வருத்தம் உற
நையும் நாளில் பிள்ளையார்
தமக்கும் நாவுக் கரசருக்கும்
கையில் மாணும் மழுவுமுடன்
காணக் கனவில் எழுந்தருளிச்
செய்ய சடையார் திருவீழி
மீழலை உடையார் அருள் செய்வார்.

வற்கடமாய் - பஞ்சமாய்.

256

1527. 'கால நிலைமையால் உங்கள்
கருத்தில் வாட்டம் உறீர் எனினும்
ஏல உம்மை வழிபடுவார்க்கு அளிக்க
அளிக்கின்றோம்' என்று,
கோலம் காண எழுந்தருளிக்
குலவும் பெருமை இருவர்க்கும்
ஞாலம் அறியப் படிக்காசு
வைத்தார் மீழலை நாயகனார்.

ஏல - பொருந்த. படியில் காசினை வைத்தருள; படியாகக் காசு
வைத்தருள என்னலுமாம்.

257

1528. விண் நின்று இழிந்த விமானத்தின்
கிழக்கும் மேற்கும் பீடத்தில்
அண்ணல் புகலி ஆண் தகையார்
தமக்கும் ஆண்ட அரசினுக்கும்
நண்ணும் நாள்கள் தொறும் காசு
படி வைத்தருள நானிலத்தில்
எண்ணில் அடியாருடன் அமுது
செய்து அங்கு இருந்தார் இருவர்களும்.

“பாடிப் பெற்ற பரிசில் பழங்காசு - வாட வாட்டந் தவிர்ப்பார்
அவரைப்போல் - தேடிக் கொண்டு திருவாய் மூர்க்கே எனா - ஓடிப்
போந்திங் கொளித்தவாறென் கொலோ” - அப்பர்: திருவாய் மூர்த்
திருக்குறுந்தொகை. 7.; “இருந்து நீர் தமிழோடிசை கேட்கும் இச்சை
யால் காசு நித்தம் நல்கினீர் - அருந்தண் வீழி கொண்டீர் அடி
யேற்கும் அருளுதிரே” - சுந்தரர்: திருவீழி மீழலை. 8.

258

1529. அல் ஆர் கண்டத்து அண்டர் பிரான்
அருளால் பெற்ற படிக்காசு
பல் ஆறு இயன்ற வளம் பெருகப்
'பரமன் அடியா ரானார்கள்

எல்லாம் எய்தி உண்க' என
இரண்டு பொழுதும் பறை நிகழ்த்திச்
சொல்லால் சாற்றிச் சோறு இட்டார்
தூயர் கூர் வறுமை தொலைத் திட்டார்.

இருள் நிறைந்த (நீல) கண்டத்து. பல்லாறு - பலவழியிலும். 259

1530. ஈசர் மிழவை இறையவர் பால்
இமையப் பாவை திரு முலைப் பால்
தேசம் உய்ய உண்டவர் தாம்
திருமா மகனார் ஆதவினால்
காக வாசியுடன் பெற்றார்;
கைத்தொண்டு ஆகும் படிமையினால்
வாசி இல்லாக் காக, படி
பெற்று வந்தார் வாகீசர்.

இமையப்பாவை - உமாதேவியார். வாசியுடன் - வட்டமுடன்.
படிமையினால் - முறைமையினால். திருமாமகனார் என்பதன் நுட்பம்
முதலியன திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் புராணத்தில் விளக்கப்
படும். 260

1531. ஆறு சடைமேல் அணிந் தருளும்
அண்ணல் வைத்த படிக்க காசால்
ஈறு இலாத பொருள் உடைய
இருவருடைய திரு மடங்கள்
சோறு நாளும் தொண்டர் மகிழ்ந்து
உண்ண உண்ணத் தொலையாதே
ஏறு பெருமை புலி போற்ற,
இன்பு உற்று இருக்கும் அந் நாளில். 261

1532. காலம் தவறு தீர்ந்து, எங்கும்
கலிவான் பொழிந்த புனல் கலந்து
ஞாலம் எல்லாம் குளிர் தூங்கி
உணவு பெருகி நலம் சிறப்ப,
மூல அன்பர் இருவர்களும்
மொழி மாவைகளும் பல சாத்தி,
நீல கண்டர் உறை பதிகள்
பிறவும் வணங்க நினைவுற்றார்.

காலந்தவறு - கால வேறுபாடு; பஞ்சகாலம். கலி - ஒலிக்கும்.
நலத்துக்கு மூலமான. 262

1533. வாய்ந்த யிழலை மாமணியை
வணங்கிப் பிரியா விடை கொண்டு
பூந் தண் புனல்கூழ் வாஞ்சிய த்தைப்
போற்றிப் புனிதர் வாழ்பதிகள்
ஏய்ந்த அன்பினால் இறைஞ்சி,
இசை வண் தமிழ்கள் புனைந்து, போய்ச்
சேர்ந்தார் செல்வத் திருமறைக் காடு
எல்லை இல்லாச் சீர்த்தியினார். 263

1534. மன்றல் விரவு மலர்ப் புன்னை
மணம்கூழ் சோலை உப்பளத்தின்
முன்றில் தோறும் சிறு மடவார்
முத்தம் கொழிக்கும் மறைக் காட்டுக்
குன்ற வில்லியார் மகிழ்ந்த
கோயில் புகுந்து வலம் கொண்டு,
சென்று சேர்ந்தார் தென் புகலிக்
கோவும் அரசும் திரு முன்பு.

மன்றல் விரவு - மணங்கமமும். முன்றில் தோறும் - முற்றத்
தொறும். 264

1535. பரவை ஓதக் கழிக் கானல்
பாங்கு நெருங்கும் அப் பதியில்
அரவச் சடை அந்தணனாரை
அகில மறைகள் அர்ச்சனை செய்து
உரவக் கதவம் திருக் காப்புச்
செய்த அந்நாள் முதல் இந்நாள்
வரையும் அடைத்தே நிற்கின்ற
மணி நீள் வாயில் வணங்குவார்.

கடலின் வாய்வெள்ளத் தருகேயுள்ள கழிக்கரைச் சோலை
யினிடத்தே. அரவச்சடை அந்தணனான சிவபெருமானை. அகில
மறைகள் - எல்லா வேதங்களும். உரவ - வன்மையாக. கதவடைப்புச்
செய்த. 265

1536. தொல்லை வேதம் திருக் காப்புச்
செய்த வாயில் தொடர்வு அகற்ற,
வல்ல அன்பர் அணையாமை
மருங்கு ஓர் வாயில் வழி எய்தி,
அல்லல் தீர்ப் பார்தமை அருச்சிப்
பார்கள், தொழுவார்; ஆம்படி கண்டு
எல்லை இல்லாப் பெரும் புகழார்
இதனை அங்குக் கேட்டு அறிந்தார்.

தொல்லை - பழைய. தொடர்வு - அடைப்பை; பிணிப்பை. அணையாமையால். மருங்கு - பக்கத்தே. அல்லல் தீர்ப்பாராகிய சிவ பெருமானை அருச்சிப்பவர்களாயும் தொழுபவர்களாயுமுள்ள நிலைமையைக் கண்டு புகழார் - திருஞானசம்பந்தரும், திருநாவுக் கரசரும். 266

1537. ஆங்கு அப்பரிசை அறிந்தருளி,
ஆழித் தோணிபுரத்து அரசர்
ஓங்கு வேதம் அருச்சனைசெய்
உம்பர் பிராணை உள்புக்குத்
'தேங்காது இருவேம் நேர் இறைஞ்சத்
திருமுன் கதவம் திருக்காப்பு
நீங்கப் பாடும் அப்பர்' என,
நீடும் திருநாவுக்கு அரசர்.

ஆங்கேயுள்ள அத்தன்மையை. ஆழித் தோணிபுரத்தரசர் - திரு ஞானசம்பந்தர். உம்பர்பிராணை - சிவபெருமானை. தேங்காது - திகையாது; அஞ்சாது. நாம் இருவேமும். அப்பரே. வேதம் ஓலியாயிருப்பது. அஃது எம்மொழியிலும் இறங்கும். கதவை அடைத்த வேதமே தம்பால் பிறந்து வருதலால் கதவைத் திறக்கத் திருஞான சம்பந்தர் எண்ணினாரென்க. அப்பர் வாயிலாக வெளிவருவதும் வேதமாதலால், அவரைத் திறக்கப் பாடுமாறு பிள்ளையார் அருளினாரென்க. 267

1538. உள் நீர்மையினால் பிள்ளையார்
உரை செய்தருள அதனாலே
'பண்ணின் நேரு மொழியாள்' என்று
எடுத்துப் பாடப் பயன் துய்ப்பான்
தெண் நீர் அணிந்தார் திருக்காப்பு
நீக்கத் தாழ்க்கத் திருக்கடைக் காப்பு
'எண்ணீர் இரக்கம் ஒன்று இல்லீர்'
என்று பாடி இறைஞ்சுகலும்.

உள் நீர்மையினால் - உள்ளொளியால். தெளிந்த நீரை யணிந்த சிவபெருமான். பயன் துய்ப்பான் - அப்பரின் தமிழ்ச்சுவையை அருந்துதற் பொருட்டு. திருக்கடைக் காப்பு - இறுதிப் பாட்டில். எண்ணீர் - கதவைத் திறக்கத் திருவுள்ளங் கொள்ளீர். 268

1539. வேத வனத்தின் மெய்ப் பொருளின்
அருளால் விளங்கு மணிக் கதவம்
காதல் அன்பர் முன்பு திருக்
காப்பு நீங்கக் கலை மொழிக்கு

நாதர் ஞான முனிவருடன்
தொழுது விழுந்தார்; ஞாலத்துள்
ஓத ஓலியின் மிக்கு எழுந்தது
உம்பர் ஆர்ப்பும் மறை ஓலியும்.

கலைமொழிக்கு நாதர் - திருநாவுக்கரசர். ஞானசம்பந்தருடன்.
கடலொலியைப் பார்க்கிலும் தேவர்கள் ஆரவாரமும். 269

1540 அன்பர் ஈட்டம் களி சிறப்ப,
ஆண்ட அரசும் சிவக் கன்றும்
இன்ப வெள்ளத்திடை மூழ்கி
எழுந்து உள்புகுந்து தம்பெருமான்
முன்பு பணிந்து, போற்றி சைத்துப்
பரவி, மொழி மாலைகள் பாடி,
என்பு கரைய உள் உருகி
இறைஞ்சி, அரிதின் புறத்து அணைந்தார்.

அன்பர் கூட்டம். சிவக்கன்றும் - திருஞான சம்பந்தரும். 270

1541. புறம்பு நின்று வாசீசர்
புனிதர் அருளால் இக்கதவம்
திறந்தும் அடைத்தும் செல்லும் நெறி
திருந்த மலையாள் திருமுலையில்
கறந்தஞானம் குழைத்து அமுது
செய்த புகலிக் கவுணியரை,
'நிறைந்த கதவம் அடைக்கும் வகை
நீரும் பாடிஅருளும்' என.

திறக்கவும் அடைக்கவும் நிகழும் வழி ஒழுங்குபட (வழக்கத்தில்
வர). கவுணியரை - கவுணிய கோத்திரத்தில் பிறந்த திருஞான
சம்பந்தரை. நிறைந்த - திறந்த. ஒருவரை யொருவர் திறக்கவும்
அடைக்கவும் பாடுமாறு கேட்டுக் கொண்டது, அவர்கள் ஆண்டவன்
அருளில் ஒருமைப் பட்டிருத்தலையும், பெருந்தகைமையையும்,
இருவர் மொழியும் வேதம் என்பதையும் உணர்த்துவ தென்க. 271

1542. சண்பை ஆளும் தமிழ் விரகர்
தாமும் திருநாவுக் கரசர்
பண்பின் மொழிந்த உரை கொண்டு,
பதிகம் பாடும் அவ் அளவில்
கண் பொற்பு அமைந்த நுதல் காள
கண்டர் அருளால் கடிதுடனே
திண் பொன் கதவம் திருக் காப்புச்
செய்தது எடுத்த திருப் பாட்டில்.

பதிகம் தொடங்கியதும் என்றபடி. கண் - அழகமைந்த நெற்றியையுடைய நீலகண்டர். திருக்காப்புச் செய்தது - மூடிக் கொண்டது. எடுத்த திருப்பாட்டில் - முதற்றிருப் பாட்டில். 272

1543. அது கண்டு உடைய பிள்ளையார்
தாமும் ஆண்ட அரசும் மகிழ்ந்து
'இது நம் பெருமான் அருள் செய்யப்
பெற்றோம்' என்று அங்கு இறைஞ்சியபின்
பதிகம் நிரம்பப் பிள்ளையார்
பாடித் தொழுது பணிவுற்றார்
எதிர் பொன் திருவாயிலின் வழக்கம்
என்றும் நிகழ்ச்சி எய்தியதால்.

வழக்கம் - திறக்கவும் அடைக்கவும் கொண்ட வழக்கம். 273

1544. அங்கு நிகழ்ந்த அச் செயல் கண்டு
அடியார் எல்லாம் அதிசயித்துப்
பொங்கு புளகம் எய்திட மெய்
பொழியும் கண்ணீர் பரந்து இழிய,
எங்கும் நிகர் ஒன்று இல்லாத
இருவர் பாதம் இறைஞ் சினார்;
நங்கள் புகலிப் பெருந் தகையும்
அரசும் மடத்தில் நண்ணிய பின். 274

1545. அரிதில் திறக்கத் தாம்பாட,
அடைக்க அவர் பாடிய எளிமை
கருதி நம்பர் திருவுள்ளம்
அறியாது அயர்ந்தேன் எனக் கவன்று,
பெரிதும் அஞ்சித் திருமடத்தில்
ஒருபால் அணைந்து பேழ்கணித்து
மருவும் உணர்வில் துயில் கொண்டார்
வாய்மை திறம்பா வாகீசர்.

அயர்ந்தேன் - நடந்தேன். கவன்று - கவலையுற்று. பேழ்கணித்து - "தம்பிழை குறித்துச் சிந்தித்து" - ஆறுமுகத் தம்பிரானார்; "பேழ்கணித்தல் - நித்திரையின்றிக் கண் மூடல்" - பழைய குறிப்புரை. உணர்விறுதியில் - அறிதுயில். கதவைத் திறக்குமாறு பிள்ளையார் தம்மைக் கேட்டபோது, தாம் இணங்காது அவரைத் திறக்குமாறு கேட்டிருத்தல் வேண்டுமென்பது ஆண்டவன் திருவருட் குறிப்பாயிருந்தமையால். தமக்குக் கதவு அரிதில் திறந்ததுபோலும் என்று எண்ணி, அதனால் தாம் திருவருட் குறிப்புக்கு மாறாக நடந்து கொண்டதாக உணர்ந்து அப்பர் கவன்றார் என்க; இஃது அப்பர் மனோநிலை. இந்நிலை அவர் தம் பெருந்தகைமையைப் புலப்

படுத்துவது. தொடக்கத்தில் இறைவன் கதவைத் திறப்பியாமைக்குக் காரணம் “பயன் துய்ப்பான். . . தாழ்க்க” என்று மேலே (268) சொல்லப்பட்டிருத்தலையும் ஓர்க. திறம்பா - வழுவாத. 275

1546. மன்னும் செல்வ மறைக் காட்டு
மணியின் பாதம் மனத்தின் கண்
உன்னித் துயிலும் பொழுதின் கண்
உமைஓர் பாகம் உடையவர் தாம்
பொன்னின் மேனி வெண்ணீறு
புனைந்த கோலப் பொலி வினொடும்
துன்னி, அவர்க்கு ‘வாய் மூரில்
இருப்போம் தொடர வா’ என்றார். 276

1547. ‘போதம் நிகழவா என்று
போனார் என் கொல்?’ எனப் பாடி
‘ஈது எம் பெருமான் அருளாகில்
யானும் போவேன்’ என்று எழுந்து
வேத வனத்தைப் புறகிட்டு
விரைந்து போக அவர் முன்னே
ஆதி மூர்த்தி முன்காட்டும்
அவ்வேடத்தால் எழுந்தருள.
போதம் நிகழ - அறிவு விளங்க. 277

1548. சீர்ஆர் பதியினின்று எழுந்து
செல்லும் திருநாவுக் கரசர்
ஆரா அன்பில் ஆர் அமுதம்
உண்ண எய்தாவாறே போல்
நீர்ஆர் சடையார் எழுந்தருள
நெடிது பின்பு செல்லும் அவர்
பேராளரை முன் தொடர்ந்து அணையப்
பெறுவார் எய்தப் பெற்றிலரால்.

ஆரா - தணியாத. ஆரமுதம் - பெறுதற்கரிய அமுதம். பேரா
ளரை - சிவபெருமானை. தொடர்ந்து அணையப் பெற்றும். 278

1549. அன்ன வண்ணம் எழுந்தருளி
அணித்தே காட்சி கொடுப்பார் போல்
பொன்னின் கோயில் ஒன்று எதிரே
காட்டி அதனுள் புக்கருளத்
துன்னும் தொண்டர் அம் மருங்கு
விரைந்து தொடரப் போந்த படி,
மன்னும் புகலி வள்ளலார்
தாமும் கேட்டு வந்தணைந்தார்.

அணித்தே - அருகே. துன்னுந் தொண்டர் - நெருங்கிச் செல்லும்
திருநாவுக்கரசர். அம்மருங்கு - அவ்விடத்தில். 279

1550. அழைத்துக் கொடுபோந்து அணியார் போல்
காட்டி மறைந்தார் என அயர்ந்து,
'பிழைத்துச் செவ்வி அறியாதே
திறப்பித் தேனுக்கே அல்லால்
உழைத்தாம் ஓளித்தால் கதவம் தொண்டு
உறைக்கப் பாடி அடைப்பித்த
தழைத்த மொழியார் உப்பாலார்;
தாம்இங்கு எப்பால் மறைவது' என.

அணியார் - சமீபிப்பவர். அயர்ந்து - சேர்ந்து. செவ்வி - திரு
வுள்ளக் குறிப்பை. உழை - இவ்விடத்தில். கதவைத் தம் தொண்டால்
உறைக்கப்பாடி. மொழியார் - திருஞான சம்பந்தர். உப்பாலார் -
உங்கே வந்துள்ளார். எப்பால் - எவ்விடத்தில். 280

1551. மாடம் நீடு திருப்பு கலி
மன்னர் அவர்க்கு மால் அயனும்
நேடி இன்னம் காணாதார்
நேரே காட்சி கொடுத்தருள
ஆடல் கண்டு பணிந்து ஏத்தி,
அரசும் காணக் காட்டுதலும்
'பாட அடியார்' என்று எடுத்துப்
பரமர் தம்மைப் பாடினார்.

திருஞான சம்பந்தருக்கு. அரசுங் காணத் திருஞான சம்பந்தர்
காட்டுதலும். 281

1552. பாடும் தமிழ் மாலைகள் கொண்டு
பரமர் தாமும் எழுந் தருள,
நீடும் திருவாய்மூர் அடைந்து
நிலவும் கோயில் வலம் செய்து,
சூடும் பிறையார் பெருந்தொண்டர்
தொழுது போற்றித் துதி செய்து,
நாடும் காதல் வளர்ந்து ஓங்க
நயந்து, அந் நகரில் உடன் உறைந்தார். 282

1553. ஆண்ட அரசும் பிள்ளையா
ருடனே அங்கண் இனிது அமர்ந்து
பூண்ட காதல் பொங்கி எழ
வாய்மூர் அடிகள் அடிபோற்றி
மூண்ட அன்பின் மொழி மாலை
சாத்தி, ஞான முனிவரொடு

- மீண்டு வந்து திருமறைக் காடு
எய்தி விமலர் தாள் பணிந்தார். 283
1554. ஆதி முதல்வர் தமைப் பணிந்து அங்கு
ஆன பணிசெய்து அமரும் நாள்
சீத மதி வெண்குடை வளவர்
மகளார் தென்னன் தேவியாம்
கோதுஇல் குணத்துப் பாண்டிமா
தேவியார் முன்குலச் சிறையார்
போத விட்டார் சிலர் வந்தார்
புகலி வேந்தர் தமைக் காண.

வளவர். . . . முன் - சோழன் மகளாரும் பாண்டியன் தேவி
யாருமாகிய குற்றமில்லாக் குணமுடைய மங்கையர்க்கரசியார்
முன்னிலையில். 284

1555. வந்து சிவனார் திருமறைக் காடு
எய்தி மன்னு வேணு புரி
அந் தணாளர் தமக்கு அறிவித்து,
அவர்பால் எய்தி அடிவணங்கச்
சிந்தை மகிழ்ந்து தீதினமை
வினவத் 'தீங்கும் உள ஆமோ?
இந்த உலகம் உயவந்தீர்! இருதாள்
நினைவார்க்கு' என்று உரைப்பார்.

வேணு அறிவித்து - சீகாழி மறையவராகிய திருஞான
சம்பந்தர்க்குத் தமது வரவைத் தெரிவித்து. ஞான சம்பந்தர் சிந்தை
மகிழ்ந்து. 285

1556. 'சைவ நெறிவை திகம் நிற்கச்
சழக்கு நெறியைத் தவம் என்னும்
பொய்வல் அமணர் செயல் தன்னைப்
பொறுக்க கில்லோம்' எனக் கேட்டே,
அவ்வன் தொழிலோர் செயல் மாற்றி
ஆதி சைவ நெறி விளங்கத்
தெய்வ நீறு நினைந்து எழுந்தார்;
சீர்கொள் சண் பைத்திரு மறையோர்.

நிற்க - அடங்க; இருப்ப என்னலு மொன்று. 286

1557. ஆயபொழுது திருநாவுக்
கரசு புகலி ஆண் தகைக்குக்
'காயம் மாசு பெருக்கி உழல்
கவதி அமணர் கடுவினைசெய்

மாய சாலம் மிக வல்லார்;
அவர் மற்று என்னை முன்செய்த
தீய செயலும் பலகெட்டேன்;
செல்ல இசையேன் யான்' என்றார்.

உடம்பில் அழுக்கைப் பெருக்கி. கலதி - மூதேவிகளாகிய. கெட்
டேன் - இரக்கக் குறிப்பு. நீர் செல்ல யான் இசையேன் என்றார். 287

1558. என்று கூற, 'எல்லை இலா
நீறு போற்றும் இருவரையும்
சென்று காணும் கருத்துஉடையேன்;
அங்குத் தீங்கு புரி அமணர்
நின்ற நிலைமை அழிவித்துச்
சைவ நெறி பாரித் தன்றி
ஓன்றும் செய்யேன்; ஆணை உமது'
என்றார்; உடைய பிள்ளையார்.

இருவரையும் - மங்கையர்க்கரசியாரையும், குலச்சிறையாரை
யும் பாரித்து - பரக்கச் செய்து; பரப்பி. 288

1559. போமா துணிந்து நீர் அங்குப்
போகப் போதா; அவ் அமணர்
தீ மாயையினை யானே போய்ச்
சிதைத்து வருகின்றேன்' என்ன,
ஆமாறு எல்லாம் உரைத்து அவரை
மறுக்க மாட்டாது அரசு இருப்பத்
தாம் ஆதரவால் தமிழ் நாட்டில்
போனார் ஞானத் தலைவனார்.

போமாறு துணிந்து நீர் அங்குப் போதல் கூடாது. அவரை -
பிள்ளையாரை. ஆதரவால் - விருப்பத்தால். தமிழ் நாட்டில் - பாண்டி-
நாட்டில். பாண்டி நாட்டைத் தமிழ் நாடென்று இவ்வாசிரியர் பல
இடங்களில் கூறியுள்ளார். 289

1560. வேணு புரக்கோன் எழுந்தருள
விடை கொண்டு இருந்த வாகீசர்
பூணும் அன்பால் மறைக் காட்டில்
புனிதர் தம்மைப் போற்றி சைத்துப்
பேணி இருந்துஅங்கு உறையும்
நாள் பெயர்வார் வழி மிழலை அமர்
தாணுவின் தன்செய்ய கழல்
மீண்டும் சார நினைக்கின்றார்.

தாணு - சிவம்.

290

1561. சோலை மறைக்காட்டு அமர்ந் தருளும்
 சோதி அருள் பெற்று அகன்றுபோய்
 'வேலை விடம் உண்டவர் வீழி
 மிழவை மீண்டும் செல்வன்' என,
 ஞாலம் நிகழ்ந்த நாகைக் கா
 ரோணம் பிறவும் தாம் பணிந்து
 சாலும் மொழிவண் தமிழ் பாடித்
 தலைவர் மிழவை வந்து அடைந்தார்.

சோதி - சிவத்தின். வேலை - கடல். ஞாலம் நிகழ்ந்த - பூமியில்
 விளங்கிய. சாலும் - அமைந்த. 291

1562. வீழி மிழவைதனைப் பணிந்து
 வேத முதல்வர் தாம் இருப்ப
 ஆழி வலம் ஏந்திய அரியால்
 ஆகாசத்தின் நின்று இழிந்த
 வாழி மலர்ந்த கோயில்தனில்
 மன்னும் பொருளைப் போற்றிசைத்துத்
 தாழும் நாளில் பிறபதியும்
 பணியும் காதல் தலைநிற்பார்.

வேத முதல்வர் தாமிருப்ப - சிவபிரான் எழுந்தருள. ஆழி -
 சக்கரத்தை. விண்ணிழிந்த விமானக் கோயில்; 251 - குறிப்பைப்
 பார்க்க. பொருளை - சிவத்தை. 292

1563. பூவில் பொலியும் புனல்பொன்னிக்
 கரைபோய்ப் பணிவார் பொற்பு அமைந்த
 ஆவுக்கு அருளும் ஆவடுதண்
 துறையார் பாதம் அணைந்து இறைஞ்சி,
 நாவுக்கரசர் ஞான போ
 னகர்க்குச் செம்பொன் ஆயிரமும்
 பாவுக்கு அளித்த திறம் போற்றிப்
 போந்து பிறவும் பணிகின்றார்.

காவிரிக் கரையே போய். பொற்பு அமைந்த ஆவுக்கு - அழகு
 பொருந்திய பசுவுக்கு. ஞான போனகர்க்கு - திருஞானசம்பந்தருக்கு.
 பாவுக்கு - பாட்டுக்கு. 293

1564. செய்ய சடையார் பழையாறை
 எய்த அதனில் செல் பொழுதில்,
 மையல் அமணர் மறைத்த வட
 தளியின் மன்னும் சிவனாரைக்

கைகள் கூப்பித் தொழு தருளக்
கண்ட வாற்றால் அமணர்கள் தம்
பொய் கொள் விமானம் எனக்கேட்டுப்
பொறாத உள்ளம் மிகப் புழுங்கி.

வட தளி - பழையாறைக் கோயிலின் பெயர். கண்டதனால்.
வடதளி சமணரால் மறைக்கப்பட்டது. அப்பர் ஞானக் கண்ணுக்கு
அது புலனாயிற்று. அதனால் அதனை அவர் வணங்கினார். மறைந்
துள்ள அது சமணர் கோயில் என்று ஆங்குள்ளார் சொற்றனர். இது
சமணர்கள் நிகழ்த்திய சூழ்ச்சி. 294

1565. அந்த விமானம் தனக்கு அருகா
ஆங்குஓர் இடத்தின் பாங்கு எய்திக்
கந்தம் மலரும் கடிக்கொன்றை
முடியார் செய்ய கழல் உன்னி,
மந்த அமணர் வஞ்சனையால்
மறைத்த வஞ்சம் ஒழித்தருளிப்
'பந்தம் கொண்ட குண்டர் திறம்
பாற்றும்' என்று பணிந்திருந்தார்.

அருகாக. கடி - புதிய; (அன்றலர்ந்த). மலபந்தம். பாற்றும் -
அழியும். 295

1566. 'வண்ணம் கண்டு நான் உம்மை
வணங்கி அன்றிப் போகேன்' என்று
எண்ணம் முடிக்கும் வாகீசர்
இருந்தார் - அமுது செய்யாதே;
அண்ணவாரும் அது உணர்ந்து
அங்கு அரசு தம்மைப் பணிவதற்குத்
திண்ணமாக மன்னனுக்குக்
கனவில் அருளிச் செய்கின்றார்.

திருவுருவைக் கண்டு. 296

1567. 'அறிவு இல் அமணர் நமைமறைப்ப
இருந்தோம்' என்று அங்கு அடையாளக்
குறிகள் அறியச் செய்தருளி,
'நம்மை அரசு கும்பிடுவான்
நெறிஇல் அமணர் தமை அழித்து
நீக்கிப் போக்கு' என்று அருள் புரியச்
செறிவில் அறிவுற்று எழுந்தவனும்
செங்கை தலைமேல் குவித்து இறைஞ்சி.

செறிவில் அறிவுற்று - நனவுணர்வு பெற்று. 297

1568. கண்ட வியப்பு மந்திரி கட்டு
 இயம்பிக் கூடக் கடிது எய்தி,
 அண்டர் பெருமான் அருள் செய்த
 அடையாளத்தின் வழி கண்டு,
 குண்டர் செய்த வஞ்சனையைக்
 குறித்து வேந்தன் குலவு பெருந்
 தொண்டர் தம்மை அடிவணங்கித்
 தொக்க அமணர் தூர் அறுத்தான்.

குலவு - விளங்கிய; வாடிய என்னலுமாம். தொக்க - கூடியிருந்த.
 தூர் - வேர். 298

1569. ஆனை இனத்தில் துகைப் புண்ட
 அமண் ஆயிரமும் மாய்ந்ததன் பின்,
 மேன்மை அரசன் ஈசர்க்கு
 விமானம் ஆக்கி விளக்கிய பின்,
 ஆன வழிபாட்டு அர்ச்சனைக்கு
 நிபந்தம் எல்லாம் அமைத்து இறைஞ்ச
 ஞான அரசும் புகு இறைஞ்சி,
 நாதர் முன்பு போற்றுவார்.

நிபந்தம் - கட்டளைகள்.

299

1570. 'தலையின் மயிரைப் பறித்து உண்ணும்
 சாதி அமணர் மறைத்தாலும்
 நிலை இலாதார் நிலைமையினால்
 மறைக்க ஒண்ணுமோ' என்னும்
 விலைஇல் வாய்மைக் குறுந்தொகைகள்
 விளம்பிப் புறம்போந்து அங்கு அமர்ந்தே,
 இலைகொள் சூலப் படையார் சேர்
 இடங்கள் பிறவும் தொழ அணைவார்.

சாதி அமணர் - சமயக் கொள்கையை விட்டுச் சாதிக்கொள்கை
 கொண்ட அமணர். பண்டைக் காலச் சமணர்களிடையே சாதி
 வேற்றுமை சிடையாது. இடைக் காலச் சமணர்களிடையே சாதி
 வேற்றுமையும் புகலாயிற்று. 300

1571. பொங்கு புனல்ஆர் பொன்னியினில்
 இரண்டு கரையும் பொருவிடையார்
 தங்கும் இடங்கள் புகு இறைஞ்சித்
 தமிழ் மலைகளும் சாத்திப் போய்
 எங்கும் நிறைந்த புகழாளர்
 ஈறுஇல் தொண்டர் எதிர்கொள்ளச்

- செங்கண் விடையார் திருஆனைக்
காவின் மருங்கு சென்றணைந்தார். 301
1572. சிலந்திக்கு அருளும் கழல் வணங்கச்
செஞ்சொல் மாலை பல பாடி,
இலங்கு சடையார் எறும்பியூர்
மலையும் இறைஞ்சிப் பாடியபின்,
மலர்ந்த சோதித் திருச்சிராப்
பள்ளி மலையும் கற்குடியும்
நலம்கொள் செல்வத் திருப்பராய்த்
துறையும் தொழுவான் நண்ணினார். 302
1573. மற்று, அப்பதிகள் முதலான
மருங்கு உள்ளனவும் கைதொழுது,
பொற்புற்று அமைந்த திருப்பணிகள்
செய்து, பதிகம் கொடு போற்றி,
உற்ற அருளால் காவிரியை
ஏறி, ஒன்னார் புரம் எரியச்
செற்ற சிலையார் திருப்பைஞ்ஞீவி
யினைச் சென்று சேர்கின்றார்.

பகைவர்களின் முப்புரம் எரிந்தழிய வில்லையேந்திய சிவ
பெருமான். 303

1574. வழிபோம் பொழுது மிக இளைத்து
வருத்தம் உறநீர் வேட்கை யொடும்
அழிவு ஆம்பசி வந்து அணைந்திடவும்
அதற்குச் சித்தம் அலையாதே
மொழி வேந்தரும் முன் எழுந்தருள,
முருகுஆர் சோலைப் பைஞ்ஞீவி
விழி ஏந்திய நெற்றியினார் தம்
தொண்டர் வருத்தம் மீட்பாராய்.

மொழி வேந்தரும் - திருநாவுக்கரசரும். மணங்கமழுஞ்
சோலை. 304

1575. காவும் குளமும் முன் சமைத்துக்
காட்டி, வழிபோம் கருத்தினால்
மேவும் திருநீற்று அந்தணராய்,
விரும்பும் பொதிகோறும் கொண்டு,
நாவின் தனிமன்னவர்க்கு எதிரே
நண்ணி இருந்தார்;- விண்ணின் மேல்

தாவும் புள்ளும் மண் கிழிக்கும்தனி
ஏனமும் காண்பு அரியவர்தாம்.

திருநாவுக்கரசர் க் கெதிரே. காவும் - சோலையும். வழியே
போகும். புள்ளும் - அன்னமும் (பிரமனும்). ஏனமும் - பன்றியும்
(விட்டுணுவும்). 305

1576. அங்கண் இருந்த மறையவர் பால்
ஆண்ட அரசும் எழுந்தருள
வெங்கண் விடை வேதியர் நோக்கி,
'மிகவும் வழி வந்து இளைத்து இருந்தீர்
இங்கு என் பாலே பொதி சோறு உண்டு;
இதனை உண்டு தண்ணீர் இப்
பொங்கு குளத்தில் குடித்து இளைப்புப்
போக்கிப் போவீர்' எனப் புகன்றார். 306

1577. நண்ணும் திருநாவுக் கரசர்
நம்பர் அருள் என்று அறிந்தார் போல்
'உண்ணும்' என்று திருமறையோர்
உரைத்துப் பொதிசோறு அளித் தலுமே
எண்ண நினையாது எதிர் வாங்கி
இனிதா அமுது செய்து இனிய
தண்ணீர் அமுது செய்தருளித்
தூய்மை செய்து தளர்வு ஓழிந்தார். 307

1578. எய்ப்பு நீங்கி நின்றவரை
நோக்கி, இருந்த மறையவனார்
'அப்பால் எங்கு நீர்போவது?'
என்றார்; அரசும் அவர்க்கு எதிரே
செப்புவார் யான்திருப் பைஞ்ஞீலிக்குப்
போவது' என்று உரைப்ப,
ஓப்பு இலாரும் 'யான் அங்குப்
போகின்றேன்' என்று உடன்போந்தார்.

எய்ப்பு - இளைப்பு. நின்றவரை - திருநாவுக்கரசரை. 308

1579. கூட வந்து மறையவனார்
திருப் பைஞ்ஞீலி குறுகியிட
வேடம் அவர்முன் மறைத்தலுமே
மெய்மைத் தவத்து மேலவர் தாம்
'ஆடல் புரிந்தார் அடியேனைப்
பொருளா அளித்த கருணை' எனப்
பாடல் புரிந்து விழுந்து எழுந்து
கண்ணீர் மாரி பயில்வித்தார். 309

1580. பைஞ்ஞீ வியினில் அமர்ந்தருளும்
பரமர் கோயில் சென்று எய்தி,
மைஞ்ஞீ லத்து மணிகண்டர்
தம்மை வணங்கி, மகிழ் சிறந்து,
மெய்ஞ்ஞீர் மையினில் அன்பு உருக
விரும்பும் தமிழ் மாலைகள் பாடிக்
கைஞ்ஞீடிய தம்திருத் தொண்டு
செய்து காதலுடன் இருந்தார்.

மைந் நீலத்து. மெய்ந்நீர்மையினில் (மெய்மைத் தன்மையினில்).
கைந்நீடிய. 310

1581. நாதர் மருவும் திருவண்ணா
மலையை நாடிப் பதி பலவும்
காதல் கூரச் சென்று இறைஞ்சிக்
கலந்த இசை வண் தமிழ் பாடி
மாதுலார் பாகர் அருளாலே
வடபால் நோக்கி வாகீசர்
ஆதி தேவர் அமர்ந்த திரு
அண்ணாமலையை நண்ணினார்.

311

1582. செங்கண் விடையார் திருவண்ணா
மலையைத் தொழுது வலம்கொண்டு
துங்க வரையின் மிசை ஏறித்
தொண்டர் தொழும் புக்கு எதிர்நிற்கும்
அங்கண் அரசைத் தொழுது எழுந்து
திளைத்துத் திருநாவுக் கரசர்
தங்கு பிறப்பே வீட்டினுக்கு
மேலாம் பெருமை சாதித்தார்.

துங்கவரை - உயர்ந்த மலை. தொழும்புக்கு - பணிக்கு. அங்கண்
அரசை - சிவபெருமானை. மனிதப் பிறப்பே. வீடுபேறு காதலித்
தலும், அதனை நிறைவேற்ற முயலுதலும், அம் முயற்சியான்
பேறெய்தலும் மனிதப் பிறப்புக் கிருத்தலான், “தங்கு சாதித்தார்”
என்றார். “மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மாநிலத்தே”
“வாய்த்தது நந்தமக்கு ஈதோ பிறவி மதித்திடுமின்” - அப்பர்: கோயில்
திருவித்தம். 312

1583. அண்ணா மலைமேல் அணிமலையை,
ஆரா அன்பின் அடியவர் தம்
கண் ஆர்அமுதை, விண்ணோரைக்
காக்கக் கடலில் வந்து எழுந்த

- உண்ணா நஞ்சும் உண்டானைக்
கும்பிட்டு உருகும் சிந்தையுடன்
பண்ஆர் பதிகத் தமிழ் பாடிப்
பணிந்து பரவிப் பணி செய்தார். 313
1584. பணிஆர் வேணிச் சிவபெருமான்
பாதம் போற்றிப் பணிசெயும் நாள்
மணிஆர் கண்டத்து எம்பெருமான்
மண் மேல் மகிழும் இடம் எங்கும்
தணியாக் காதலுடன் சென்று
வணங்கித் தக்க பணிசெய்வார்
அணிஆர் தொண்டைத் திருநாட்டில்
அருளால் அணைவார் ஆயினார்.
- பணியார் வேணி - பாம்புகளுள்ள சடையையுடைய. அணி
ஆர் - அழகு நிறைந்த. 314
1585. காதல் செய்யும் கருத்தினுடன்,
காடும் மலையும் கான்யாறும்
சூதம் மலிதண் பனைப்பதிகள்
பலவும் கடந்து சொல்லினுக்கு
நாதர் போந்து பெருந்தொண்டை
நல்நாடு எய்தி, முன்னாகச்
சீதமலர் மென்சோலை சூழ்
திருஓத்தூரில் சென்று அடைந்தார்.
- சூதம் பதிகள் - மாமரங்கள் மிகுந்த குளிர்ந்த மருதநிலப்
பதிகள். சொல்லினுக்கு நாதர் - திருநாவுக்கரசர். 315
1586. செக்கர்ச் சடையார் திருஓத் தூர்த்
தேவர் பிரானார் தம் கோயில்
புக்கு வலம் கொண்டு எதிர் இறைஞ்சிப்
போற்றிக் கண்கள் புனல் பொழிய
முக்கண் பிரானை விரும்பு மொழித்
திருத் தாண்டகங்கள் முதலாகத்
தக்க மொழி மானைகள் சாத்திச்
சார்ந்து பணி செய்து ஓழுருவார். 316
1587. செய்ய ஐயர் திருஓத் தூர்
ஏத்திப் போந்து செழும்புவனம்
உய்ய நஞ்சு உண்டு அருளு மவர்
உறையும் பதிகள் பலவணங்கித்
'தையல் தழுவக் குழைந்த பிரான்
தங்கும் தெய்வப் பதி' என்று

வையம் முழுதும் தொழுது ஏத்தும்
மதில் சூழ் காஞ்சி மருங்கு அணைந்தார்
செய்ய ஐயர் - சிவபிரான். தையல் - உமாதேவியார். 317

1588. 'ஞாலம் உய்யத் திருஅதிகை
நம்பர் தம்பேர் அருளினால்
சூலை மடுத்து முன் ஆண்ட
தொண்டர் வரப் பெற்றோம்' என்று,
காலை மலரும் கமலம் போல்
காஞ்சி வாணர் முகம் எல்லாம்
சால மலர்ந்து களி சிறப்பத்
தழத்த மனங்கள் தாங்குவார். 318

1589. மாடவீதி மருங்கு எல்லாம்
மணி வாயில்களில் தோரணங்கள்
நீடு கதலியுடன் கழுகு
நிரைத்து நிரை பொன் குடம் தீபம்
தோடு குலவு மலர் மாலை
சூழ்ந்த வாசப் பந்தர்களும்
ஆடு கொடியும் உடன் எடுத்து அங்கு
அணி நீள் காஞ்சி அலங்கரித்தார்.

மாடவீதி மறுகெல்லாம் என்பது பாடமாயின், மாடவீதியும்
மற்றத் தெருக்க ளெல்லாமும் என்று கொள்க. நிரைத்து - வரிசையாக
நாட்டி. தோடு குலவு - இதழ்கள் வளைந்த. 319

1590. தொண்டர் ஈண்டி எதிர் கொள்ள
எழுந்து சொல்லுக்கு அரசர்பால்
கொண்ட வேடப் பொலி வினொடும்
குலவும் வீதி பணிசெய்யும்
அண்டர் அறிதற்கு அரியதிரு
அலகு முதலாம் அவைஏந்தி,
இண்டை புனைந்த சடைமுடியார்க்கு
அன்பர் தம்மை எதிர்கொண்டார்.

ஈண்டி - நெருங்கி. குலவும் - விளங்கும். இண்டை - பூமலை. 320

1591. எதிர்கொண்டு இறைஞ்சும் சீர் அடியார்த்
தம்மை இறைஞ்சி எழுந்தருளி,
மதில் கொண்டு அணிந்த காஞ்சி நகர்
மறுகுள் போந்து வான நதி
குதிகொண்டு இழிந்த சடைக் கம்பர்
செம்பொன் கோயில் குறுகினார்.

அதிர் கொண்டலை நேர்மணி மிடற்றார்
ஆண்ட திருநாவுக் கரசர்.

வான நதி - கங்கை. சடையையுடைய திருவேகம்பர். அதிர்
கின்ற மேகத்தையொத்த நீலம் பொருந்திய கண்டர். 321

1592. திரு வாயிலினைப் பணிந்து எழுந்து
செல்வத் திரு முன்றிலை அணைந்து,
கருஆர் கச்சி ஏகம்பர்
கனக மணி மாளிகை சூழ்ந்து
வருவார் செம்பொன் மலை வல்லி
தழுவக் குழைந்த மணி மேனிப்
பெரு வாழ்வினை முன்கண்டு இறைஞ்சிப்
பேரா அன்பு பெருகினார்.

கருவார் - எல்லாவற்றிக்கும் மூலமாகவுள்ள. கனகம் - பொன்.
மணி - மாணிக்கம். சுற்றி வருகின்றவராகிய அப்பர். 322

1593. வார்ந்து சொரியும் கண் அருவி
மயிர்க் கால்தோறும் வரும்புளகம்
ஆர்ந்த மேனிப் புறம்பு அலைப்ப,
அன்பு கரைந்து என்பு உள் அலைப்பச்
சேர்ந்த நயனப் பயன் பெற்றுத்
திளைப்பத் திரு ஏகம்பர் தமை
நேர்ந்த மனத்தில் உறவைத்து
நீடும் பதிகம் பாடுவார்.

வார்ந்து - வடிந்து. புளகம் - சிலிர்ப்பு, ஆர்ந்த - நிறைந்த.
அருவியும் புளகமும் ஆர்ந்த. நயனப் பயன் - கண்ணாலாகிய பயன்.
திளைப்ப - மூழ்க. 323

கொச்சகக் கவி

1594. 'கரவு ஆடும் வன்நெஞ்சர்க்கு அரியானை' என்று எடுத்துப்
பரவு ஆய சொல்மாலைத் திருப்பதிகம் பாடியபின்
விரவார் தம்புரம் எரித்த விடையவனார் வெள் எயிற்றின்
அரவு ஆரம் புனைந்தவர் தம்திரு முன்றில் புறத்து அணைந்தார்.

பரவுதற்குரிய. விரவார்தம் - பகைவர்களுடைய. எயிற்றின்
அரவு ஆரம் - பற்களையுடைய பாம்பாபரணத்தை. 324

1595. கை ஆர்ந்த திருத்தொண்டு கழியமிகு காதலொடும்
செய்யாநின்றே எல்லாச் செந்தமிழ் மாலையும் பாடி,
மைஆர்ந்த மிடற்றர் திரு மயானத்தை வலம் கொண்டு,
மெய் ஆர்வம் உறத்தொழுது, விருப்பினொடு மேவும் நாள். 325

1596. சீர்வளரும் மதில்கச்சி நகர்த் திருமேற் றளிமுதலாம்
நீர் மருவும் சடைமுடியார் நிலவி உறை ஆலயங்கள்
ஆர்வம் உறப்பணிந்து ஏத்தி, ஆய்ந்தமிழ்ச் சொல் மவரால்
சார்வறு மாவைகள் சாத்தித் தரும்தொண்டு செய்து இருந்தார். 326
1597. அந் நகரில் அவ்வண்ணம் அமர்ந்து உறையும் நாளின் கண்
மன்னுதிரு மாற்பேறு வந்து அணைந்து தமிழ்பாடிச்
சென்னியிசை மதிபுனைவார் பதிபலவும் சென்று இறைஞ்சித்
துன்னினார் - காஞ்சியினைத் தொடர்ந்தபெருங் காதலினால். 327
1598. 'ஏகம்பன் காண்அவன் என் எண்ணத்தான்' எனப்போற்றிப்
பாகம்பெண் உருவாளைப் பைங்கண் விடை உயர்த் தானை
நாகம் பூண் உகந்தானை நலம்பெருகும் திருநீற்றின்
ஆகம்தோய் அணியானை அணைந்துபணிந்து இன்புற்றார்.

ஆகம் - திருமேனி. 328

1599. திருக் கச்சி ஏகம்பம் பணிந்து ஏத்தித் திங்களார்
நெருக்கச் செஞ்சடைக்கு அணிந்தார் நீடுபதி தொழினைவார்
வருக்கைச் செஞ்சளை பொழிதேன் வயல்விளைக்கும் நாட்டிடைப் போய்ப்
பருக்கைத்தின் களிற்று உரியார் கழுக்குன்றின் பாங்க ணைந்தார்.

திங்கள் ஆர் - சந்திரனும் ஆத்தியும். வருக்கை - பலா. பருத்த
துதிக்கையுடைய வலிய யானை உரியைப் போர்த்த சிவபிரான்
எழுந்தருளியுள்ள. 329

1600. நீடுதிருக் கழுக்குன்றில் நிருத்தனார் கழல் வணங்கிப்
பாடுதமிழ்த் தொடைபுனைந்து பாங்குபல பதிகளிலும்
சூடும்இளம் பிறைமுடியார் தமைத்தொழுது போற்றிப் போய்
மாடுபெருங் கடல்உடுத்த வான்மியூர் மருங்கு அணைந்தார். 330

1601. திருவான்மி யூர்மருந்தைச் சேர்ந்துபணிந்து அன்பினொடும்
பெருவாய்மைத் தமிழ்பாடி மருங்கு எங்கும் பிறப்பு அறுத்தல்
திருவார்தம் கோயில்பல சார்ந்து இறைஞ்சித் தமிழ் வேந்தர்
மருஆரும் மலர்ச் சோலை மயிலாப்பூர் வந்து அடைந்தார்.

சுவாமி பெயர் மருந்தீசர். 331

1602. வரைதவழ்மா மஞ்சளன்ன மாடம் மிசை மயில் ஆடும்
தரைபுகழ்சீர்த் திருமயிலைச் சங்கரனார் தாள் வணங்கி,
உரைவளர் மாவைகள் அணிவித்து உழுவாரப் படையாளி
திரைவளர்வே வைக்கரைபோய்த் திருஓற்றி யூர்சேர்ந்தார்.

மலையில் தவழும் மேகம்போல மாடங்களில் மயில் ஆடும்.
கடற்கரை போய். 332

1603. ஒற்றியூர் வளநகரத்து ஒளிமணி வீதிகள் விளக்கி,
நல்கொடிமா வைகல்பூகம் நறும்கதலி நிரைநாட்டிப்
பொன் குடங்கள் தூபங்கள் தீபங்கள் பொலிவித்து,
மற்றுஅவரை எதிர்கொண்டு கொடுபுக்கார் வழித்தொண்டர். 333

1604. திருநாவுக் கரசரும்அத் திருஒற்றி யூர்அமர்ந்த
பெருநாகத் திண்சிலையார் கோபுரத்தை இறைஞ்சிப் புக்கு,
ஒருஞானத் தொண்டருடன் உருகிவலம் கொண்டு அடியார்
கருநாமம் தவிர்ப்பாரைக் கைதொழுது முன் வீழ்ந்தார்.

பெருநாகத் திண் சிலையார் - பெரிய (மேரு) மலையாகிய
வலிமையுடைய வில்லையேந்திய சிவபெருமான். ஒருமை ஞான
முடைய. கருநாமம் - பிறவிப் பலத்தை. 334

1605. எழுதாத மறைஅளித்த எழுத்தறியும் பெருமானைத்
தொழுதுஆர்வம் உறநிலத்தில் தோய்ந்துஎழுந்தே அங்கம்எலாம்
முழுதுஆய பரவசத்தின் முகிழ்த்தமயிர்க் கால் மூழ்க,
விழுதாரை கண்பொழிய, விதிர்ப்புற்று விம்மினார்.

எழுதாமறை ஒலிவடிவா யுள்ளது. முகிழ்த்த - மலர்ந்த விதிர்ப்
புற்று - நடுக்குற்று. “மெய்தான் அரும்பி விதிர் விதிர்த்து. . .” -
திருவாசகம். 335

1606. ‘வண்டோங்கும் செங்கமலம்’ எனஎடுத்து, மனம்உருகப்
பண்தோய்ந்த சொல் திருத் தாண் டகம்பாடிப் பரவுவார்
விண்தோய்ந்த புனல்கங்கை வேணியார் திருஉருவம்
கண்டு, ஓங்கு களிசிறப்பக் கைதொழுது, புறத்துஅணைந்தார். 336

1607. விளங்குபெருந் திருமுன்றில் மேவுதிருப் பணிசெய்தே
உளம்கொள்திரு விருத்தங்கள், ஓங்குதிருக் குறுந்தொகைகள்,
களம்கொள்திரு நேரிசைகள், பலபாடிக் கைதொழுது,
வளம்கொள்திருப் பதிஅதனில் பலநாள்கள் வைகினார்.

களங்கொள் - மிடற்றை இடமாக் கொண்டெழும். 337

1608. அங்கு உறையும் நாளின்கண் அருகு உளவாம் சிவாலயங்கள்
எங்கும் சென்று இனிதுஇறைஞ்சி ஏத்தும் அவர் இறைஅருளால்
பொங்குபுனல் திருஒற்றியூர் தொழுது போந்து, உமையாள்
பங்குஉடையார் அமர்ந்ததிருப் பாசூர்ஆம் பதிஅணைந்தார். 338

1609. திருப்பாசூர் நகர்எய்திச் சிந்தையினில் வந்துஊறும்
விருப்புஆர்வம் மேற்கொள்ள, வேய்இடம்கொண்டு உலகுஉய்ய
இருப்பாரைப் புரம்மூன்றும் எரித்தருள எடுத்ததனிப்
பொருப்பு ஆர்வெஞ் சிலையாரைத் தொழுதுஎழுந்து போற்றுவார்.

வேய் - மூங்கில் போன்ற தோளுடைய உமையம்மையாரை
(ஆகு பெயர்). பொருப்பு ஆர் - (மேரு) மலை அமைந்த. 339

1610. ‘முந்திமூ எயில்எய்த முதல்வனார்’ எனஎடுத்துச்
சிந்தைகரைந்து உருகுதிருக் குறுந்தொகையும் தாண்டகமும்
சந்தம்நிறை நேரிசையும் முதலான தமிழ்பாடி
எந்தையார் திருவருள்பெற்ற றுஞ்சுவார் வாகீசர். 340

1661. அம்மலர்ச்சீர்ப் பதியைஅகன்றுஅயல் உளவாம் பதிஅனைத்தின்
மைம்மலரும் களத்தாரை வணங்கி, மகிழ்வொடும் போற்றி,
மெய்ய் மைநிலை வழுவாத வேளாள விழுக் குடிமைச்
செம்மையினார் பழையனூர்த் திருஆல வனம்பணிந்தார்.

விழுக்குடிமை - சீரிய குடிப்பிறப்பையுடைய. திருவாலவனம்
- திருவாலங்காடு. 341

1612. ‘திருஆலங் காடு உறையும் செல்வர்தாம்’ எனச் சிறப்பின்
ஓருவாத பெருந்திருத் தாண்டகம் முதலா ஓங்கு தமிழ்ப்
பெருவாய்மைத் தொடைமாலை பலபாடிப் பிறபதியும்
மருஆர்வம் பெறவணங்கி, வடதிசைமேல் வழிக்கொள்வார்.

ஓருவாத - நீங்காத. 342

1613. பல்பதியும் நெடுங்கிரியும் படர்வனமும் சென்றுஅடைவார்
செல்கதிமுன் அளிப்பார்தம் திருக் காரிக்கரை பணிந்து,
தொல்கவையின் பெருவேந்தர் தொண்டர்கள் பின்உம்பர் குழாம்
மல்குதிருக் காளத்தி மாமலை வந்துஎய்தினார்.

செல்கதி - வீடுபேற்றை. “. . . காரியாற்றுக் கொண்ட காவல்
.” - மணிமேகலை. 19. சிறைக்கோட். 126. “காரியாற்றுத் துஞ்சிய
நெடுங்கிள்ளி” - புறநானூறு: 47. வேந்தர் - திருநாவுக்கரசர். உம்பர்
குழாம் - தேவர்கள் கூட்டம். மல்கு - நெருங்கியுள்ள. 343

1614. பொன்முகலித் திருந்தியின் புனிதநெடுந் தீர்த்தத்தில்
முன்முழுகிக் காளத்தி மொய்வரையின் தாழ்வரையில்
சென்னிஉறப் பணிந்துஎழுந்து செங்கண் விடைத் தனிப்பாகர்
மன்னும் மலையிசை ஏறி, வலம்கொண்டு வணங்குவார்.

திருக்காளத்தித் திண்ணிய மலையின் அடிவாரத்தில். மொய் -
நெருங்கிய எனினுமாம். 344

1615. காதுஅணிலெண் குழையானைக் காளத்திமலைக் கொழுந்தை
வேதமொழி மூலத்தை விழுந்துஇறைஞ்சி எழுந்துபெருங்
காதல்புரி மனம்களிப்பக் கண்களிப்பப் பரவசமாய்
நாதனை ‘என் கண்உளான்’ எனும் திருத்தாண்டகம் நவின்றார். 345

1616. மலைச்சிகரச் சிகாமணியின் மருங்குஉற முன்னேநிற்கும்
சிலைத் தடக்கைக் கண்ணப்பர் திருப்பாதம் சேர்ந்துஇறைஞ்சி,
அலைத்துவிழும் கண்அருவி ஆகத்துப் பாய்ந்துஇழியத்
தலைக்குவித்த கையினராய்த் தாழ்ந்துபுறம் போந்து அணைந்தார். 346
1617. சேண்நிலவு திருமலையில் திருப்பணி ஆயின செய்து,
தானுவினை அம்மலைமேல் தாள்பணிந்த குறிப்பினால்
பேணுதிருக் கயிலைமலை வீற்றிருந்த பெருங்கோலம்
காணும்அது காதலித்தார்; கலை வாய்மைக் காவலனார்.

தானுவினை - சிவத்தை. திருக்காளத்தி தென்கயிலையாதலால்,
அது வடகயிலை நினைவூட்டிற் றென்க. 347

எழுசீர் விருத்தம்

1618. அங்கண் மாமலைமேல் மருந்தை
வணங்கி, ஆர் அருளால் மிகப்
பொங்கு காதலின் உத்தரத்திசை
மேல்விருப்பொடு போதுவார்;
துங்க மால்வரை கானி யாறு
தொடர்ந்த நாடு கடந்தபின்,
செங்கண் மால்விடை அண்ணல் மேவு
திருப்பருப் பதம் எய்தினார்.

உத்திரத்திசை - வடதிசை. திருப்பருப்பதம் - ஸ்ரீசைலம். 348

1619. மானவிஞ் சையர், வான நாடர்கள்
வான் இயக்கர்கள், சித்தர்கள்
கான கின்னரர், பன்னகாதிபர்,
காமசாரிகளே முதல்
ஞானமோனிகள் நாளும் நம்பரை
வந்துஇறைஞ்சி நலம் பெறும்
தானம் ஆன திருச்சிலம்பை,
வணங்கி வண் தமிழ் சாற்றினார்.

மான விஞ்சையர் - பெருமை வாய்ந்த வித்தியாதரர்கள். பன்ன
காதிபர் - நாகலோகவாசிகள். காமசாரிகள் - விரும்பிய இடத்து
உடனே சென்று சஞ்சரிப்பவர்கள். திருச்சிலம்பை - ஸ்ரீசைலத்தை.

1620. அம் மருங்கு கடந்து போம் அவர்
ஆர் கொள் சூல அயில் படைச்
செம்மல் வெண் கயிலைப் பொருப்பை
நினைந்து எழுந்ததொர் சிந்தையால்,
எம் மருங்கும் ஓர் காதல் இன்றி,
இரண்டு பாலும் வியந்துளோர்.

கைம் மருங்கு அணையும் தெலுங்கு
கடந்து கன்னடம் எய்தினார்.

அம்மருங்கு - அவ்விடத்தை ஆர்கொள் சூல அயிற்படைச்
செம்மல் - கூரிய சூலாயுதத்தை யுடைய சிவபெருமான். (சூல அயில் -
சூலவேல்; வயின் எனக் கொள்ளின் வெற்றி எனக் கூறுக) பொருப்பை
- மலையை. இருபக்கமும் வியந்துவரும் அடியார்கள். கைம்மருங்கு
- சமீபத்தில். 350

1621. கரு நடம் கழிவு ஆக ஏகிய
பின் கலந்த வனங்களும்
திரு நதித் துறை யாவையும், பயில்
சேண் நெடுங் கிரி வட்டையும்,
பெரு நலம் கிளர் நாடும் எண் இல
பின் படச் செறி பொற்பினால்,
வருநெடுங்கதிர் கோலு சோவைய
மாளவத்தினை நண்ணினார்.

கருநடம் - கன்னட தேசம். பயில் சேண் நெடுங்கிரி வட்டையும்
- நெருங்கி நெடுந்தாரம் நீண்டுள்ள மலைவழிகளும். கிளர் - விளங்கும்;
உயரும். செறி. . . சோவைய - நெருங்கி உயர்ந்துள்ள அழகால் பாயும்
நீண்ட சூரிய கிரணங்கள் வளைந்துசெல்லும் சோலைகளையுடைய;
சூரியனையும் மறைக்கும் என்றபடி. மாளவ தேசத்தை. 351

1622. அங்கு முற்றி அகன்று போகி,
அரும் சுரங்கள் கடந்து சென்று,
எங்கும் மிக்க அறங்கள் நீடும்
இலாட பூமி இகந்து போய்,
மங்குல் சுற்றிய வெற்பினோடு
வனங்கள் ஆறு கடந்து அயல்
பங்கயப் பழனத்து மத்திய
பைதிரத்தினை எய்தினார்.

அங்கு முற்றிய - அவ்விடத்தைக் கடந்து. அருஞ்சுரங்கள் - அரிய
வழிகள் நிலங்கள்; காடுகள். இகந்து - கடந்து. மேகம் சூழ்ந்த மலை
களோடு. அயல் . . . எய்தினார் - அருகே தாமரைகள் மலிந்த வயல்
களையுடைய நடு நாட்டினை (மத்திய தேசத்தை) அடைந்தார். 352

1623. அன்ன நாடு கடந்து, கங்கை
அணைந்து சென்று வலம் கொளும்
மின்னு வேணியர் வாரணாசி
விருப்பினோடு பணிந்து, உடன்
பின் அணைந் தவர் தம்மை அங்கண்
ஓழிந்து கங்கை பெயர்ந்து போய்,

மன்னு காதல் செய் நாவின் மன்னவர்
வந்து கல்சுரம் முந்தினார்.

கங்கை பெருகிப் பாய்ந்து வலம் வருவதும், ஒளிருஞ் சடையராகிய சிவபெருமான் வீற்றிருந்தருள்வதுமாகிய வாரணாசியை (காசியை). தம் பின்னே தொடர்ந்து வந்தவர்களை அவ்விடத்தே விடுத்தது. கல்சுரம் - கல்வழி. 353

1624. மாகம் மீது வளர்ந்த கானகம்
ஆகி எங்கும் மனித தரால்
போகலா நெறி அன்றியும் புரிகின்ற
காதல் பொலிந்து எழச்
சாக மூல பலங்கள் துய்ப்பனவும்
தவிர்ந்து, தனித்து, நேர்
ஏகினார்; இரவும் பகலும் பெரும்
கயிலைக் குலக்கிரி எய்துவார்.

மாகம்மீது - வானளவு. காடுகளையுடையனவாகி மனிதரால் போக ஒண்ணா வழிகள் அன்றியும். புரிகின்ற - விரும்புகின்ற. சாக . . . தவிர்ந்து - இலை கிழங்கு பழம் முதலியவற்றை உண்பதையும் ஒழித்து. இரவிலும் ஏகினார். 354

1625. ஆய ஆர் இருளின்கண் ஏகும் அவ்
அன்பர் தம்மை அணைந்துமுன்
தீயவாய விலங்கு வன்தொழில் செய்ய
அஞ்சின; நஞ்சு கால்
வாய நாகம் மணிப் பணம் கொள்
விளக்கு எடுத்தன; வந்து கால்
தோய வானவராயினும் தனி
துன்ன அரும் சுரம் மன்னினார்.

அப்படி நிறைந்த இருளிலும் செல்லும். நஞ்சு . . . எடுத்தன விஷத்தை உமிழும் வாயினையுடைய பாம்புகள் படங்களிலுள்ள மணிகளால் விளக்கேந்தின. 355

1626. வெங்கதிர்ப் பகல் அக்கடத் திடை
வெய்யவன் கதிர் கைபரந்து
எங்கும் மிக்க பிளப்பின் நாகர் தம்
எல்லை புக்கு எரிகின்றன;
பொங்கு அழல் தெறு பாலை வெந்நிழல்
புக்க சூழல் புகும் பகல்
செங்கதிர்க் கனல் போலும் அத்திசை
திண்மை மெய்த்தவர் நண்ணினார்.

கொடும் வெயில் வீசும் பகல் வேளையில் அவ்வருஞ்சுரத்தில். சூரிய கிரணங்கள் பரந்து. தெறும் - சுடும்; அழிக்கும். 'பொங்கழலையுந் தெறும் பாலை' என்றது பாலையின் கொடுமையைக் குறிப்பிட்டவாறு. பொங்கழலைப்போலச் சுடும்பாலை என்னலு மொன்று. அத்தகைப் பாலையில் வெம்மை நிழல் புகுந்த இடத்தில் புகும் சூரியனுடைய சிவந்த கிரணங்கள் போலும். திண்மை உறுதியுடைய. 356

1627. இங்ஙனம் இரவும் பகல் பொழுதும்
அருஞ் சுரம் எய்துவார்
பங்கயம் புரைதாள் பரட்டு அளவும்
பசைத் தசை தேயவும்
மங்கை பங்கர்தம் வெள்ளி மால்வரை
வைத்த சிந்தை மறப்பரோ?
தம் கரங்கள் இரண்டுமே கொடு
தாவி ஏகுதல் மேவினார்.

பங்கயம். . . . தசை - தாமரை போன்ற திருவடிகள் கணைக் காலளவும் பசிய மாமிசம். 357

1628. கைகளும் மணி பந்து அசைந்து உறவே
கரைந்து சிதைந்த பின்,
மெய் கலந்து எழு சிந்தை அன்பின்
விருப்பு மீமிசை பொங்கிட,
மொய் கடுங்கனல் வெம்பரல் புகை
மூளும் அத்தம் முயங்கியே,
மைகொள் கண்டர் தம் அன்பர்
செல்ல வருந்தி உந்தினர்; மார்பினால்.

மணி பந்து - மணிக்கட்டு. உற - மிகவும். பரல் முயங்கி - பருக்கைக் கற்களினின்றும் புகை எழும் வழியே நண்ணி. உந்தினர் - நகர்ந்தார். 358

1629. மார்பமும் தசை நைந்து சிந்தி
வரிந்த என்பு முரிந்திட
நேர்வரும் குறி நின்ற சிந்தையின்
நேசம், ஈசனை நேடும் நீடு
ஆர்வம், அங்கு உயிர் கொண்டு உகைக்கும்;
உடம்பு அடங்கவும் ஊன்கெடச்
சேர்வு அரும் பழுவம் புரண்டு
புரண்டு சென்றனர் செம்மையோர்.

வரிந்த - கட்டப்பட்ட. நேர்வு அரும் - (கயிலைக்குச்) செல்ல இயலாத. உகைக்கும் - செலுத்தும். பழுவம் - காட்டில். 359

1630. அப்புறம் புரள்கின்ற நீளிடை
அங்கம் எங்கும் அரைந்திடச்
செப்பு அரும் கயிலைச் சிலம்பு அடி
சிந்தை சென்றுஉறும் ஆதலால்
மெய்ப் புறத்தில் உறுப்பு அழிந்தபின்,
மெல்ல உந்து முயற்சியும்
தப்புறச் செயல் இன்றி அந்நெறி
தங்கினார்; தமிழாளியார்.

நீளிடை - நீண்ட வழியில். அரைந்திட - தேய. சிலம்பு - மலை
உடற்புறத்துள்ள உறுப்புகள். 360

கலித்துறை

1631. அன்ன தன்மையர் கயிலையை அணைவதற்கு அருளார்,
மன்னு தீந்தமிழ் புவியின்மேல் பின்னையும் வழத்த,
நல்லெடும புனல் தடமும் ஒன்ற உடன்கொடு நடந்தார்
பன்ன கம்புனை பரமர், ஓர் முனிவர் ஆம் படியால்.

அன்ன தன்மையர் - திருநாவுக்கரசர். அருளார் - சிவ
பெருமான் திருவருள் செய்யாராக. அப்பர் இன்னும் தீந்தமிழ்ப்
பதிகங்களை உலகில் ஓத. நீர் நிரம்பிய ஒரு தடாகத்தை யுண்டு
பண்ணி. பன்னகம் - பாம்பை. 361

1632. வந்து மற்றவர் மருங்கு உற அணைந்துநேர் நின்று
நொந்து நோக்கி, மற்றவர் எதிர் நோக்கிட நுவல்வார்
சிந்தி இல் உறுப்பு அழிந்திட வருந்திய திறத்தால்
இந்த வெம்கடத்து எய்தியது என்? என இசைத்தார்.

கடத்து - காட்டில்.

362

1633. மாசுஇல் வற்கலை ஆடையும் மார்பின் முந்நாலும்
தேசுஉடைச்சடை மவுலியும் நீறும்மெய் திகழ
ஆசுஇல் மெய்த்தவர் ஆகிநின் றவர்தமை நோக்கிப்
பேச உற்றுதுஓர் உணர்வுஉற விளம்புவார் பெரியோர்.

வற்கலை - மரவுரி. ஒளியுடைய சடை முடியும். ஆசில் - குற்ற
மற்ற. பெரியோர் - அப்பர். 363

1634. 'வண்டு உலாங்குழல் மலைமக ளுடன்வட கயிலை
அண்டர் நாயகர் இருக்கும் அப்பரிசு, அவர் அடியேன்
கண்டு கும்பிட விருப்பொடும் காதலின் அடைந்தேன்;
கொண்ட என்குறிப்பு இது; முனியே! எனக் கூற.

பரிசு - தன்மையை; கோலத்தை. அவர் (சிவபெருமான்) அடியேன்
னாகிய யான். 364

1635. கயிலை மால்வரை யாவது காசினி மருங்கு
பயிலும் மானுடப் பான்மையோர் அடைவதற்கு எளிதோ?
அயில்கொள் வேல்படை அமரரும் அணுகுதற்கு அரிதால்
வெயில்கொள் வெம்கரத்து என்செய்தீர், வந்து?’ என விளம்பி.

உலகிடை வாழும் மானிடத் தன்மையுடையவர். அயில் -
கூர்மை. அமரரும் - தேவர்களும். வெயில் - வெம்மை. 365

1636. ‘மீளும் அத்தனை உமக்குஇனிக் கடன்’ என விளங்கும்
தோளும் ஆகமும் துவளும் முந்நூல் முனி சொல்ல,
‘ஆளும் நாயகன் கயிலையில் இருக்கை கண்டல்வால்
மானும் இவ்உடல் கொண்டு மீளேன்’ என மறுத்தார்.

திரும்புதலே இனி உமக்குரிய கடன். ஆகமும் - மார்பிலும். 366

1637. ஆங்கு மற்று, அவர் துணிவுஅறிந்து, அவர்தமை அறிய
நீங்கும் மாதவர், விசும்பிடைக் கரந்து, நீள் மொழியால்
‘ஓங்கு நாவினுக் கரசனே! எழுந்திர்’ என்று உரைப்பத்
தீங்கு நீங்கிய யாக்கை கொண்டு எழுந்துஓளி திகழ்வார்.

விசும்பிடைக் கரந்து - ஆகாயத்திலே மறைந்து. குறை நீங்கிய
உடல் கொண்டு. 367

1638. ‘அண்ணலே! எனை ஆண்டுகொண்டு அருளிய அமுதே!
விண்ணிலே மறைந்தருள்புரி வேத நாயகனே!
கண்ணி னால்திருக் கயிலையில் இருந்த நின்கோலம்
நண்ணி நான்தொழ நயந்துஅருள்புரி’ எனப் பணிந்தார். 368

1639. தொழுது எழுந்தநல் தொண்டரை நோக்கிவிண் தலத்தில்
எழுபெ ருந்திரு வாக்கினால் இறைவர் ‘இப் பொய்கை
முழுக்கி, நம்மைநீ கயிலையில் இருந்தஅம் முறைமை
பழுதுஇல் சீர்த்திருவை ஆற்றில் காண்’ எனப் பணித்தார். 369

1640. ஏற்றினார் அருள் தலைமிசைக் கொண்டு எழுந்து இறைஞ்சி,
வேற்றும் ஆகி விண் ஆகி நின்றார் மொழி விரும்பி,
ஆற்றல் பெற்றவர் அண்ணலார் அஞ்சு எழுத்து ஓதிப்
பால் தடம்புனல் பொய்கையில் மூழ்கினார் பணியால்.

ஏற்றினார் - இடப வாகனராகிய சிவபெருமான். வேற்றுமாகி
- வெவ்வேறு பூதங்களாகி; வேற்று . . . விரும்பி என்பதற்கு “வேற்றாகி
விண்ணாகி” என்னுந் திருத்தாண்டகத்தைப் பாடி என்னலு
மொன்று. பால் தடம் - பால்போலும் பரந்த. பணியால் - ஆண்டவன்
ஆணைப்படி. 370

1641. ஆதி தேவர்தம் திருஅருள் பெருமை யார் அறிந்தார்?
போத மாதவர் பனிமலர்ப் பொய்கையில் மூழ்கி,
மாதுலார் பாகனார் மகிழும் ஐயாற்றில் ஓர் வாவி
மீது தோன்றி வந்து எழுந்தனர்; உலகு எலாம் வியப்ப.

போதமாதவர் - மெய்யுணர்வுடைய அப்பர். 371

1642. வம்பு உலாமலர் வாவியின் கரையில் வந்து ஏறி,
உம்பர் நாயகர் திருஅருள் பெருமையை உணர்வார்
எம்பி ரான்தரும் கருணைகொல் இது'என, இருகண்
பம்பு தாரைநீர் வாவியில் படிந்துஎழும் படியார்.

மணங்கமழும் தாமரைத் தடாகத்தினின்றும் இரு கண்களி
லும் ததும்பும் தாரை நீராகிய குளத்தில் மூழ்கி எழுந்தன்மைய
ரானார். 372

1643. மிடையும் நீள்கொடி வீதிகள் விளங்கிய ஐயாறு
உடைய நாயகர் சேவடி பணியவந்து உறுவார்,
அடைய அப்பதி நிற்பவும் சரிப்பவும் ஆன
புடை அமர்ந்ததம் துணையொடும் பொலிவன கண்டார்.

மிடையும் - நெருங்கியுள்ள. நிற்பவும் சரிப்பவும் - அசரமும்
சரமும், சராசரங்களெல்லாம் தத்தம் பக்கத்தில் தத்தமக்குரிய
வாழ்க்கைத் துணையுடன் (பெண்ணுடன்) பொலிவதைக் கண்டார்.
373

1644. பொன்மலைக் கொடியுடன் அமர் வெள்ளிஅம் பொருப்பில்
தன்மை ஆம்படி சத்தியும் சிவமும் ஆம் சரிதைப்
பன்மை யோனிகள் யாவையும் பயில்வன பணிந்தே,
மன்னும் மாதவர் தம்பிரான் கோயில்முன் வந்தார்.

பொன்மலைக் கொடி - உமாதேவியார். வெள்ளியம் பொருப்
பில் - கயிலையில். சரிதை - இயல்பை. பயில்வன - கூடியிருத்தலைக்
கண்டு, உலகம் பெண் ஆண் மயமாயிருத்தல் கண்கூடு. புல் முதல்
மக்கள் ஈறாக உள்ள எல்லா உயிர்களும் பெண் ஆண் மயமாகவே
இருக்கின்றன. காரிய உலகம் பெண் ஆண் மயமாக இருத்தலான்
அதைக் காரியப்படுத்தும் காரணமும் பெண் ஆண் மயமாக
இருத்தல் வேண்டுமென்பது வெள்ளிடைமலை. இதனால்
உலகுக்குக் காரணமாக உள்ள பரம்பொருளும் சத்தி சிவமாக -
அர்த்தநா ரீசர வடிவமாக - இருக்கின்றது என்று சொல்லப்படுகிறது.
பரம்பொருள் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்துள்ளமையான், அதை ஞானக்
கண்ணாற் காணும் பேறு பெறுவோர்க்கு அப்பொருள் சராசர
முழுவதும் பெண் ஆண் வடிவாக - சத்தி சிவமாகப் - புலனாகும்.
அஞ்ஞான நிலையில் மாயா ரூபமாகத் தோன்றுவனவெல்லாம்

ஞான நிலையில் சிவமாகத் தோன்றும். இங்கே அப்பர் சுவாமிகளுக்கு ஆண்டவன் கயிலாயக் கோலத்தை வழங்கும் பெற்றியை ஓர்க. அக்கோலம் எப்படி வழங்கப்படுகிறது? சராசர முழுவதும் சத்தி சிவமாக அது வழங்கப்படுகிறது. சராசரத்துள்ள ஒவ்வொரு பெண்ணும் சத்தியாகவும் ஒவ்வொரு ஆணும் சிவமாகவும் அப்பருக்கு விருந்தாதல் காண்க. இஃதே உண்மைக் கயிலாயக் காட்சி, அப்பர் கருத்து நிறைவேறலாயிற்று. “ஆணெலாம் இறைவன் பெண்ணெலாந் தேவி” சைவ புராணம், “மாதர் பிறைக்கண்ணி யானை” என்னுந் திருப்பதிகத்தை நோக்குக. 374

1645. காணும் அப்பெருங் கோயிலும் கயிலைமால் வரையாய்ப்
பேணும் மால்அயன் இந்திரன் முதல்பெருந் தேவர்
பூணும் அன்பொடு போற்றிசைத்து எழும் ஓலி பொங்கத்
தாணு மாமறை யாவையும் தனித்தனி முழங்க.

தாணு - என்றுமுள்ள; புகலிடமான. 375

1646. தேவர் தானவர் சித்தர்விச் சாதரர் இயக்கர்
மேவு மாதவர் முனிவர்கள் புடைஎலாம் மிடையக்
காவி வாள்விழி அரம்பையர் கானமும் முழவும்
தாஇல் ஏழ்கடல் முழக்கினும் பெருகு ஓலி தழைப்ப.

தானவர் - அசுரர். பக்கங்களெல்லாம் நெருங்க. நீலமும் ஒளியுமுடைய விழி. கானமும் முழவும் - சீதமும் மத்தளவோசையும். தாவில் - கெடுதலில்லாத. 376

1647. கங்கை யேமுதல் தீர்த்தம்ஆம் கடவுள்மா நதிகள்
மங்க லம்பொலி புனல்பெருந்தடம்கொடு வணங்க,
எங்கும் நீடிய பெருங்கண நாதர்கள் இறைஞ்சப்
பொங்கு இயங்களால் பூதவேதாளங்கள் போற்ற.

கடவுள் மாநதிகள் - தெய்வ நதிகள். தடங்கொடு - தடாக வடிவந் தாங்கி. இயங்களால் - வாத்தியங்களால், பூத பசாசுகள். 377

1648. அம்தண் வெள்ளிமால்வரை இரண்டாம்என அணைந்தோர்
சிந்தை செய்திடச் செங்கண்மால் விடைஎதிர் நிற்ப,
முந்தை மாதவப் பயன்பெறும் முதன்மையால் மகிழ்ந்தே
நந்தி எம்பிரான் நடுவுஇடை ஆடிமுன் நணுக.

நந்தி எம்பெருமான் திருவையாற்றில் தவங்கிடந்து பேறு பெற்றது ஈண்டுக் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நடு இடை ஆடி - “நடு இடத்தினின் றங்கு மிங்கும்போய்” - பழைய குறிப்புரை; “நடுவின் கணுள்ள கண்ணாடி” ஆறுமுகத் தம்பிரானார்; சபையில் நடம் புரியுஞ் சிவபிரான் என்றலுமொன்று. 378

1649. வெள்ளி வெற்பின்மேல் மரகதக் கொடியுடன் விளங்கும்
தெள்ளு பேர்ஓளிப் பவளவெற்பு எனஇடப் பாகம்
கொள்ளும் மாமலை யாளுடன் கூட வீற்றிருந்த
வள்ள லாரைமுன் கண்டனர்; வாக்கின்மன் னவனார்.

வெள்ளிமலைமீது மரகதக் கொடி (சத்தி) யுடன் பவளமலை
(சிவம்) விளங்குவதுபோல. தெள்ளு - தெளிந்த. 379

1650. கண்டஆனந்தக் கடலினைக் கண்களால் முகந்து
கொண்டு, கைகுவித்து எதிர்விழுந்து எழுந்து மெய்குவைய
அண்டர் முன்புநின்று ஆடினார்; பாடினார்; அழுதார்;
தொண்ட னார்க்கு அங்கு நிகழ்ந்தன யார்சொல வல்லார்?

மெய்குவை - உடல் பரவசமாக. அண்டர் - சிவபெருமான். 380

1651. முன்பு கண்டுகொண்டு அருளின் ஆர் அமுதுஉண்ண, மூவா
அன்பு பெற்றவர் அளவிலா ஆர்வம்முன் பொங்கப்
பொன்பி றங்கிய சடையரைப் போற்றுதான் டகங்கள்
இன்பம் ஓங்கிட ஏத்தினார் எல்லைஇல் தவத்தோர்.

“ஆரா அமுதே என்னையாறனே” - அப்பர். மூவா - அழியாத.
381

1652. ஆயவாறு மற்று, அவர் மனம்களிப்பு உறக்கயிலை
மேய நாதர் தம்துணையொடும் வீற்றிருந் தருளித்
தூயதொண்டரும் தொழுது எதிர்நிற்க, அக்கோலம்
சேயது ஆக்கினார் - திரு ஐயாறு அமர்ந்தமை திகழ.

தந்துணையொடும் - உமா தேவியாரோடும். சேயதாக்கினார் -
விலக்கினார். 382

1653. ஐயர் கோலம் அங்குஅளித்து அகன்றிட, அடித்தொண்டர்
மையல் கொண்டுஉளம் மகிழ்ந்திட வருந்தி, மற்று இங்குச்
செய்யவேணியர் அருள் இதுவோ? எனத் தெளிந்து,
வையம் உய்ந்திடக் கண்டமை பாடுவார் மகிழ்ந்து. 383

அறுசீர் விருத்தம்

1654. ‘மாதர் பிறைக் கண்ணியானை
மலையான் மகளொடும்’ என்னும்
கோதுஅறு தண் தமிழ்ச் சொல்லால்
குலவு திருப்பதிகங்கள்
‘வேத முதல்வர் ஐயாற்றில்
விரவும் சராசரம் எல்லாம்
காதல் துணையொடும் கூடக்
கண்டேன்’ எனப் பாடி நின்றார்.

மாதர் - காதலுடைய. பிறைக்கண்ணி - பிறையாகிய கொண்டை
மலை. துணையொடும் - வாழ்க்கைத் துணையொடும் (பெண்
ணொடும்). 384

1655. கண்டு தொழுது வணங்கிக்
கண்ணுதலார் தமைப் போற்றிக்
கொண்ட திருத்தாண் டகங்கள்,
குறுந்தொகை, நேரிசை, அன்பில்
மீண்டு விருத்தங்கள் பாடி,
வணங்கித் திருத்தொண்டு செய்தே,
அண்டர் பிரான் திருஐயாறு
அமர்ந்தனர்; நாவுக் கரசர்.

அன்பில் மண்டு - அன்பால் மிகுந்து செல்லும். 385

1656. நீடிய அப்பதி நின்று
நெய்த்தானமே முதலாக
மாடு உயர்தானம் பணிந்து,
மழ்பாடியாரை வணங்கிப்
பாடிய செந்தமிழ் மாலை
பகர்ந்து பணி செய்து போற்றித்
தேடிய மாலுக்கு அரியார்
திருப்பூந் துருத்தியைச் சேர்ந்தார்.

மாடுஉயர்தானம் - பக்கங்களில் மேன்மை பொருந்தியுள்ள
தலங்களை. 386

1657. சேர்ந்து விருப்பொடும் புக்குத்
திரு நடமாளிகை முன்னர்ச்
சார்ந்து வலம்கொண்டு இறைஞ்சித்
தம்பெருமான் திருமுன்பு
நேர்ந்த பரிவொடும் தாழ்ந்து,
நிறைந்து ஒழியா அன்பு பொங்க,
ஆர்ந்த கண்ணீர் மழை தூங்க,
அயர்வு உறும் தன்மையரானார்.

நடமாளிகை - நிருத்த மண்டபம். ஆர்ந்த - நிறைந்த. தூங்க -
பொழிய, “தூங்கி நீர் இமிழ்திரை துணையாகி ஒலிக்குமே” -
சலித்தொகை: 121. 8. அயர்வுறும் - தம்மை மறக்கும். 387

1658. ‘திருப்பூந் துருத்தி அமர்ந்த
செஞ் சடையானை ஆன் ஏற்றுப்
பொருப்பு ஊர்ந்தருளும் பிரானைப்
பொய் இலியைக் கண்டேன்’ என்று

- விருப்பு உறு தாண்டகத் தோடு
மேவிய காதல் விளைப்ப
'இருப்போம் திருவடக்கீழ் நாம்'
என்னும் குறுந்தொகை பாடி.
- ஆன் ஏற்றுப் பொருப்பு - இடபமாகிய மலையை. 388
1659. அங்கு உறையும் தன்மை வேண்டி,
'நாம் அடி போற்றுவது' என்று
பொங்கு தமிழ்ச்சொல் விருத்தம்
போற்றிய பாடல் புரிந்து
தங்கித் திருத்தொண்டு செய்வார்,
தம்பிரானார் அருள் பெற்றுத்
திங்களும் ஞாயிறும் தோயும்
திருமடம் ஆங்கு ஒன்று செய்தார். 389
1660. பல்வகைத் தாண்டகத் தோடும்
பரவும் தனித்தாண்டகமும்
அல்லல் அறுப்பவர் தானத்து
அடைவு திருத்தாண்டகமும்
செல்கதி காட்டிடப் போற்றும்
திரு அங்க மாலையும் உள்ளிட்டு
எல்லை இல்பன்மைத் தொகையும்
இயம்பினர்; ஏத்தி இருந்தார். 390
- கொச்சக் கவி**
1661. பொன்னிவலம் கொண்ட திருப்பூந்துருத்தி அவர் இருப்பக்
கல்மனத்து வல்அமணர் தமைவாதில் கட்டழித்துத்
தென்னவன்கூன் நிமிர்த்தருளித் திருநீற்றின் ஓளிகண்டு,
மன்னியசீர்ச் சண்பைநகர் மறையவனார் வருகின்றார்.
- தென்னவன் - பாண்டியனது. 391
1662. தீந்தமிழ் நாட்டிடை நின்றும் எழுந்தருளிச் செழும் பொன்னி
வாய்ந்த வளம் திருநாட்டு வந்துஅணைந்தார்; வாக்கினுக்கு
வேந்தர் இருந்தமைகேட்டு 'விரைந்துஅவர்பால் செல்வன்' எனப்
பூந்துருத்தி வளம்பதியின் புறம்பணையில் வந்து அணைந்தார். 392
1663. சண்பைவரும் தமிழ்விசை எழுந்தருளத் தாம்கேட்டு
மண்பரவும் பெருங்கீர்த்தி வாகீசர் மனம் மகிழ்ந்து,
கண்பெருகும் களிகொள்ளக் கண்டுஇறைஞ்சும் காதலினால்,
எண்பெருகும் விருப்பு எய்த, எழுந்தருளி எதிர்சென்றார்.
- அளவு கடந்த விருப்பம். 393

1664. காழியர் கோன் வரும் எல்லை கலந்துஎய்திக் காதலித்தார்
சூழும் மிடைந் திடும் நெருக்கில் காணாமே தொழுதருளி,
'வாழி அவர்தமைத் தாங்கும் மணிமுத்தின் சிவிகையினைத்
தாழும் உடல் இதுகொண்டு தாங்குவன்யான்' எனத் தரித்தார்.

அப்பர் கலந்து எய்தி. காதலித்தார் . . . நெருக்கில் - அன்பர்கள்
சூழ்ந்துள்ள மிக்க நெருக்கிடையில். சம்பந்தர், தம்மைக் காணாமே
அவரை (சம்பந்தரை). 394

1665. வந்துஓருவர் அறியாமே மறைந்தவடி வொடும்புகலி
அந்தணனார் ஏறி எழுந்தருளி வரும் மணிமுத்தின்
சந்தமணிச் சிவிகையினைத் தாங்குவாருடன் தாங்கிச்
சிந்தைகளிப் புறவருவார் தமையாரும் தெளிந்திலரால்.

சந்தம் - அழகு; நிறம். 395

1666. திருஞான மாமுனிவர் அரசிருந்த பூந்துருத்திக்கு
அருகாக எழுந்தருளி, 'எங்குஉற்றார் அப்பர்' என
உருகாநின்று 'உம்அடியேன்; உம்அடிகள் தாங்கிவரும்
பெருவாழ்வு வந்துஎய்தப் பெற்றுஇங்கு உற்றேன்' என்றார். 396.

1667. பிள்ளையார் அதுகேளாப் பெருகுவிரைவுடன் இழிந்தே,
உள்ளம்மிகு பதைப்புஎய்தி, உடைய அரசினை வணங்க,
வள்ளலார் வாகீசர் அவர்வணங்கா முன்வணங்கத்
துள்ளு மாண்மறிக் கரத்தார் தொண்டர்எலாம் தொழுது ஆர்த்தார். 397

1668. கழுமலக்கோன் திருநாவுக்கரசருடன் கலந்தருளிச்
செழுமதியம் தவழ்சோலைப் பூந்துருத்தித் திருப்பதியின்
மழுவினொடு மான்ஏந்தும் திருக்கரத்தார் மலர்த்தாள்கள்
தொழுதுஉருகி இன்புற்றுத் துதிசெய்து அங்கு உடன் இருந்தார்.

கழுமலக்கோன் - திருஞானசம்பந்தர். 398

1669. வல்அமணர் தமைவாதில்வென்றதும் வழதிஉடல்
புல்லியகூன் நிமிர்த்ததுவும் தண்பொருந்தப் புனல்நாட்டில்
எல்லைஇலாத் திருநீறு வளர்த்ததுவும்இருந் தவத்தோர்
சொல்லஅது கேட்டுஉவந்தார்; தூயபுகழ் வாகீசர்.

வழுதியுடல் புல்லிய - பாண்டியன் உடலில் சேர்ந்திருந்த தண்
பொருந்தப் புனல் நாட்டில் - குளிர்ந்த தாம்பிரபன்னி நதி பாயும்
பாண்டி நாட்டில். இருந்தவத்தோர் - திருஞானசம்பந்தர். 399

1670. பண்பு உடையபாண்டிமா தேவியார் தம்பரிவும்
நண்புடைய குலச்சிறையார் பெருமையும் ஞானத்தலைவர்
எண்பெருக உரைத்தருள, எல்லைஇல் சீர் வாகீசர்
மண்குலவும் தமிழ்நாடு காண்பதற்கு மனம்கொண்டார்.

பரிவும் - அன்பும், நினைவுப் பெருக்கால் விரித்துக் கூற.
மண்ணில் விளங்கும் பாண்டி நாட்டை. 400

1671. பிரமபுரத்தி ருமுனிவர் பெருந்தொண்டை நல்நாட்டில்
அரன்அமரும் தானங்கள் அணைந்து இறைஞ்சிப் பாடுதற்குஅங்கு
உரன்உடைய திருநாவுக்கரசர் உரை செய்தருளப்
புரம்எரித்தார் திருமகனார் பூந்துருத்தி தொழுதுஅகன்றார்.

பிரமபுரம் - சீகாழி. உரனுடைய - மெய்யறிவுடைய. புரமெ
ரித்தார் திருமகனார் - திருஞானசம்பந்தர்; இதன் நுட்பம் திருஞான
சம்பந்த சுவாமிகள் புராணத்தில் விளக்கஞ் செய்யப்படும். 401

1672. ஆண்டஅரசு அங்கணர்சீர் அருள்பெற்றுஅப் பதிநின்றும்
பாண்டிநாட்டு எழுந்தருளும் பான்மையராய்த் தென்திசைபோய்க்
காண்தகைய திருப்புத்தூர் பணிந்துஏத்திக் கதிர்மதியம்
தீண்டுகொடி மதில்மதுரைத் திருஆலவாய் சேர்ந்தார். 402

1673. சென்றுஅணைந்து மதுரையினில் திருந்தியநூல் சங்கத்துள்
அன்றுஇருந்து தமிழ்ஆராய்ந்து அருளியஅங்கணர் கோயில்
முன்றிலினை வலம்கொண்டு முன்இறைஞ்சி உலர்புக்கு
வன்தனிமால் விடையானை வணங்கிமகிழ்வொடும் திளைத்தார்.

“நன்பாட்டுப் புலவனாய்ச் சங்கமேறி” திருநாவுக்கரசர்: திருப்
புத்தூர். 3. மூர்த்திநாயனார் புராணம்; பாட்டு. 7. குறிப்புப் பார்க்க.403

1674. எய்தியபே ரானந்த இன்பத்தின் இடைஅழுந்தி
மொய்திகழும் சடையானை ‘முளைத்தானை’ என்றுஎடுத்துச்
செய்தவத்தோர் தாண்டகச்செந்தமிழ்பாடிப் புறத்துஅணைவார்
கைதொழுது பணிந்துஏத்தித் திருஉள்ளம் கனிசிறந்தார். 404

1675. சீர்திகழும் பாண்டிமா தேவியார் திருநீற்றின்
சார்வுஉடைய கூன் நிமிர்ந்த தென்னவனார் தம்முடனே
பார்பரவும் குவச்சிறையார் வாகீசர்தமைப் பணிவுற்று
ஆரகிலாக் காதல்மிக அடிபோற்ற அங்கிருந்தார்.

ஆரகிலா - அடங்காத. 405

1676. திருஆல வாய்அமர்ந்த செஞ்சுடரைச் செழும்பொருள்நூல்
தருவானை நேரிசையும் தாண்டகமும் முதலான
பெருவாய்மைத் தமிழ்பாடிப் பேணுதிருப் பணிசெய்து,
மருவார்தம் புரம்எரித்தார் பூவணத்தை வந்துஅடைந்தார்.

செழும் பொருள் நூல் தருவானை - மறை அருளியவனை;
மூர்த்தி நாயனார் புராணம்; பாட்டு. 7. குறிப்புப் பார்க்க. 406

1677. கொடிமாடம் நிலவுதிருப் பூவணத்துக் கோயிலினுள்
நெடியானுக்கு அறிவுஅரியார் நேர்தோன்றக் கண்டுஇறைஞ்சி
'வடிவேறு திரிசூல'த் தாண்டகத்தால் வழத்திப்போய்ப்
பொடிநீடு திருமேனிப் புனிதர்பதி பிறபணிவார். 407
1678. தென்னிலங்கை இராவணன் தன்சிரம்ஈரைந் தும்புணித்த
மன்னவனாம் இராமனுக்கு வரும்பெரும் பாதகம் தீர்த்த
பிஞ்ஞகணைத் தொழுவதற்கு நினைந்துபோய்ப் பெருமகிழ்ச்சி
துன்னிமனம் கரைந்துஉருகத் தொழுதுஎழுந்தார் சொல்லரசர். 408
1679. தேவர்தொழும் தனிமுதலைத் திருஇராமேச்சுரத்து
மேவிய சங்கரனை எதிர்நின்று விருப்புறுமொழியால்
பாவுதிரு நேரிசைகள் முதலான தமிழ்பாடி
நாஅரசர் திருத்தொண்டு நலம்பெருகச் செய்து அமர்ந்தார். 409
1680. அங்குஉறைந்து கண்ணுதலார் அடிசூடி அகன்றுபோய்ப்
பொங்குதமிழ்த் திருநாட்டுப் புறம்பணைசூழ் நெல்வேலி
செங்கண்விடை யார்மன்னும் திருக்கானப் பேர்முதலா
எங்கும்நிகழ் தானங்கள் எல்லாம்புக்கு இறைஞ்சுவார். 410
1681. தொழுதுபல வகையாலும் சொல்தொடை வண்தமிழ்பாடி
வழுஇல் திருப்பணி செய்துமனம் கசிவுற்று எப்பொழுதும்
ஓழுகிய கண்பொழி புனலும்ஓவாது சிவன் தாள்கள்
தழுவிவிய சிந்தையில் உணர்வும் தங்கிய நீர்மையில் சரித்தார்.
மேலே: பாட்டு. 140, 225 பார்க்க. 411
1682. தேம்பொழியும் செந்தமிழ்நாட்டினில் எங்கும்சென்று இறைஞ்சிப்
பாம்பு அணிவார்தமைப் பணிவார் பொன்னி நாடுஅது அணைந்து,
வாம்புனல் சூழ் வளநகர்கள் பின்னும்போய் வணங்கியே,
பூம்புகலூர் வந்து அடைந்தார்; பொய்ப் பாசம் போக்குதற்கு. 412
1683. பொய்கைசூழ் பூம்புகலூர்ப் புனிதர்மலர்த் தாள்வணங்கி
நையும்மனப் பரிவினொடும் நாள்தோறும் திருமுன்றில்
கைகலந்த திருத்தொண்டு செய்துபெருங் காதலுடன்
வைகும்நாள் எண்ணிறந்த வண்தமிழ்மாலை கள்மொழிவார். 413
1684. நின்ற திருத்தாண்டகமும் நீடு தனித் தாண்டகமும்
மன்றுஉறைவார் வாழ்பதிகள் வழத்துதிருத் தாண்டகமும்
கொன்றைமலர்ச் சடையார்பால் குறைந்ததிரு நேரிசையும்
துன்றுதனி நேரிசையும் முதலான தொடுத்து அமைத்தார்.
மன்றுஉறைவார் - நடராசர். 414

1685. ஆர்உயிரின் திருவிருத்தம் தசுபராணத்து அடைவும்
பார்பரவும் பாவநாசப் பதிகம் பல்முறையும்
நேர்படநின்று அறைகூவும் திருப்பதிகம் முதல்பிறவும்
பேர்அருளின் கடல்அளிக்கும் பெருமானைப் பாடினார்.

அறைகூவும் திருப்பதிகம் - சரக்கறைத் திருவிருத்தம். அருட்
கடலைத் தமக்களிக்கும். 415

1686. அந்நிலைமையினில் ஆண்ட அரசுபணி செய்யஅவர்
நல்நிலைமை காட்டுவார் நம்பர் திருமணி முன்றில்
தன்னில் வரும் உழுவாரம் நுழைந்த இடம் தான் எங்கும்
பொன்னினொடு நவமணிகள் பொலிந்துஇலங்க அருள்செய்தார். 416

1687. செம்பொன்னும் நவமணியும் சேண்விளங்க, ஆங்குளவையும்
உம்பர்பிரான் திருமுன்றில் உருள்பருக்கை யுடன்ஓக்க,
எம்பெருமான் வாகீசர் உழுவாரத்தினில் ஏந்தி,
வம்புஅலர்மென் பூங்கமல வாவியினில் புகளறிந்தார்.

சேண் - நெடுந்தாரத்தே. பருக்கைக் கல்லுடன். 417

1688. புல்லோடும் கல்லோடும் பொன்னோடும் மணியோடும்
சொல்லோடும் வேறுபாடு இலாநிலைமை துணிந்திருந்த
நல்லோர்முன், திருப்புகலூர் நாயகனார் திருவருளால்
வில்ஓடு நுதல்மடவார் விசும்புஊடு வந்துஇழிந்தார்.

புல் கல் பொன் மணி ஆகிய இவைகளைச் சொல்லால் வேறு
பாடு உணர்ந்தாரே யல்லாமல் பொருளால் ஒன்றாகவே நினைத்தார்
என்க; திருக்கூட்டச் சிறப்பு: 8 பார்க்க. “ஓட்டில் தமனியத்தில்
சமபத்தி பண்ணி” - சிவஞானசித்தியார். 418

1689. வானகமின்னுக் கொடிகள் வந்துஇழிந்தால் எனவந்து,
தானம்நிறை சுருதிகளில் தரும் அலங்காரத் தன்மை
கான அமுதம் பரக்கும் கனிவாயில் ஓளிபரப்பப்
பானல் நெடுங்கண்கள் வெளி பரப்பி இசைபாடுவார்.

ஆனாய நாயனார் புராணம்: 14, 24 - பார்க்க. கீத அமுதம்
பெருகும். கனி - கொவ்வைக் கனிபோன்ற. பானல் - நீலோற்பல மலர்
போன்ற. 419

1690. கற்பகப்பூந் தளிர்அடிபேய் காமருசா ரிகைசெய்ய,
உற்பலமென் முகிழ்விரல்வட் டணையோடும் கைபெயரப்
பொற்புஉறும் அக்கையின்வழிப் பொருகயல்கண் புடைபெயர,
அற்புதப் பொன்கொடிநுடங்கி ஆடுவபோல் ஆடுவார்.

கற்பகத் தருவின் பொலிவு பெற்ற தளிர்போன்ற அடிகள்
போந்து அழகிய சாரிகை செய்து நடக்க. சாரிகை - புறக் கூத்துக்குரிய

ஆடல்களுள் ஒன்று. உற்பல மென்முகிழ் விரல் - செங்காந்தளின் மெல்லிய பூப்போன்ற விரல்களில். வட்டணையோடும் - வர்த்தனையோடும்; அபிநயத்தோடும். “மாணிழை வளைக்கை தம்மால் வட்டணை போக்குகின்றாள்”. “காற்கொசி கொம்பு போலப் போந்துகைத் தலங்கள் காட்டி” சிந்தாமணி: 125, 675 (கைத்தலங் காட்டுதல், கமலவர்த்தனை - நச்சினார்க்கினியம்). பொற்பு உறும் - அழகு பொருந்திய, பொரு பெயர - மாறுபடுஞ் சேல்மீன் போன்ற கண்கள் கடைபிறழ. நுடங்கி - அசைந்து. 420

1691. ஆடுவார்; பாடுவார்; அவர் மாரி மேல்பொழிவார்;
கூடுவார் போன்று அணைவார்; குழல் அவிழ்இடை நுடங்க
ஓடுவார்; மாரவேளுடன் மீள்வர், ஓளிபெருக
நீடுவார் துகில் அசையநிற்பாரும் ஆயினார்.

மாரவேளுடன் - காமமயக்கத்துடன். 421

1692. இத்தன்மை அரம்பையர்கள் எவ்விதமும் செயல்புரிய
அத்தனார் திருஅடக்கீழ் நினைவுஅகலா அன்புஉருகும்
மெய்த்தன்மை உணர்வுஉடைய விழுத்தவத்து மேலோர்தம்
சித்தம்நிலை திரியாது, செய் பணியின்தலை நின்றார். 422

1693. இம்மாயப் பவத்தொடக்குஆம் இருவினைகள் தமைநோக்கி
‘உம்மால்இங்கு என்னகுறை உடையேன்யான் திருஆரூர்
அம்மானுக்கு ஆள்ஆனேன்; அலையேன்மின் நீர்’ என்று
பொய்ம்மாயப் பெருங்கடலுள்’ எனும் திருத்தாண்டகம் புகன்றார்.

இம்மாயப் பிறவியைக் கூட்டுதற்குத் துணையாகும். உம்மால் (வினைகளே) உங்களால். அலையேன்மின் - என்னை வருத்தாதே யுங்கள். 423

1694. மாதரவர் மருங்குஅணைய வந்துஎய்தி மதனவசக்
காதலவர் புரிந்துஓழுகும் கைதவங்கள் செய்திடவும்
பேதம்இலா ஓர்உணர்வின் பெரியவரைப் பெயர்விக்க
யாதும் ஒரு செயல் இவ்வாமையில் இறைஞ்சி எதிர்நின்றார்.

கைதவங்கள் - வஞ்சனைகள். அப்பர் எல்லாவற்றையும் சிவமாகக் காணும் பேறு பெற்றமையால், அவருக்கு மண் பொன் பெண் எல்லாம் பேதமின்றிச் சிவயமாகத் தோன்றுதல் இயல்பு. அவ்வியல்பினரே “பேதமிலா ஒருணர்விற்பெரியவர்” என்க. 424

1695. இந்நிலைமை உலகுஏழும் எய்தஅறிந்து இயல்புஏத்த,
மன்னியஅன்பு உறுபத்தி வடிவான வாகீசர்
மின்நிலவும் சடையார்தம் மெய்அருள் தான் எய்தவரும்
அந்நிலைமை அணித்துஆகச் சிவநாள் அங்கு அமர்ந்திருந்தார்.

அப்பர் தம் இயல்பை. அன்பில் மிகும் பத்தி. அணித்தாக -
நெருங்க. 425

1696. மன்னிய அந்தக் கரணம் மருவதலைப் பாட்டினால்
'தன்னுடைய சரணான தமிழேனைப் புகலூரன்
என்னை இனிச் சேவடிக்கீழ் இருத்திடும்' என்றுஎழுகின்ற
முன்உணர்வின் முயற்சியினால் திருவிருத்தம் பலமொழிந்தார்.

பொருந்திய மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரமாகிய நான்கு
கரணமும் அடைந்த ஒருமைப்பாட்டால். திருப்புகலூரனே! தன்
னுடைய (சிவபெருமானுடைய) அடைக்கலமான என்னை. 426

1697. மண்முதலாம் உலகுஏத்த மன்னுதிருத் தாண்டகத்தைப்
'புண்ணியா உன் அடிக்கே போதுகின்றேன்' எனப்புகன்று,
நண்அரிய சிவானந்த ஞானவடிவே ஆகி,
அண்ணவார் சேவடிக்கீழ் ஆண்டஅரசு அமர்ந்திருந்தார்.

மண்முதலாம் உலகு - மண்முதல் நாதமீறாக உள்ள தத்துவ
உலகங்கள். 427

1698. வானவர்கள் மலர்மாரி மண்நிறைய விண்உலகின்
மேல்நிறைந்த ஐந்துபேரிய ஒலியும் விரிஞ்சன்முதல்
யோனிகள் ஆயினஎல்லாம் உள்நிறைந்த பெருமகிழ்ச்சி
தான் நிறைந்த சித்திரையில் சதயம்ஆம் திருநாளில்.

ஐந்து பேரிய ஒலியும் - ஐந்து துந்துபியின் ஒலியும். விரிஞ்சன் -
பிரமன். திருநாளில் ஆண்டஅரசு சமர்ந்திருந்தார் என்று முன்
பாட்டுடன் கூட்டிக் கொள்க. 428

1699. அடியனேன் ஆதரவால் ஆண்ட அரசின்சரிதப்
படியையான் அறிந்தபடி பகர்ந்தேன்; அப் பர முனிவன்
கடிமலர்மென் சேவடிகள் கைதொழுது, குலச்சிறையார்
முடிவுஇல்புகழ்த் திருத்தொண்டின் முயற்சியினை மொழிகின்றேன்.

ஆதரவால் - விருப்பத்தால். படியை - முறைமையை. அப்பர
முனிவன் - அம்மேலான முனிவராகிய திருநாவுக்கரசரின்; அப்பால்
முனிவன் என்னும் பாடத்துக்கு, அப்பான்மையிற் சிறந்த முனிவன்
என்று கொள்க. மணங் கமழும் மலர்போலும் மெல்லிய சேவடிகளை.
429

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

தமிழ்நாட்டில் பலப்பல அழகிய நாடுகள் இருக்கின்றன.
அவைகளுள் ஒன்று திருமுனைப்பாடி நாடு. அத்திருநாட்டில்
திருவாமூர் என்றொரு திருப்பதியுண்டு. அதன்கண், வேளாள மரபில்,
குறுக்கையர் குடியில் தோன்றிய புகழனார் என்பவர் ஒருவர்

இருந்தார். அவர் மாதினியார் என்ற பெண்மணியை மணந்து இல்லறம் நடாத்திவந்தார். விருந்தோம்புவதிலும், சுற்றங்களைத் தாங்குவதிலும் அவர் பேர்பெற்றவர்.

புகழ்நார்க்கும் மாதினியார்க்கும் முதலில் திலகவதியார் என்ற புதல்வியார் பிறந்தார். சில ஆண்டு கடந்த பின்னர் அவர்கள்பால் மருணீக்கியார் என்பவர் தோன்றினார். புகழ்நார்க்கும் மருணீக்கியாரை அன்புடன் வளர்த்துக் கலைகளைப் பயிற்றுவித்தார். மருணீக்கியார் பல கலைகளைப் பயின்று இளம்பிறை போல் வளர்ந்து வரலானார். திலகவதியாருக்குப் பன்னிரண்டு வயதாயிற்று.

அந் நாளில் கலிப்பகை நாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். வேளாளர்; சிவனடியார்; சேனாதிபதி. அந்நாயனார் திலகவதியாரை மணம்புரிய விரும்பிச் சில பெரியோர்களைப் புகழ்நாரிடம் அனுப்பினார். அவர்கள் புகழ்நாரிடம் போந்து கலிப்பகையார் கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள். புகழ்நார், குணம் குலம் முதலிய பேசிய பின்னர்த் தம் மகளைக் கலிப்பகையார்க்குக் கொடுக்க இசைந்தார். அந் நற்செய்தியைப் பெரியோர்கள் கலிப்பகையார்க்கு அறிவித்தார்கள்.

திருமணம் நிகழ்வதற்குள் வடபுலத்தில் போர் மூண்டது. அப்போர் முனைக்குக் கலிப்பகையார் அனுப்பப்பட்டார். அங்கே அவர் நீண்ட நாள் போர்புரிதல் நேர்ந்தது. அவ்வேளையில் திருவாமூரில் புகழ்நார் பிணிவாய்ப்பட்டு விண்ணெய்தினார். அவர்தம் மனைவியராகிய மாதினியாரும் அவருடன் உயிர் துறந்தார். திலகவதியாரும் மருணீக்கியாரும் துயரக் கடலில் அழுந்தினார்கள். உறவினர் தேற்றத் தேறி அவர்கள் தாய் தந்தையர்களுக்கு இறுதிக்கடன் ஆற்றினார்கள்.

கலிப்பகையார் வீரப் போர் புரிந்து போர்க்களத்தில் மாண்டார். அச்செய்தி திலகவதியார்க்கு எட்டிற்று. அம்மையார், “என்னருமைத் தாய் தந்தையர்கள் என்னை அவருக்கு மணம்பேசி முடிவு செய்திருந்தார்கள்; இவ்வுயிர் அவருடையதாயிற்று; ஆதலால் இவ்வுயிரை அவ்வுயிரோடு இசைவிப்பேன்” என்று துணிவு கொண்டார். அந்நிலையில் மருணீக்கியார் அம்மையாரை வணங்கி, “நம் தாய், தந்தையர்கள் சிவலோகமடைந்த நாள்தொட்டு உம்மையே அவர்களாகக் கருதி வாழ்ந்து வருகிறேன்; என்னைத் தனியனாக விடுத்துச் செல்லத் துணிவீராயின், முதலில் என் உயிரை விடுகிறேன்” என்று புலம்பினார். திலகவதியார், “தம்பியார் உலகில் வாழ்தல் வேண்டும்” என்னும் தயா உடையரானார். அதனால் அம்மையார், பொன் மணி நூல் பூணாது, அனைத்துயிர்க்கும் அருள்பூண்டு, இல்லத்திலேயே தவம் புரியலானார். மருணீக்கியார் துயரொழிந்தார்.

பின்னே, மருணீக்கியார் உலக நிலையாமை முதலியவற்றை உணர்ந்து அறநெறியில் நின்றார். அவர் அறச்சாலைகள் அமைத்தார்;

தண்ணீர்ப்பந்தர் வைத்தார்; சோலைகள் வளர்த்தார்; குளங்கள் எடுத்தார்; விருந்தளித்தார்; நாவலர்கட்கு உதவினார். அவர் துறவு பூண்டு சமய ஆராய்ச்சியில் தலைப்பட்டார். “சமயங்களிற் சிறந்த சமயம் எது” என்பதை உணர அவருக்கு ஆண்டவன் அருளினா னில்லை.

மருணீக்கியார், சமண சமயத்தில் பற்றுள்ளங்கொண்டு பாடலீபுத்திரம் போந்து, சமண்பள்ளி அடைந்தார். அங்கே சமணர்கள், ‘வீடறியும் நெறி தங்கள் நெறியே’ என்று மருணீக் கியாருக்கு அறிவுறுத்தினார்கள். மருணீக்கியார் சமண சமயக் கலைகளை நன்றாக ஓதியுணர்ந்தார். அவர்தம் புலமையையுந் தெளிவையுங் கண்ட சமணர்கள், அவருக்குத் தருமசேனர் என்னும் பெரும் பெயர் சூட்டி, அவரைக் குருவாகக் கொண்டார்கள். தரும சேனர் புத்தர்களை வாதில் வென்று சமண சமயத்தை வளர்த்து வந்தார்.

திலகவதியார் சிவநெறியில் நின்று, சிவனருள் பெறத் திரு வதிகை வீரட்டானஞ் சேர்ந்து, திருத்தொண்டு செய்துவந்தார். ஒருநாள் அவருக்குத் தம்பியார் நினைவு தோன்றிற்று. அவர், துயருற்றுத் திருவதிகைப் பெருமானைத் தொழுது, “பெருமானே! என்னை ஆண்டருள்பவர் நீராயின், சமணப் படுகுழியில் வீழ்ந்து கிடக்கும் என் தம்பியாரை அதினின்றும் எடுத்தாளல் வேண்டும்” என்று பன்முறை விண்ணப்பித்தார். சிவபெருமான் அம்மையார் கனவில் தோன்றி, “உன் மனக் கவலையை ஒழிப்பாயாக; உன் தம்பி முன்னமே முனியாகி நம்மை அடையத் தவஞ் செய்தவன்; அவனிடம் சூலை நோய் செலுத்தி அவனை ஆண்டருள்வோம்” என்று அருளிச் செய்தார்.

எல்லாம் வல்ல இறைவனருளால் தருமசேனர் வயிற்றில் சூலை நோய் புகுந்தது; புகுந்து குடலை முடுக்குகிறது. தருமசேனர் வருந்துகிறார். வருந்தி வருந்தி அவர் பாழி அறையில் மயங்கி வீழ்ந்தார். அவர், சமண சமயத்தில் தாம் கற்ற மந்திரங்களால் நோய் தீர்க்க முயன்றார். நோய் மேன்மேலும் முடுகியே எழுகிறது. அவர்தம் துன்பங் கண்ட சமணர்கள் பலர் ஒன்று சேர்ந்து “இச்சூலை மிகக் கொடியதாயிருக்கிறது. இது நஞ்சுபோல் கவர்கிறது. இதைப் போன்ற தொன்றை நாம் கண்டதுமில்லை; கேட்டதுமில்லை. இதற்கென் செய்வது?” என்று துயருழந்தார்கள். பின்னே “பார்ப்போம்” என்று அவர்கள் குண்டுகை நீரை மந்திரித்துக் குடிப்பித்தார்கள்; மயிற் பீலி கொண்டு காலளவுந் தடவினார்கள். நோய் தணிந்தபாடில்லை. அது, முன்னிலும் வீறுகொண்டு முடுக்குகிறது. சமணர்கள் வேறு பல வழியிலும் முயன்றார்கள்; முடிவில் “இது நம்மால் போக்கல் அரிது” என்று சொல்லிக் கைவிட்டார்கள்.

தருமசேனர் என் செய்வார் பாவம்! அவர்தம் நெஞ்சம் திலகவதியாரை நினைந்தது. அவர், தமது நிலையைத் திலகவதியாருக்குத் தெரிவிக்கச் சமையற்காரனை அனுப்பினார். அவன் திருவதிகையடைந்து அருந்தவக் கொழுந்தாகிய திலகவதியம்மையார் நந்தவனத்தின் புறம்பணையும்போது அவரைக் கண்டான்; இறைஞ்சினான்; “உமக்கிளையவர் ஏவலினால் வந்தேன்” என்றான். அம்மையார், “என்ன! அவருக்கு ஏதாகிலும் தீங்கு உண்டோ?” என்று கேட்டார். அதற்கு அவன், “ஆம்; உண்டு” என்று நிகழ்ந்ததைக் கூறி, “உம்மிடம் உய்யும் வழிகேட்டு இரவே திரும்பி வருமாறு என்னை அவர் அனுப்பினார்” என்றான். அம்மையார், “சமணப் பள்ளியில் யான் அடி வையேன்; இதைத் தம்பியாருக்குத் தெரியப் படுத்து” என்று கூறினார். அதைக் கேட்ட சமையற்காரன் திரும்பித் தருமசேனரிடஞ் சென்று அம்மையார் சென்னதைச் சொன்னான்.

நோயால் வருந்தும் தருமசேனர், “அந்தோ! என் செய்கேன்!” என்று மனஞ் சோர்ந்தார். அந்நிலையில் ஆண்டவன் அருள் கூடலாயிற்று. மருணீக்கியார், “இவ்வெந்நோய், இப்புன்னெறியில் உள்ளவரை ஒழியாது; நன்னெறி நின்று ஒழுகும் திலகவதியார் திருவடி அடைவேன்” என்று உறுதிக்கொண்டார். அப்பொழுது சிறிது ஆறுதல் உண்டாயிற்று. அவர், சமணக் கோலங்களை நீக்கி, வெள்ளாடை புனைந்து, சூலைநோய்க் காரணத்தால் சிலரைப் பற்றிக் கொண்டு, திருவதிகையில் உள்ள திலகவதியார் திருமடத்தைச் சேர்ந்தார். அங்கே அவர், தமக்கையாரைப் பார்த்து, “நங்குலஞ் செய்த நற்றவப் பயனே! அடியேன் சூலை நோயால் பெரிதும் வருந்துகிறேன்; பொறுக்க முடியவில்லை; உய்யும் வழி உணர்த்தியருள்க” என்று திருவடியில் வீழ்ந்தார்.

அம்மையார் தடங்கருணைப் பெருங்கடலாகிய சிவபெருமான் திருவருளை நினைந்தார்; கைதொழுதார். தொழுது, “பரசமயப் படுகுழியில் வீழ்ந்து வருந்தும் தம்பியாரே! எழுந்திரும்” என்றார். மருணீக்கியார் நோயுடன் நடுங்கி எழுந்து தமக்கையாரை வணங்கி நின்றார். அருந்தவ அரசியார், “இது சிவபெருமான் திருவருளாகும். அவரே பற்றையறுக்கும் பேரருளாளர். அவருக்கே தொண்டு செய்க” என்று கட்டளையிட்டார்; தம்பியார் திருக்கோயிலுள் புகுதற்குத் திருவைந்தெழுத்தை ஒதித் திருநீற்றை அவருக்குக் கொடுத்தார். மருணீக்கியார் திருநீற்றை வாங்கி அணிந்து கொண்டார். பொழுது புலர்ந்தது.

திலகவதியார் வழக்கம்போலத் திருவலகும் திருமெழுக்கும் திருத்தோண்டியுந் தாங்கி ஆலயத்துக்குப் புறப்பட்டார். அவர் தம்பியாரையும் உடனழைத்துச் சென்றார். மருணீக்கியார், வீரட்டானேசுரர் திருக்கோயிலைத் தொழுது, வலம்வந்து, திருமுன் விழுந்து.

எழுந்து நின்றார். அதுகாலை, சிவநாதன் திருவருளால் அவருக்குத் தமிழ்ப் பாமாலை சாத்தும் மெய்யுணர்ச்சி தோன்றிற்று. தோன்றவே, சூலை நோய் ஒழியவும், உலகம் உய்யவும் “கூற்றாயினவாறு விலக்ககிலீர்” என்னுந் திருப்பதிகத்தை ஒதியருளினார். ஒதியருளினதும் சூலை நோய் ஒழிந்தது. தெய்வத் திருவருள் கைவரப் பெற்ற அடியவர் பெருமான், அன்புருவாய் நிற்கிறார்; நின்று விழுந்து புரண்டு புரண்டு எழுகிறார்; “இப்பெரு வாழ்வைப் பெறச் செய்த சூலை நோய்க்கு என்ன கைம்மாறு செய்வேன்” என்கிறார். அப்பொழுது ஆண்டவன் அருளால், “மொழிக்கு மொழி தித்திக்கும் தீந் தமிழ்ப் பதிகத்தை நீ பாடினாய். அதனால், நாவுக்கரசு என்னும் பெயர் உனக்கு ஏழுலகங்களிலும் வழங்குவதாக” என்றொரு வானொலி எழுந்தது. அது கேட்ட யாவரும் வியப்புற்றனர். திரு நாவுக்கரசர், “தீவினையேன் அடையும் பேறோ இது” என்று இன்புற்றார். அப்பொழுது அவர் இராவணனுக்கு ஆண்டவன் செய்த திருவருட்டிறத்தின் உண்மையை உணரலானார். உணர்ந்து அத்திருவருட்டிறத்தைத் துதித்தலை மேற்கொண்டார். அடியவர்கள் ஆரவாரித்தார்கள்.

திருநாவுக்கரசருக்கு மனம் வாக்கு காயம் என்னும் திரிகரணங்களாலும் தொண்டு செய்தல் வேண்டும் என்னும் பேரவா எழுந்தது. அவர் மனத்தால் ஆண்டவனைத் தியானித்தும், வாயால் அவன் புகழைப் பாடியும் கையால் அடியார்த் தொண்டு செய்தும் வரலானார். திலகவதியார், “எம்மை ஒரு பொருளாக மதித்து ஆண்டருளிய சிவபிரான் கருணைத் திறத்தை இங்கே பெற்றவர் யாவர்?” என்று வியந்து வியந்து ஆண்டவனைப் போற்றினார்.

திருநாவுக்கரசர் திருவருள் பெற்ற செய்தி பாடலிபுரத்தில் பரவிற்று, ஆங்குள்ள சமணர்கள் புழுங்கினார்கள். அவர்கள், “தருமசேனர்க்குற்ற சூலை நோயைத் தீர்த்தல் நம்மால் முடியாமற் போயிற்று. அவர் திருவதிகைக்குப் போய், முன்போலச் சைவரானார். இனி நமது சமயம் ஒழிந்தது” என்று தளர்ந்து ஒருங்கு சேர்ந்தார்கள். சேர்ந்த சமணர்கள், “இதைப் பல்லவ அரசன் கேள்வியுறுவானாயின், அவனுஞ் சைவனாவன்; நமது விருத்தியும் கெடும்” என்று மனங் கலங்கிச் சூழ்ச்சியிலிறங்கினார்கள். அவர்கள் அனைவரும் “தரும சேனரின் தமக்கை சைவ நெறியில் நின்றலால்”, தருமசேனரும் அந் நெறி நிற்க எண்ணிச் சூலைநோய் தீரவில்லை என்று நடித்துப் போய் விட்டார் என்று அரசனிடங் கூறுதல் வேண்டும்” என்று தீர்மானித்தனர். “இதை அரசன் கேள்வியுறுதற்கு முன்னரே நாம் போய் முறையிடுவோம்” என்று அவர்கள் எழுந்து, அரண்மனை வாயிலை அடைந்து, தங்கள் வரவை அரசனுக்குத் தெரிவிக்கும்படி வாயில் காப்பவர்களிடம் சொன்னார்கள். வாயில் காப்பவர்கள் அடிகண்மார் வரவை அரசனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். அரசன் ஆணைமேல்

அடிகண்மார்கள் அரண்மனைக்குள் நுழைந்தார்கள். அவர்கள் மன்னவனைக் கண்டு தாங்கள் சித்திரித்த பொய்ம்மையைக் கூறினார்கள்.

பல்லவன் வெகுண்டு, “இதற்கு என் செய்வது?” என்றான். சமணர்கள் “நம் சமயங் கெடுத்த பாவியைத் துன்புறுத்தல் வேண்டும்” என்றார்கள். உடனே மன்னவன், அமைச்சர்களை நோக்கி, “இவர்கள் குறிப்பிட்ட தீயோனைப் பிடித்து வாருங்கள்” என்று கட்டளையிட்டான். அமைச்சர்கள் திருவதிகை அடைந்து, திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளைக் கண்டு, அரசன் ஆணையைத் தெரிவித்தார்கள். சுவாமிகள், “நாமார்க்கும் குடியல்லோம்” என்னுந் திருத்தாண்டகத்தைத் திருவாய் மலர்ந்தருளி, அரசன் ஆணைக்கு இணங்க மறுத்தார். அமைச்சர்கள் திருநாவுக்கரசர் திருவடிகளில் பன்முறை விழுந்து விழுந்து, வணங்கி வேண்டினார்கள். திருநாவுக்கரசர், “எல்லாவற்றுக்கும் எம்பெருமானுள்ளான்” என்று நினைந்து, அமைச்சர்களுடன் மன்னன் சபை சேர்ந்தார்.

மன்னன், அழுக்காறுடைய அடிகண்மார்களை நோக்கி, “இவனை என் செய்வது?” என்று கேட்டான். கொடியர்கள், “நீற்றறையிலிடுக” என்றார்கள். அவ்வாறு செய்யுமாறு அரசன் ஏவலாளர் கட்டுக் கட்டளையிட்டான். ஏவலாளர்கள் திருநாவுக்கரசரை நீற்றறையில் இட்டுக் கதவைத் தாளிட்டார்கள். திருநாவுக்கரசர் தாண்டவ மூர்த்தியின் தாள் நிழலைத் தலைக்கொண்டு, “ஈசனடியார்க்கு ஈண்டு வருந்துயருளவோ?” என்றிருந்தார். நீற்றை, இளவேனிலாய்த், தென்றலாய்க், கழுநீர்த்தடமாய், வெண்ணிலவாய், யாழொலியாய், இறைவன் திருவடி நீழலெனக் குளிர்ந்தது. திருநாவுக்கரசர், “மாசில் வீணையும்” என்னுந் திருக்குறுந்தொகையை ஒதி, அங்கு இனிது வீற்றிருந்தார்.

நாள்கள் ஏழாயின. அரசன் சமணர்களை அழைத்து, நீற்றறையைத் திறந்து பார்க்குமாறு கூறினான். சமணர்கள் அப்படியே நீற்றறையைத் திறந்து பார்த்தார்கள். அங்கே அருளாளராகிய நாவரசர், ஒரு துன்பமுமின்றி இனிது விளங்கிக் கொண்டிருந்தார். அவர்கள், “இஃதென்ன அதிசயம்!” என்று உள்ளே வியந்தார்கள்; வியந்து, அரசனிடஞ் சென்று, “தருமசேனன் நமது சமய மந்திரங்களை நன்கு உணர்ந்தவன். அம்மந்திர வலியால் பிழைத்தான்” என்று சொல்லி, நஞ்சுட்டுமாறு அரசனுக்குப் போதித்தார்கள். அவ்வாறே அப்பாவி மன்னன், திருநாவுக்கரசருக்கு நஞ்சு கலந்த பாலமுதை ஊட்டுவித்தான். “நாதனடியார்க்கு நஞ்சும் அமுதாம்” என்று, அருளாளர் அந்நஞ்சமுதை அருந்தினார். அதனால் அவருக்குத் தீங்கு நேரவில்லை. சமணர்கள் நடுக்குற்றார்கள். “இவனுக்கு விடமும் அமுதமாயிற்று; இவன் பிழைத்

திருப்பானாயின் நமக்குத் தீங்கே விளையும்” என்று அவர்கள் கருதி, அரசனிடஞ் சென்று, “நமது சமய மந்திரப் பயிற்சியால் தருமசேனன் - நஞ்சாலும் செத்தானில்லை. அவன் இனி உயிரோடிருத்தல் ஆகாது. இருப்பின், எமது உயிரும் உமது அரசாட்சியும் அழிவது திண்ணம்” என்றார்கள். “இனி அவனை எப்படி மாய்ப்பது?” என்று அரசன் கேட்டான். கருணை என்பது சிறிதுமில்லாக் கயவர்கள், “உமது யானையை அவன்மீது ஏவுக” என்றார்கள். அரசன் அங்ஙனே செய்தான்.

கொலை யானை கோபங் கொண்டு திருநாவுக்கரசர் எதிரே வந்தது. திருநாவுக்கரசர் சிறிதும் அஞ்சினாரில்லை. அவர் சிவன் கழலைச் சிந்தித்துச் “சுண்ணவெண் சந்தனச் சாந்தும்” என்னுந் திருப் பதிகத்தை எடுத்து, யானையைப் பார்த்து, “யான் வீரட்டநாதன் அடியவன், அஞ்சவது யாதொன்றுமில்லை; அஞ்ச வருவதுமில்லை” என்று ஒதியருளினார். எதிர்த்துச் சீறிப் பாய வந்த யானை, திருநாவுக் கரசரை வலம் வந்து வணங்கி, அப்புறம் போயிற்று. அதன்மேலிருந்த பாகர்கள், மீண்டும் அதனைச் சுவாமிகள் மீது திருப்பினார்கள். அஃது அவர்களைக் கீழே தள்ளிக் கொன்றது. மேலும் அவ்யானை ஓடிச் சமணர்களிற் சிலரை மிதித்தது; சிலரைப் பிளந்தது; சிலரைத் தேடித் தேடிப் பற்றிப் பாழ்படுத்தியது. இவ்வாறு யானை நகரத்தைக் கலக்கிற்று. அரசன் துயரக் கடலில் வீழ்ந்தான்.

யானைக்குத் தப்பிப் பிழைத்த சமணர்கள், மானமழிந்து மயங்கி வருந்திய சிந்தையராய் மன்னனிடம் தஞ்சம் புகுந்து, அவன் தாளில் தனித்தனியே வீழ்ந்து வீழ்ந்து புலம்பிப் புலம்பி, “நமது மந்திரவலி” என்னும் பழம் பாடத்தையே படித்தார்கள். அரசன் சீறி, “இனிச் செய்வதென்ன?” என்றான். தீமைக்கஞ்சாத் தீயர்கள், “தரும சேனனைக் கல்லுடன் பிணித்துக் கடலில் எறிக” என்றார்கள். என்றதும், அரசன், அருகிருந்த ஏவலாளர்களை நோக்கினான். அவர்கள் அப்படியே செய்தார்கள்.

திருநாவுக்கரசர், “எப் பரிசாயினும் ஆக; யான் எந்தையை ஏத்துவன்” என்று “சொற்றுணை வேதியன்” என்னும் நமச்சிவாயப் பதிகத்தைப் பாடியருளினார். கடல்மீது கல்லானது மிதந்தது; பிணித்த பாசமும் அறுந்தது; கருங்கல்லே - சிவிகையாக, அதை வருணன் தாங்கித் திருநாவுக்கரசரைத் திருப்பாதிரிப்புலியூர் அருகே விடுத்தான். சுவாமிகள் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று, “ஈன்றாளுமாய்” என்னும் தமிழ்மாலையைச் சாத்தினார். அது போன்ற பல தமிழ் மாலையைச் சுவாமிகள் அங்கே சாத்திக்கொண்டிருந்தார்.

அருகக் கடல் கடந்தேறிய அன்பர் பெருமானுக்குத் திருவதி கையின்மீது காதல் முறுகி எழுந்தது. எழுவே, அவர், திருப்பாதிரிப் புலியூரை, விடுத்து, திருமாணிக்குழியையும், திருத்திணைநகரையும்

கண்டு தொழுது, திருவதிகை அடைந்தார். அப்பதியிலுள்ள அடிய வர்கள், நகரை அலங்கரித்துப் பெரியவரை எதிர்கொண்டு பணிந்தார்கள். பெரியவர் அவர்களுடன் திருக்கோயிலுட் புருந்து, பெருமானை வணங்கி, “வெறிவிரவு கூவிளம்” என்னும் ஏழைத் திருத்தாண்டகம் முதலிய திருப்பதிகங்களைப் பாடித் திருத் தொண்டு செய்து வந்தார்.

பல்லவன் நல்லறிவு பெற்று, உண்மை தெளிந்து, திருவதிகை யடைந்து, திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளை வணங்கிச் சிவனடியவ னானான். அவன் பாடலிபுத்திரத்திலிருந்த சமணப் பள்ளிகளையும் பாழிகளையும் இடித்து, அவைகளின் கற்களையும் பிறவற்றையங் கொண்டு, திருவதிகையிலே குணபரவீச்சரம் என்னும் சிவாலயம் கட்டினான்.

சிவமயமாக விளங்கும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், திரு வெண்ணெய் நல்லூர், திருவாமாத்தூர், திருக்கோவலூர் முதலிய திருப்பதிகளை வணங்கிப் பதிகம் பாடிக்கொண்டே திருப் பெண்ணாகடம் அடைந்தார். அவர் அங்குள்ள திருத்தாங்கானை மாடம் என்னும் திருக்கோயிலுட் சென்று, ஆண்டவனைத் தொழுது, “நாயகனே! உடல் ஆருகத சமயத்தொடக்குண்டது. இவ்வுடலோடு யான் உயிர் வாழேன். உயிர் வாழ்வதற்குச் சூலத்தையும் இடபத்தையும் என் மீது பொறித்தருளல் வேண்டும்” என்று வேண்டிப் “பொன்னார் திருவடிக் கொன்றுண்டு” என்னுந் திரு வருட்பதிகம் பாடினார். பாடினதும், ஆண்டவன் அருளால் ஒரு சிவ பூதம் ஒருவரும் அறியாதவாறு சுவாமிகள் திருத்தோளில் இரு குறியையும் பொறித்தது. சுவாமிகள் ஆண்டவன் அருளை வியந்து கசிந்து கசிந்துருகினார்.

திருநாவுக்கரசர் திருப்பெண்ணாகடத்திலிருந்து கொண்டே, திருவரத்துறை, திருமுதுகுன்றம் முதலிய திருப்பதிகளுக்குச் சென்று, ஆண்டவனைத் தொழுது, தமிழ்பாடி வந்தார்; பின்னே, நிவா நதிக்கரை வழியே நடந்து, சிதம்பரம் சேர்ந்தார்; அங்கே, “என்று வந்தாய்” என்னுங் குறிப்புடன் ஆனந்தக் கூத்தாடும் ஸ்ரீ நடராஜப் பெருமானைப் பணிந்து, திருவிருத்தம் பாடிப் “பத்தானாய்ப் பாட மாட்டேன்” என்னுந் திருநேரிசையையும், “அன்னம் பாலிக்கும்” என்னுந் திருக்குறுந்தொகையையும் பாடிப் பரவினார். சுவாமிகள் தில்லையினின்றும் திருவேட்களம் போந்து, பெருமானைப் பணிந்து, பதிகம் பாடி, திருக்கழிப்பாலை நண்ணி, “வனபவள வாய்திறந்து” என்னும் திருப்பதிகம் ஓதி, அங்கே தங்கினார். அங்குத் தில்லை நினைவு தோன்றச் சுவாமிகள், திருக்கழிப்பாலை விடுத்துப் “பனைக் கை மும்மத வேழம் உரித்தவன்” என்னுந் திருக்குறுந்தொகையை எடுத்து, “அம்பலக் கூத்தனைத் தினைத்தனைப் பொழுதும் மறந்

துய்வனோ” என்று ஒதிக்கொண்டே திருச்சிற்றம்பலத்தை அடைந்தார். அங்கே அடியவர் பெருமான் “அரியானை” என்னும் பெரிய திருத்தாண்டகத்தைப் பாடியருளினார்; மேலுந் தொடர்ந்து, “செஞ்சடைக் கற்றை” என்னுந் திருநேரிசை பாடித் திருப்பணி செய்து வந்தார்.

அந்நாளில், சீர்காழியிலே அம்மையார் திருமுலைப்பாலை யுண்டு, “இவன் எம்மான்” என்று ஆண்டவனைச் சுட்டிக் காட்டிய திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளின் தெய்விகச் செயல்களை அடியவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதைக் கேட்ட திருநாவுக்கரசு சுவாமிகட்குத் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளின் சேவடியை வணங்குதல் வேண்டுமென்னும் வேட்கை எழுந்தது. எழுந்ததும், அவர் ஸ்ரீ நடராஜப் பெருமானைத் தொழுது, விடைபெற்றுத் திருவீதியிலே புரண்டு புரண்டு, தில்லை எல்லையைக் கடந்தார்; வழியில் திருநாரையூரைப் பணிந்து பாடிச் சென்று சீர்காழியை அணுகினார்.

திருநாவுக்கரசரது வருகையைக் கேள்வியுற்ற திருஞான சம்பந்தர் அடியவர் குழாத்துடன் அவரை எதிர்கொண்டார். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கினார். கௌணியர் பெருமான், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளின் திருக்கரங்களைப் பற்றி, இறைஞ்சி, “அப்பரே!” என்றார்; அரசரும் “அடியேன்” என்றார். இரண்டு பெரியவர்களின் அடியார் கூட்டங்களும் இருபெருங் கடலைப் போல ஒன்றோடொன்று கலந்து ஆரவாரித்தன. பெரியவர் இருவரும் வரம்பிலா இன்பம் எய்தினர். பின்னர் இருவரும் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று ஆண்டவனை வணங்கினர். திருஞான சம்பந்தப் பெருமான், அப்பர் சுவாமிகளை நோக்கி, “உம் தம்பிரானாரைப் பாடும்” என்றார். அப்பர் சுவாமிகள், “பார்கொண்டு மூடி” என்னுந் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினார். அப்பர் சுவாமிகள், திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் திருமடத்திற்கு எழுந்தருளி, அவருடன் அமுதுண்டு, அங்கே பல நாள் தங்கியிருந்தார்.

இருக்கும் நாளில் “சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளைத் தரிசிக்க வேண்டும்” என்று திருநாவுக்கரசர் திருஞானசம்பந்தருக்குத் தெரிவித்தார். திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசருடன் திருக்கோலக்கா வரை சென்று, ஆண்டவனைத் தொழுது, விடைபெற்றுச் சீர்காழிக்குத் திரும்பினார், திருநாவுக்கரசர், திருக்கருப்பறியலூர், திருப்புன்கூர், திருநீரூர், திருக்குறுக்கை, திருநின்றியூர், திருநனிபள்ளி, திருச்செம்பொன் பள்ளி, திரு மயிலாடுதுறை, திருத்துருத்தி, திரு வேள்விக்குடி திருஎதிர்கொள்பாடி, திருக்கோடிக்கா, திருவாவடு துறை, திருவிடைமருதூர், திருநாகேச்சுரம், திருப்பழையாறை

முதலிய திருப்பதிகளைக் கண்டு தொழுது, பதிகம் பாடித் திருச்சத்தி முற்றத்தை அடைந்தார்; அங்கே “கோவாய் முடுகி” என்னுந் திருப்பதிகத்தை எடுத்துப் “பூவார் திருவடி என் தலைமேல் பொறித்து வைப்பாய்” என்று முறையிட்டார். அப்பொழுது சிவபெருமான் “நல்லூருக்கு வா” என்று அருளிச் செய்தார். திருநாவுக்கரசர் நல்லூரை அடைந்து, இறைவனை வணங்கி எழுந்தார். எழும்போது, சிவபிரான் “உன்னுடைய நினைப்பை முடிக்கின்றோம்” என்று பாதமலரை அப்பர் திருமுடிமீது சூட்டியருளினார். அப்பர் பெருமான், “நனைந்தனைய திருவடி என் தலை மேல் வைத்தார் நல்லூரெம் பெருமானார் நல்லவாரே” என்று பாடிப் போற்றினார். அவர் இன்னும் பல பதிகங்களைப் பாடினார்.

அப்பர் சுவாமிகள் திருநல்லூரில் வதிந்துகொண்டே திருக்கருகாலூர், திருவாலூர், திருப்பாலைத்துறை முதலிய கேஷத்திரங்கட்குச் சென்று ஆண்டவனை வணங்கி வருவாரானார். பின்னர்ச் சுவாமிகள் திருநல்லூரை விடுத்துத் திருப்பழனஞ் சேர்ந்தார். அங்கும் சுவாமிகள் தங்கிப் பல திருப்பதிகளைத் தரிசிப்பாரானார்.

ஒரு நாள் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திங்களுருக்குச் சென்றார். அங்கே அப்பூதியடிகள் என்பவர் ஒருவர் உளர். அவர் திருநாவுக்கரசரிடம் பேரன்பு வாய்ந்தவர். அவ்வன்புக்கு அறிகுறியாக அவர் தம் புதல்வர்களுக்கும், அன்ன சாலை, கிணறு, குளம், தண்ணீர்ப்பந்தர் முதலியவற்றிற்கும் ‘திருநாவுக்கரசு’ என்னும் திருப்பெயரையே சூட்டி அறம் வளர்த்து வந்தார். அவர்தம் அன்புச் செயலைத் திருநாவுக்கரசர் கண்டுங் கேட்டும் அவரது திருமாளிகை நோக்கினார். அப்பூதியடிகள் மனைவி மக்களுடன் தம் குருநாதனை எதிர் கொண்டு பணிந்தார்; “திருவமுது செய்தருளல் வேண்டும்” என்றுங் கேட்டுக் கொண்டார். திருநாவுக்கரசரும் உடன்பட்டார். திருவமுது விதம் விதமாக ஆக்கப்பட்டது. அப்பூதி நாயனார், ‘திருநாவுக்கரசு’ என்னும் பெயருடைய தம் புதல்வரை அழைத்து வாழைக் குருத்து அறுத்து வருமாறு கூறினார். புதல்வர் விரைந்தோடித் தோட்டம் புகுந்து குருத்தை அரிந்தார். அப்போது ஒரு நாகப் பாம்பு அவரைத் தீண்டிற்று. அவர் அதைப் பொருட்படுத்தாது மனோவேகமாகப் பறந்து வந்து குருத்தை அன்னையாரிடங் கொடுத்தார். நஞ்சு தலைக்கேற மயங்கிவிழுந்து அவர் உயிர் துறந்தார்.

“பெரியவர் திருவமுது செய்தற்கு இடையூறு நேர்ந்ததே” என்று அப்பூதியாரும் அவர்தம் மனைவியாரும் வருந்திச் சுவத்தை மறைத்தனர். அவ்விருவரும் திருநாவுக்கரசரிடம் போந்து அமுது செய்ய வேண்டினார். அவ்வேளையில் திருநாவுக்கரசருக்கு ஒருவிதத் தடுமாற்ற முற்றது. இறைவன் அருளால் அவர் நிகழ்ந்ததை உணர்ந்து கொண்டார். திருநாவுக்கரசர் சுவத்தைச் சிவாலயத்தின் முன்னர்க்

கொணர்வித்து “ஒன்று கொலாமவர்” என்னுந் திருப்பதிகத்தை ஓதியருளினார். அப்பூதியடிகளின் அருமைப் புதல்வர் உயிர் பெற்றெழுந்தார். அதற்கு மேல் அப்பூதியடிகள் வேண்டுகோட் கிணங்கித் திருநாவுக்கரசர் திருவமுது செய்து சில நாள் அப்பூதியடிகளுடன் தங்கியிருந்தார். பின்னே அவர், திருப்பழனஞ் சென்று “சொன்மாலை” என்னுந் திருப்பதிகத்தை எடுத்து “அப்பூதிக்குஞ்சிப் பூவாய்நின்ற சேவடியாய்” என்று அப்பூதியடிகளைச் சிறப்பித்தார். அப்பர் சுவாமிகள் திருச்சோற்றுத்துறை முதலிய திருப்பதிகட்குச் சென்று ஆண்டவனை வணங்கித் திருப்பழனத்தில் வதிந்து வந்தார்.

அப்பர் சுவாமிகள் திருப்பழனம் விடுத்துத் திருநல்லூரை அடைந்து திருப்பணி செய்து கொண்டிருந்தார். அவ்வேளையில் அவருக்குத் திருவாரூர் நினைவு தோன்றிற்று. தோன்றவே, அவர் திருநல்லூரினின்று நீங்கித் திருப்பழையாறை, திருவலஞ்சுழி, கும்பகோணம், திருநாலூர், திருச்சேறை, திருக்குடவாயில், திரு நறையூர், திருவாஞ்சியம், பெருவேளூர், திருவிளமர் முதலிய திருப்பதிகளைத் தரிசித்துத் திருவாரூரை அடைந்தார். அடியார்கள் அவரை எதிர்கொண்டார்கள். அப்பர் சுவாமிகள், “தொண்டர்க்குத் தொண்டராம் புண்ணியமே” என்று பாடிக்கொண்டு, திருவீதியுள் புகுந்து, தேவாசிரிய மண்டபம் சேர்ந்து, திருக்கோயிலுள் நுழைந்து போற்றித்திருத் தாண்டகம் அருளிச் செய்தார்; “காண்டலே கருத்தாய்” என்னுந் திருப்பதிகம் ஓதி உருகினார்; “கொய்யுலா மலர்ச் சோலைக் குயில் கூவ மயிலாலும் ஆரூரைக் கையினால் தொழாதே முன் கனியிருப்பக் காய் கவர்ந்த கள்வனேனே” என்று கசிந்தார். “பாடிளம்” என்னும் பதிகத்தை அருளினார்; ஒரு திருப் பதிகத்தில் நமிநந்தியடிகளைச் சிறப்பித்தார்; அங்குள்ள அர நெறி என்னுந் திருக்கோயிலையுங் கண்டு தொழுதார். திருநாவுக்கரசர் திருவாரூரில் அமர்ந்து கொண்டே திருவலிவலம், கீழ் வேளூர், கன்றாப்பூர் முதலிய திருப்பதிகளுக்குச் சென்றுவருவார். அவ் வேளையில் திருவாரூரில் திருவாதிரைத் திருவிழா நடைபெற்றது. அத்திருவிழாவை அப்பர் சுவாமிகள் கண்டு மகிழ்ந்தார். பின்னே அவர், திருப்புகலூரை நினைந்து, திருவாரூரை ஒருவாறு நீத்து, வழியில் பல திருப்பதிகளைக் கண்டு வணங்கித் திருப்புகலூரை நோக்கினார்.

அச்சமயத்தில் திருப்புகலூரில் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் முருக நாயனார் திருமடத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார். அவர் திருநாவுக் கரசு சுவாமிகள் வருகையைக் கேள்வியுற்று அவரை எதிர் கொண்டார். ஒருவரை, ஒருவர் வணங்கினார், திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசரை நோக்கி, “அப்பரே! நீர் வரும் நாளில் திருவாரூரில் நிகழ்ந்த பெருமையை வகுத்துரையும்” என்று கேட்டார். அப் பெருமையைத் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், “முத்து விதானம்” என்னுந்

திருப் பதிகத்தால் விளக்கினார். உடனே திருஞானசம்பந்தர், “திருவாரூர் போய் வருகிறேன்” என்று திருவாரூரை நோக்கினார். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருப்புகலூரை அடைந்து, ஆண்டவனைத் தொழுது, பதிகங்கள் பாடித் திருத்தொண்டு செய்து கொண்டிருந்தார்.

அப்பர் சுவாமிகள் திருப்புகலூரை விடுத்துத் திருச்செங்காட்டங்குடி, திருநள்ளாறு, சாத்தமங்கை, அயவந்தி, திருமருகல் முதலிய தலங்களுக்குச் சென்று மீண்டுந் திருப்புகலூரை அடைந்தார். திருஞான சம்பந்தர் திருவாரூர்ப் பெருமானை வணங்கித் திருப்புகலூர் சேர்ந்தார். திருநாவுக்கரசர், திருஞான சம்பந்தரை எதிர்கொண்டு அளவளாவி இருந்தார். அப்பொழுது சிறுத்தொண்ட நாயனாரும் திருநீலநக்க நாயனாரும் அங்கே எழுந்தருளினார்கள். எல்லாரும் முருக நாயனார் திருமடத்தில் வீற்றிருந்து இன்பத்தில் தோய்ந்திருந்தனர்.

இரண்டு பெரியார்களும் பிற திருப்பதிகளை வணங்கத் திருவளங் கொண்டமையால், திருநீலநக்க நாயனார், சிறுத்தொண்ட நாயனார், முருகநாயனார் முதலியவர்கள் விடைகொண்டேகினார்கள். இருவரும் திருப்புகலூரை நீத்துத் திருவம்பரைத் தொழுது, திருக்கடவுரை அடைந்து, அங்கே குங்குலியக் கலய நாயனார் விருந்தினராயிருந்து, திருவாக்கூர்த் தாந்தோன்றி மாடக்கோயிலைக் கண்டு பணிந்து, திருவீழிமிழலை சேர்ந்தனர். அங்குள்ள அடியார்கள் எதிர்கொள்ள இருவரும் திருக்கோயில் அணைந்தனர். அப்பர் சுவாமிகள் “திருவீழிமிழலையை அணைச் சேராதார் தீநெறிக் கே சேர்கின்றாரே” என்று திருத்தாண்டகம் பாடினார். இருவரும் அங்கே தங்கினர்.

அந்நாளில் மழைவளஞ் சுருங்கினமையால், காவிரி வறண்டது. அதனால் பஞ்சம் உண்டாயிற்று; உயிர்கள் வருந்தின. சிவபெருமான் இரண்டு சுவாமிகளின் கனவில் தோன்றிக் “காலநிலை உங்களை ஒன்றுஞ் செய்யாது, ஆனால், அஃது உங்கள் தொண்டர் களைத் தாக்கும். ஆதலால் அவர்கள் பொருட்டுப் படிக்காசு வழங்குவோம்” என்றருளினார். அருளியவாறே கிழக்கு மேற்குப் பீடங்களில் படிக்காசுகள் வைக்கப்பட்டன. அவைகளைக் கொண்டு அடியார்கள், அமுதாக்கிப், பறைசாற்றி, உயிர்களை யெல்லாம் உண்பித்தார்கள். திருஞானசம்பந்தர் சிவகுமாரராதலான், வட்டக்காசு பெற்று வந்தார். திருநாவுக்கரசர் கைத்தொண்டு செய்தலான் வட்டமில்லாக்காசு பெற்று வந்தார். பின்னே மழை பெய்தமையால் பஞ்சம் நீங்கிற்று.

இரண்டு அன்பர்களும் திருவீழிமிழலையை விடுத்துத் திருவாஞ்சியம் முதலிய திருப்பதிகட்குச் சென்று திருமறைக்காட்டுக் கேகினார்கள் அங்கே அடியார்களுடன் திருக்கோயிலுக்குப்

போனார்கள். திருமறைக்காட்டின் திருக்கதவு வேதங்களால் பூசிக்கப் பெற்று அடைக்கப்பட்டது. அதைத் திறக்கவல்ல அன்பர் அணையாமையால், அதன் பக்கத்தில் ஒரு வாயில் செய்து. அதன் வழியே அடியவர்கள் சென்று, ஆண்டவனைத் தொழுவது வழக்கமாயிருந்தது. அதை இருவரும் நேரே கண்டனர்; கேட்டனர். ஞான சம்பந்த வள்ளல் நாவரசுப் பெருமானைப் பார்த்து, “நாம் இருவேழம் நேரே சென்று பெருமானைத் தொழுதல் வேண்டும். ஆகவே இக்கதவு திறக்க நீர் பாடும்” என்றார். அப்பரம்பெருமான் “பண்ணினேர்” என்றெடுத்துக் “கண்ணினால் உமைக்காணக்கதவினைத் திண்ணமாகத் திறந்தருள் செய்ய்மினே” என்று பாடினார். சிவபிரான் திருக்காப்பு நீக்கத் தாழ்க்கவே, “இரக்கமொன்றிலீர்” என்று திருக்கடைக்காப்பில் அருளி இறைஞ்சினார். உடனே காப்பு நீங்கியது; கதவு திறந்து கொண்டது. இரு முனிவர்களும் அடியவர்களுடன் தொழுது விழுந்தார்கள். அடியவர்கள் ஆரவாரித்தார்கள். இருவரும் உள் நுழைந்து தமிழ் மாலைகள் சாத்தி வெளியே வந்தனர். தாண்டக வேந்தர் முத்தமிழ் விரகரைப் பார்த்து, “இத்திருக்கதவு திறக்கவும் அடைக்கவும் வழக்கத்தில் வரும் பொருட்டு நீர் அடைக்கப்பாடும்” என்றார்; முத்தமிழ் விரகர் திருப்பதிகம் பாடத் தொடங்கியதும் திருவருளால் அடைந்துகொண்டது. பிள்ளையார் திருப்பதிகத்தைப் பாடி முடித்தார். அன்று முதல் அத்திருக்கதவு திறக்கப்பட்டும் அடைக்கப்பட்டும் வருகிறது. ஞானசம்பந்தரும் நாவரசரும் மற்ற அடியவர்களும் திருவருளை வியந்து திருமடத்தைச் சேர்ந்தார்கள்.

திருநாவுக்கரசருக்கு ஒருவித ஏக்கம் உண்டாயிற்று. “என்ன! என் பாட்டிற்குக் கதவு அரிதில் திறக்கப்பட்டது; அவர் பாட்டிற்கு அஃது எளிதில் மூடிக்கொண்டது!” என்று அவர் கவன்று மடத்தின் ஒரு பக்கத்தில் ஆண்டவனை நினைந்து உறங்கினார். அப்பொழுது சிவபெருமான் தோன்றி “வாய்மூரிலிருப்போம்; தொடர வா” என்றருளினார். அப்பரம்பெருமான் விழித்துத் “திருவாய்மூர் செல்வனார் அங்கே வாவென்று போனார் அதென்கொலோ” என்று பாடிக்கொண்டு எழுந்தார். சிவபெருமான் அப்பருக்கு வழங்கிய திருக்கோலத்தோடு முன் செல்கிறார்; அப்பர் அவரைத் தொடர்ந்து செல்கிறார். அப்பர் ஆண்டவனை அணைய முயன்று முயன்று பார்க்கிறார்; அவர் அணையப் பெற்றாரில்லை. ஆண்டவன் அப்பர் சுவாமிகளுக்கு அணித்தே காட்சி கொடுப்பார் போலத் திருக்கோயில் ஒன்றை எதிரே காட்டி, அதனுள்ளே புகுந்தார்.

அப்பர் சுவாமிகள் விரைந்து தொடர்ந்தார். திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் திருவாய்மூர் நோக்கியதைக் கேள்வியுற்று, அவரும் அங்கே போந்தார். அப்பர் சுவாமிகளுக்கு ஆண்டவன் திருவுருவம் புலனாகவில்லை. அவர் அயர்ந்து, “திருக்குறிப்பை

அறியாது கதவைத் திறப்பித்த அடியேனுக்குத் திருவுருவை மறைக்கலாம்; மறைக்கப் பாடிக் கதவை அடைப்பித்த அன்பர் இங்கே போந்துள்ளார். அவருக்கும் மறைக்கலாமோ” என்று விண்ணப்பித்தார். சிவபெருமான் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளுக்குக் காட்சி வழங்கினார். அவர் தொழுது திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளுக்கு அக்காட்சியைக் காட்டினார். திருநாவுக்கரசர் சிவபெருமானைக் கண்டு “பாட அடியார்” என்னுந் திருத்தாண்டகத்தைப் பாடினார். சிவபெருமான் அந்தமிழ்மாலை பணிந்து எழுந்தருளினார். இருவரும் திருவாய்மூர் போந்து, இறைவனை வணங்கி, அங்கே தங்கியிருந்தனர். இருவரும் அங்கிருந்து மீண்டுந் திருமறைக் காட்டுக் கெழுந்தருளினர்.

திருஞானசம்பந்தப் பெருமானைக் கண்டு வருமாறு, பாண்டிமா தேவியராகிய மங்கையர்க்கரசியார் முன்னிலையில் அமைச்சராகிய குலச்சிறை நாயனார் ஒற்றர்களை அனுப்பினார். அவர்கள் திருமறைக்காடு போந்து, திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளைக் கண்டார்கள்; கண்டு பாண்டி நாட்டில் சைவ நன்னெறியை மாய்க்கச் சமணர்கள் புரிந்து வருங் கொடுமைகளைத் தெரிவித்தார்கள். உடனே ஞான சம்பந்தர் அக்கொடுமைகளை வீழ்த்திச் சைவம் வளர்க்கத் தெய்வ நீற்றை நினைந்து புறப்பட்டார். அப்பொழுது திருநாவுக்கரசர், “சமணர்கள் மிகப் பொல்லாதவர்கள். என்னைச் சொல்லொணாத் துன்பத்துக்குட்படுத்தினார்கள்; நீர் போதலாகாது” என்று தடுத்தார். ஞான சம்பந்தப் பெருமான், “திருநீற்று நெறி போற்றி வரும் மங்கையர்க்கரசியார், குலச்சிறை நாயனார் ஆய இருவரையுங் காண்டல் வேண்டும் என்னும் வேட்கை எனக்கு எழுந்து விட்டது. சமணர்கள் கொடுமைகளை ஒழித்துச் சைவ நெறி ஒம்பாது, இனி யான் ஒன்றுஞ் செய்யேன்; உமது ஆணை” என்றார். திருநாவுக்கரசர், “நீர் அங்கே போகுமாறு துணிந்து விட்டீர். நீர் போதல் கூடாதென்பது எனது கருத்து. யான் போய்க் கொடுமைகளைச் சிதைத்து வருகிறேன்” என்று முறையிட்டுப் பிள்ளையார் செலவைத் தடுக்க முயன்றார். அம்முயற்சி பயன் படாமை கண்டு திருநாவுக்கரசர் நின்றார். திருஞான சம்பந்தர் திருநாவுக்கரசரிடம் விடை பெற்றுத் திருமறைக் காட்டுப் பெருமானைத் தொழுது பாண்டி நாடு நோக்கினார்.

திருநாவுக்கரசர் திருவீழிமிழலையைக் கண்டு தொழுதற்குத் திருமறைக்காட்டினின்றும் புறப்பட்டுத் திருநாகைக்காரோணம் முதலிய தலங்களை வணங்கித் திருவீழிமிழலை யடைந்தார். அவர், அங்கிருந்து திருவாவடுதுறை போந்து, ஆளுடைய பிள்ளையார்க்கு ஐயன் ஆயிரம் பொன் கொடுத்ததைக் “சுழுமல வூரர்க் கம்பொன் ஆயிரங் கொடுப்பர் போலும் ஆவடு துறையரனாரே” என்று சிறப்பித்துத் திருப்பழையாறைக்குச் சென்றார்.

திருப்பழையாறிலே வடதளி என்றொரு சிவாலய முண்டு. ஆங்குள்ள சிவலிங்கப்பெருமான் சமணர்களால் மூடப்பட்டிருந்தார். அப்பெருமான் ஆண்டவனைத் தொழுதபோது, “அது சமணர்கள் விமானம்” என்று கேட்டு மனம் நொந்து, ஓரிடத்தில் ஒதுங்கிச் சிவபெருமான் திருவடியைச் சிந்தித்து, “ஐயனே! சமணர்கள் வஞ்சம் ஒழிதல்வேண்டும். அவர்கள் திறம் அழிதல் வேண்டும். திருவருவைக் கண்டு தொழாது யான் போகேன்” என்று உறுதி கொண்டு அமுது செய்யாமலிருந்தார். அடியவருக்கெளிய அம்பலவாணர், மன்னன் கனவில் தோன்றி, நிலைமையை உணர்த்திச் சமணர்களைத் தொலைக்கு மாறு கூறித் தாம் எழுந்தருளியுள்ள இடத்தின் அடையாளத்தையுங் குறிப்பிட்டார். மன்னன் எழுந்து அமைச்சர்களையும் உடன் அழைத்துச் சென்று, திருநாவுக்கரசர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கிச் சமணர்கள் தூர் அறுத்தான். யானையினால் ஆயிரம் சமணர்கள் மிதியுண்டார்கள். மன்னன் சிவலிங்கப் பெருமான் மறைப்பை நீக்கி, விமானம் அமைத்துத் திருப்பணிகள் செய்தான். திருநாவுக்கரசர் கண்ணாரவும் மன மாரவும் சிவலிங்கப் பெருமானைக் கண்டு தொழுது, உருகி, ஆங்கே நிகழ்ந்த செயல்களைப் பொறித்துத் “தலையெலாம்” என்னுந் திருப்பதிகம் பாடினார்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருப்பழையாறையில் சிலநாள் தங்கித் திருத்தொண்டு செய்து வந்தார்; பின்பு அத்திருப்பதியை விடுத்துத் திருவாணைக்கா, திருவெறும்பியூர், திருச்சிராப்பள்ளி, திருக்கற்குடி முதலிய திருப்பதிகளைத் தொழுது, தமிழ் பாடினார்; திருப்பராய்த்துறை தொழுவிரும்பிச் சென்று, அத்திருப்பதியையும் கண்டு தொழுதார்; அங்கிருந்து, திருப்பைஞ்ஞீலியை நோக்கினார்.

வழியில் நீர் வேட்கையும் பசியும் அவரைப் பற்றின. அப்பர் சுவாமிகள் சித்தம் அலையாது சிவசிந்தனையுடன் நடந்தார். அருட்கடலாகிய சிவபெருமான் ஒரு திருநீற்று அந்தணராய் வழியில் ஓரிடத்தில் சோலையையுங் குளத்தையும் சமைத்துக் காட்டி, வழி நடப்பார் போலப் பொதிசோறு வைத்துக் கொண்டிருந்தார். திருநாவுக்கரசர் அவ்விடஞ் சேர்ந்த போது, அந்தணர் அவரைப் பார்த்து, “இளைப்பாயிருக்கிறீர். என்னிடம் பொதிசோறு இருக்கிறது. அதை யுண்டு இக்குளத்தில் நீர் அருந்தி இளைப்பாறும்” என்றார். அப்பர் சுவாமிகள் அதற்கு உடன்பட்டுச் சோறுண்டு நீர் அருந்தி இளைப்பாறினார். அதற்குமேல் அந்தணர் அப்பரைப் பார்த்து, “நீர் எவ்விடம் போகிறீர்?” என்று கேட்டார். அப்பர் “பைஞ்ஞீலிக்குப் போகிறேன்” என்றார். அந்தணர் “யானும் அவ்விடமே போகிறேன்” என்றார். இருவரும் பைஞ்ஞீலி நோக்கி நடந்து அத்திருப்பதியை அணுகினார். உடன்போந்த அந்தணர் மறைந்தருளினார். திருநாவுக்கரசர் ஆண்டவன் அருட் பெருந்தன்மையை

வியந்து பதிகம் பாடினார். பின்னே அவர் திருக்கோயிலுட் புகுந்து தமிழ்மாலை சாத்தித் தொண்டு செய்து கொண்டிருந்தார்.

அப்பர் சுவாமிகள் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருவண்ணாமலை, திருவோத்தூர், திருவேகம்பம், திருக்கச்சி மயானம், திருமேற்றளி, திருமாற்பேறு, திருக்கழுக்குன்றம், திருவான்மியூர், திருமயிலாப்பூர், திருவொற்றியூர், திருப்பாகூர், திருவாலங்காடு, திருக்காரிகரை முதலிய திருப்பதிகளைச் சேர்ந்து, அங்காங்கே திருப்பதிகம் பாடித் திருக்காளத்தியடைந்து, ஆண்டவனை வணங்கித் தமிழ் மாலை சூடிக் கண்ணப்பரையுந் தொழுதிருந்தார்.

தென்கயிலையாகிய திருக்காளத்தி, அப்பருக்கு வடகயிலையை நினைவூட்டிற்று. வடகயிலையைக் காண அப்பர் உறுதி கொண்டார்; கொண்டு அவர் வடதிசை நோக்கினார்; ஸ்ரீசைலத்தை அணைந்தார்; பதிகம் பாடினார்; தெலுங்கு, கன்னடம், மானவம் முதலிய தேசங்களைக் கடந்தார்; காசியை யடைந்தார்; ஆண்டவனை வணங்கினார்; தம்முடன் வந்தவர்களை அவ் விடத்தில் நிறுத்திவிட்டார்; சாலமூல பலங்களை உண்பதையும் நீக்கினார்; அனல் உமிழும் கற்சுரங்களிலே நடக்கலானார்; பாதங்கள் தேய்ந்தன; கைகளால் தாவிச் சென்றார்; கைகள் தேய்ந்தன; மார்பினால் ஊர்ந்தார்; மார்பும் நைந்து தேய்ந்தது; எலும்புகளும் முறிந்தன; புரண்டு புரண்டு பார்த்தார்; உடலம் தேயலாயிற்று; மெல்ல மெல்ல நகர முயன்றார். அதற்கு மேல் அப்பர் செயலற்றவரானார்.

அப்பர் சுவாமிகள் வாயிலாக இன்னுந் தமிழ்மறை வெளி வருதல் வேண்டும் என்று சிவபெருமான் திருவுளங்கொண்டார். அதனால் சிவபெருமான் அப்பருக்கு வடகயிலையில் காட்சியருளத் திருவுளம் பற்றினாரில்லை. சிவபெருமான் ஒரு முனிவராய் ஒரு பொய்கையை உண்டாக்கி, அப்பர் எதிரிலே தோன்றி, “உறுப்புக்க ளெல்லாந் தேய்ந்து சிந்த, இவ்வருங் கானகத்தில் நீவிர் வந்ததன் நோக்கம் என்னை?” என்று கேட்டார். அம்முனிவர் திருக்கோலத்தைக் கண்டதும் அப்பர் சுவாமிகளுக்குப் பேசும் ஆற்றல் சிறிது பிறந்தது. அப்பர் சுவாமிகள் முனிவரிடந்தம் கருத்தைத் தெரிவித்தார். முனிவர், “கயிலைக் காட்சியா? அது தேவர்கட்குங் கிட்டுதல் அரிது! அது மனிதருக்கு எங்ஙனம் கிட்டும்? நீர் திரும்புவதே நலம்” என்றார். அதற்கு அப்பர், “இவ்வுடல் மாளுந்தகையது; கயிலைக் காட்சி கண்டல்லால் யான் திரும்பேன்” என்றார். உடனே சிவபிரான் திருவுருக்கரந்து, “நாவுக்கரசனே! எழுந்திரு” என்ற ருளினார். திருநாவுக்கரசர் தீங்கெலாம் நீங்கி ஒளிதிகழ் மேனியுடன் எழுந்தார். எழுந்து, அண்ணலே! எனை ஆண்டு கொண்டருளிய அமுதே! கயிலைக் காட்சி வழங்கி அருள்க” என்று வேண்டினார். அடியார்கள் வேண்டுவதை வேண்டியாங்

கருளும் சிவபெருமான், “நாவுக்கரசனே! “இப்பொய்கையில் மூழ்கு. நமது கலியைக் கோலத்தைத் திருவையாற்றில் காண்பாய்” என்றருளினார். திரு நாவுக்கரசர் அஞ்செழுத்தோதிப் பொய்கையில் மூழ்கினார். அவர் திருவையாற்றிலே ஒரு தடாகத்திலே தோன்றிக் கரை சேர்ந்தார். அத்திருப்பதியிலுள்ள சராசரங்களெல்லாம் சத்தி சிவமாகப் பொலிந்தன. அப்பொலிவு கண்டு, உளங் குளிர்ந்து, அப்பர் திருக் கோயிலுக்குச் சென்றார். திருக்கோயில் கயிலையங்கிரியாக விளங்குகிறது. அப்பர் சுவாமிகள் ஆனந்தவாரிதியில் மூழ்கித் திருத்தாண்டகங்கள் பாடுகிறார். சிவபிரான் கயிலைக் காட்சியை மறைத்தருளினார். அப்பர் சுவாமிகள் வருந்திப் பின்னே “எல்லாம் ஆண்டவனருள் என்று தெளிந்து, தாங்கண்ட காட்சியை “மாதர் பிறைக் கண்ணியானை” என்னும் திருப்பதிகமாக அருளினார். அத்திருப்பதியிலேயே அப்பர் பெருமான் சில நாள் தங்கித் தமிழ்த் தொண்டுங் கைத்தொண்டுஞ் செய்து வந்தார்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் திருநெய்த் தானம், திருமழபாடி முதலிய தலங்களை யடைந்து, பதிகம் பாடித் திருப்பூந்துருத்தி சேர்ந்தார். அங்கே தங்கி அவர் ஒரு திருமடங் கட்டினார்; திருவங்கமாலை உள்ளிட்ட பல திருப்பதிகங்களைப் பாடினார். அவ்வேளையில் திருஞானசம்பந்தர் பாண்டி நாட்டை விடுத்துச் சோழ நாட்டையடைந்து அப்பர் சுவாமிகள் திருப்பூந் துருத்தியிலிருத்தலைக் கேள்வியுற்று, அத்திருப்பதி நோக்கி வந்தார். அவர் வருகையைக் கேள்வியுற்ற அப்பர், அவரை எதிர்கொள்ள எழுந்தார். அப்பர், தம்மை ஒருவரும் அறியாதபடி திருக்கூட்டத் திடை நுழைந்து, திருஞானசம்பந்தர் முத்துச் சிவிகையைத் தாங்கு பவருடன் தாமும் ஒருவரானார். திருஞானசம்பந்தர் திருப்பூந் துருத்திக்கு அருகே வந்தார்; “அப்பர் எங்குற்றார்” என்று கேட்டார். அப்பர், “திருவடி தாங்கும் பேறு பெற்று இங்குற்றேன்” என்றார். என்றதும், ஞான சம்பந்தர் பதைப்பெய்திச் சிவிகை விட்டிழிந்து அப்பரை வணங்கினார். அவருக்கு முன் இவர் அவரை வணங்கினார். அடியவர்கள் ஆரவாரித்தார்கள்.

இருவரும் திருப்பூந்துருத்தி அணைந்து சிவபெருமானை வணங்கினர். திருஞானசம்பந்தர் பாண்டி நாட்டில் நிகழ்ந்தவை களைக் கூறினார். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் பாண்டி நாடு நோக்கி விரும்பித் தொண்டை நாட்டுத் தலங்களைத் தரிசித்துத் தமிழ் பாடுமாறு திருஞானசம்பந்தருக்குச் சொல்லிப் புறப்பட்டார்.

திருநாவுக்கரசர் பாண்டிநாடு புகுந்து திருப்புத்தூரைத் தொழுது, மதுரை சேர்ந்தார்; அங்கே ஆலவாய்க் கடவுளை வணங்கி “முளைத்தானை” என்னுந் திருத்தாண்டகம் பாடினார். மங்கையர்க் கரசியாரும், கூன் நிமிரப்பெற்ற பாண்டியனும், குலச்சிறையாரும்

அப்பர் சுவாமிகளிடம் போந்து வணக்கஞ் செய்தனர். அவர்களுடன் அப்பர் சுவாமிகள் சில நாள் தங்கி, விடைபெற்றுத் திருப்பூவணம், திருவிராமேச்சுரம், திருநெல்வேலி, திருக்கானப்பேர் முதலிய திருப்பதிகளைக் கண்டு, பதிகங்கள் பாடிப் பாண்டி நாட்டை நீத்துச் சோழ நாட்டை அடைந்து, திருப்புகலூரைச் சேர்ந்தார்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், பூம்புகலூர்சனை நாடோறும் தொழுது உழவாரத் தொண்டு புரிந்து கொண்டிருந்தார். அங்கே அவர், நின்ற திருத்தாண்டகம், தனித் திருத்தாண்டகம், கேஷத்திரக் கோவைத் திருத்தாண்டகம், குறைந்த திருநேரிசை, தனித் திருநேரிசை, ஆருயிர்த் திருவிருத்தம், தசபுராணத்தடைவு, பாவநாசப் பதிகம், சரக்கறைத் திருவிருத்தம் முதலிய திருப்பதிகங்களைப் பாடி வழிபாடு செய்துவந்தார். வருநாளில் சிவபெருமான் அப்பர் சுவாமிகளுடைய நன்னிலைமையை உலகத்திற்குக் காட்டத் திருவுளம் பற்றினார்; பற்றிச் சுவாமிகள் புல் செதுக்கும்போது, உழவாரப்பட நுழைந்த இடங்களிலெல்லாம் பொன்னும், நவமணிகளும் பொலிந்து இலங்கும்படி திருவருள் செய்தார். அப்ப ரெம்பெருமான் அவைகளைப் பருக்கைக் கற்களோடு உழவாரத்தில் ஏந்தித் தடாகத்தில் எறிவார். அவர் புல்லோடும், கல்லோடும், பொன்னோடும், மணியோடும், சொல்லோடும் வேறுபாடில்லாத நிலைமையில் நின்றார். அதற்குமேல் ஆண்டவன் அருளால் தேவதாசிகள் மின்னுக் கொடிகள்போல ஆகாயத்தினின்றும் இறங்கி வந்து பாட்டாலுங் கூத்தாலும் பிறவற்றாலும் சுவாமிகள் நிலையைக் குலைக்க முயன்றார்கள். சுவாமிகள் சித்தநிலை ஒரு சிறிதுந் திரியவில்லை. சுவாமிகள் திருத்தொண்டில் உறுதிகொண்டு, ‘பொய்ம்மாயப் பெருங்கடலுள்’ என்னுந் திருத்தாண்டகத்தை அருளிச்செய்தார். தேவதாசிகளும் சுவாமிகளுக்குச் சிவமாகவே காணப்பட்டார்கள். அவர்கள் சுவாமிகளை வணங்கிப் போய் விட்டார்கள். ஏழலகமும் சுவாமிகளை வாழ்த்தின.

அன்பு வடிவாயிலங்கும் திருநாவுக்கரசர், “புகலூர்ப் பெருமானே! என்னை இனிச் சேவடிக்கீழ்ச் சேர்த்திடுக” என்று திருவிருத்தங்கள் பல பாடினார். ஒரு சித்திரையில், சதயம் கூடிய திருநாளில், “எண்ணுகேன்” என்னுந் திருத்தாண்டகத்தை எடுத்துப் “புண்ணியா உன்னடிக்கே போதுகின்றேன்” என்று ஒதித் திருநாவுக்கரசர் சிவானந்த ஞான வடிவைப் பெற்றுச் சிவபெருமான் சேவடியில் அமர்ந்தார்.

27. குலச்சிறை நாயனார்

கலி விருத்தம்

1700. பன்னுதொல்புகழ்ப் பாண்டிநல் நாட்டிடைச்
செந்நெல் ஆர்வயல் தீங்கரும் பின்அயல்
துன்னுபுகப் புறம்பணை சூழ்ந்தது
மன்னு வண்மை யினார்மண மேல்குடி.

பன்னு தொல்புகழ் - பலரால் சொல்லப்படும் பழமை வாய்ந்த
புகழினையுடைய; (பன்னல் - வெகுசன வசனம்). ஆர் - நிறைந்த
துன்னு ... பணை - நெருங்கிய பாக்கு மரங்களையுடைய மருத நிலம்.
மன்னு வண்மையினார் - நிலையான கொடையாளரையுடைய. 1

1701. அப்பதிக்கு முதல்வர்வன் தொண்டர்தாம்
ஓப்புஅ ரும் 'பெரு நம்பி' என்று ஓதிய
செப்பஅ ரும்சீர்க் குலச்சிறையார்; திண்மை
வைப்பினால் திருத்தொண்டில் வழாதவர்.

"பெருநம்பி குலச்சிறைதன் அடியார்க்கும் அடியேன்" - திருத்
தொண்டத் தொகை: 4. "ரகு மரபில் - பொன்னும் பெருநம்பி
குலச்சிறையும்" - தக்கயாகப் பரணி: 211. நம்பி - ஆடவரிற் சிறந்தவர்.
திண்மை வைப்பு - திடபக்தி; உறுதிப்பாடு. 2

1702. காரண்கண் ணுதற்கு அன்பர் என்னவே
வாரம் ஆகி மகிழ்ந்து, அவர் தாள்மிசை
ஆரும் அன்பொடு வீழ்ந்து, அஞ்சலி முகிழ்த்து
ஈர நன்மொழி எய்த இசைத்துளார்.

காரணம் - (வீடு பேற்றிற்குக்) காரணமாகிய. வாரமாகி - அன்பு
ராகி. அஞ்சலி முகிழ்த்து - கைகூப்பி, எய்த - பொருத்த. "வெற்றவே
அடியார் அடிமிசை வீழும் விருப்பினன் வெள்ளை நீறணியும் -
கொற்றவன் தனக்கு மந்திரியாய குலச்சிறை". - திருஞானசம்பந்தர்:
திருவாலவாய் ('மங்கையர்க்கரசி' என்னும் பதிகம்). 3

1703. குறியில் நான்கு குலத்தினர் ஆயினும்
நெறியின் அக்குலம் நீங்கினர் ஆயினும்
அறிவு சங்கரற்கு அன்பர் எனப்பெறில்
செறிவு உறப்பணிந்து ஏத்திய செய்கையார்.

செறிவுற - பொருந்த. “குலமிலராகக் குலமதுண்டாகத் தவம்
பணி குலச்சிறை” -தேவாரம். 4

1704. உலகர் கொள்ளும் நலத்தினர் ஆயினும்
அலகுஇல் தீமையர் ஆயினும் அம்புலி
இலகு செஞ்சடையார்க்கு அடியார் எனில்
தலம்உறப் பணிந்து ஏத்தும் தகைமையார்.

அம்புலி இலகும் - சந்திரன் விளங்கும். “நலமிலராக நலம
துண்டாக” 5

1705. பண்பு மிக்கார் பலராய் அணையினும்
உண்ப வேண்டி ஒருவர் அணையினும்
என்பெ ருக்கிய அன்பால் எதிர்கொண்டு
நண்பு கூர்ந்துஅமுது ஊட்டும் நலத்தினார்.

எண்பெருக்கிய - அளவிறந்த, “கணங்களாய் வரினும்
தமியராய் வரினும் அடியவர் தங்களைக் கண்டால் - குணங்கொடு
பணியுங்குலச்சிறை” 6

1706. பூதி கோவணம் சாதனத்தால் பொலிந்து
ஆதி தேவர்தம் அஞ்செழுத் தாம்அவை
ஓத நாவணக்கத்தால் உரைப்பவர்
பாதம் நாளும் பரவிய பண்பினார்.

“நாவணங்கியல்பாம் அஞ்செழுத்தோதி நல்லராய் நல்லியல்
பாகும் - கோவணம்பூதி சாதனங்கண்டால் தொழுதெழு குலச்சிறை” 7

1707. இன்ன நல்லுக்கத்தினால் ஈறு இலாத்
தென்ன வன்நெடு மாறற்குச் சீர்திகழ்
மன்னு மந்திரி கட்டுமேல் ஆகியார்
ஒன்னவார்ச் செற்று உறுதிக்கண் நின்றள்ளார்.

பாண்டியன் நின்றசீர் நெடுமாறனுக்கு ஒன்னலார்ச் செற்று -
பகைவர்களை அழித்து. 8

1708. ஆயசெய்கையர் ஆயவர்; ஆறுஅணி
நாயனார் திருப்பாதம் நவின்றுளார்;
பாய சீர்புனை பாண்டிமா தேவியார்
மேய தொண்டுக்கு மெய்த்தொண்டர் ஆயினார்.

ஆறணி நாயனார் - சிவபெருமான். நவின்றுளார் - பலகால்
போற்றுவோர். பாய - பரந்த. பாண்டிமாதேவியார் மங்கையர்க்
கரசியார். 9

1709. புன்நயத்து அரு கந்தர்பொய் நீக்கவும்
தென்னர் நாடு திருநீறு போற்றவும்
மன்னுகாழியர் வள்ளலார் பொன் அடி
சென்னி சேர்த்தி மகிழ்ந்த சிறப்பினார்.

புன்நயத்து - அற்பகக் கொள்கையுடைய. அருகந்தர் - சமணர்
களின், தென்னர்நாடு - பாண்டிநாடு. காழியர் வள்ளலார் - திருஞான
சம்பந்தர். 10

1710. வாதில் தோற்ற அமணரை வன்கழுத்
தீது நீங்கிட ஏற்றுவித் தார்திறம்
யாது போற்றினேன்? மேலினி ஏத்துகேள்
வேத நீதி மிழவைக் குறும்பர்தாள்.

11

குலச்சிறை நாயனார்

பாண்டி நாட்டிலே மணமேற்குடி என்றொரு பதியுண்டு. அப்
பதியில் தோன்றியவர் குலச்சிறையார் என்பவர்.

குலச்சிறையார், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளால் “பெருநம்பி”
என்று சிறப்பிக்கப்பட்டவர். அவர் சிவனடியார்களிடத்திற் பேரன்பு
வாய்ந்தவர்; சிவனடியார்களின் குலநலன் முதலியன கருதாது
அவர்கட்குத் தொண்டு செய்பவர். சிவனடியார்கள் பலராய்
ஆயினும் அவர்கட்கு அவர் அமுதூட்டுவார்.

குலச்சிறையார், நின்றசீர் நெடுமாறன் என்ற பாண்டியனுக்கு
முதல் அமைச்சராயிருந்தவர். அவர், அப்பாண்டியன் மனைவியா
ராகிய மங்கையர்க்கரசியாரின் திருத்தொண்டுக்குத் தொண்டராக
நின்றவர்; சமணம் ஒழியவும், சைவம் ஒங்கவும் திருஞானசம்பந்த
சுவாமிகளது பொன்னடியைப் போற்றியவர்; வாதிலே தோற்ற
சமணர்களைக் கழுவில் ஏற்றுவித்தவர்.

28. பெருமிழலைக்குறும்ப நாயனார்

அறுசீர் விருத்தம்

1711. சூதம் நெருங்கு குவைத்தெங்கு
பலவு பூகம் சூழ்புஉடைத்தாய்
வீதி தோறும் நீற்றின்ஒளி
விரிய, மேவி விளங்குபதி
நீதிவழுவா நெறியினராய்
நிலவும் குடியால் நெடுநிலத்து
மீது விளங்கும் தொன்மையது;
மிழலை நாட்டுப் பெருமிழலை.

சூதம் - மாமரங்கள், பலவு - பலா மரங்கள். பூகம் - கமுகு
மரங்கள். 1

1712. அன்ன தொன்மைத் திருப்பதிக்கண்
அதிபர் மிழலைக் குறும்பனார்
சென்னி மதியம் வைத்தவர்தம்
அடியார்க்கு ஆன செய்பணிகள்
இன்ன வண்ணம் என்று அவர்தாம்
உரையா முன்னம் எதிர்ஏற்று
முன்னம் உணர்ந்து செய்வாராய்
முதிரும் அறிவின் பயன்கொள்வார்.

எதிர் ஏற்று - எதிர் கொண்டு வரவேற்று. முன்னம் உணர்ந்து -
குறிப்பறிந்து. 2

1713. தொண்டர் பலரும் வந்துஈண்டி
உண்ணத் தொலையா அமுது ஊட்டிக்
கொண்டு செல்ல வருந்தியம்
முகந்து கொடுத்துக் குறைந்து அடைவார்
வண்டு மருவும் குழல் உமையாள்
கேள்வன் செய்ய தாள்என்னும்
புண்டரீகம் அகமவரில்
வைத்துப் போற்றும் பொற்பினார்.

ஈண்டி - திரண்டு. முகந்து - அள்ளி. குறைந்தடைவார் - (அடியார்களிடத்தில்) தாழ்மையாக நடந்து கொள்வார். சிவபெருமான் திருவடியென்னும் தாமரையைத் தமது நெஞ்சத் தாமரையில் (இதய கமலத்தில்). 3

1714. இத்தன்மையராய் நிகழும்நாள்
எல்லைஇல்லாத் திருத்தொண்டின்
மெய்த் தன்மையினை உலகுஅறிய
விதியால் வணங்கி மெய் அடியார்
சித்தம் நிலவும் திருத்தொண்டத்
தொகை பாடிய நம்பியைப் பணிந்து
நித்தன் அருள் பெற்றவர்
பாதம் நினைக்கும் நியமத் தலைநின்றார்.

விதிப்படி வணங்கி, மெய்யடியாரது. நம்பியை - சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளை. 4

1715. மைஆர் தடங்கண் பரவையார்
மணவாளன்தன் மலர்க் கழல்கள்
கையால் தொழுது, வாய்வாழ்த்தி,
மனத்தால் நினைக்கும் கடப்பாட்டில்
செய்யாள் கோனும் நான்முகனும்
அறியாச் செம்பொன் தாள் இணைக்கீழ்
உய்வான் சேர உற்றநெறி
இதுவே என்று அன்பினில் உய்த்தார்.

செய்யாள்கோனும் - இலக்குமி நாயகனும். உய்த்தார் - சிந்தை செலுத்தினார். 5

1716. நாளும் நம்பி ஆரூரர்
நாமம் நவின்ற நலத்தாலே
ஆளும் படியால் அணிமாதி
சித்தி ஆன அணைந்த தன்பின்
மூளும் காதல் உடன் பெருக
முதல்வர் நாமத்து அஞ்செழுத்தும்
கேளும் பொருளும் உணர்வும்ஆம்
பரிசு வாய்ப்பக் கெழுமினார்.

அணிமா முதலிய சித்துகள் எட்டும் கூடிய பின்னர். (அணிமா, மகிமா, இலகிமா, கரிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம்; விளக்கம். திருமந்திரம் திருவிளையாடற் புராணம் முதலிய நூல்களிற் காண்க. அச்சித்துக்களால் எல்லாஞ் செய்யக்கூடு மாதலான் “ஆளும்படியால்” என்றார். கேளும் - உறவும். கெழுமினார் - செபித்தார். 6

1717. இன்னவாரே இவர் ஓழுக
ஏறுகொடிமேல் உயர்த்தவர்தம்
பொன்னங் கழல்கள் மண்ணின்மேல்
பொருந்த வந்து வழக்கு உரைத்து
மன்னும் ஓலை அவைமுன்பு
காட்டி ஆண்ட வன்தொண்டர்
சென்னி மதிதோய் மாடம்மலி
கொடுங்கோளுரைச் சேர்வுற்றார். 7

1718. அஞ்சைக் களத்து நஞ்சுண்ட
அமுதைப் பரவி அணைவு றுவார்
செஞ்சொல் தமிழ்மலைகள்
மொழியத் தேவர் பெருமான் அருளாலே
மஞ்சில் திகழும் வட கயிலைப்
பொருப்பில் எய்த வரும் வாழ்வு
நெஞ்சில் தெளிய இங்குஉணர்ந்தார்
நீடு மிழவைக் குறும்பனார்.

திருவஞ்சைக் களத்தில் நஞ்சுண்ட சிவபெருமானை நஞ்சுண்டுஞ் சாகாமையால் “நஞ்சுண்ட அமுதை” என்றார். பொருப்பு - மலை. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்கு எய்தவரும் பெருவாழ்வை யோகத்தால் உணர்ந்தாரென்க. 8

1719. ‘மண்ணில் திகழும் திருநாவ
லூரில் வந்த வன்தொண்டர்
நண்ணற்கு அரிய திருக்கயிலை
நாளை எய்த நான் பிரிந்து
கண்ணிற்கு அரிய மணிகழிய
வாழ்வோர் போல வாழேன்’ என்று
எண்ணிச் சிவன்தான் இன்றே
சென்றடைவன் யோகத்தால் என்பார் 9

1720. நாலு கரணங்களும் ஒன்றாய்
நல்ல அறிவு மேற்கொண்டு
காலும் பிரம நாடிவழிக்
கருத்துச் செலுத்தக் கபாலநடு
ஏலவே முன் பயின்ற நெறி
எடுத்த மறை மூலம் திறப்ப
மூலமுதல்வர் திருப்பாதம்
அணைவார் கயிலை முன் அணைந்தார்.

கரணம் நான்கு; அவை: மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம். நான்கு கரணங்களும் ஒன்றுமிடத்தில் நல்லறிவு என்னும் மெய்யறிவு

விளங்குமென்க. காலும் - ஒளி விசும். பிரமநாடி - சுழுமுனை. ஏலவே - பொருந்தும்படி முன் பயின்ற அமலயோக நெறி. மறைமூலம் - பிரணவம். 10

1721. பயில்ஐச் செறிந்த யோகத்தால்
 பரவை கேள்வன் பாதம்உறக்
 கயிலைப் பொருப்பர் அடிஅடைந்த
 மிழலைக் குறும்பர் கழல் வணங்கி
 மயிலைப் புறம்கொள் மென்சாயல்
 மகளிர் கிளவி யாழிளொடும்
 குயிலைப் பொருவும் காரைக்கால்
 அம்மை பெருமை கூறுவாம்.

பரவை கேள்வன் - சுந்தரமூர்த்தி. மகளிராகிய. கிளவி - மொழி யானது. பொருவும் - ஒத்திருக்கும். 11

பெருமிழலைக்குறும்ப நாயனார்

மிழலை நாட்டிலுள்ள மிழலை என்னுந் திருப்பதியிலே தோன்றியவர் குறும்பர் என்பவர். அவர் மிழலையில் தோன்றிய காரணத்தால் பெரு பெருமிழலைக் குறும்ப நாயனார் எனப் பட்டார். அவர் சிவனடியார்களின் குறிப்பறிந்து தொண்டு செய்வதில் பேர் பெற்றவர். அடியார்களுக்கு அன்னமளிப்பதும், பொருள் உதவுவதும் அவர்தந் தொண்டாகும்.

பெருமிழலைக் குறும்பருக்குச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளிடம் அளவிறந்த அன்பு உண்டு. நாயனார், சுவாமிகளைத் திரிகரணங் களாலும் வழிபட்டு வந்தார். அதனால் அவருக்கு அஷ்டசித்திகளுங் கூடலாயின. நாயனார் அஞ்செழுத்தை இடையறாது ஒதி ஒதி, யோகப் பயிற்சியில் முதிர்ச்சியடைந்தார்.

ஒருநாள், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருவஞ்சைக்களத்தைப் பணிந்து, தமிழ் பாடிய சமயத்தில், அவருக்கு வடகயிலை வாழ்வை அளிக்கச் சிவபிரான் திருவுளம் பற்றினார். அதனை யோகக் காட்சியால் பெருமிழலைக் குறும்பர் உணர்ந்தார்; உணர்ந்து, “சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் நாளை வடகயிலைக்கு ஏகப் போகிறார்; மணி இழந்த கண்ணால் விளையும் பயன் என்ன? அவரைப் பிரிந்து இங்கு யான் வாழேன்” என்று யோகத்தால், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமி களுக்கு முன்னர் வடகயிலையடைந்தார்.

29. காரைக்கால் அம்மையார்

1722. மானம்மிகு தருமத்தின் வழிநின்று வாய்மையினில்
ஊனம்இல்சீர்ப் பெருவணிகர் குடிதுவன்றி ஓங்குபதி -
கூனல்வளை திரைசுமந்து கொண்டுஏறி மண்டுகழிக்
கானல்மிசை உலவுவளம் பெருகு திருக் காரைக்கால்.

மானம் - பெருமை; அளவு. துவன்றி - நெருங்கி, கூனல்
உலவு - வளைந்த சங்குகளை அலைகள் சுமந்து எறிய அவை பெருகிய
கரையில் உலவும்! “பீடுகெழு பெருந்தெருவும் புத்தரொடு பீலி
அமண், “வேடமுடையவர் பொருள்போல் ஆகாய வெளி
மறைக்கும், மாடுகொடி அணிநெடுமானிகை நிரைகள் அலை
கழுகின், காடணைய கடற்படப்பை என விளங்கு கவின் காட்டும்”
இப்பாட்டுச் சில பிரதிகளில் இரண்டாவதாகக் காணப்படுகிறது. 1

1723. வங்கம்மலி கடல்காரைக் காலின்கண் வாழ்வணிகர்
தங்கள்குலத் தலைவனார் தனத்த நாத்தவத்தால்
அங்குஅவர்பால் ‘திருமடந்தை அவதரித்தாள்’ எனவந்து
பொங்கியபேர் அழகுமிகப் புனிதவதியார் பிறந்தார்.

வங்கம்மலி - சுப்பல்கள் நிறைந்த. திருமடந்தை இலக்குமி. 2

1724. வணிகர் பெருங் குலம்விளங்க வந்துபிறந் தருளியபின்
அணிகிளர்மெல் அடிதளர்வுற்று அசையும் நடைப் பருவத்தே
பணிஅணிவார் கழற்குஅடிமை பழகிவரும் பாங்கு பெறத்
தணிவுஇல்பெரு மனக்காதல் ததும்பவரும் மொழிபயின்றார்.

அணிகிளர் - அழகு விளங்கும். பணி அணிவார் - பாம்பணிந்த
சிவபிரானது. “பிறந்து மொழி பயின்ற பின்னெல்லாங் காதல் - சிறந்து
நின் சேவடியே சேர்ந்தேன்” - காரைக்காலம்மையார்; அற்புதத்
திருவந்தாதி. 3

1725. பல்பெருநல் கிளைஉவப்பப் பயில்பருவச் சிறப்புளல்வாம்
செல்வம்மிகு தந்தையார் திருப்பெருகும் செயல்புரிய,
மல்குபெரும் பாராட்டின் வளர்கின்றார்; விடையவர்பால்
அல்கியஅன் புடன்அழகின் கொழுந்துஎழுவது எனவளர்வார்.

கிளை உவப்ப - சுற்றம் மகிழ். பயில் - கூடிவரும். மல்கு - மிகுந்த-
விடையவர்பால் - சிவபிரானிடம். அல்கிய - இயல்பாகத் தங்கிய. 4

1726. வண்டல்பயில் வனவெல்லாம் வளர்மதியம் புனைந்தசடை
அண்டர்பிரான் திருவார்த்தை அணையவரு வனபயின்று,
தொண்டர்வரில் தொழுது, தாதியர்போற்றத் துணைமுனைகள்
கொண்டுநுகப்பு ஒதுங்குபதம் கொள்கையினில் குறுகினார்.

வண்டல் - மகளிர் விளையாட்டு. விளையாட்டில் பழகுவன
எல்லாம். துணை - இரண்டு. நுகப்பு குறுகினார் இடை
யொதுங்கும் பருவக்கொழுமையுடையவரானார். 5

1727. 'நல்ல' வென உறுப்புநூ வவர்உரைக்கும் நலநிரம்பி,
மல்குபெரு வனப்புமீக் கூர, வரு மாட்சியினால்
இல்குவாப் பருவத்தில் இவர்கள்மர பினுக்கு ஏற்கும்
தொல்குவத்து வணிகர்மகள் பேசுதற்குத் தொடங்குவார்.

உறுப்பு நூலவர் - சாமுத்திரிக இலக்கண நூல் வல்லார்.
கண்ணுக் கடங்கா அழகு என்பார். "மல்கு . . . மாட்சியினால்"
என்றார். இல் இகவா - வீட்டினின்றும் வெளியே வாராத. 6

1728. நீடியசீர் கடல்நாகை நிதிபதிஎன் றுஉலகின்கண்
பாடுபெறு புகழ்வணிகள் பயந்தகுல மைந்தனுக்குத்
தேடவரும் திருமரபில் சேயிழையை மகள்பேச,
மாடம்மலி காரைக்கால் வளநகரில் வரவிட்டார்.

பாடு - பெருமை

7

1729. வந்தழ தறிவோர்கள் மணங்குறித்த மனைபுகுந்து,
தந்தையாம் தனத்ததன் தனைநேர்ந்து, 'நீயந்த
பைந்தொடியை நிதிபதிமைந் தன்பரம தத்தனுக்கு
முந்தைமர பினுக்குஏற்கும் முறைமைமணம் புரிக' என்றார். 8

1730. மற்று, அவனும் முறைமையினால் மணம் இசைந்து செலவிடச்சென்று
உற்றவர்கள் உரைகேட்ட நிதிபதியும் உயர்சிறப்புப்
பெற்றனன்போல் உவந்து, தனிப்பெருமகட்டுத் திருமலியும்
சுற்றமுடன் களிகூர்ந்து, வதுவைவினைத் தொழில்பூண்டான்.

திருமலியும் - செல்வம் மிகுந்த. வதுவை வினைத் தொழில் -
திருமணவினைக்குரிய செயல்களை. 9

1731. மணம் இசைந்த நாள்ஓலை செலவிட்டு, மங்கலநாள்
அணையவது வைத்தொழில்கள் ஆனளலாம் அமைவித்தீதே,
இணர்அலங்கல் மைந்தனையும் மணஅணியின் எழில்விளக்கிப்
பணைமுரசம் எழுந்துஆர்ப்பக் காரைக்கால் பதிபுகுந்தார்.

இணர் . . . விளக்கி - பூங்கொத்துகளாகிய மாலையணிந்த மைந்
தனையும் கல்யாண ஆபரணங்களால் அழகு செய்து பணை - பருத்த
ஆர்ப்ப - ஒலிக்க. 10

1732. அளிமிடைதார்த் தனத்தன் அணிமாடத் துள்புகுந்து,
தெளிதருநூல் விதிவழியே செயல்முறைமை செய்துஅமைத்துத்
தளிர்அடிமென் நகைமயிலைத் தாதுஅவிழ்தார்க் காளைக்குக்
களிமகிழ்சுற் றம்போற்றக் கல்யாணம் செய்தார்கள்.

அளிமிடைதார் - வண்டுகள் நிறைந்த மாலையையுடைய
தளிர் போன்ற அடியும், மென்னகையும், மயிலனையை சாயலு
முடைய புனிதவதியாரை. தாது அவிழ் - மகரந்தஞ் சிந்தும். களிமகிழ்
- மிக மகிழும். 11

1733. மங்கலமா மணவினைகள் முடித்துஇயல்பின் வைகும் நாள்
தங்கள் குடிக்கு அரும்புதல்வி ஆதலினால் தனத்தன்
பொங்கு ஒலிநீர் நாகையினில் போகாமே கணவனுடன்
அங்கண் அமர்ந்து இனிதுஇருக்க அணிமாடம் மருங்குஅமைத்தான்.

பொங்கு ஒலி நீர் நாகையினில் - கடல் சூழ்ந்த நாகைக்கு; “கனை
யுமா கடல் சூழ் நாகை”. அப்பர், மருங்கு - தன் வீட்டுக்கருகே. 12

1734. மகள் கொடையின் மகிழ்சிறக்கும் வரம்புஇல்தனம் கொடுத்ததன்பின்
நிகர்ப்பு அரிய பெருஞ்சிறப்பில் நிதிபதிதன் குலமகனும்
தகைப்புஇல் பெருங் காதலினால் தங்கு மனைவளம் பெருக்கி,
மிகைப்பரியும் கொள்கையினில் மேம்படுதல் மேவினான்.

நிதிபதிதன் குலமகனும் - பரம தத்தனும் தகைப்பில் - தடை
யில்லாத. 13

1735. ஆங்குஅவன்தன் இல்வாழ்க்கை அருந்துணையாய் அமர்கின்ற
பூங்குழலார் அவர்தாமும் பொருவிடையார் திருவடக்கீழ்
ஓங்கியஅன் புறுகாதல் ஒழிவுஇன்றி மிகப்பெருகப்
பாங்கில் வரும்மனை அறத்தின் பண்புவழா மையில் பயில்வார்.

பொரு விடையார் - போர் எருதையுடைய சிவபிரான். பாங்கில்
- ஒழுங்கொடு. “அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை -
பண்பும் பயனும் அது”-திருக்குறள்: 45. 14

1736. நம்பர்அடி யார்அணைந்தால் நல்லதிரு அமுதுஅளித்தும்
செம்பொன்னும் நவமணியும் செழும்துகிலும் முதலான
தம்பரிவினால் அவர்க்குத் தகுதியின்வேண் டுவகொடுத்தும்
உம்பர்பிரான் திருவடக்கீழ் உணர்வுமிக ஓழுகும்நான். 15

1737. பாங்குடைய நெறியின்கண் பயில்பரம தத்தனுக்கு
மாங்கனிகள் ஓர்இரண்டு வந்துஅணைந்தார் சிலர்கொடுப்ப,
ஆங்குஅவைதான் முன்வாங்கி அவர்வேண்டும் குறைஅளித்தே,
‘ஈங்குஇவற்றை இல்லத்துக்கொடுக்க’ என இயம்பினான். 16

1738. கணவன்தான் வரவிடுத்த கனிஇரண்டும் கைக்கொண்டு
மணம்மலியும் மலர்க்கூந்தல் மாதரார் வைத்ததன் பின்
பணஅரவம் புனைந்தருளும் பரமனார் திருத்தொண்டர்
உணவின்கிழ வேட்கையினால் ஒருவர்மனை யுள்புகுந்தார்.

பணஅரவம் - படத்தையுடைய பாம்பை. 17

1739. வேதங்கள் மொழிந்தபிரான் மெய்த்தொண்டர் நிலைகண்டு,
'நாதன் தன் அடியாரைப் பசிதீர்ப்பேன்' எனநண்ணிப்
பாதங்கள் விளக்கநீர் முன்அளித்துப் பரிகலம்வைத்து,
ஏதம்தீர் நல்விருந்தா இன்அடிசில் ஊட்டுவார்.

பரிகலம் - உண்கலம். ஏதம் - குற்றம், விருந்தாகக் கருதி - இன்
அடிசில் - இனிய அமுது. 18

1740. கறிஅமுதுஅங் குஉதவாதே திருஅமுது கைகூட
வெறிமலர்மேல் திருஅனையார், 'விடையவன் தன் அடியாரே
பெறல்அரிய விருந்துஆனால் பேறுஇதன்மேல் இல்லை' எனும்
அறிவினராய், அவர்அமுது செய்வதனுக்கு ஆதரிப்பார்.

பதார்த்தம் சமைக்கப்படாமல் சோறு மட்டுஞ் சமைக்கப்
பட்டிருக்க மணங் கமழும் தாமரைப் பூவிலுள்ள இலக்குமியைப்
போன்ற புதினவதியார். ஆதரிப்பார் - விருப்பங் கொண்டாராய். 19

1741. இல்லாளன் 'வைக்க' எனத் தம்பக்கல் முன்இருந்த
நல்லநறு மாங்கனிகள் இரண்டினில்ஒன் றைக்கொண்டு
வல்விரைந்து வந்துஅணைந்து, படைத்து, மன மகிழ்ச்சியினால்
அல்லல்தீர்ப் பவர்அடியார் தமைஅமுது செய்வித்தார். 20

1742. மூப்புஉறும் அத்தளர்வாலும் முதிர்ந்துமுடு கியவேட்கைத்
தீப்பசியின் நிலையாலும் அயர்ந்துஅணைந்த திருத்தொண்டர்
வாய்ப்புஉறுமென் சுவைஅடிசில் மாங்கனியோடு இனிதுஅருந்திப்
பூப்பயில்மென் குழல்மடவார் செயல்உவந்து போயினார்.

அயர்ந்து - வருந்தி. வாய்ப்புறு - இனிமை பொருந்திய. பூப்
பயில் - மலர் நிறைந்த. 21

1743. மற்று, அவர்தாம் போயினபின் மனைப்பதியா ஆகியவணிகள்
உற்றபெரும் பகலின்கண் ஓங்கியபேர் இல்எய்திப்
பொற்புஉறமுன் நீராடிப் புகுந்து, அடிசில் புரிந்துஅயிலக்
கற்புடைய மடவாரும் கடப்பாட்டில் ஊட்டுவார்.

பொற்புறு - பொலிவு பெற. அடிசில் பரிந்து அயில் - அன்
னத்தை விரும்பியுண்ண. கடப்பாட்டில் - முறைமையால். 22

1744. இன்அடிசில் கறிகளுடன் எய்துமுறை இட்டதன்பின்
மன்னியசீர்க் கணவன்தான் மனையிடைமுன் வைப்பித்த
நல்மதுர மாங்களியில் இருந்ததனை நறுங்கூந்தல்
அன்னம்அனை யார்தாமும் கொடுவந்து கவத்துஅளித்தார். 23

1745. மனைவியார் தாம்படைத்த மதுரம்மிக வாய்த்தகனி -
தனைநுகர்ந்த இனியசுவை ஆராமைத் தார்வணிகள்
'இனையதுஒரு பழம்இன்னும் உளதுஅதனை இடுக' என,
அனையதுதாம் கொண்டுவர அணைவார்போல் அங்குஅகன்றார்.

கனி அதிக இனிமையாயிருத்தல் கண்டு பரமதத்தன் மற்று
மொருகனி கேட்பது தவறு. அக்கனி நாயகிக்கு உரியதென அவன்
எண்ணியிருத்தல் வேண்டும். இனிமையைத் தான் மட்டும் நுகர
அவன் விரும்பியது தன்னலம். தான் நுகரும் இனிமையை நாயகியும்
நுகர விரும்புவது நாயகன் கடமை. நாயகனும் நாயகியும் ஓராவிற்கு
இருகோடு பூத்தாற் போன்றவர். 24

1746. அம்மருங்கு நின்றுஅயர்வார்; அரும்கனிக்குஅங்கு என்செய்வார்?
மெய்ம்மறந்து நினைந்து இடத்து உதவும் விடையவர்தாள்
தம்மனம்கொண் டுஉணர்ந்தலுமே அவர்அருளால், தாழ்குமுலார்
கைம்மருங்கு வந்திருந்த - ததிமதுரக் கனிஒன்று.

மெய்ம்மறந்து நினைத்தலாவது தத்துவத் தொடக்கின்றி
நினைப்பதென்க. ஆபத்து நேர்ந்தவிடத்தில் உதவும் சிவபிரான்
திருவடியை. உணர்தல், ஈண்டு மெய்யுணர்தலை. 25

1747. மற்று, அதனைக் கொடுவந்து மகிழ்ந்துஇடலும், அயின்றுஅதனில்
உற்றசுவை அமுதினும்மேற் படஉள தாயிட 'இதுதான்
முந்தருமாங் கனிஅன்று; மூஉலகில் பெற்றகுஅரிதால்;
பெற்றதுவேறு எங்கு?' என்று பெய்வளையார் தமைக்கேட்டான்.

அயின்று - உண்டு. முன் தரு - முன் தந்த. இப்பொழுது உண்ட
கனி ஆண்டவன் அருள் வடிவானது. பரமதத்தன் தத்துவத்
தொடக்கில் கிடப்பவனாதலால், அவன் அதனை யுணராது தடு
மாறி, "மூவுலகில் பெற்றகரிதால்" என்றான். பெய்வளையார் தமை -
புனிதவதியாரை. 26

1748. அல்உரைகேட் டலும்மடவார் 'அருள்உடையார் அளித்தருளும்
செவ்வியபேர் அருள்விளம்பும் திறம்அன்றுஎன் றுஉரைசெய்யார்
கைவருகற் புடைநெறியால் கணவன்உரை காவாமை
மெய்வழிஅன்று எனவிளம்பல் விடமாட்டார்; விதிர்ப்புஉறுவார்.

கைவரும் - ஒழுக்கம் பொருந்திய. விளம்பல் விடமாட்டார் -
உண்மை சொல்லுதலையும் விடாதவராய். விதிர்ப்பு - நடுக்கம்,
இரண் டுக்கும் இடையில் விதிர்ப்புறுவராய் என்றபடி. 27

1749. செய்தபடி சொல்லுவதே கடன்என்னும் சீலத்தார் -
மைதழையும் கண்டர்சே வடிகள் மனத் துறவணங்கி,
'எய்தவரும் கனிஅளித்தார் யார்' என்னும் கணவனுக்கு
மொய்தருபூங் குழல்மடவார் புகுந்தபடி தனை மொழிந்தார். 28
1750. 'ஈசன்அருள்' எனக்கேட்ட இல்இறைவன், அதுதெளியான்;
வாசமலர்த் திருஅனையார் தமைநோக்கி, 'மற்றிதுதான்
தேசுஉடைய சடைப்பெருமான் திருவருளேல் இன்னமும் ஓர்
ஆகஇல்கனி அவன் அருளால் அழைத்துஅளிப்பாய்' என மொழிந்தான்.
தேசு - ஒளி. ஆசில் - குற்றமற்ற. 29
1751. பாங்குஅகன்று மனைவியார், பணிஅணிவார் தமைப்பரவி,
'ஈங்குஇதுஅளித் தஅருளீரேல் என்உரைபொய் ஆம்' என்ன,
மாங்கனிஒன்று அருளால்வந்து எய்துதலும், மற்றதனை
ஆங்கு அவன்கைக் கொடுத்தலுமே அதிசயித்து வாங்கினான். 30

அறுசீர் விருத்தம்

1752. வணிகனும் தன்கைப் புக்க
மாங்கனி பின்னைக் காணான்;
தணிவுஅரும் பயம்மேல் கொள்ள
உள்ளமும் தடுமாறு எய்தி,
அணிகுழ லவரை வேறுஓர்
அணங்குஎனக் கருதி, நீங்கும்
துணிவுகொண்டு, எவர்க்கும் சொல்லான்
தொடர்வின்றி ஒழுகும் நாளில்.

முன்னையதைத் தான் அனுப்பிய பழமென்று அவன் கருதி
னமையால், அவனுக்கு அஃது உணவாயிற்று. இப்பொழுது
அவனுக்கு அவ்வுணர்வின்மையாலும், 'தெய்விகமென்று அவன்
அதிசயித்தமையாலும், இக்கனி மறையலாயிற்று. ஆண்டவன் திரு
வருளுக்கு அவன் அருகனாக விளங்கவில்லை என்பது கருத்து.
அணங்கென - தெய்வம் என்று. தொடர்வின்றி - சம்பந்தமின்றி;
நெஞ்சில் மனைவி யென்னும் பாவனையின்றித் தெய்வமென்று
போற்றி என்றபடி; பாட்டு: 47, பார்க்க. 31

1753. விடுவதே எண்ணம் ஆக,
மேவிய முயற்சி செய்வான்
'படுதிரைப் பரவையீது
படர்கலம் கொண்டு போகி,
நெடுநிதி கொணர்வேன்' என்ன,
நிரந்தபல் கிளைஞர் ஆகும்

வடுஇல்கீர் வணிக மாக்கள்
மரக்கலம் சமைப்பித் தார்கள்.

செய்வானாகிய பரமதத்தன். படுதிரை பரவை - ஒலிக்கும்
அலைகளையுடைய கடல். படர்கலம் - செல்லும் மரக்கலத்தை.
நிரந்த - பரவியுள்ள. 32

1754. கலம்சமைத்து அதற்கு வேண்டும்
கம்மிய ருடனே, செல்லும்
புலங்களில் விரும்பு பண்டம்
பொருந்துவ நிரம்பஏற்றிச்
சலந்தரு கடவுள் போற்றித்
தலைமைஆம் நாய்கள் தானும்
நலந்தரு நாளில் ஏறி,
நளிதிரைக் கடல்மேல் போனான்.

கம்மியர் - சுப்பல் தொழில் செய்வோர்; “முழங்கு நீர்
முன் துறைக்கலம்புணர் கம்மியர்”, “கலஞ்செய் கம்மியர்” - மணி
மேகலை: 7. துயி. 70,25. ஆபுத். 124. புலங்களில் - இடங்களில்; பதி
களில். சலந்தரு கடவுள் - வருணன். நாய்கள் - வணிகன்; பரமதத்தன்.
நளி - குளிர்ந்த. 33

1755. கடல்மிசை வங்கம் ஓட்டிக்
கருதிய தேயம் தன்னில்
அடைவுஉறச் சென்ற சேர்ந்து,
அங்குஅளவுஇல் பல்வளங்கள் முற்றி
இடைசில நாள்கள் நீங்க,
மீண்டும் அக்கலத்தில் ஏறிப்
படர்புனல் கன்னிநாட்டுஓர்
பட்டினம் மருங்கு சேர்ந்தான்.

கன்னி நாட்டு - பாண்டி நாட்டிலுள்ள. பட்டினம் - துறைமுகப்
பட்டினம். 34

1756. அப்பதி தன்னில் ஏறி,
அலகுஇல்பல் பொருள்கள் ஆக்கும்
ஓப்புஇல் மா நிதியம் எல்லாம்
ஒருவழிப் பெருக உய்த்து,
மெய்ப்புகழ் விளங்கும் அவ்வூர்
விரும்பஓர் வணிகன் பெற்ற
செப்பஅரும் கன்னி தன்னைத்
திருமலி வதுவை செய்தான்.

அலகில் - அளவில்லாத. ஒரு வழியிற் பெருக வைத்து. 35

1757. பெறல் அரும் திருவி னானைப்
பெருமணம் புணர்ந்து, முன்னை
அறல்இயல் நறுமென் கூந்தல்
அணங்குஅனாள் திறத்தில் அற்றம்
புறம்ஒரு வெளி உறாமல்
பொதிந்த சிந்தனை யினோடு
முறைமையின் வழாமை வைகி,
முகம்மலர்ந்து ஒழுகும் நாளில்.

முன்னை. . .பொதிந்த - முன்னே மணஞ் செய்த கரு மணல் போன்ற நறியமெல்லிய கூந்தலையுடைய தெய்வம் அனைய புனித வதியாரிடத்தில் தான் புரிந்துள்ள வஞ்சனையைப் புறத்தில் ஒருவருக்கும் சொல்லாமல் மறைத்த. இல்லற முறைமையில். 36

1758. முருகுஅவர் சோலை மூதூர்
அதன்முதல் வணிக ரோடும்
இருநிதிக் கிழவன் என்ன,
எய்திய திருவின் மிக்குப்
பொருகடல் கலங்கள் போக்கும்
புகழினான், மனைவி தன்பால்
பெருகுஒளி விளக்குப் போல் ஓர்
பெண்கொடி அரிதின் பெற்றான்.

முருகு அவர் - வாசனை மலர்களையுடைய. முதல் - முதலையுடைய. இருநிதிக்கிழவன் - குபேரன். பொருகடல் - அலைமோதுங்கடலிலே. 37

1759. மடமகள் தன்னைப் பெற்று,
மங்கலம் பேணித் தான்முன்
உடன்உறைவு அஞ்சி நீத்த
ஒருபெரு மனைவி யாரைத்
தொடர்வுஅற நினைந்து, தெய்வத்
தொழுதலும் என்றே கொண்டு
கடன்அமைத்து அவர்தம் நாமம்
காதல்செய் மகவை இட்டான்.

மடம் - மடப்பத்தையுடைய. மங்கல காரியங்களைச் செய்து. உடன் உறைவு - உடன் வாழ்வதற்கு. மனைவி யென்னுந் தொடர்பு நீங்க. தொழுதலும் தெய்வமென்றே. கடன் அமைத்து - நாமகரணச் சடங்கு செய்து. மகவுக்கு இட்டான். 38

1760. இந்நிலை இவன்இங்கு உய்தி
 இருந்தனன் இப்பால் நீடும்
 கன்னிமா மதில் சூழ் மாடக்
 காரைக்கால் வணிகன் ஆன
 தன் நிகர் கடந்த செல்வத்
 தனத்தன் மகளார் தாமும்
 மன்னிய கற்பி னோடு
 மனைஅறம் புரிந்து வைக.

கன்னி - அழியாத.

39

1761. 'விளைவளம் பெருக்க வங்க
 மீதுபோம் பரம தத்தன்
 வளர்புகழ்ப் பாண்டி நாட்டுஓர்
 மாநகர் தன்னில் மன்னி,
 அளவுஇல்மா நிதியம் ஆக்கி,
 அமர்ந்துஇனி துஇருந்தான் என்று,
 கிளர்ஓளி மணிக்கொம்பு அன்னாள்
 கிளைஞர்தாம் கேட்டார் அன்றே.

கிளர் - எழும்.

40

1762. அம்மொழி கேட்ட போதே,
 அணங்கனார் சுற்றத்தாரும்
 தம்முறு கிளைஞர்ப் போக்கி,
 அவன் நிலை தாமும் கேட்டு,
 மம்மர்கொள் மனத்தர் ஆகி,
 'மற்றுஅவன் இருந்த பாங்கர்க்
 கொம்மைவெம் முலையி னானைக்
 கொண்டுபோய் விடுவது' என்றார்.

அணங்கனார் - தெய்வம்போன்ற அல்லது திருமகள்போன்ற
 புனிதவதியாரின். தம்முறு கிளைஞர்ப் போக்கி - தம் நெருங்கிய உற
 வினர்களை அனுப்பி. மம்மர் - மயக்கம். பாங்கர் - இடத்துக்கு. 41

1763. மாமணிச் சிவிகை தன்னில்
 மடநடை மயில் அன்னாரைத்
 தாமரைத் தவிசில் வைகும்
 தனித்திரு என்ன ஏற்றிக்
 காமரு கழனி வீழ்த்துக்
 காதல்செய் சுற்றத் தாரும்
 தேமொழி யவரும் சூழச்
 சேணிடைக் கழிந்து சென்றார்.

மடநடை - மென்னடை. தாமரைப் பீடத்தில். காமரு கழனி வீழ்த்து - அழகிய திரைச்சீலை விடுத்தது. தேன் மொழியவர் - பெண் மணிகள். சேணிடை - நெடுந் தூரம். 42

1764. சிலபகல் கடந்து சென்று
செந்தமிழ்த் திருநாடு எய்தி,
மலர்புகழ்ப் பரம தத்தன்
மாநகர் மருங்கு வந்து,
சுவமுதல் மனைவி யாரைக்
கொண்டுவந்து அணைந்த தன்மை
தொலைவு இல்சீர்க் கணவ னார்க்குச்
சொல்லிமுன் செல்ல விட்டார்.

செந்தமிழ்த் திருநாடு - பாண்டிநாடு. 43

1765. வந்தவர் அணைந்த மாற்றம்
கேட்டலும் வணிகன் தானும்
சிந்தையில் அச்சம் எய்திச்
‘செழுமணம் பின்பு செய்த
பைந்தொடி தனையும் கொண்டு,
பயந்தபெண் மகவி னோடு
முந்துறச் செல்வேன்’ என்று,
மொய்குழ லவர்பால் வந்தான்.

மாற்றம் - வார்த்தையை. மொய்குழலவார்பால் - புனிதவதியாரிடம். 44

1766. தானும்அம் மனைவி யோடும்
தளர்நடை மகவி னோடும்
மான்இளம் பிணைபோல் நின்ற
மனைவியார் அடியில் தாழ்ந்தே
‘யான்உமது அருளால் வாழ்வேன்;
இவ்இளம் குழவி தானும்
பான்மையால் உமது நாமம்’
என்றுமுன் பணிந்து வீழ்ந்தான்.

பிணை - பெண்மான். மனைவியார் - புனிதவதியார். முறைமையால் உமது திருப்பெயர் இடப்பெற்றது. 45

1767. கணவர்தாம் வணங்கக் கண்ட
காமர்பூங் கொடிய னாரும்
அணைவுறும் சுற்றத் தார்பால்
அச்சமோடு ஒதுங்கி நிற்ப,
உணர்வுஉறு கிளைஞர் வெள்கி;
‘உன்திரு மனைவி தன்னை

மணம்மலி தாரி னாய்! நீ
வணங்குவது என்கொல்? என்றார்.

காமர் - அழகிய. வெள்கி - வெட்கி. 46

1768. மற்று, அவர் தம்மை நோக்கி,
‘மானுடம் இவர்தாம் அல்வர்;
நல்பெருந் தெய்வம் ஆதல்
நான் அறிந்து அகன்ற பின்பு
பெற்றஇம் மகவு தன்னைப்
பேர்இட்டேன்; ஆத வாலே
பொன்பதம் பணிந்தேன்; நீரும்
போற்றுதல் செய்மின்’ என்றான்.

புனிதவதி என்னும் பேரிட்டேன். 47

1769. என்றலும் சுற்றத் தாரும்
‘இதுஎன்கொல்’ என்று நின்றார்;
மன்றல் அம் குழலினாரும்
வணிகன்வாய் மாற்றம் கேளாக்
கொன்றைவார் சடையி னார்தம்
குரைகழல் போற்றிச் சிந்தை
ஓன்றிய நோக்கில் மிக்க
உணர்வுகொண் டுஉரைசெய் கின்றார்.

மன்றல் - வாசனை கமழும். குரைகழல் - ஒலிக்கும். வீரக்கழலை யணிந்த திருவடியை. சிந்தை ஒருமைப்பட்ட நோக்காவது அக நோக்கு. அக நோக்கால் விளைவது மெய்யுணர்வாகலான் “மிக்க உணர்வு” என்றார். 48

1770. ‘ஈங்குஇவன் குறித்த கொள்கை
இது; இனி இவனுக்காகத்
தாங்கிய வனப்பு நின்ற
தசைப்பொதி கழித்து, இங்கு உன்பால்
ஆங்குநின் தாள்கள் போற்றும்
பேய்வடிவு அடியேனுக்குப்
பாங்குற வேண்டும்’ என்று
பரமர்தாள் பரவி நின்றார்.

வனப்பு நின்ற தசைப்பொதி - அழகு தங்கிய மாமிசப் பொதியை. இங்கு அழித்து. நின்றார்கள் என்னும் பாடத்துக்கு உன்னிடம் சூழ்ந்து நின்றார்கள் எனக் கொள்க. பாங்குற - ஒழுங்கு பெறப் பொருந்த. 49

1771. ஆனஅப் பொழுது மன்றுள்
 ஆடுவார் அருளி னாலே
 மேல்நெறி உணர்வு கூர,
 வேண்டிற்றே பெறுவார் மெய்யில்
 ஊன்அடை வனப்பை எல்லாம்
 உதறிஎன் புடம்பே ஆக
 வானமும் மண்ணும் எல்லாம்
 வணங்குபேய் வடிவம் ஆனார்.

கூர - மிக (உள்ளது சிறக்க). மெய்யில். . .ஆகு - உடலில்
 மாமிசத்தால் அடைந்திருந்த அழகை எல்லாம் உதறி எலும்பு
 உடம்பாக. பேய் வடிவமாயது, தத்துவ காரிய மாயா உடலொழிந்த
 ஞானவடிவ மென்க. “பேயாய நற்கணத்தி லொன்றாய நாம்” -
 காரைக்காலம்மையார்: அற்புதத் திருவந்தாதி. 81; “காரைக்காற் பேய்
 செப்பிய செந்தமிழ் பத்தும்” 1. மூத்த திருப்பதிகம் 11: “காரைக்காற்
 பேய்தன் பாடல் பத்தும்”: 2. மூத்த திருப்பதிகம். 11. 50

1772. மலர்மழை பொழிந்தது எங்கும்;
 வானதுந் துபியின் நாதம்
 உலகுஎலாம் நிறைந்து விம்ம
 உம்பரும் முனிவர் தாமும்
 குலவினர்; கணங்கள் எல்லாம்
 குணவை இட்டன; முன் நின்ற
 தொலைஇல்பல் சுற்றத்தாரும்
 தொழுதுஅஞ்சி அகன்று போனார்.

குலவினர் - அளவளாவினார்கள். குணலைக்கூத் தாடினார்
 (குணலை - மகிழ்ச்சி மிகுந்தவிடத்து ஆடும் ஒருவகைக் கூத்து). 51

1773. உற்பவித்து எழுந்த ஞானத்து
 ஒருமையின் உமைகோன் தன்னை
 ‘அற்புதத் திருவந் தாதி’
 அப்பொழுது அருளிச் செய்வார்,
 ‘பொற்புஉடைச் செய்த பாத
 புண்டரீ கங்கள் போற்றும்
 நல்கணத் தினில் ஒன்றுஆனேன்
 நான்’ என்று நயத்து பாடி.

உமைகோன் தன்னை - சிவபெருமானை. பொற்பு - அழகு.
 செய்ய - சிவந்த. புண்டரீகங்கள் - தாமரைகள். 52

1774. ஆய்ந்தசீர் 'இரட்டை மாலை
அந்தாதி' எடுத்துப் பாடி
ஏய்ந்த பேருணர்வு பொங்க,
எயில் ஒரு மூன்றும் முன் நாள்
காய்ந்தவர் இருந்த வெள்ளிக்
கைலைமால் வரையை நண்ண
வாய்ந்தபேர் அருள்முன் கூர,
வழிபடும் வழியால் வந்தார்.

இரட்டை மணிமாலையை அந்தாதியாக. ஏய்ந்த - பொருந்திய.
மூன்று மதிலையும் முன்னாளில் எரித்த சிவபெருமான். மால்வரை -
பெரிய மலையை. வாய்ந்த - கிடைத்த. 53

1775. கண்டவர் வியப்புற்று அஞ்சிக்
கைஅகன்று ஓடு வர்கள்
கொண்டதோர் வேடத் தன்மை
உள்ளவர் கூறக் கேட்டே
'அண்டர் நாயகனார் என்னை
அறிவரேல் அறியா வாய்மை
என்திசை மாக்க ளுக்குயான்
எவ்உரு வாய்என்?' என்பார்.

கை அகன்று - இடத்தை விட்டகன்று; உடனே அகன்று. தமது
வேடத் தன்மையை உள்ளவாறு கூற அம்மையார் கேட்டு வாய்மை
அறியா எண்டிசை எவ்வுருவமா யிருந்தாலென்ன? மாக்கள் - ஐயறி
வினர். "மாவு மாக்களும் ஐயறிவினவே" தொல்காப்பியம்: மரபியல் 32.
ஆற்றிவுடைய மக்களுக்குப் பேய் வடிவின் நுட்பம் விளங்கும்
என்றபடி. "மக்கள் தாமே ஆற்றி உயிரே" மேற்படி இயல். 54

1776. வடதிசைத் தேசம் எல்லாம்
மனத்தினும் கடிது சென்று,
தொடைஅவிழ் இதழி மாலைச்
சூலபா ணியனார் மேவும்
படர்ஓளிக் கைலை வெற்பின்
பாங்குஅணைந் துஆங்குக் காலின்
நடையினைத் தவிர்ந்து, பார்மேல்
தலையினால் நடந்து சென்றார்.

மெய்ஞ்ஞான நுண்ணுடம்பாகிய எற்புடம்பு மனத்தினுங்
கடிது செல்வது இயல்பு. தொடை . . . பாணியினார் - கட்டவிழ்ந்த
கொன்றை மாலையையணிந்து சூலமேந்திய கையினராகிய சிவ
பிரான். தொடை - கொத்துமாம். வெற்பின் - மலையின். 55

1777. தலையினால் நடந்து சென்று
சங்கரன் இருந்த வெள்ளி
மலையின்மேல் ஏறும் போது
மகிழ்ச்சியால் அன்பு பொங்கக்
கலைஇளம் திங்கள் கண்ணிக்
கண்ணுதல் ஒருபா கத்துச்
சிலைநுதல் இமய வல்லி
திருக்கண் நோக்கு உற்றதன்றே.

கலையினந் திங்கட் கண்ணி - பிறைக் கண்ணி (கொண்டை
மாலை). சிலை நுதல் - வில்லைப்போன்ற நெற்றியையுடைய.
இமயவல்லி - பார்வதி; பார்வதி சக்தி; சக்தி - அருள்; “அருளது சக்தி
யாகும்” - சிவஞான சித்தியார். அருளாந்தாய் வாயிலாகத் தந்தையாள்
சிவத்தைக் காண்டல் மரபு. 56

1778. அம்பிகை திருவுள் எத்தின்
அதிசயித்து அருளித் தாழ்ந்து
தம்பெரு மானை நோக்கித்
‘தலையினால் நடந்துஇங்கு ஏறும்
எம்பெருமான் ஓர் ஏற்பின்
யாக்கைஅன்பு என்னே!’ என்ன,
நம்பெரு மாட்டிக்கு அங்கு
நாயகன் அருளிச் செய்வான்.

ஓர் எலும்புடலின் (உருவின்). என்பெருமானே! எலும்புடல்!
தலையினால் நடந்திங்கேறும் அன்பு என்னே! 57

1779. ‘வரும்இவள் நம்மைப் பேணும்
அம்மைகாண், உமையே! மற்றுஇப்
பெருமைசேர் வடிவம் வேண்டிப்
பெற்றனள்’ என்று, பின்றை
அருகு வந்தணைய நோக்கி,
‘அம்மையே’ என்னும் செம்மை
ஒருமொழி உலகம் எல்லாம்
உய்யவே அருளிச் செய்தார். 58

1780. அங்கணன் ‘அம்மையே’ என்று
அருள்செய, ‘அப்பா’ என்று
பங்கயச் செம்பொன் பாதம்
பணிந்துவீழ்ந்து எழுந்தார் தம்மைச்
சங்கவெண் குழையி னாரும்
தாம்எதிர் நோக்கி ‘நம்பால்

இங்குவேண் டுவதுஎன்? என்ன
இறைஞ்சி நின்று இயம்புகின்றார்.

அங்கணன் - சிவபெருமான்; திருநகரச் சிறப்பு; பாட்டு. 46
குறிப்புப் பார்க்க. பங்கயம் - தாமரை போன்ற. குழையினாரும் - சிவ
பெருமானும். 59

1781. இறவாத இன்ப அன்பு
வேண்டிப்பின் வேண்டுகின்றார்
'பிறவாமை வேண்டும்; மீண்டும்
பிறப்புஉண்டேல் உன்னை என்றும்
மறவாமை வேண்டும்; இன்னும்
வேண்டும்நான் மகிழ்ந்து பாடி,
அறவா! நீ ஆடும் போதுஉன்
அடியின்கீழ் இருக்க' என்றார். 60

1782. கூடுமாறு அருள் கொடுத்துக்
'குலவுதென் திசையில் என்றும்
நீடுவாழ் பழன மூதூர்
நிலவிய ஆலங்காட்டில்
ஆடுமா நடமும் நீ கண்டு,
ஆனந்தம் சேர்ந்து, எப்போதும்
பாடுவாய் நம்மை' என்றான் -
பரவுவார் பற்றாய் நின்றான்.

அறவா - தர்ம சொருபனே! "துறக்கப் படாத வுடலைத்
துறந்துவெந் தூதுவரோ - டிறப்பன் இறந்தால் இருவிசும் பேறுவன்
ஏறிவந்து - பிறப்பன் பிறந்தாற் பிறையணி வார்சடைப் பிஞ்ஞுகன்பேர்
- மறப்பன் கொலோவென் தென்னுள்ளங் கிடந்து மறுகிடுமே." -
அப்பர்: தனித்திருவிருத்தம். 8. 61

1783. அப்பரிசு அருளப் பெற்ற
அம்மையும் செம்மை வேத
மெய்ப்பொருள் ஆனார் தம்மை
விடைகொண்டு வணங்கிப் போந்து,
செப்புஅரும் பெருமைஅன்பால்
திகழ்திரு வாலங்காடுஆம்
நல்பதி தலையி னாலே
நடந்து, புக்குஅடைந்தார் அன்றே.

கூடுமாறு - கிடைக்கும்படி.

62

1784. ஆலங்கா டுஅதனில் அண்டம்
உறநிமிர்ந் தாடுகின்ற
கோலம்காண் பொழுது 'கொங்கை
திரங்கி' என் றுஎடுத்துத் தங்கு
மூலம்காண் புஅரியார் தம்மை
மூத்தநல் பதிகம் பாடி,
ஞாலம்கா தலித்துப் போற்றும்
நடம்போற்றி நண்ணும் நாளில்.

“அண்டமுற நிமிர்ந்தாடும் எங்கள் அப்பன் இடந்திரு ஆலங்
காடே” - காரைக்காலம்மையார்: 1. மூத்த திருப்பதிகம் 4. தங்கு மூலங்
காண்பரியார் - ஆதியில்லாதவர்; பிறப்பில்லாதவர்; அநாதி. 63

கொச்சகக் கலி

1785. மட்டுஅவிழ்கொன் றையினார்தம் திருக்கூத்து முன்வணங்கும்
இட்டம்மிகு பெருங்காதல் எழுந்துஓங்க, வியப்புஎய்தி
'எட்டில வம்ஈகை' எனஎடுத்துத் திருப்பதிகம்
'கொட்டமுழ வம்குழகன் ஆடும்' எனப் பாடினார்.

மட்டு - வாசனை; தேன். இஷ்டமிகு எட்டி - எட்டிமரம்.
இலவம் - காட்டுப் பஞ்சுமரம். ஈகை - இண்டங் கொடி. 64

1786. மடுத்தபுனல் வேணியனார் 'அம்மை' என மதுரமொழி
கொடுத்தருளப் பெற்றாரைக் குலவியதாண் டவத்தில் அவர்
எடுத்தருளும் சேவடிக் கீழ் என்றும்இருக் கின்றாரை
அடுத்தபெருஞ் சீர்பரவல் ஆர்அளவு ஆயினதுஅம்மா.

மதுரம் - மதன்.

65

அறுசீர் விருத்தம்

1787. ஆதியோடு அந்தம் இல்லான்
அருள்நடம் ஆடும் போது
கீதம்முன் பாடும் அம்மை
கிளர்ஓளி மலர்த்தாள் போற்றிச்
சீதநீர் வயல் சூழ் திங்க
ஊரில் அப்பூதி யாராம்
போதமா முனிவர் செய்த
திருத்தொண்டு புகல லுற்றேன்.

போதம் - அறிவு.

66

காரைக்கால் அம்மையார்

காரைக்காலிலே வணிகர் குலத்தலைவன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் பெயர் தனதத்தன் என்பது. அவனது தவப் பயனால், அவனிடம் திருமகள் தோன்றினாலென்ன ஒரு பெண் மகவு பிறந்தது. அம்மகவுக்குப் புனிதவதியார் என்னும் பெயர் சூட்டப்பட்டது.

புனிதவதியார் குழந்தைப் பருவத்திலேயே இயல்பாகச் சிவநேச முடையவரானார். விளையாட்டுக் காலங்களிலும் அவர் சிவ நாமத்தை முழக்குவார்; தொண்டர்கள் வரின் அவர்களைத் தொழுவார். இவ்வாறு அவர் ஒழுகி, அழகு ஒளி விடுவதுபோல வளர்ந்து, திருமணப் பருவமடைந்தார்.

நாகப்பட்டினத்திலே நிதிபதி என்றொரு வணிகத் தலைவன் இருந்தான். அவன் தன்மகன் பரமதத்தனுக்குப் புனிதவதியாரை மணஞ்செய்விக்க விரும்பினான்; விரும்பியவாறு சில முதியோர்களைத் தனதத்தனிடம் அனுப்பினான். முதியோர்கள் காரைக்கால் போந்து, தனதத்தனிடம் நிதிபதியின் கருத்தை வெளியிட்டார்கள். தனதத்தன் நிதிபதியின் விருப்பத்துக்கு உடன்பட்டான். இதை முதியோர்கள் நாகைக்கேகி நிதிபதியினிடம் தெரிவித்தார்கள். இரு சார்பிலும் மணவினைக்குரிய செயல்கள் நிகழ்ந்து வந்தன. திருமணம் காரைக்காலில் நடைபெற்றது.

தனதத்தனுக்குப் புனிதவதியார் ஒரு பெருந்தவப் புதல்வியா ராதலின், அவன், தன் மகளையும் மருமகளையும் நாகைக்கு அனுப்ப விரும்பினானில்லை. அவன், தன் வீட்டருகே ஒரு தனி வீடுகட்டி, அதில் இருவரையும் வதியுமாறு செய்து பெரும் பொருளும் உதவினான். பரமதத்தன் வாணிகத் துறையைப் பெருக்கி வாழலானான். புனிதவதியார், பரமதத்தனுக்கு வாழ்க்கைத் துணையாகி, இல்லறத்தை இனிது நடாத்தி வந்தார்.

புனிதவதியார்பால் சிவ நேயம் நாளுக்குநாள் முருகிப் பெருகி ஓங்கி வளரலாயிற்று. மனைக்கு வருஞ் சிவனடியார்களுக்கு அம்மையார் அமுதூட்டிப் பொன்னும் பொருளுங் கொடுத்து வந்தார்.

ஒருநாள் பரமதத்தனைக் காணவந்தவர்களிற் சிலர், அவனுக்கு இரண்டு மாங்கனிகள் கொடுத்தார்கள். அவன் அவைகளை வாங்கி, அவர்கள் குறை முடித்து, அவைகளை இல்லிற்கு அனுப்பினான். அம்மையார் அப்பழங்களை வாங்கி வைத்தார். அவ்வேளையில் அங்கே ஒரு சிவனடியார் பசியால் வாடி இளைப்புற்றவராய் வந்தார். புனிதவதியார் அவர்தம் நிலைமை கண்டு, “அடியவர் பசி தீர்ப்பேன்” என்று கால் கழுவ நீர் கொடுத்தவர்; கலத்திலே திருவமுது படைத்தார். அப்பொழுது கறியமுது சமைக்கப்படாமலிருந்தது.

“சிவனடியாரோ விருந்தினராய் வந்துள்ளார். இப்பேற்றினுஞ் சிறந்த தொன்றில்லை” என அம்மையார் கருதிக் கணவன் அனுப்பிய இரண்டு பழங்களில் ஒன்றைக் கொண்டு வந்து படைத்தார். சிவனடியார் மாங்கனியுடன் அமுதுண்டு அம்மையார் செயலைப் பாராட்டிப் போனார்.

பரமதத்தன் பகலிலே இல்லிற்கு வந்தான். அவன் வழக்கம் போல் நீராடினான்; பின்னே அமுதுண்ண அமர்ந்தான். அம்மையார் திருவமுது கறியமுது முலியவற்றைப் படைத்தார். அவர், தம் பாலுள்ள மாங்கனியையுங் கொண்டு வந்து வைத்தார். பரமதத்தன் கனியை உண்டான். அஃது அதிகச் சுவையாயிருத்தல் கண்டு, அவன் மற்றுமொரு கனியையுங் கேட்டான். அம்மையார் கனியைக் கொண்டு வருவார்போல அகன்றார்; அகன்று, மெய்ம்மறந்து, உணர்வினால் “உற்றவிடத்து உதவும் பெருமானே!” என்று ஆண்டவனை நினைந்தார். ஆண்டவனருளால் ஒரு மாங்கனி அம்மையார் கையில் வந்து நின்றது. அம்மையார், அப்பழத்தைக் கொண்டு வந்து கணவனுக்கு இட்டார். அவன் அதை உண்டான்; உண்டு, “என்னே இதன் சுவை! இது நான் அனுப்பிய மாங்கனியாயிருக்குமோ? இராது. இதைப் போன்றதொரு கனியை மூன்று உலகங்களிலும் பெறுதல் அரிது. இத்தகைய ஒன்றை நீ எங்கே பெற்றாய்?” என்று அம்மையாரைக் கேட்டான். புனிதவதியார், ‘திருவருள் உதவிய திறத்தை வெளியிடலாமோ’ என்று கருதுகிறார்; ‘கணவனுக்கு உண்மையை மறைத்தலுந்தவறன்றோ’ என்றும் எண்ணுகிறார். இருவழியிலும் அம்மையார் நெஞ்சஞ் சுழன்றது. பின்னே அம்மையார் தெளிவுற்று நிகழ்ந்ததைக் கூறினார்.

பரமதத்தன் திருவருள் நெறியில் நில்லாதவன். அவனுக்கு உண்மை விளங்கவில்லை. அவன் அம்மையாரைப் பார்த்துச் “சிவனருளா! சிவனருளாயின், அவனருளால் இன்னுமொரு கனி கொண்டுவா பார்ப்போம்” என்றான். கற்பரசியார் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கி, அடியார்க் கெளியனாகிய ஆண்டவனைச் சிந்தித்து, “இன்னும் ஒரு பழம் அருளல் வேண்டும் இல்லையேல் என்னுரை பொய்யாகும்” என்று வேண்டினார். எங்குமுள்ள சங்கரன் அருளால் மாங்கனியொன்று அம்மையார் கையில் வந்து சேர்ந்தது. அம்மையார் அதைக் கொண்டுவந்து நாயகனிடந் தந்தார். அவன் அதிசயித்து அதை வாங்கினான்; உடனே அது மறைந்தது. பரமதத்தன் நெஞ்சம் சுழல்கின்றது; அவன் அம்மையாரைப் பார்க்கிறான்; பார்த்துப் பார்த்து, “இவள் தெய்வம்; இவளை விட்டு நீங்குதல் வேண்டும்” என்று கருதலானான். அவன், தன் கருத்தை வெளியிடாது, அம்மையாரோடு தொடர்பின்றி வாழ்ந்து வந்தான்.

சின்னாள் கழிந்த பின்னர்ப் பரமதத்தன், “கடல்மீது சென்று வாணிபஞ் செய்து பொருள் திரட்டி வருவேன்” என்று சொல்லிக்

கொண்டிருந்தான். சுற்றத்தவர்கள் சேர்ந்து மரக்கலஞ் சமைத்துத் தந்தார்கள். அம்மரக் கலத்தில் பல பண்டங்களை ஏற்றிப் பரமதத்தன் சிலருடன் புறப்பட்டான். அவன் வாணிபஞ் செய்து கொண்டே, பாண்டி நாட்டிலுள்ள ஒரு துறை முகப்பட்டினத்தைச் சேர்ந்தான். அங்கே அவன் ஒரு வாணிபப் பெண்ணை மணஞ்செய்து கொண்டான். அவளுக்கு ஒரு பெண் குழவி பிறந்தது. அக்குழவிக்குப் பரமதத்தன், தான் தெய்வமாகக் கொண்டு வழிபட்டு வரும் முதன் மனைவியின் பெயரை இட்டுச் சிறப்பாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான்.

பரமதத்தன் பாண்டி நாட்டிலிருப்பதைக் காரைக்காலிலுள்ள புனிதவதியார் சுற்றத்தவர்கள் கேள்வியுற்றார்கள். அவர்கள் சிலரை அனுப்பிப் பரமதத்தன் நிலைமையை உணர்ந்து கொண்டார்கள். அவர்கள் “புனிதவதியாரைப் பரமதத்தனிடஞ் சேர்க்க வேண்டும்” என்று தீர்மானித்து, ஒரு சிவிகையிலே அம்மையாரை ஏற்றிப் பரமதத்தன் வாழும் பட்டினத்தை அணைந்தார்கள்; அணைந்து தங்கள் வரவைப் பரமதத்தனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். பரமதத்தன் அதைத் கேட்டதும் மனைவி மக்களுடன் விரைந்து வந்து புனிதவதியாரைத் தொழுதான்; தொழுது, “உம்முடைய திருவாருளால் இனிது வாழ்கிறேன்; இக்குழந்தைக்கும் உமது திருநாமத்தையே சூட்டியுள்ளேன்” என்கிறான்; அம்மையார் காலில் விழுகிறான்; எழுகிறான். இக்காட்சி கண்ட புனிதவதியார்க்கு அச்ச முண்டாயிற்று. அவர் சுற்றத்தவர்பால் ஒதுங்கி நின்றார். சுற்றத்தவர்கள் நாணிப் பரமதத்தனைப் பார்த்து, “பரமதத்தா! என்ன இது! உன் மனைவியை வணங்கினாய்?” என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவன், “என்ன சொல்கிறீர்கள்! இவர் மானிடர் அல்லர்; இவர் தெய்வம்; இவ்வாறு கருதியே இவரை விட்டுப் பிரிந்தேன்; பின்பு பெற்ற இக்குழவிக்கு இவர் பெயரையே அணிந்தேன்; இப்பொழுது இவர் திருவடிகளிலும் பணிந்தேன்; நீங்களும் பணியுங்கள்” என்றான். அவர்கள், “இஃதென்ன மாயம்!” என்று திகைத்தார்கள்.

புனிதவதியார் சிவபெருமான் திருவடியைப் போற்றி, ஒன்றிய சிந்தையாய், “ஈசனே! இவன் குறித்த கொள்கை இது. இவனுக்காகத் தாங்கிய அழகு நிரம்பிய தசைப் பொதியைக் கழித்து, உன்னைச் சூழ்ந்து, உன் தாள்கள் போற்றும் பேய் வடிவை அடியேனுக்கு அளித்தருளல் வேண்டும்” என்று இறைஞ்சினார். ஆண்டவன் திருவருள் அவ்வாறே கூடிற்று. அம்மையார் திருவருளை முன்னிட்டு ஊன் நிறைந்த அழகை உதறினார். எற்புடம்பானார், மண்ணும் விண்ணும் வணங்கும் பேய் வடிவம் பெற்றார். மலர்மாரி பொழிந்தது; வான துந்துபிகள் முழங்கின; தேவர்களும் முனிவர்களும் ஆரவாரித்தார்கள்; சிவ கணங்கள் கூத்தாடின. சுற்றத்தவர்கள் அச்சமுற்று அம்மையாரைத் தொழுது போய்விட்டார்கள்.

பேய் வடிவாகிய அம்மையார், திருவருளால் அற்புதத் திருவந்தாதியையும், திருவிருட்டை மணிமாலையையுந் திருவாய் மலர்ந்தார். அம்மையார் உருவைக் காண்பவர்கள் ஓடுவார்கள்; அதன் தன்மையைப் பேசுவார்கள். அதைக் கேட்ட அம்மையார், “அண்டர் நாயகர் என்னை அறிவாராயின், வாய்மை அறியா மாக்களுக்கு எவ்வுருவமாக விளங்கினாலென்ன” என்று சொல்வார்.

“திருக்கயிலாயத்தைக் காணுதல் வேண்டும்” என்னும் விருப்பம் அம்மையாருக்கு எழுந்தது. அம்மையார், மனோ வேகத்தினும் அதிவேகமாக நடந்து சென்றார்; திருக்கயிலையை அணுகினார்; காலால் நடத்தலைத் தவிர்த்தார்; தலையால் நடந்தார்; மலை மீதேறினார். அப்பொழுது, உமா தேவியார் அதிசயித்துச் சிவபெருமானைப் பார்த்து, “இங்கே தலையினால் நடந்து வரும் என்புடலின் அன்பு என்னே! என்றார். சிவபிரான், “உமையே! இவள் நம்மைத் துதிக்கும் அம்மை இப்பெருமை வாய்ந்த வடிவத்தையும் நம்மை வேண்டிப் பெற்றாள்” என்று அருளினார். பின்னர்ப் பேயார் சிவபெருமான் திருமுன்னே நெருங்கி வந்தார். சிவபெருமான் அவரைத் திருநோக்கஞ் செய்து, “அம்மையே” என்று அழைத்தார். அம்மையாரும் “அப்பா” என்று சொல்லி, ஆண்டவன் அடியில் விழுந்து வணங்கினார்.

கயிலாயபதி, பேயாரைப் பார்த்து, “நம்பால் இங்கு வேண்டுவது என்ன?” என்று கேட்டார். அம்மையார், “ஆண்டவனே! அடியேனுக்கு இறவாத இன்ப அன்பு வேண்டும்; பிறவாமை வேண்டும்; மீண்டும் பிறப்புண்டேல், என்றும் உம்மை மறவாமை வேண்டும்; ஐயன் நடம் புரியும் போது அடியேன் மகிழ்ந்து பாடி, ஐயன் திருவடியின்சீழ் இருக்க வேண்டும்” என்று முறையிட்டார். சிவபெருமான் திருவருள் சுரந்து, “அம்மையே! தென்திசையில் திருவாலங்காடென்றொரு பதி இருக்கிறது. அங்கே நாம் நடம் புரிகிறோம். அதைக் கண்டு இன்புற்று நம்மைப் பாடிக்கொண்டிருப்பாயாக” என்றருளினார்.

பேயார், பெருமானைப் பணிந்து, விடைபெற்றுத் திருக்கயிலையை விடுத்துத் தலையினால் நடந்து, திருவாலங்காட்டை அடைந்தார்; அங்கே ஆண்டவன் புரியுந் திருக்கூத்தைக் கண்டு தொழுதார்; “கொங்கை திரங்கி”, “எட்டி இலவம்” என்னும் இரண்டு மூத்த திருப்பதிகங்களைப் பாடினார். பின்னர்க் காரைக்காலம்மையார் ஆண்டவன் திருவடிக்கீழ் என்றும் சிவானந்தத்தை நுகரும் பெரும் பேற்றை அடைந்தார்.

30. அப்பூதியடிகள் நாயனார்

1788. தாண்டவம் புரிய வல்ல
தம்பிரானாருக்கு அன்பர்;
ஈண்டிய புகழின் பாலார்;
எல்லைஇல் தவத்தின் மிக்கார்;
ஆண்டசீர் அரகின் பாதம்
அடைந்து அவர் அறியா முள்ளே
காண்தகு காதல் கூரக்
கலந்த அன்பினராய் உள்ளார்.

நடராஜப் பெருமானுக்கு அன்பர். ஈண்டிய - மிகுந்த
திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளின் திருவடிகளை. 1

1789. களவுபொய் காமம் கோபம்
முதலிய குற்றம் காய்ந்தார்;
வளம்மிகு மனையின் வாழ்க்கை
நிலையினார்; மனைப்பால் உள்ள
அளவைகள் நிறைகோல் மக்கள்
ஆவொடு மேதி மற்றும்
உளவளம் அரகின் நாமம்
சாற்றும் அவ்ஓழுக்க வாற்றார்.

அளவைகள் - அளக்குங் கருவிகள். நிறைகோல் - தராசுகள்.
ஆவொடு மேதி - பசுக்களுடன் எருமைகள். அவ்வொழுக்க
முடையவர். 2

1790. வடிவதாம் காணா ராயும்
மன்னுசீர் வாக்கின் வேந்தர்
அடிமையும் தம்பி ரானார்
அருளும் கேட்டு அவர்நா மத்தால்
படிநிகழ் மடங்கள் தண்ணீர்ப்
பந்தர்கள் முதலாய் உள்ள
முடிவுஇலா அறங்கள் செய்து
முறைமையால் வாழும் நாளில்.

வாக்கின் வேந்தர் - திருநாவுக்கரசரின். வாக்கின் வேந்தர்
ஆண்டவனிடங் கொண்டுள்ள அடிமைத் திறத்தையும், ஆண்டவன்

அவருக்குச் செய்த அருட்டிறத்தையும் அப்பூதியடிகள் கேள்வியுற்று.
அவர் - திருநாவுக்கரசரின். படி - உலகம்; முறைமையுமாம். 3

கொச்சகக் கவி

1791. பொருப்புஅரையன் மடப்பிடயின் உடன்புணரும் சிவக்களிறின்
திருப்பழனம் பணிந்துபணி செய்திருநா வுக்கரசர்
ஒருப்படுகா தலின்பிறவும் உடையவர்தம் பதிவணங்கும்
விருப்பினொடும் திங்குளூர் வழிமருங்கு மேவுவார்.

பொருப்பரையன் மடப்பிடயினுடன் - பார்வதியுடன். பிடி -
பெண் யானை. களிறு - ஆண் யானை. ஒருப்படு காதலில் - ஒருமைப்
பட்ட அன்பால். உடையவர்தம் - சிவபெருமானது. 4

1792. அளவுஇல்சனம் செவவுழியா வழிக்கரையில் அருள்உடையார்
உளம்அனைய தண்அளித்தாய் உறுவேனில் பரிவுஅகற்றிக்
குளம்நிறைந்த நீர்த்தடம்போல் குளிர்நூங்கும் பரப்பினதாய்
வளம்மருவும் நிகழ்தருதண் ணீர்ப்பந்தர் வந்துஅணைந்தார்.

தண்ணளித்தாய் - தண்மையுடையதாய். உறுவேனில் பரிவு
அகற்றி - மிக்க வேனிற்காலத்து வெம்மைத் துன்பத்தை நீக்கி. குளம்;
இடம்; நீர்; அவ்விடத்திலிருப்பது. தடம் - தடாகம். 5

1793. வந்துஅணைந்த வாக்கீசர் மந்தமா ருதசீதப்
பந்தருடன் அமுதம்ஆம் தண்ணீரும் பார்த்தருளிச்
சிந்தவியப் புறவருவார் திருநாவுக் கரசுஎனும்பேர்
சந்தம்உற வரைந்ததனை எம்மருங்கும் தாம்கண்டார்.

மந்தமாருத சீதம் - இளந்தென்றலின் குளிர்ச்சியுடைய. அமுதம்
போன்ற தண்ணீரையும். சந்தமுற - அழகாக. 6

1794. 'இப்பந்தர் இப்பெயர்இட்டு இங்குஅமைத்தார் யார்?' என்றார்க்கு
அப்பந்தர் அறிந்தார்கள்' ஆண்டஅரசு எனும்பெயரால்
செப்புஅரும்சீர் அப்பூதி அடிகளார் செய்துஅமைத்தார்;
தப்புஇன்றி எங்கும்உள - சாவைகுளம் கா' என்றார்.

என்று கேட்ட திருநாவுக்கரசருக்கு அப்பந்தரை நன்கு
அறிந்தவர். கா - சோலை. 7

1795. என்றுஉரைக்க, அரசுகேட்டு 'இதற்குஎன்னோ கருத்து?' என்று,
நின்றவரை நோக்கி, 'அவர் எவ்விடத்தார்?' எனவினவத்
துன்றியநூல் மார்பரும்இத் தொல்பதியார்; மனையின்கண்
சென்றனர்-இப்பொழுது; அதுவும் சேய்த்தன்று - நணித்து; என்றார்.

துன்றிய பதியார் - அவ்வப்பூதியடிகளும் இப்பழம்
பதியில் வாழ்பவர். சேய்த்தன்று - தாரமன்று. நணித்து - அருகே
யுள்ளது. 8

1796. அங்குஅகன்று முனிவரும்போய் அப்பூதி அடிகளார்
தங்குமனைக் கடைத்தலைமுன் சார்வாக, உள்இருந்த
திங்குளர் மறைத்தலைவர் செழுங்கடையில் வந்துஅடைந்தார்
நங்கள்பிரான் தமர்ஒருவர்; எனக்கேட்டு நண்ணினார்.
- சார்வாக - சேர. நஞ்சிவபிரான் அடியவர் ஒருவர். 9
1797. கடிதுஅணைந்து வாகீசர் கழல்பணிய, மற்றுஅவர்தம்
அடிபணியா முன்பணியும் அரசின்எதிர், அந்தணனார்
'முடிவுஇல் தவம் செய்தேன்கொல்! முன்பொழியும் கருணைபுரி
வடிவுஉடையீர்! என்மனையில் வந்துஅருளிற்று என்?' என்றார்.
- எதிர் - எதிரிலே; முன்னே. 10
1798. ஒருகுன்ற வில்லாரைத் திருப்பழனத் துள்ளிறைஞ்சி
வருகின்றோம்; வழிக்கரையில் நீர்வைத்த வாய்ந்தவளம்
தருகின்ற நிழல்தண்ணீர்ப் பந்தரும்கண்டு அத்தகைமை
புரிகின்ற அறம்பிறவும் கேட்டுஅணைந்தோம்; எனப்புகல்வார்.
- ஒருகுன்ற வில்லாரை - சிவபிரானை. வாய்ந்த - பொருந்திய;
சிறந்த. 11
1799. 'ஆறுஅணியும் சடைமுடியார் அடியார்க்கு நீர்வைத்த
ஈறுஇல்பெரும் தண்ணீர்ப்பந்தரில் நும்பேர் எழுதாதே
வேறுஒருபேர் முன்எழுத வேண்டியகா ரணம் என்கொல்?
கூறும்' என எதிர்மொழிந்தார் - கோதுஇல்மொழிக் கொற்றவனார்.
- ஈறில் பெரும் - முடிவு இல்லாத பெருமை வாய்ந்த. கோதில்
மொழிக் கொற்றவனார் - குற்றமில்லாத திருநாவுக்கரசர். 12
1800. நின்றமறை யோர்கேளா, நிலைஅழிந்த சிந்தையராய்
நன்றுஅருளிச் செய்திலீர்! நாண்இல் அமண் பதகருடன்
ஓன்றியமன் னவன்சூட்சி திருத்தொண்டின் உறைப்பாலே
வென்றவர்தம் திருப்பேரோ வேறுஒருபேர்?' எனவெகுள்வார்.
- நின்ற அப்பூதியடிகள் கேட்டு. பதகருடன் ஒன்றிய - சண்டாளர்
களுடன் கலந்த சூழ்ச்சியை. வெகுள்வார் - கோபிப்பவராய். 13
1801. 'நம்மைஉடைய வர்கழல்கீழ் நயந்ததிருத் தொண்டாலே
இம்மையிலும் பிழைப்பதுஎன, என்போல்வா ரும்தெளியச்
செம்மைபுரி திருநாவுக்கரசர் திருப்பெயர் எழுத
வெம்மைமொழி யான்கேட்க விளம்பினீர்' எனவிளம்பி.
- நம்மை யுடைவராகிய சிவபிரான் திருவடிக்கீழ். இருவருஞ்
சிவனடியாராதலினால் "நம்மை" என்றார். நயந்த - விரும்பிய.
இம்மையிலும் - இப்பிறவியிலும். திருப்பெயரையான் எழுத. 14

1802. 'பொங்குகடல் கல்மிதப்பில் போந்துஏறும் அவர்பெருமை
அங்கணர்தம் புவனத்தில் அறியாதார் யார்உளரே
மங்கலம்ஆம் திருவேடத்துடன் நின்றிலுவைமொழிந்தீர்;
எங்குஉறைவீர்? நீர்தாம்யார்? இயம்பும்' என இயம்பினார்.

கல்மிதப்பில் - கல்லாகிய தெப்பத்தில். அங்கணர்தம் புவனத்
தில் - சைவ வலகில். எங்கு உறைவீர் - எங்கே இருப்பவர். 15

1803. திருமறையோர் அதுமொழியத் திருநாவுக்கரசர், அவர் -
-பெருமைஅறிந்து உரைசெய்வார் 'பிறகுறையில் நின்றுஏற
அருளுபெருஞ் சூலையினால் ஆட்கொள்ள அடைந்துய்ந்த
தெருளும் உணர்வு இல்லாத சிறுமையேன் யான்' என்றார்.

அவர் - அப்பூதியடிகளின். பிற துறையினின்று -சமணத்தி
லிருந்து; மருட்டுறையினின்று. தெருளும் - தெளிந்த. 16

1804. அரசுஅறிய உரைசெய்ய அப்பூதி அடிகள் தாம்
கரகமலம் மிசைகுவிக்க கண்அருவி பொழிந்துஇழிய,
உரைகுழறி, உடம்புஎல்லாம் உரோமபுள கம்பொலியத்
தரையின்மிசை வீழ்ந்துஅவர்தம் சரணகமலம் பூண்டார்.

திருநாவுக்கரசர் தம்மை அப்பூதியடிகள் அறிய. கர கமலம் -
கைத்தாமரை. தலைமிசை. கண்ணினின்றும் ஆனந்த நீர் அருவி
போல் இடையீடின்றிச்சொரிய. உரோம புளகம் - மயிர்ச் சிலிர்ப்பு.
அவர் பூண்டார் - திருநாவுக்கரசரது திருவடித்தாமரைகளைத்
தலையில் அணிந்தார். 17

1805. மற்றவரை எதிர்வணங்கி வாகீசர் எடுத்தருள
அற்றவர்கள் அருநிதியம் பெற்றார்போல் அருமறையோர்
முற்றஉளம் களிகூர, முன்நின்று கூத்தாடி,
அற்றவிருப் புடன்சூழ ஓடினார்; பாடினார்.

அற்றவர்கள் - பொருள் அற்றவர்கள். 18

1806. மூண்டபெரு மகிழ்ச்சியினால் முன்செய்வதுஅறியாதே
ஈண்டமனை அகத்துஎய்தி, இல்லவர்க்கும் மக்களுக்கும்
ஆண்டஅரசு எழுந்தருளும் ஓகைஉரைத்த ஆர்வம்உறப்
பூண்டபெருஞ் சுற்றம்எலாம் கொடுமீள் புறப்பட்டார்.

ஈண்ட - அன்பு திரண்ட. இல்லவர்க்கும் - மனைவியார்க்கும்.
ஓகை - உவகை. 19

1807. மனைவியா ருடன்மக்கள் மற்றும்உள்ள சுற்றத்தோர்
அனைவரையும் கொண்டுஇறைஞ்சி, ஆராத காதலுடன்
முனைவரைஉள் எழுந்தருள வித்துஅவர்தான் முன்விளக்கும்
புனைமலர்நீர் தங்கள்மேல் தெளித்துஉள்ளம் பூரித்தார்.

முனைவரை - தவமுடையவரை; வாகீசமுனிவரை. 20

1808. ஆசனத்தில் பூசனைகள் அமர்வித்து விருப்பினுடன்
வாசம்நிறை திருநீற்றுக் காப்புஏந்தி, மனம்தழைப்பத்
தேசம்உய்ய வந்தவரைத் திருஅமுது செய்விக்கும்
நேசம்உற விண்ணப்பம் செயஅவரும் அதுநேர்ந்தார்.

திருநீற்றுக் காப்பு - திருநீற்றுமடக்கை. நேர்ந்தார் - உடன்
பட்டார். 21

அறுசீர் விருத்தம்

1809. செய்தவர் இசைந்த போது,
திருமனை யாரை நோக்கி,
'எய்திய பேறு நம்பால்
இருந்தவாறு என்னே!' என்று,
'மைதிகழ் மிடற்றி னான்தன்
அருளினால் வந்தது' என்றே
'உய்தும்'என் றுஉவந்து கொண்டு,
திருஅமுது ஆக்கல் உற்றார்.

செய்தவர் - திருநாவுக்கரசர். எய்திய - இப்பெரியார் எழுந்
தருளிய; அடைந்த. உய்தும் - உய்வோம். 22

1810. தூயநல் கறிகள் ஆன
அறுவகைச் சுவையால் ஆக்கி,
ஆயஇன் அமுதும் ஆக்கி,
அமுது செய்தருளத் தங்கள்
சேயவர் தம்மில் மூத்த
திருநாவுக்கரசை' வாழை
மேயபொன் குருத்துக் கொண்டு
வா'என விரைந்து விட்டார்.

அறுவகைச் சுவை: கைப்பு, கார்ப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு,
துவர்ப்பு, தித்திப்பு. ஆய - அவைகளுக்குப் பொருந்திய. சேயவர்
தம்மில் - பிள்ளைகளில். 23

1811. 'நல்லதாய் தந்தை ஏவ,
நான்இது செயப்பெற்றேன்' என்று
ஓல்வையில் விரைந்து தோட்டத்
துள்புக்குப் பெரிய வாழை
மல்லலும் குருத்தை ஈரும்
பொழுதினில், வாள் அராஓன்று
அல்லலுற்று அழுங்கிச் சோர,
அங்கையில் தீண்டிற்று அன்றே.

மல்லல் அம் - வளப்பமும் அழகுமுடைய. வாளரா - ஒளியுடைய
பாம்பு. மூத்த திருநாவுக்கரசு அல்லலுற்று வருந்திச் சோர. 24

1812. கையினில் கவர்ந்து சுற்றிக்
கண்ளி காந்து கின்ற
பைஅரா உதறி வீழ்த்துப்
பதைப்புடன் 'பாந்தள் பற்றும்
வெய்ய வேகத்தால் வீழா
முன்னம் வேகத்தால் எய்திக்
கொய்தஇக் குருத்தைச் சென்று
கொடுப்பன்' என்று ஓடிவந்தான்

கை அரா - தன் கையைக் கடித்துச் சுற்றி கண்ணில்
நெருப்பை உமிழாநின்ற படத்தையுடைய பாம்பினை. பாந்தள்
பற்றும் - பாம்பு கடித்த. 25

1813. பொருந்திய விடவே கத்தில்
போதுவான் வேகம் முந்த,
வருந்தியே அணையும் போழ்து,
'மாகணம் கவர்ந்தது யார்க்கும்
அருந்தவர் அமுது செய்யத்
தாழ்க்கயான் அறையேன்' என்று
திருந்திய கருத்தி னோடும்
செழுமனை சென்று புக்கான்.

விட வேகத்தினும் விரைந்து போதுவான். வேகம் முந்த -
வேகம் அதிகரிக்க. மாகணங் கவர்ந்தது ஆர்க்கும் - பாம்பு கடித்ததை
யார்க்கும், அருந்தவர் - திருநாவுக்கரசர். 26

1814. எரிவிடம் முறையே ஏறித்
தலைக்கொண்ட ஏழாம் வேகம்
தெரிவுஉற எயிறும் கண்ணும்
மேனியும் கருகித் தீந்து,
விரிஉரை குழறி, ஆவி
விடக்கொண்டு மயங்கி வீழ்வான்
பரிகலக் குருத்தைத் தாயார்
பால்வைத்துப் படிமேல் வீழ்ந்தான்.

பாம்பின் விடம் ஒவ்வொரு தாதுவிலும் முறைமுறையே
ஏறுதலால் "முறையே ஏறி" என்றார். ஏழு தாதுக்களிலும் விடம்
ஏறிய பின்னர்ப் பல்கண் முதலியன கருகதல் இயல்பு. அஃது இங்கே
குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஏழாம் வேகம் என்றது இறுதியாக விடம்
ஏறுவதைக் குறிப்பது. எயிறும் - பல்லும். பரிகலக் குருத்தை- உண்கல
மாகிய வாழைக் குருத்தை. படி - நிலத்தின். 27

1815. தளர்ந்து வீழ்மகனைக் கண்டு
தாயாரும் தந்தை யாரும்
உளம்பதைத்து உற்று நோக்கி,
உதிரம்சோர் வடிவும் மேனி -
விளங்கிய குறியும் கண்டு
'விடத்தினால் வீந்தான்' என்று,
துளங்குதல் இன்றித் தொண்டர்
அமுதுசெய் வதற்குச் சூழ்வார்.

வீந்தான் - மாண்டான். துளங்குதலின்றி - நடுக்க மில்லாமல்;
வருத்தமில்லாமல் என்றபடி. 28

1816. பெறல்அரும் புதல்வன் தன்னைப்
பாயினுள் பெய்து மூடிப்
புறமனை முன்றில் பாங்குஓர்
புடையினில் மறைத்து வைத்தே,
'அறஇது தெரியா வண்ணம்
அமுது செய்விப்போம்' என்று,
விறல்உடைத் தொண்ட னார்பால்
விருப்பொடு விரைந்து வந்தார்.

அற - முற்றும். விறல் - அன்பு உரம். பெய்து - வைத்து.
புறமுனை முன்றில் - மனைப் புறமுற்றத்தில். 29

1817. கடிதுவந் 'தமுது செய்யக்
காலம் தாழ்க் கின்றது' என்றே
அடிசிலும் கறியும் எல்லாம்
அழகுற அணைய வைத்துப்
படிஇல்சீர்த் தொண்ட னார்முன்
பணிந்தெழுந்து' அமுது செய்துஎம்
குடிமுழு துஉய்யக் கொள்வீர்'
என்று அவர் கூறக் கேட்டு.

அடிசிலும் - சோறும். 30

1818. அருந்தவர் எழுந்துசெய்ய
அடிஇணை விளக்கி வேறுஓர்
திருந்தும் ஆசனத்தில் ஏறிப்
பரிகவம் திருத்து முன்னர்
இருந்து வெண்ணீறு சாத்தி,
இயல்புஉடை இருவருக்கும்
பொருந்திய நீறு நல்கிப்
புதல்வர்க்கும் அளிக்கும் போழ்தில்.

பரிகலமாகிய வாழைக் குருத்தை. 31

1819. ஆதி நான்மறைநூல் வாய்மை
அப்பூதி யாரை நோக்கிக்
'காதலர் இவர்க்கு மூத்த
சேயையும் காட்டும்; முன்னே
மேதகு பூதி சாத்த'
என்றலும் விளைந்த தன்மை
யாதும்ஒன் றுஉரையார் 'இப்போது
இங்கு அவன் உதவான்' என்றார்.

பூதி - விபூதி.

32

1820. அங்வுரை கேட்டபோதே
அங்கணர் அருளால் அன்பர்
செவ்விய திருவுள் எத்துஓர்
தடுமாற்றம் சேர நோக்கி,
'இவ்வரை பொறாதுஎன் உள்ளம்;
என்செய்தான்? இதற்குஓன்று உண்டால்;
மெய்விரித்து உரையும்' என்ன
விளம்புவார் விதிர்ப்பு உற்று அஞ்சி.

அங்கணர் - சிவபெருமான். "உம்பர்பிரான் திருத்தொண்டர்
உளத்தில் தடுமாற்றம் - நம்பர் திருவருளாலே அறிந்தருளி
நவைதீர்ப்பார்" திருநாவுக்கரசு நாயனார் புராணம்: 207.
என்செய்தான் - புதல்வன் என் செய்தான்; அவனிடம் என் நிகழ்ந்தது
என்றபடி. ஒன்று - சுழுவாய்; தீர்வு. 33

1821. 'பெரியவர் அமுது செய்யும்
பேறுஇது பிழைக்க என்னோ
வருவது' என்று உரையா ரேனும்,
மாதவர் வினவ வாய்மை
தெரிவுஉற உரைக்க வேண்டும்
சீலத்தால் சிந்தை நொந்து
பரிவொடு வணங்கி, மைந்தர்க்கு
உற்றது, பகர்ந்தார் அன்றே.

பிழைக்க - தவற. காரைக்காலம்மையார் புராணம்: 19 பார்க்க.34

1822. நாவினுக் கரசர் கேளா,
'நன்றுநீர் புரிந்த வண்ணம்!
யாவர்இத் தன்மை செய்வார்?'
என்றுமுன் எழுந்து சென்றே,

ஆவிதீர் சவத்தை நோக்கி,
அண்ணலார் அருளும் வண்ணம்
பாஇசைப் பதிகம் பாடிப்
பணிவிடம் பாற்று வித்தார்.

“ஒன்றுகொலாம்” என்னுந் திருப்பதிகம் பாடி பணிவிடம்
பாற்று வித்தார் - பாம்பின் விடத்தைப் போக்கினார். 35

1823. தீவிடம் நீங்க உய்ந்த
திருமறை யவர்தம் சேயும்
மேவிய உறக்கம் நீங்க,
விரைந்து எழுவாளைப் போன்று
சேஉகைத் தவர்ஆட் கொண்ட
திருநாவுக் கரசர் செய்ய
பூஅடி வணங்கக் கண்டு,
புனிதநீ றுஅளித்தார் அன்றே.

சேவுகைத்தவர் - எருதை ஊர்தியாக்கொண்ட சிவபெருமான்.
சிவந்த மலரடியை. 36

1824. பிரிவுஉறும் ஆவி பெற்ற
பிள்ளையைக் காண்பார், தொண்டின்
நெறியினைப் போற்றி வாழ்ந்தார்;
நின்றஅப் பயந்தார் தாங்கள்
'அறிவு அரும்பெருமை அன்பர்
அமுதுசெய் தருளு தற்குச்
சிறிதுஇடை யூறுசெய்தான்
இவன்' என்று சிந்தை நொந்தார்.

அங்கே நின்ற மக்கள் காண்பார் அப்பூதியின் தொண்டின்
நெறி வாழ்ந்தார். அங்கே நின்ற அப்பெற்றோர். 37

1825. ஆங்குஅவர் வாட்டம் தன்னை
அறிந்துசொல் அரசர் கூட
ஓங்கிய மனையில் எய்தி,
அமுது செய்தருள உற்ற
பாங்கினில் இருப்ப, முந்நூல்
பயில்மணி மார்பர் தாமும்
தாங்கிய மகிழ்ச்சி யோடும்
தருவன சமைத்துச் சார்வார்.

உற்ற பாங்கினில் - பொருந்திய இடத்தில். முந்நூல் தாமும்
அப்பூதியடிகளும். 38

1826. புகழ்ந்தகோ மயத்து நீரால்
 பூமியைப் பொலிய நீவித்
 திகழ்ந்தவான் சுதையும் போக்கிச்
 சிறப்புடைத் தீபம் ஏற்றி,
 நிகழ்ந்தஅக் கதவி நீண்ட
 குருத்தினை விரித்து நீரால்
 மகிழ்ந்துஉடன் விளக்கி, ஈர்வாய்
 வலம்பெற மரபின் வைத்தார்.

கோமயத்து நீரால் - சாணக் குழம்பால். (கோசலம் - மூத்திரம்;
 கோமயம் - சாணம்) நீவி - மெழுகி. திகழ்ந்த வான்கதையும் போக்கி -
 விளங்கிய வெண்சண்ணச் சாந்திட்டு (கோலமிட்டு). கதவி - வாழை.
 ஈர்வாய் - அரிந்த பக்கம் வலம் பெற - வலதுபக்க மிருக்க. மரபின் -
 சம்பிரதாயப் படி; முறைப்படி. 39

1827. திருந்திய வாச நல்நீர்
 அளித்திடத் திருக்கை நீவும்
 பெருந்தவர், மறையோர் தம்மைப்
 பிள்ளைகளுடனே நோக்கி,
 'அரும்புதல் வர்களும் நீரும்
 அமுதுசெய் வீரீங்கு' என்ன,
 விரும்பிய உள்ளத் தோடு
 மேலவர் ஏவல் செய்வார்.

நீவும் - கழுவும். பெருந்தவர் - திருநாவுக்கரசர். மேலவர் ஏவல்
 செய்வார் - பெரியோராகிய திருநாவுக்கரசரது கட்டளைப்படி
 நடப்பவராய். 40

1828. மைந்தரும் மறையோர் தாமும்
 மருங்கு இருந்து அமுது செய்யச்
 சிந்தைமிக்கு இல்ல மாதர்
 திருஅமுது எடுத்து நல்கக்
 கொந்துஅவிழ் கொன்றை வேணிக்
 கூத்தனார் அடியா ரோடும்
 அந்தமிழ் ஆளி யார்அங்கு
 அமுதுசெய் தருளி னாரே.

நல்க - படைக்க. கொந்து - கொத்து. அடியாரோடும் - அப்பூதி
 யடிகள் உள்ளிட்டவர்களோடும். அந்தமிழாளி - திருநாவுக்கரசர். 41

1829. மாதவ மறையோர் செல்வ
 மனையிடை அமுது செய்து,
 காதல் நண்புஅளித்துப் பல்நாள்
 கலந்துஉடன் இருந்த பின்றை,

மேதகு நாவின் மன்னர்
விளங்கிய பழன மூதூர்
நாதர்தம் பாதம் சேர்ந்து
நல்தமிழ்ப் பதிகம் செய்வார். 42

1830. அப்பூதி அடிகளார்தம்
அடிமையைச் சிறப்பித்து, ஆன்ற
மெய்ப்பூதி அணிந்தார் தம்மை
விரும்பு 'சொல் மாலை' வேய்ந்த
இப்பூதி பெற்ற நல்லோர்
எல்லைஇல் அன்பால் என்றும்
செப்பூதி யம்கைக் கொண்டார் -
திருநாவுக் கரசர் பாதம்.

“அஞ்சப்போய்க் கலிமெலிய அழலோம்பும் அப்பூதி - குஞ்சிப்
பூ வாய்நின்ற சேவடியாய் கோடியையே” - அப்பர்: திருப்பழனம் 10.
ஆன்ற மெய்ப்பூதி அணிந்தார்தம்மை - பெருமை பொருந்திய
திருமேனியில் திருநீற்றைப் பூசியுள்ள சிவபெருமானை. சொன். . . .
நல்லோர் - பதிகத்தில் பாடப் பெற்ற இச்செல்வத்தைப் பெற்ற
அப்பூதியடிகள். திருநாவுக்கரசர் திருவடிகளைத் துதிக்கும் பயனைக்
கைக்கொண்டவரானார். இப்பூதி இச்செல்வத்தை, செப்பு ஊதியம்.
(இலாபம்). 43

1831. இவ்வகை அரசின் நாமம்
ஏத்திஎப் பொருளும் நாளும்
அவ்அருந் தவர்பொன் தாளே
எனஉணர்ந்து அடைவார் செல்லும்
செவ்விய நெறிய தாகத்
திருத்தில்லை மன்றுள் ஆடும்
நவ்வியும் கண்ணாள் பங்கர்
நல்கழல் நண்ணி னாரே.

நவ்வியங் கண்ணாள் பங்கர் - மான் கண்ணையுடைய சிவகாமி
சமேதராகிய நடராசப் பெருமான். 44

1832. மான்மறிக் கையர் பொன்தாள்
வாகீசர் அடைவால் பெற்ற
மேன்மை அப்பூதி யாராம்
வேதியர் பாதம் போற்றிக்
கான்மலர்க் கமல வாவிக்
கழனிசூழ் சாத்த மங்கை
நான்மறை நீல நக்கர்
திருத்தொழில் நவிலல் உற்றேன்.

அடைவால் - சார்பால். காண் - வாசனை. 45

அப்பூதியடிகள் நாயனார்

அப்பூதி அடிகள் திங்களுரிலே மறையவர் குலத்திலே தோன்றியவர்; காமம் கோபம் முதலிய குற்றங்களைக் காய்ந்தவர்; இல்லறத்தில் நின்றவர்; சிவபக்தி சிவனடியார் பத்திகளிற் சிறந்தவர்; திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளிடம் பேரன்பு வாய்ந்தவர். அவ்வன்புக்கு அறிகுறியாக அவர்தம் வீட்டிலுள்ள அளவை, நிறைகோல், பிள்ளைகள், பசு, எருமை முதலியவற்றுக்கும் தாம் அமைத்த திரு மடம், தண்ணீர்ப்பந்தல் முதலியவற்றுக்கும் 'திருநாவுக்கரசு' என்னும் பெயரையே சூட்டி, அப்பெயராலேயே திருத்தொண்டு செய்து வந்தார்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருப்பழனத்தைப் பணிந்து பணி செய்து, மற்றும் பல திருப்பதிகளைத் தொழ வேண்டித் திங்களுர் வழியே சென்றார்; அங்கே ஒரு தண்ணீர்ப் பந்தரைக் கண்டார்; அதிலே தம் பெயர் எங்கும் வரையப்பட்டிருத்தலைப் பார்த்தார். அவர் அங்கிருந்தவர்களை நோக்கி, "இப்பந்தரை இப்பெயரிட்டு அமைத்தவர் யாவர்?" என்று வினவினார். அவர்கள், "அப்பூதி அடிகள்" என்று சொல்லி, "அவரால் அமைக்கப்பெற்றுள்ள வேறு பல அறச்சாலைக்கும் 'திருநாவுக்கரசு' என்னும் பெயரையே அவர் சூட்டியுள்ளார். அப்படிச் செய்வது அவரது வழக்கம்" என்றார்கள். திருநாவுக்கரசர், "இதற்கு கருத்தென்ன?" என்று, அவர்களை நோக்கி "அவர் எவ்விடத்தவர்?" என்று கேட்டார். அவர்களும், "அப்பூதி அடிகள் இப்பதியிலுள்ளவரே; இப்பொழுதுதான் வீட்டுக்குப் போனார்; அவர் வீடும் தூரத்திலில்லை; அது மிகச் சமீபத்திலேயே இருக்கிறது" என்று சொன்னார்கள்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், அவ்விடத்தினறும் நீங்கி, அப்பூதியடிகள் வீடு நோக்கி விரைந்து நடந்து தலைக்கடை வாயிலைச் சேர்ந்தார். அதை அறிந்த அப்பூதி அடிகள் விரைந்தோடிச் சுவாமிகளை வணங்கினார். சுவாமிகளும் நாயனாரை வணங்கினார். நாயனார் திருநாவுக்கரசரை நோக்கிக் "கருணை வடிவுடையீர்! தாங்கள் என் வீட்டுக்கு எழுந்தனீர்கள். யான் செய்த தவம்" என்றார். திருநாவுக்கரசர், "நாம் திருப்பழனத்தைத் தொழுது வழியே வந்து கொண்டிருந்தோம்; உமது தண்ணீர்ப் பந்தரைக் கண்டோம்; உமது பிற அறங்களையுங் கேட்டோம்; உம்மைக் காண வந்தோம்" என்று சொன்னார். அதற்குமேல் திருநாவுக்கரசர் அப்பூதி அடிகளை நோக்கி, "அடியவர் பொருட்டு நீர் தண்ணீர்ப்பந்தர் வைத்திருக்கிறீர். அதன்கண் உம்முடைய பெயரை எழுதுவதே முறை. வேறு ஒரு பெயரை எழுதிய தென்னை" என்று கேட்டார்.

அவ்வரை கேட்ட அப்பூதி அடிகள் நிலையழிந்த சிந்தை யரானார்; ஆகி, "நீர் நல்லது அருளிச் செய்தீர் இல்லை. பல்லவன் சமணர்களோடு சேர்ந்து செய்த கொடுங் கொடுங் சூழ்ச்சிகளை எல்லாம் திருத்தொண்டின் உறைப்பால் வென்ற ஒருவர் பெயரோ,

வேறொரு பெயர்?” என்று வெகுண்டார்; வெகுண்டு, “திருத் தொண்டாலே இம்மையிலும் பிழைக்கலாம்” என்று எம் போன்ற வர்களுந் தெளியத் திருவருள் புரிந்தவர் திருநாவுக்கரசர். அவர் தம் திருப்பெயரையான் எழுதினேன். நீர் வெம்மை மொழி கூறக் கேட்டேன். திருநாவுக்கரசர் கருங்கல்லைத் தெப்பமாகக் கொண்டு கடலைக் கடந்தவர். அப்பெருமான் பெருமையை அறியாதவர் இவ் வுலகத்தில் யாவருளர்? சிவ வேடந்தாங்கி இவ்வெம்மொழி பகர்ந்தீர்; நீர் எங்கே இருப்பவர் நீர் யாவர்” என்று கேட்டார்.

திருநாவுக்கரசர், அப்பூதி அடிகளின் பெருமையை உணர்ந்து, “சமணப் படுகுழிவிட்டு ஏறச் சிவபெருமான் சூலை நோய் தந்து ஆளப்பெற்ற தெளிவுணர்வில்லாத சிறுமையேன் யான்” என்றார். என்றதும், அப்பூதி அடிகளின் கைகள் தலைமீது குவிந்தன; கண்கள் அருவிநீர் பொழிகின்றன; உரை குழறுகிறது; உடம்பெல்லாம் மயிர்க்கூச்செறிகிறது. அடிகள் கீழே விழுந்து, சுவாமிகளின் திருவடித் தாமரையைச் சூடிக்கொண்டார். திருநாவுக்கரசர் எதிர்பணிந்து அடிகளை எடுத்தருளினார். அப்பூதி அடிகள் அருநிதியம் பெற்றவர் போல் ஆனார். ஆனந்தம் மேலீட்டால் அவர் ஆடுகிறார்; பாடுகிறார்; ஓடுகிறார்; இன்னது செய்வதென்றறியாது களிக்கிறார்; வீட்டுள் நுழைந்தார்; “திருநாவுக்கரசர் வந்திருக்கிறார்” என்று மனைவி மக்களுக்குச் சொல்லுகிறார்; அவர்களுடன் வந்து சுவாமிகளை வணங்குகிறார். அப்பூதி அடிகள் உற்ற ஆர்வத்துக்கோர் அளவில்லை.

அப்பூதி அடிகள், திருநாவுக்கரசரை வீட்டினுள் அழைத்துச் சென்றார்; அவர்தம் திருவடிகளை மனைவி மக்களுடன் நீரால் விளக்கினார்; அந்நீரை அவர்கள் எல்லாரும் தலைமேல் தெளித்து மகிழ்வெய்தினார்கள். பின்பு அவர்கள் உலகய்யத் தோன்றிய சுவாமிகளைப் பீடத்திலிருத்தி வணங்கித் “திருவமுது செய்தருளல் வேண்டும்” என்று வேண்டினார்கள். சுவாமிகளும் உடன்பட்டார். அப்பூதி அடிகள், மனைவியாரைப் பார்த்து, “ஆண்டவன் அருளால் பெறுதற்கரிய பேறு பெற்றிருக்கிறோம்” என்று சொல்லித் திருவமுது சமைக்கப் புகுந்தார்; அறுசுவை கறிகளாக்கி அமுதும் ஆக்கினார்; தம் புதல்வருள் மூத்த திருநாவுக்கரசரை அழைத்து, வாழைக் குருத்து அறுத்து வரும்படி தோட்டத்திற்கு அனுப்பினார்.

மூத்த திருநாவுக்கரசர் பெற்றோர் சொற்படி தோட்டத்துக்குச் சென்று வாழைக் குருத்தை அரிந்தார். அப்பொழுது ஒரு பாம்பு, அவர்தம் கையைத் தீண்டிச் சுற்றிக் கொண்டது. மூத்த திருநாவுக்கரசர் பாம்பை உதறிக் கீழேவீழ்த்திப் பதைபதைத்து, “விஷ வேகந் தலைக்கேறி என்னைச் சாய்த்துவிடும்; அதற்கு முன் யான் வேகமாக ஓடி இக்குருத்தைக் கொடுப்பேன்; நேர்ந்ததை எவரிடமுஞ் சொல்லேன்; பெரியவர் திருவமுது செய்தருளல் வேண்டும்” என்று நினைந்து, அதிவேகமாக ஓடிவந்து, குருத்தைத் தாயாரிடம்

நீட்டினார். அவரது உடல் கறுத்தது; உரை தடுமாறிற்று; அவர் கீழே விழுந்தார். விழுந்த மகனைக் கண்டு தாயாரும் தந்தையாரும் உளம் பதைத்து, உற்று நோக்கி, “விஷத்தால் மாண்டான்” என்றுணர்ந்தனர். அவர்கள் நடுங்காது, பெரியவர்க்கு அமுது செய்விப்பதிலேயே கருத்திலிருத்தினார்கள்; சுவத்தைப் பாயிலே வைத்துச் சுற்றி வீட்டின் ஒரு புறத்தில் மறைத்து வைத்தார்கள். “பெரியவர்க்கு இது தெரியா வண்ணம் அமுது செய்விப்போம்” என்று எண்ணி, அவர்கள் சுவாமிகளிடம் அணைந்தார்கள்; அணைந்து பணிந்து, “எங்கள் குடி முழுதும் உய்யுமாறு திருவமுது செய்ய எழுந்தருளல் வேண்டும்” என்று; வேண்டினார்கள்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் எழுந்து, கைகால் கழுவி, வேறொரு பீடத்தில் அமர்ந்து, திருநீறணிந்து கொண்டார்கள்; அப்பூதியடிகளுக்கும், அவர் தம் மனைவியார்க்கும் திருநீறு கொடுத்தார்; புதல்வர்களுக்குத் திருநீறளிக்கும்போது, அப்பூதியாரைப் பார்த்து, “மூத்த குமாரரையும் அழையும்” என்றார். அதற்கு நாயனார் நிகழ்ந்ததை விளக்கமாகக் கூறாதவராய், “அவன் இங்கே இப்போது உதவான்” என்றார். அதைக் கேட்டதும், சுவாமிகளுக்குத் திருவருளால் ஒருவித தடுமாற்றம் உண்டாயிற்று. “இவ்வரையை என் உள்ளந் தாங்காது. அவன் என் செய்தான்? உண்மை உரையும்” என்று வினவினார். அப்பூதி அடிகள், “பெரியவர் அமுது செய்தற்கு இடையூறு நேர்ந்து விட்டது; நிகழ்ந்ததை மறைத்தலுங் கூடாது” என்று விதிப்பிற்று, நிகழ்ந்ததைக் கூறினார். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், “நீர் செய்தது நன்றாயிருக்கிறது! எவரே இப்படிச் செய்தார்!” என்று சொல்லி எழுந்தார்; எழுந்து போய்ச் சுவத்தைப் பார்த்தார்; திருவருளை நினைந்தார்; “ஒன்று கொலாம்” என்னுந் திருப் பதிகத்தைப் பாடினார். விஷம் நீங்கிற்று. மூத்த திருநாவுக்கரசர் உயிர் பெற்றெழுந்தார்; எழுந்து தங்கள் குல குருவாகிய திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளை வணங்கினார். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அவருக்குத் திருநீறு கொடுத்தார். நாயனாரும் நாயகியாரும் “சுவாமிகள் அமுது செய்வதற்கு இவன் சிறிது இடையூறு செய்தான்” என்று வருந்தினார்கள். அதை உணர்ந்த திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், அப்பூதி அடிகளின் வீட்டுக்குள் நுழைந்தார். அப்பூதி அடிகளும் அவர் தம் மனைவியாரும் திருவமுது படைத்தனர். சுவாமிகள், “அப்பூதி அடிகளே! நீரும் புதல்வர்களும் உடனிருந்து உண்ணலாமே!” என்றார். அவ்வாறே அப்பூதி அடிகளும் அவர்தம் பிள்ளைகளும் திருநாவுக்கரசருடன் அமுது செய்தார்கள்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திங்களூரிலேயே சில நாள் தங்கி இருந்து, திருப்பழனம் போந்து பதிகம் பாடிச் சென்றார். அப் பதிகத்தில் சுவாமிகள் அப்பூதி அடிகளைச் சிறப்பித்தார். அப்பூதி அடிகள், திருநாவுக்கரசரின் திருவடிகளை நினைந்து, தமக்குள்ள யாவும் அவர் தம் திருவடிகளுக்கு உரியனவே என்று கொண்டு, சில நாள் வாழ்ந்து, தில்லைக் கூத்தன் திருவடி அடைந்தார்.

31. திருநீலநக்க நாயனார்

கலித்துறை

1833. ‘பூத்தபங்கயப் பொகுட்டின்மேல் பொருகயல் உகளும்,
காய்த்த செந்நெலின் காடுசூழ், காவிரி நாட்டுச்
சாத்த மங்கை’ என்று உலகுளவாம் புகழ்வுறுந் தகைத்தால் -
வாய்த்த மங்கல மறையவர் முதல்பதி வனப்பு’.

பூத்த பங்கயப் பொகுட்டின்மேல் - மலர்ந்த தாமரைப்
பொகுட்டின் மீது; (பொகுட்டு - தாமரைக் குமிழி அல்லது
கொட்டை) பொருகயல் - மோதுங் கயல் மீன்கள். உகளும் - புரளும்;
பாயும். வனப்பு - அழகு. 1

1834. நன்மை சாலும்அப் பதியிடை நறுநுதல் மடவார்
மென்மலர்த் தடம்படிய மற்று, அவருடன் விரவி
அன்னம் முள்துறை ஆடுவ; பாடுவ சாமம்
பல்ம றைக்கிடை யுடன்பயிற் றுவபல பூவை.

சாலும் - அமைந்த. நறுநுதல் மடவார் - மணங்கமழ் நெற்றி
யை யுடைய பெண் மக்கள். “மணநாறு நறுநுதல்” கலித்
தொகை: 14, 4; “தேங்கமழ் திருநுதல்” -திருமுருகாற்றுப்படை: 24.
நறுநுதல் - நல்ல நெற்றியுமாம். தடம்படிய - குளத்தில் நீராட. விரவி
- கலந்து. கிடை - வேதம் ஓதும் இடம்; இங்கே ஓதுவோரைக் குறிப்பது.
பூவை - நாகணவாய்ப் பறவைகள். கிடையில் ஓதல் பயிலல் இரண்டும்
நிகழும்; இங்குப் பூவைகளும் தாங்களே சாம வேதத்தைப் பாடு
கின்றன; அதைத் தங்கள் கூட்டத்துக்கும் பயிற்றுவிக்கின்றன. 2

1835. ‘ஆய்ந்த மெய்ப்பொருள் நீறு’ என வளர்க்கும்அக் காப்பில்
ஏய்ந்த மூன்றுதீ வளர்த்துளார் இருபிறப் பாளர்;
நீந்தும் நல்லஅறம் நீர்மையின் வளர்க்கும்அத் தீயை
வாய்ந்த கற்புடன் நான்குள வளர்ப்பர்கள் மடவார்.

அக்காப்பில் ஏய்ந்த - அத்திருநீற்றில் பொருந்திய; அக்காப்பில்
என்பதற்கு அவ்வூரில் என்பர் ஆறுமுகத்தம்பிரானார். மூன்று தீ -
தக்ஷிணாக்கினி, காருகபத்தியம், ஆகவனீயம். இருபிறப்பாளர் -
அந்தணர். பிறவிக் கடலினின்றும் நீந்துதற்குரிய. நீர்மையின் -
தன்மையில். வாய்ந்த - சிறந்த வேள்வித் தீ மூன்று, கற்புத் தீ ஒன்று
ஆக நான்கு. 3

1836. சீலம் உய்த்தஅத் திருமறையோர்செழு மூதூர்
ஞாலம் மிக்கநான் மறைப்பொருள் விளக்கிய நலத்தார்;
ஆலம் வைத்தகண் டத்தவர் தொண்டர்ஆம் அன்பர்;
'நீல நக்கனார்' என்பவர் நிகழ்ந்துளார் ஆனார்.

ஆலம் - நஞ்சு.

4

1837. 'வேத உள்ளுறை ஆவன விரிபுனல் வேணி
நாதர் தம்மையும் அவர்அடி யாரையும் நயந்து,
பாதம் அர்ச்சனை புரிவதும் பணிவதும்' என்றே,
காத லால்அவை இரண்டுமே செய்கருத்து உடையார்.

உள்ளுறை - உட்பொருள், விரிபுனல் வேணிநாதர் சிவ
பெருமான். நயந்து - விரும்பி.

5

1838. மெய்த்த ஆகம விதிவழி வேத காரணரை
நித்தல் பூசனை புரிந்தெழு நியமமும் செய்தே,
அத்தர் அன்பருக்கு அமுதுசெய் விப்பது முதலா
எத்தி றத்தன பணிகளும் ஏற்றுஎதிர் செய்வார்.

வேத காரணரை, சிவபெருமானை. அத்தர் - சிவபெரு
மானுடைய.

6

1839. ஆய செய்கையில் அமரும்நாள் ஆதிரை நாளில்
மேய பூசனை நியதியை விதியினால் முடித்துத்
தூய தொண்டனார் தொல்லைநீடு அயவந்தி அமர்ந்த
நாய னாரையும் அர்ச்சனை புரிந்திட நயந்தார்.

பழமையும் விழுப்பமுமுடைய அயவந்தி. நாயனரையும் -
சிவபிரானையும்.

7

1840. உறையுள் ஆகிய மனைநின்றும் ஒருமை அன்புற்ற
முறைமையால் வருபுசைக்கும் முற்ற வேண்டுவன
குறைவறக் கொண்டு மனைவியார் தம்மொடும் கூட
இறைவர் கோயில்வந்து எய்தினர் எல்லைஇல் தவத்தோர்.

உறையுள் - இருப்பிடம்

8

1841. அணைய வந்துபுக்கு, அயவந்தி மேவிய அமுதின்
துணைம வர்க்கழல் தொழுதுபூ சனைசெய்த் தொடங்கி,
இணைய நின்றுஅங்கு வேண்டுவ மனைவியார் ஏந்த,
உணர்வின் மிக்கவர் உயர்ந்தஅர்ச்சனைமுறை உய்த்தார்.

அமுதின் - சிவத்தின். துணை - இரண்டு. இணைய - நெருங்க.
வேண்டுவ - வேண்டப்படும் பொருள்களை. உணர்வின் மிக்கவர் -
திருநீலநக்கர். உய்த்தார் - செய்தார்.

9

1842. நீடுபூ சனை நிரம்பியும் அன்பினால் நிரம்பார்
மாடுசூழ்புடை வலம்கொண்டு, வணங்கிமுன் வழத்தித்
தேடு மாமறைப் பொருளினைத் தெளிவுஉற நோக்கி,
நாடும் அஞ்செழுத்து உணர்வுற இருந்துமுன் நவின்றார்.

பக்கத்தே சூழ்ந்த பிரகாரத்தை.

10

1843. தொலைவுஇல் செய்தவத் தொண்டனார் சுருதியே முதலாம்
கலையின் உண்மையாம் எழுத்துஅஞ்சும் கணிக்கின்ற காலை,
நிலையின் நின்றுமுன் வழவிட நீண்டபொன் மேருச்
சிலையி னார்திரு மேனிமேல் விழுந்ததுஓர் சிலம்பி.

தொலைவில் - அழிவில்லாத. சுருதியே முதலாம் - வேதமே
முதலாகச் சொல்லப்பட்ட. பஞ்சாட்சரத்தைச் செபிக்கும்போது.
தான் இருந்த இடத்தினின்றும் வழக்க ஒரு சிலம்பி (சிலந்தி). நீண்ட
பொன் மேருச் சிலையினார் - சிவபெருமானது.

1844. விழுந்த போதில் அங்கு அயல்நின்ற மனைவியார் விரைவுற்று,
எழுந்த அச்சமோடு இளங்குழ வியில் விழும் சிலம்பி
ஓழிந்து நீங்கிட, ஊதிமுன் துமிப்பவர் போலப்
பொழிந்த அன்பினால் ஊதிமேல் துமிந்தனர் போக.

இளங் குழந்தைமீது விழுஞ் சிலம்பியொழிந்து நீங்க ஊதி
உமிழ்வாரைப்போல. மேல் - சிவபெருமான் திருமேனிமீது.
துமிந்தனர். உமிழ்ந்தனர்.

12

1845. பதைத்த செய்கையால் மனைவியார் முன்செயப் பந்தம்
சிதைக் கும்மாதவத் திருமறை யவர்கண்டு தம்கண்
புதைத்து, 'மற்றுஇது செய்ததுஎன்? பொறிஇலாய்!' என்னச்
'சுதைச் சிலம்பிமேல் விழஊதித் துமிந்தனன்' என்றார்.

உள்ளம் பதைத்த செய்கையால். முன் - தம்முன். பொறியிலாய்
- அறிவில்லாதவளே. சுதைச் சிலம்பி - வெண் சிலம்பி. சிவபிரான் திரு
மேனிமேல் விழ.

13

1846. மனைவி யார்செய்த அன்பினை மனத்தினில் கொள்ளார் -
புனையும் நூல்மணி மார்பர், தம்பூசனைத் திறத்தில்
'இனைய செய்கைஇங்கு அநுசிதம் ஆம்' என எண்ணும்
நினைவி னால்அவர் தம்மைவிட்டு அகன்றிட நீப்பார்.

பூசனைத் திறத்தில் - பூசையினிடத்து. அவர் - மனைவியார்.

1847. 'மின்றெ டுஞ்சடை விமலர்மேல் விழுந்தநூல் சிலம்பி
தன்னை, வேறுஒரு பரிசினால் தவிர்ப்பது தவிர,
முன்அ ணைந்துவந்து ஊதி, வாய் நீர்ப்பட முயன்றாய்;
உன்னை யான்இனித் துறந்தனன் - ஈங்கு' என உரைத்தார்.

பரிசினால் - வகையால்.

15

1848. மற்றுவேலையில் கதிரவன் மலையிசை மறைந்தான்;
உற்ற ஏவலின் மனைவியார் ஒருவழி நீங்க,
முற்ற வேண்டுவ பழுதுதீர் பூசனை முடித்துக்
கற்றை வேணியார் தொண்டரும் கடிமனை புகுந்தார்.

அவ்வேளையில் சூரியன் அத்தகிரியில் மறைந்தான். உற்ற ஏவலின் - நாயகன் வாயிலாகப் பிறந்த கட்டளைப்படி முற்ற வேண்டுவ - முழுதும் வேண்டப்படுவனவாகிய. பழுதுதீர் பூசனை - நாயகியால் உற்ற அநுசித்ததை ஒழிக்கும் பூசை முதலியவற்றை; பிராயச்சித்தஞ் செய்து என்றபடி. கடி - காப்புடைய. 16

1849. அஞ்சும் உள்ளமோடு அவர்மருங்கு அணைவுற மாட்டார்
நஞ்சும் உண்டவர் கோயிலில் நங்கையார் இருந்தார்,
செஞ்சொல் நான்மறைத் திருநீல நக்கர்தாம் இரவு
பஞ்சின் மெல்அணைப் பள்ளியில் பள்ளிகொள் கின்றார். 17

1850. பள்ளிகொள் பொழுது, அயவந்திப் பரமர்தாம் கனவில்
வெள்ள நீர்ச்சடை யொடுநின்று மேனியைக் காட்டி,
'உள்ளம் வைத்துஎமை ஊதிமுன் துமிந்தபால் ஒழியக்
கொள்ளும் இப்புறம் சிலம்பியின் கொப்புள்' என்றருள.

உன் மனைவி உள்ளம் வைத்து. பால் ஒழிய - பக்கந்தவிர. 18

1851. கண்ட அப்பெருங் கனவினை நளவுனக் கருதிக்
கொண்ட அச்சமோடு அஞ்சலி குவித்து, உடன் விழித்துத்
தொண்டனார் தொழுது ஆடினார்; பாடினார்; துதித்தார்;
அண்ட நாயகர் கருணையைப் போற்றி நின் றுஅழுதார். 19

1852. போதுபோய் இருள் புலர்ந்திடக் கோயிலுள் புகுந்தே,
ஆதிநாயகர் அயவந்தி அமர்ந்த அங்கணர்தம்
பாத மூலங்கள் பணிந்துவீழ்ந் துளழுந்துமுன் பரவி,
மாத ராரையும் கொண்டு, தம் மனையில்மீண்டு அணைந்தார். 20

1853. பின்பு முன்னையில் பெருகிய மகிழ்ச்சிவந்து எய்த,
இன்பு றும்திறத்து எல்லையில் பூசனை இயற்றி,
அன்பு மேம்படும் அடியவர் மிகஅணை வார்க்கு
முன்பு போல்அவர் வேண்டுவ விருப்புடன் முடிப்பார். 21

1854. அன்ன தன்மையில் அமர்ந்துஇனிது ஒழுகும்அந் நாளில்,
மன்னு பூந்தராய் வருமறைப் பிள்ளையார் பெருமை
பன்னி வையகம் போற்றிட, மற்றுஅவர் பாதம்
சென்னி வைத்து, உடன் சேர்வுறும் விருப்பினில் கிறந்தார்.

பூந்தராய் - சீர்காழியில். மறைப் பிள்ளையார் - திருஞான சம்பந்தர். பன்னி - சொல்லி. 22

1855. பண்பு மேம்படும் நிலைமையார் பயிலும்அப் பருவ
மண்பெ ருந்தவப் பயன்பெற மருவும் நல்பதிகள்
விண்பி றங்குநீர் வேணியார் தமைத்தொழு அணைவார்
சண்பை மன்னரும் சாத்தமங் கையில்வந்து சார்ந்தார்.

அன்புத் தன்மையில் மேம்பட்டவராகிய நாயனார் அவ்
வன்பின்வழி நின்று ஒழுகிவரும் காலத்தில். பதிகளில் எழுந்தருளி
யுள்ள கங்கையைச் சடையிற்கொண்ட சிவபெருமானை. சண்பை
மன்னரும் - திருஞான சம்பந்தரும். 23

1856. நீடு சீர்த்திரு நீலகண்டப்பெரும் பாணர்
தோடுஉலாம்சூழல் விறலியார் உடன்வரத் தொண்டர்
கூடும் அப்பெருங் குழாத்தொடும் புகலியார் பெருமான்
மாடு வந்தமை கேட்டுஉளம் மகிழ் நீலநக்கர்.

திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனார். இவர் திருஞான
சம்பந்தப் பெருமானுக்கு யாழ்த்தொண்டு செய்யவர். தோடு உலாங்
குழல் - மலர்களை அணிந்த கூந்தலையுடைய. விறலியார் - பாணி
யாருடன்; மதங்க குளாமணியாருடன். புகலியர் பெருமான் -
திருஞானசம்பந்தர். மாடு - அருகே. 24

1857. கேட்டஅப் பொழு தேபெரு மகிழ்ச்சியில் கிளர்ந்து,
தோட்டு அலங்கலும் கொடிகளும் புனைந்து, தோரணங்கள்
நாட்டி, நீள் நடைக் காவணம் இட்டு, நல் சுற்றத்து
ஈட்ட மும்கொடு, தாமும்முன் எதிர்கொள எழுந்தார்.

கிளர்ந்து - எழுச்சிகொண்டு. தோட்டலங்கலும் - இதழ்களை
யுடைய மலர் மாலைகளையும். நடைக் காவணம் - நடைப் பந்தர்.
ஈட்டமும் - கூட்டமும். 25

1858. சென்று பிள்ளையார் எழுந்தருளும் திருக் கூட்டம்
ஒன்றி, அங்கு எதிர்கொண்டு, தம் களிப்பினால் ஒருவாறு
அன்றி, ஆடியும் பாடியும் தொழுதுஎழுந்து அணைவார்
பொன்த யங்குநீள் மனையிடை உடன்கொடு புகுந்தார்.

ஒன்றி - கலந்து. ஒருவாறன்றி; ஒருவழியில் - அல்லாமல்; பல
வழியிலும் என்றபடி. 26

1859. பிள்ளை யார்எழுந் தருளிய பெருமைக்குத் தக்க
வெள்ளம் ஆகிய அடியவர் கூட்டமும் விரும்ப,
உள்ளம் ஆதரவு ஓங்கிட, ஓங்குசீர்க் காழி
வள்ள லாரைத்தம் மனையிடை அமுதுசெய் வித்தார்.

உள்ளம் ஆதரவு - மனக் காதல்.

27

1860. அமுது செய்தபின் பகலவன் மேல்கடல் அணையக்
குமுத வாவியில் குளிர்மதிக் கதிர்அணை போதில்,
இமய மங்கைதன் திருமுலை அமுதுஉண்டார் இரவும்
தமது சீர்மனைத் தங்கிட வேண்டுவ சமைத்தார்.

பகலவன் - சூரியன். குமுத வாவியில் - ஆம்பல் நிறைந்த தடா
கத்தில். மதிக்கதிர் - திங்கள் நிலவு; சந்திரிகை. மதியைக் கண்டதும்
ஆம்பல் மலர்தல் ஈண்டுக் குறிக்கப்பட்டது. (திருஞானசம்பந்தர் -
மதி; திருநீலநக் கரில்லம் - குமுத வாவி) 28

1861. சீல மெய்த்திருத் தொண்டரோடு அமுதுசெய் தருளி,
ஞாலம் மிக்கிட நாயகி யுடன்நம்பர் நண்ணும்
காலம் முன்பெற அமுதவர் அழைத்திடக் கடிது
நீல நக்கனார் வந்துஅடி பணிந்துமுன் நின்றார்.

ஞாலமிக்கிட - உலகம் உயர்ந்து ஒங்க. அமுதவர் - திருஞான
சம்பந்தர். “பூதபரம்பரை பொலியப் புனிதவாய் மலர்ந்தமுத - சீதவள
வயற்புகலித் திருஞான சம்பந்தர்” - திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள்
புராணம்: 1. 29

1862. நின்ற அன்பரை ‘நீலகண்டப்பெரும் பாணர்க்கு
இன்று தங்களுர் இடம்கொடுத்த தருளுவீர்’ என்ன,
நன்றும் இன்புற்று, நடுமனை வேதியின் பாங்கர்ச்
சென்று மற்றவர்க்கு இடம்கொடுத்த தனர்திரு மறையோர்.

திருநீலநக்கர் மறையவராதலின், ஒருவேளை அவர் திருநீல
கண்ட யாழ்ப்பாணரிடம் தீண்டாமை பாராட்டுவரோ என்று
நினைந்து, “பாணர் தங்க ஓரிடம் கொடுத்தருளுவீர்” என்றார்
போலும். நன்றும் - பெரிதும். நடுவீட்டிலுள்ள வேதிகையின் (பூசை
மேடையின்) அருகே. 30

1863. ஆங்கு வேதியில் அறாதசெந் தீவலம் சுழிவுற்று
ஓங்கி முன்னையில் ஒருபடித்து அன்றியே ஓளிரத்
தாங்கு நூலவர் மகிழ்வுறச் சகோடயாழ்த் தலைவர்
பாங்கு பாணியா ருடன்அரு ளால்பள்ளி கொண்டார்.

வேதியில் அறாத - ஓமகுண்டத்தில் நீங்காத. ஓளிர - பிரகாசிக்க.
தாங்கு நூலவர் - திருநீலநக்க நாயனார். சகோட யாழ்த் தலைவர் -
திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர். யாழ் நால்வகை: பேரியாழ், மகரயாழ்,
சகோடயாழ், செங்கோட்டியாழ். இவைகளுள் திருநீலகண்ட
யாழ்ப்பாணர் கொண்டது சகோட யாழ். இது பதினான்கு நரம்பு
களாலாகியது; திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனார் புராணம்
பார்க்க. பாங்கு - பக்கத்தே; அழகிய எனினுமாம். -திருநீலகண்ட
யாழ்ப்பாணர் மனைவியாருடன் வேதிகையின் பாங்கர்ச் சென்று

பள்ளிகொள்ள, ஓமத் தீயானது முன்னையிலும் எழுந்து ஓங்கி நாவிட்டுச் சுழன்றதை ஈண்டுச் சிறப்பாக ஆசிரியர் குறிப்பிட்டதன் கருத்தைச் சிவநேயர்கள் ஊன்றி உன்னுவார்களாக. நாயன்மார் காலத்தில் சாதி வேற்றுமையும் தீண்டாமையும் உண்டு. அக் கொடுமைகளை ஒழிக்கவே நாயன்மார்கள் தோன்றினார்கள். என்பதற்கு ஈண்டுள்ள குறிப்புச் சிறந்த சான்றாகும். 31

1864. கங்கு வில்பள்ளி கொண்டபின் கவுணியர்க்கு இறைவர்
அங்கு நின்றுஎழுந் தருளுவார் அயவந்தி அமர்ந்த
திங்கள் சூடியை நீல நக்கரைச்சிறப் பித்தே
பொங்கு செந்தமிழ்த் திருப்பதி கத்தொடை புனைந்தார்.

கங்குலில் - இரவில். கவுணியர்க்கு இவர் - திருஞானசம்பந்தர். திங்கள் சூடியை - சந்திரனை யணிந்த சிவபெருமானுக்கு. திருப்பதிக மாலை. “நிலையினார் நீலநக்கன் நெடுமா நகரென்று தொண்டர் - அறையும் ஊர் சாத்த மங்கை அயவந்தி” - திருஞான சம்பந்தர். 32

1865. பதிக நாள்மலர் கொண்டு தம்பிரான்கழல் பரவி,
அதிக நண்பினை நீலநக் கருக்குஅளித் தருளி,
எதிர்கொளும் பதிகளில் எழுந்தருளினார்; - என்றும்
புதிய செந்தமிழ்ப் பழமறை மொழிந்தபூ சுரனார்.

பதிகமாகிய நாண்மலர் (அன்றலர்ந்த மலர்). புதிய செந் தமிழிலே பழைய மறையை மொழிந்த அந்தணராகிய திருஞான சம்பந்தர். 33

1866. பிள்ளை யார்எழுந் தருள, அத் தொண்டர்தாம் பின்பு
தள்ளும் அன்புடன் கேண்மையும் தவிர்ப்புஇல எனினும்,
வள்ள லார்திரு வருளினை வலியமாட் டாமை
உள்ளம் அங்குஉடன் போக்கி, மீண்டுஒருவகை இருந்தார்.

அத்தொண்டர் - திருநீல நக்க நாயனார். திருஞான சம்பந்தர் பின்னே தொடர்ந்து செல்லத் தள்ளும் அன்பும் கேண்மையும் (நட்பும்). வள்ளலாராகிய திருஞான சம்பந்தர் கட்டளையை மீறமாட்டாமையால். 34

1867. மேவு நாளில் அவ்வேதியர் முன்புபோல் விரும்பும்
தாஇல் பூசனை முதல்செய்கை தலைத்தலை சிறப்பச்
சேவின் மேலவர் மைந்தராம் திருமறைச் சிறுவர்
பூவடித்தலம் பொருந்திய உணர்வொடும் பயின்றார்.

தாவில் - கெடுதலில்லாத. சேவின் மேலவர் - இடபாருடராகிய சிவபெருமான். சிறுவர் - திருஞான சம்பந்தர். ‘சேவின் மேலவர் மைந்தர்’ என்பதின் நுட்பம் திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் புராணத்தில் விளக்கப்படும். 35

1868. சண்பை யானியர் தாம்எழுந் தருளும்எப் பதியும்
நண்பு மேம்பட நாளிடைச் செலவிட்டு நண்ணி,
வண்பெரும் புகழவருடன் பயின்றவந்து உறைந்தார்
திண்பெ ருந்தொண்டர் ஆகிய திருநீல நக்கர்.

திருஞான சம்பந்தர் எழுந்தருளும் எத் திருப்பதியிலும். இடையில
யில் சிலநாள் கழித்து. அவருடன் பயின்று - திருஞானசம்பந்தருடன்
பழகி. திண்பெரும் - உறுதியுடைய பெருமை வாய்ந்த. 36

1869. பெருகு காதலின் பின்னெடு நாளமுறை பிறங்க
வருபெ ருந்தவ மறையவர் வாழிசீர் காழி
ஒருவர் தம்திருக் கல்லியா ணத்தினில் உடனே
திரும ணத்திறம் சேவித்து நம்பர்தாள் சேர்ந்தார்.

முறை பிறங்க - இம்முறை பெருக. மறையவர் - திருநீலநக்கர்.
ஒருவர் தம் - திருஞானசம்பந்தரது. 37

1870. தருதொ ழில்திரு மறையவர் சாத்தமங் கையினில்
வருமு தல்பெருந் திருநீல நக்கர்தாள் வணங்கி,
இருபி றப்புஉடை அந்தணர் ஏறுஉயர்த் தவர்பால்
ஒருமை உய்த்துஉணர் நமிநந்தி யார்தொழில் உரைப்பாம்.

தருந்தொழிலையுடைய. ஏறு . . . உய்த்து - இடபக்கொடியு
யுடைய சிவபிரானிடம் ஒருமை அன்பு செலுத்தி. 38

திருநீலநக்க நாயனார்

சோழ நாட்டிலே சாத்தமங்கை என்றொரு பதியுண்டு. அப்
பதியிலே மறையவர் குலத்திலே தோன்றியவர் திருநீலநக்க நாயனார்
என்பவர். அவர், 'சிவபெருமானுக்கும் சிவனடியார்களுக்குந்
தொண்டு செய்வது, வேதம் அறிவுறுத்தும் உண்மை, என்ற
கொள்கையுடையவர். அக்கொள்கைப்படியே அவர் நடந்துவந்தார்.

அப்பதியில் அயவந்தி என்னுங் கோயிலில் வீற்றிருந்தருளும்
சிவ பெருமானை அர்ச்சிக்க விரும்பித் திருநீலநக்க நாயனார் ஒரு
திருவாதிரை நாளில் மனைவியாரோடுஞ் சென்றார். அவர் விதிப்படி
ஆண்டவனைத் தொழுது, அர்ச்சித்து, அஞ்செழுத்தை ஒதிக்கொண்டி
ருந்தார். அவ்வேளையில் ஒரு சிலம்பி மேலே நின்று வழுவிச்
சிவலிங்கத்தின் மீது விழுந்தது. அதை நாயனார் மனைவியார்
கண்டார். குழந்தைமேல் சிலம்பி விழுந்தால், அதை எப்படி ஊதித்
துமிப்பாரோ, அப்படியே சிவலிங்கத்தின் மீது விழுந்த சிலம்பியை
அவர் ஊதித் துமிந்தார். மனைவியார் செயலைத் திருநீலநக்க
நாயனார் பார்த்துப் பதைபதைத்துக் கண்களைப் புதைத்துக்
கொண்டார். புதைத்து மனைவியாரை நோக்கி, "உணர்வில்
லாதவனே! இப்படி என் செய்தாய்?" என்று கேட்டார். "சிலம்பி சிவ

லிங்கத்தின் மீது விழுந்தது. அதை ஊதித் துமிந்தேன்” என்று அம்மையார் கூறினார். நாயனார் நாயகியாரது அன்பைக் கருதாது, அவர் செயலை அனுசிதமாகக் கருதினார். அவர் அம்மையாரை நோக்கிச் “சிலம்பியை வேறொரு வகையால் நீக்கியிருக்கலாம். அதை எச்சில்பட ஊதித் துமிந்தாய். அடாதது செய்த உன்னைத் துறந்தேன். என்னைவிட்டு நீங்குவாயாக” என்றார். அப்பொழுது மாலைக்காலம் வந்தது. அம்மையார் நாயனார் கட்டளைப்படி ஒருவழி நீங்கினார். நாயனார் நேர்ந்த பழுது தீரப் பூசைசெய்து முடித்து வீடு சேர்ந்தார். அம்மையார் வீடு நோக்க அஞ்சித் திருக்கோயிலேயே தங்கினார்.

அன்றிரவு அடியவர்க்கெளியவராகிய அயவந்திநாதர், நாயனார் கனவிலே தோன்றி, “உன் மனைவி மெய்யன்போடு ஊதித் துமிந்த இடம் இது. இங்கே கொப்புளமில்லை. அவள் ஊதாத இடமாகிய இப்புறத்தைப்பார். கொப்புளம் எழும்பியிருக்கிறது” என்று காட்டினார். நாயனார் விழித்து எழுந்து, கனவை நினைவாக் கொண்டு திருவருளைப் போற்றுகிறார்; ஆடுகிறார்; பாடுகிறார்; அழுகிறார்.

பொழுது விடிந்தது. திருநீலநக்க நாயனார் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று, ஆண்டவனைத் தொழுது, மனைவியாரை அழைத்துக் கொண்டு வீடு சேர்ந்தார். நாயனார் வழக்கம் போலத் திருத்தொண்டு செய்து வந்தார்.

திருநீலநக்க நாயனார் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளின் மாண்புகளைக் கேள்வியுற்றார். அச்சுவாமிகளைக் கண்டு தொழ வேண்டும் என்னும் பேரவாஅவருக்கு எழுந்தது. அச்சமயத்தில் ஒரு நாள் திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் அயவந்தி அப்பரைத் தொழுது, சாத்தமங்ககைக் கெழுந்தருளினார். அவருடன் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரும், அவ்யாழ்ப்பாணரின் மனைவியாரும், மற்றும் பல அடியார்களும் போந்தார்கள். திருநீலநக்கநாயனார் தமது ஊரை அலங்கரித்துத் திருஞான சம்பந்தரையும் மற்றவர்களையும் எதிர் கொண்டார்; அவர்களை எதிர்கொண்டு அழைத்துத் திருவழுது செய்வித்தார். அன்றிரவு திருஞானசம்பந்தர் அவ்விடம் தங்கினார். எல்லாரும் அழுதுண்ட பின்னர்த் திருஞானசம்பந்தர் திருநீலநக்க நாயனாரை அழைப்பித்துத் “திருநீலகண்டப் பெரும்பாணர் இன்று தங்க ஓரிடம் அளியும்” என்றார். திருநீலநக்க நாயனார் மகிழ்வெய்தி நடுமனையில் வேதிகையின் பக்கத்தில் யாழ்ப்பாணருக்கு இடம் அளித்தார். அங்கே வேதிகையிலுள்ள நித்தியாக்கினி எழுந்து ஓங்கி நாவிட்டு முன்னிலும் பிரகாசமாக எரியலாயிற்று. திருநீலக்க நாயனார் இன்புற்றார். பெரும்பாணர் விறலியாரோடு பள்ளி கொண்டார்.

பொழுது விடிந்தபின், திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் அயவந்திக்குப் போனார்; போய்த் திருநீலநக்கரைச் சிறப்பித்துப் பதிகம்

பாடினார். சாமிகள் சில நாள் அங்கிருந்து, நாயனாருக்கு விடை கொடுத்து, வேறு பதிகளுக்குச் சென்றார். திருஞான சம்பந்தரைப் பிரிந்து வாழ நாயனார்க்கு மனம் எழவே இல்லை. ஆனாலும் சுவாமிகள் கட்டளைப்படி நாயனார் சாத்தமங்கையிலேயே இருந்தார். அவர் மனம் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளிடத் திலேயே படிந்து கிடந்தது. இடை நாள்களில் நாயனார் திருஞானசம்பந்தர் போகுந் திருப்பதிகளுக்குத் தாமும் போய் அவரைக் கண்டு தொழுது வருவார்.

இவ்வாறொழுகி வந்த திருநீலநக்க நாயனார், திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளுடைய திருமணத்தைச் சேவித்துச் சிவபிரான் திருவடி சேர்ந்தார்.

32. நமிநந்தி அடிகள் நாயனார்

அறுசீர் விருத்தம்

1871. வையம் புரக்கும் தனிச்செங்கோல்
வளவர் பொன்னித் திருநாட்டுச்
செய்ய கமலத் தடம்பணையும்
செழுநீர்த் தடமும் புடைஉடைத்தாய்ப்
பொய்தீர் வாய்மை அருமறைநூல்
புரிந்த சீலப்புக்கழ் அதனால்
எய்தும் பெருமை எண்திசையும்
ஏறுணர் ஏமப் பேறுரால்.

வையம் புரக்கும் - உலகத்தைக் காக்கும். வளவர் பொன்னித் திருநாட்டு - சோழர்களின் காவிரி நாட்டில். தடம்பணையும் - அகன்ற வயல்களையும். தடமும் - தடாகங்களையும். புடை - தன் னாகத்தே.

1

1872. மாலை பயிலும் தோரணங்கள்
மருங்கு பயிலும் மணிமறுகு;
வேலை பயிலும் புனல்பருகு
மேகம் பயிலும் மாடங்கள்;
சோலை பயிலும் குளிர்ந்தஇருள்
சுரும்பு பயிலும் அரும்பூகம்;
காலை பயிலும் வேதஓலி;
கழுநீர் பயிலும் - செழுநீர்ச்செய்.

மாலை பயிலும் - வரிசையாக உள்ள; மாலைகள் கட்டப் பட்ட எனினுமாம். மணி மறுகு மருங்கு பயிலும் - அழகிய வீதிகளில் நெருங்கியிருக்கும். வேலை. . . மாடங்கள் பயிலும் - கடலிலுள்ள நீரைக் குடிக்கும் மேகங்கள் மாடங்களில் தவழும். சோலை குளிர்ந்த இருள் பயிலும் (செறியும்). அரும்பூகம் சுரும்பு பயிலும் - அரிய சுழுகுகளில் வண்டுகள் நிரம்பிக் கிடக்கும். செழு நீர்ச்செய் - செழிய நீர்வளங் கொண்ட வயல்களில். கழுநீர் பயிலும் - செங்கழுநீர்ப் பூக்கள் இருக்கும்.

2

1873. பணையில் விளைந்த வெண்நெல்வின்
பரப்பின் மீது படச்செய்ய -
துணர்மென் கமலம் இடைஇடையே
சுடர்விட்டு எழுந்து தோன்றுவன;-
புணர்வெண்புரி நூலவர் வேள்விக் -
களத்தில் புனைந்த வேதிகைமேல்
மணல்வெண் பரப்பின் இடைஇடையே
வளர்த்த செந்தீ மானுமால்.

பண்ணையில் விளைந்த. செய்யதுணர் மென்கமலம் - சிவந்த
கொத்துக்களைக் கொண்ட மெல்லிய தாமரைகள். வேள்விக்
களத்தில் - யாக சாலையில். புனைந்த - அழகு செய்த. வேதிகை மேல்
- திண்ணைமீது. மானும் - ஒக்கும். 3

1874. பெருமை விளங்கும் அப்பதியில்
பேணும் நீற்றுச் சைவநெறி
ஒருமை நெறிவாழ் அந்தணர்தம்
ஓங்கு குலத்தி னுள்வந்தார்;
இருமை உலகும் ஈசர்கழல்
இறைஞ்சி ஏத்தப் பெற்றதவத்து
அருமை புரிவார் நமிநந்நி
அடிகள் என்பார் ஆயினார்.

பேணும் - பாதுகாக்கும். இம்மை மறுமை யுலகம். 4

1875. வாய்மை மறைநூல் சீலத்தால்
வளர்க்கும் செந்தீ எனத்தருவார்;
தூய்மைத் திருநீற்று அடைவேமெய்ப்
பொருள் என்று அறியும் துணிவினார்;
சாம கண்டர் செய்யகழல்
வழிபட்டு ஒழுகும் தலைமைநிலை
யாம இரவும் பகலும் உணர்வு
ஓழியா இன்பம் எய்தினார்.

சீலத் தூய்மையில் நெருப்பனையார் என்றபடி. அடைவே -
சேர்க்கையே. சாம கண்டர் - சாமம் பாடும் கருமிடற்றராகிய சிவ
பெருமான். ஜாம இரவும். 5

1876. அவ்வூர் நின்றும் திருவாரூர்
அதனை அடைவார் 'அடியார்மேல்
வெவ்ஊறு அகற்றும் பெருமான்தன்
விரைசூழ் மலர்த்தாள் பணிவுறுதல்
எவ்ஊ தியமும் எனக்கொள்ளும்
எண்ணம் உடையார்; பலநாளும்

தெவ்வூர் எரித்த வரைச்சிலையார்
திருப்பா தங்கள் வணங்கினார்.

வெம்மை ஊறு - கொடுந் துன்பங்களை. விரை - வாசனை.
திருவடிபயைப் பணிவது எல்லாவித இலாபமும். தெவ்வூர் - பகை
வர்களின் முப்புரங்களை. வரைச்சிலையார் - மேருவை வில்லாக
வுடைய சிவபிரான்தன். 6

1877. செம்பொன் புற்றின் மாணிக்கக்
செழும்சோ தியைநேர் தொழும் சீலம்
தம்பற் றாக நினைந்துஅணைந்து,
தாழ்ந்து பணிந்து வாழ்ந்துபோந்து
அம்பொன் புரிசைத் திருமுன்றில்
அணைவார் பாங்குஓர் அரனெறியின்
நம்பர்க்கு இடம் ஆம் கோயிலினுள்
புக்கு வணங்க நண்ணினார்.

திருவாரூரில் பெருமான் புற்றிடங்கொண்டிருத்தலான், “செம்
பொற் புற்றின்” என்றார். அம் . . . திருமுன்றில் - அழகிய பொன்
மதில் சூழ்ந்த திருமுற்றத்தில். பாங்கோர் அரனெறியில் - பக்கத்துள்ள
ஒப்பற்ற அரனெறி என்னுங் கோயிலில். 7

1878. நண்ணி இறைஞ்சி அன்பினால்
நயப்புஉற்று எழுந்த காதலுடன்
அண்ணலாரைப் பணிந்து எழுவார்
அடுத்த நிலைமைக் குறிப்பினால்
பண்ணும் தொண்டின் பாங்குபல
பயின்று பரவி விரவுவார்
எண்ணில் தீபம் ஏற்றுவதற்கு
எடுத்த கருத்தின் இசைந்துஎழுந்தார்.

நயப்புற்று - விருப்புற்று. பாங்கு. . விரவுவார் - பகுதிகள் பல
வற்றைச் செய்து வாழ்த்தி வாழும் நமிநந்தியடிகள். “விளக்கிட்டார்
பேறு சொல்லின் செய்நெறி ஞானமாகும்.” “விரும்பினால் விளக்குத்
தூபம் விதியினால் இடவல்லார்க்குக் - கரும்பினில் கட்டி போல்வார்
கடவூர் வீரட் டனாரே” - அப்பர். 8

1879. எழுந்த பொழுது பகல்பொழுது தங்கு
இறங்கு மாலை எய்துதலும்
செழுந்தண் பதியின் இடைஅப்பால்
செல்லின் செல்லும் பொழுதுஎன்ன,
ஓழிந்தங்க ணைந்துஓர் மனையில் விளக்க
உறுநெய் வேண்டி உள்புகலும்,

அழிந்த நிலைமை அமணர்மனை
ஆயிற்று; அங்கண் அவர்உரைப்பார்.

ஒழிந்து - செல்லாது. விளக்குக்கு. அவர் - சமணர். 9

1880. 'கையில் விளங்கு கனல் உடையார்
தமக்கு விளக்கு மிகைகாணும்;
நெய்யிங் கில்லை; விளக்குளிப்பீ -
- ராகில் நீரை முகந்துளித்தல்
செய்யும்' என்று திருத்தொண்டர்க்கு
உரைத்தார்; தெளியாது' ஒரு பொருளே
பொய்யும் மெய்யும் ஆம்' என்னும்
பொருள்மேற் கொள்ளும் புரைநெறியார்.

ஒரு . . . என்னும் - ஒரு கடவுளையே இல்லை உண்டு என்னும்;
அஸ்திக நாஸ்திக வாதம். புரை நெறியார் - குற்றம் பொருந்திய
நெறியில் நிற்பவராகிய சமணர்கள். 10

1881. அருகர் மதியாது உரைத்த உரை
ஆற்றார் ஆகி, அப்பொழுதே
பெருக மனத்தில் வருத்தமுடன்
பெயர்ந்து போந்து, பிறைஅணிந்த
முருகு விரியும் மலர்க்கொன்றை
முடியார் கோயில் முன்எய்தி,
உருகும் அன்பர் பணிந்துவிழ,
ஒருவாக்கு எழுந்தது - உயர்விசும்பில்.

அருகர் - சமணர்கள். முருகு - மணம். 11

1882. 'வந்த கவலை மாற்றும்; இனி
மாறா விளக்குப் பணிமாற
இந்த மருங்கில் குளத்துநீர்
முகந்து கொடுவந்து ஏற்றும்' என
அந்தி மதியம் அணிந்தபிரான்
அருளால் எழுந்த மொழிகேளாச்
சிந்தை மகிழ்ந்து நமிநந்தி
அடிகள் செய்வது அறிந்திலரால்.

12

1883. சென்னி மிசைநீர் தரித்தபிரான்
அருளே சிந்தை செய்துஎழுவார்;
நல்நீர்ப் பொய்கை நடுப்புக்கு,
நாதர் நாமம் நவின்றுஏத்தி,
அந்நீர் முகந்து கொண்டுஏறி,
அப்பர் கோயில் அடைந்துஅகலுள்

முந்நீர் உலகம் அதிசயிப்ப
முறுக்கும் திரிமேல் நீர்வார்த்தார்.

(முந்நீர் - கடல் சூழ்ந்த; “நிலத்தைப் படைத்தலும் காத்தலும் அழித்தலுமாகிய மூன்று தொழிலுமுடைமையின். முந்நீர் - ஆகு பெயர்” - நச்சினார்க்கினியம்; சிந்தாமணி: 5 13

1884. சோதி விளக்குஒன்று ஏற்றுதலும்
கூடர் விட்டு எழுந்தது அதுநோக்கி,
ஆதி முதல்வர் அரனெறியார்
கோயில் அடைய விளக்குஏற்றி,
ஏதம் நினைந்த அருகந்தர்
எதிரே முதிரும் களிப்பினுடன்
நாதர் அருளால் திருவிளக்கு
நீரால் எரித்தார் நாடுஅறிய.

அடைய - முழுவதும். ஏதம் - திங்கு.

14

1885. நிறையும் பரிசு திருவிளக்கு
விடியும் அளவும் நின்றுளரியக்
குறையும் தகனிகளுக்கு எல்லாம்
கொள்ள வேண்டும் நீர்வார்த்து,
மறையின் பொருளை அருச்சிக்கும்
மனையின் நியதி வழுவாமல்
உறையும் பதியின் அவ்இரவே
அணைவார் பணிவுற்று ஒருபட்டார்.

பரிசு - இயல்பிலே. தகனிகளுக்கு - அகல்களுக்கு. உறையும் பதியில் - வாழும் பதிக்கு; ஏமப் பேறுர்க்கு. ஒருமைப்பட்டவராகிய அடிகள். 15

1886. இரவு சென்று தம்பதியில்
எய்தி மனைப்புக்கு என்றும்போல்
விரவி நியமத் தொழில் முறையே
விமலர் தம்மை அருச்சித்துப்
பரவி, அமுது செய்தருளிப்
பள்ளி கொண்டு புலர்காலை
அரவம் அணிந்தார் பூசைஅமைத்து,
ஆரூர் நகரின் மீண்டுஅணைந்தார்.

16

1887. வந்து வணங்கி அரன்நெறியார்
மகிழும் கோயில் வலம்கொண்டு
சிந்தை மகிழ்ப் பணிந்துஎழுந்து
புறம்பும் உள்ளும் திருப்பணிகள்

முந்த முயன்று பகல் எல்லாம்
முறையே செய்து, மறையவனார்
அந்தி அமையத்து, அரியவிளக்கு
எங்கும் ஏற்றி அடிபணிவார்.

அந்திவேளையில்.

17

1888. பண்டு போலப் பல நாளும்
பயிலும் பணிசெய்து அவர்ஓழுகத்
தண்டி அடிகளால் அமணர்
கலக்கம் விளைந்து சார்வுஇல் அமண்
குண்டர் அழிய ஏழ்உலகும்
குலவும் பெருமை நிலவியதால்;
சண்டர் பெருமான் தொண்டர்கழல்
அமரர் பணியும் அணிஆரூர்.

தண்டியடிகள் புராணம் பார்க்க. திருவாரூரில்.

18

1889. நாத மறைதேர் நமிநந்தி
அடிக ளார்நல் தொண்டாகப்
பூத நாதர் புற்றிடங்கொள்
புனிதர்க்கு அமுது படிமுதலாம்
நீதி வளவன் தான்வேண்டும்
நிபந்தம் பலவும் அரியணையின்
மீது திகழ இருந்துஅமைந்தான் -
வேதாக மநூல் விதிவிளங்க.

ஒலி வடிவான வேதப் பயிற்சியில் தெளிவுடைய. ஆக - நிகழ்.
பூதநாதர் - உயிர்கள் நாதராகிய சிவபெருமானுக்கு வளவன் - சோழன்.
நிபந்தம் - படித் தரங்கள். அரியணையின் - சிம்மாசனத்தின். 19

1890. வென்றி விடையார்; மதிச்சடையார்;
வீதி விடங்கப் பெருமாள் தாம்
என்றும் திருவாரூர் ஆளும்
இயல்பின் முறைமைத் திருவிளையாட்டு
ஒன்றும் செயலும் பங்குனிஉத் -
- திரம் ஆம் திருநாள் உயர்சிறப்பும்
நின்று விண்ணப் பம்செய்த -
- படிசெய்து அருளும் நிலைபெற்றார்.

விடங்கப் பெருமாள் - திருநகரச் சிறப்பு; 45 -ம் பாட்டுக் குறிப்புப்
பார்க்க. ஒன்றும் செயலும் - பொருந்தும் உற்சவத்தையும். நின்று
விழாக்கொள்ள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்ட
படி. திருவிழாக் கொண்டருளும் நேர்மையைப் பெற்றார். 20

1891. இன்ன பரிசு திருப்பணிகள்
பலவும் செய்தே ஏழ்உலகும்
மன்னும் பெருமைத் திருவாரூர்
மன்னர் அடியார் வழிநிற்பார்
அன்ன வண்ணம் திருவிளையாட்டு
ஆடி யருள எந்நாளும்
நன்மை பெருக நமிநந்தி
அடிகள் தொழுதார் - நாம்உய்ய.

திருவாரூர் மன்னர் - தியாகேசப் பெருமான்.

21

1892. தேவர் பெருமான் எழுச்சி திரு
மணலிக்கு ஒருநாள் எழுந்தருள
யாவர் என்னாது உடன்சேவித்து,
எல்லாக் குலத்தில் உள்ளோரும்
மேவ அன்பர் தாமும் உடன்
சேவித்து அணைந்து விண்ணவர்தம்
காவ லாளர் ஓலக்கம் அங்கே
கண்டு களிப்பு உற்றார்.

எழுச்சி - திருவிழா; உற்சவம். யாவர் - இக்குலத்தார். விண்
ணவர் தங்காவலாளர் ஓலக்கம் - தியாகேசப் பெருமான் திருக்
கொலுவை.

22

1893. பொழுது வைகச் சேவித்துப்
புனிதர் மீண்டும் கோயில்புகத்
தொழுது தம்ஊர் மருங்குஅணைந்து,
தூய மனையுள் புகுதாதே,
இழுதும் இருள்சேர் இரவு புறங்
கடையில் துயில, இல்லத்து
முழுதும் தருமம் புரிமனையார்
வந்து, உட்புகுத மொழிகின்றார்.

புனிதர் - தியாகேசர். இழுதும் - மைக்குழம்பென்ன. புகும்படி.23

1894. 'திங்கள் முடியார் பூசனைகள்
முடித்துச் செய்யும் கடன்முறையால்
அங்கி தனைவேட்ட முதுசெய்து,
பள்ளி கொள்வீர்' என, அவர்க்குத்
'தங்கள் பெருமான் திருமணலிக்கு
எழுச்சி சேவித்து உடன்நண்ண,
எங்கும் எல்லா ரும்போத
இழிவு தொடக்கிற்று - எனை' என்று.

திங்கள் முடியார் - சந்திரனை யணிந்த முடியையுடைய சிவ பிரானுக்கு ஆற்றும் அங்கிதனை வேட்டு - அக்கினி காரியஞ் செய்த. இழிவு தொடக்கிற்று - தீட்டுப் பற்றிக்கொண்டது. 24

1895. 'ஆத வாலே குளித்து அடுத்த
தூய்மை செய்தே அகம்புகுந்து
வேத நாதர் பூசனையைத்
தொடங்க வேண்டும்; அதற்கு நீ
சீத நல் நீர் முதலான
கொண்டிலுங்கு அணைவாய்' எனச்செப்பக்
காதல் மனையார் தாமும்அவை
கொணரு மதற்குக் கடிதணைந்தார்.

அடுத்த - பற்றிய தீட்டை.

25

1896. ஆய பொழுது தம்பெருமான்
அருளா லேயோ? மேனியினில்
ஏயும் அசைவின் அயர்வாலோ?
அறியோம் கறையும் தாழாதே
மேய உறக்கம் வந்துஅணைய
விண்ணோர் பெருமான் கழல் நினைந்து,
தூய அன்பர் துயில் கொண்டார்;
துயிலும் பொழுது கனவின்கண்.

உடலில் பொருந்திய பிரயாணத்தின் அயர்வினாலோ. இறையும் - நொடிப் பொழுதும். 26

1897. மேன்மை விளங்கும் திருவாரூர்
வீதி விடங்கப் பெருமாள்தாம்
மான அன்பர் பூசனைக்கு
வருவார் போல வந்தருளி,
'ஞான மறையோய்! ஆரூரில்
பிறந்தார் எல்லாம் நம்கணங்கள்
ஆன பரிசு காண்பாய்' என்று
அருளிச்செய்து அங்கு எதிர் அகன்றார்.

மான - பெருமையுடைய. பரிசு - தன்மையை.

27

1898. ஆதிதேவர் எழுந்தருள
உணர்ந்தார் 'இரவர்ச் சனைசெய்யாது
ஏதம் நினைந்தேன்' எனஅஞ்சி,
எழுந்த படியே வழிபட்டு,
மாத ரார்க்கும் புகுந்தபடி
மொழிந்து விடியல் விரைவோடு

நாத னார்தம் திருவாரூர்
புகுத எதிர்அந் நகர் காண்பார்.

விடியற் காலத்தில். எதிரே தோன்றும் அந்நகர். 28

1899. தெய்வப் பெருமான் திருவாரூர்ப்
பிறந்து வாழ்வார் எல்லாரும்
மைவைத்து அனைய மணிகண்டர்
வடிவே ஆகிப் பெருகுளையால்
மொய்வைத்து அமர்ந்த மேனியர்ஆம்
பரிசு கண்டு, முடிசூவித்த
கைவைத்து அஞ்சி அவனியிசை
விழுந்து பணிந்து கண்கிறந்தார்.

சிவ வடிவேயாகிப் பெருகு ஒளியால் திரண்ட திருமேனியர்
களாக விளங்குந் தன்மையைக் கண்டு. 29

1900. படிவம் மாற்றிப் பழம்படியே
நிகழ்வும் கண்டு, பரமர்பால்
'அடியேன் பிழையைப்' பொறுத்தருள
வேண்டும்' என்று பணிந்தருளால்
குடியும் திருவாரூர் அகத்துப்
புகுந்து வாழ்வார் சுவலயத்து
நெடிது பெருகும் திருத்தொண்டு
நிகழ்ச் செய்து நிலவுவார்.

உயிர்களெல்லாம் சிவணங்களான கோலத்தை மாற்றி. திரு
வாரூரிலேயே குடிபுகுந்து. 30

1901. நீறு புனைவார் அடியார்க்கு
நெடுநாள் நியதி ஆகவே,
வேறு வேறு வேண்டுவன
எல்லாம் செய்து மேவுதலால்
ஏறு சிறப்பின் மணிப்புற்றில்
இருந்தார்' தொண்டர்க்கு ஆணிஎனும்
பேறு திருநா வுக்கரசர்
விளம்பப் பெற்ற பெருமையினார்.

“ஆராய்ந்தடித் தொண்டர் ஆணிப்பொன் ஆரூர் அகத்
தடக்கிப் - பாரூர் பரிப்பத்தம் பங்குனி உத்திரம் பாற்படுத்தான்.
ஆரூர் நறுமலர் நாதன் அடித்தொண்டன் நம்பிநந்தி - நீராற்றிரு
விளக்கிட்டமை நீணா டறியுமன்றே” - திருநாவுக்கரசர். 31

1902. இன்ன வகையால் திருப்பணிகள்
எல்லாம் உலகும் தொழிச் செய்து
நன்மை பெருகும் நமிநந்தி -
அடிகள் நயமார் திருவீதிச்
சென்னி மதியும் திருநதியும்
அலைய வருவார் திருவாரூர்
மன்னர் பாத நீழல் மிகும்
வளர்பொன் சோதி மன்னினார்.

திருவீதியிலே திருமுடியில் சந்திரனும் கங்கையும்.

32

நம்பி ஆரூர் துதி

1903. நாட்டார் அறிய முன்னாளில்
நல்நாள் உலந்த ஐம்படையின்
பூட்டுஆர் மார்பின் சிறியமறைப்
புதல்வன் தன்னைப் புக்கொளியூர்த்
தாள்தா மரையின் மடுவின்கண்
தனிமா முதலை வாய்நின்று
மீட்டார் கழல்கள், நினைவாரை
மீளா வழியின் மீட்பனவே.

உலந்த - இறந்த. ஐம்படைப் பூண் அணிந்த; தடுத்தாட்
கொண்ட புராணம்: பாட்டு 4. குறிப்புப் பார்க்க. திரு அவிநாசிப்
புக்கொளியூர். தாள் தாமரை. மீட்டார் - சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.
அக்கழல்கள் மீளப் பிறவி வழியினின்று மீட்பனவாகும்.

33

நமிநந்தி அடிகள் நாயனார்

சோழநாட்டிலே ஏமப்பேறாரிலே தோன்றியவர் நமிநந்தி
யடிகள். அவர் அந்தணர் வாய்மையிற் சிறந்தவர்; திருநீற்றன்பர்;
இரவும் பகலும் ஆண்டவன் அடியை நினைப்பதையே பேரின்ப
மாகக் கொண்டவர். அவர் திருவாரூருக்குச் சென்று சுவாமி தரிசனஞ்
செய்வது வழக்கம்.

ஒருநாள் அவர் புற்றிடங்கொண்ட புனிதரைப் பணிந்து,
அருகேயுள்ள அரனெறி என்னுங் கோயிலையடைந்து திருத்
தொண்டுகள் செய்தார். அங்கே தீபத் தொண்டு செய்தல் வேண்டும்
என்னும் விருப்பம் அவருக்கு எழுந்தது. அவ்வேளை, மாலைக் கால
மாயிருந்தமையால் அவர், வேறிடஞ் செல்ல மனங்கொண்டா
ரில்லை. அருகேயிருந்த ஒரு வீட்டிற்குள் நுழைந்தார். திருவிளக்
கேற்ற நெய் கேட்டார். அவ்வீட்டிலுள்ளவர்கள் சமணர்கள்.

சமணர்கள் அடிகளை நோக்கி, “கையிலே கனலுடைய
கடவுளுக்கு விளக்கு என்றுக்கு? இங்கு நெய்யில்லை. நீரை முகந்து

விளங்குகரியும்” என்றார்கள். அவ்வுரையைக் கேட்ட நாயனார் மனஞ் சகியாராயினார். அவர் அச்சமயத்தில், “கவலை யொழி; அருகே யுள்ள குளத்து நீரை முகந்து விளக்கேற்று”. என்று ஒரு வானொலி எழுந்தது. நாயனார்க்கு வரம்பிலா இன்பம் உண்டாயிற்று.

நமிநந்தியடிகள் குளத்தில் இறங்கி, நீரை முகந்து கொண்டு வந்து, திரியிட்ட அகலிலே வார்த்து, ஒரு விளக்கேற்றினார். அது சுடர் விட்டெரிந்தது. அடியவர் மகிழ்ந்து, கோயில் முழுவதும் தண்ணீரால் விளக்கெரித்தார். சமணர்கள் நானூற்றர்கள்.

நமிநந்தியடிகள் நாடோறும் திருவிளக்குத் திருத்தொண்டு செய்து வருவார். அவர், திருவிளக்குகள் விடியுமளவும் நின்றெரியும் பொருட்டு நீர் குறையுந் தகழிகளுக்கெல்லாம் நீரை வார்ப்பார்; தம் ஊருக்குச் செல்வார்; மனையில் நியதி தவறாது சிவபிரானை அர்ச்சிப்பார்; திருவாரூரை அடைவார்; தொண்டு செய்வார்.

தண்டியடிகளால் சமணர்கள் அழிந்தார்கள். திருவாரூர் சிவமயமாக விளங்கிற்று. நமிநந்தியடிகளின் திருத்தொண்டு குறையற நிகழ்ந்துவரச் சோழ மன்னன் அமுதுபடி முதலான நிபந்தங்கள் அமைத்தான். நாயனார் வீதிவிடங்கப் பெருமானுக்குத் திருவிழா செய்ய, அப்பெருமான் திருவடியை நோக்கி முறையிட்டார். ஆண்டவனருளால் பங்குனி உத்திரத் திருவிழா நன்கு நடைபெற்றது.

அவ்விழாவிலே ஒரு நாள் சிவபெருமான் திருமணலிக்கு எழுந்தருளினார். எல்லாக் குலத்தவர்களும் ஆண்டவனைத் தொழுது உடன் சென்றார்கள். அவர்களோடு நமிநந்தியடிகளுஞ் சென்று ஆண்டவன் திருவோலக்கத்தைக் கண்டு ஆனந்தமுற்றார். பொழுது போயிற்று. சிவபெருமான் திருமணலியினின்றுத் திருவாரூருக்கு எழுந்தருளினார். நாயனார் சிவபெருமானை வணங்கித் தம்முறையடைந்தார். அடைந்தவர் மனைக்குள் நுழைந்தாரில்லை; புறக் கடையிலே துயின்றார்.

மனைவியார் போந்து நாயனாரைப் பார்த்து, “வீட்டுக்குள் வந்து சிவபூசை முதலியன முடித்துத் துயிலும்” என்றார். அதற்கு நாயனார், “இறைவனார் இன்று திருமணலிக்கு எழுந்தருளினார். எல்லாச் சாதியாருடன் நானும் போனேன். பிராயச்சித்தஞ் செய்து மனைக்குள் நுழைந்து பூசை செய்தல் வேண்டும். தண்ணீர் கொண்டு வா” என்றார். அம்மையார் வீட்டிற்குட் சென்றார். அதற்குள் சிவபிரான் திருவருளாலோ அயர்வாலோ நாயனாருக்கு உறக்கம் வந்தது. சிவபெருமான் அவர் கனவிலே தோன்றித் “திருவாரூரில் பிறந்தவர்கள் எல்லாரும் நம் கணங்கள்; அத்தன்மையை நீ காண்பாய்” என்று அருளி மறைந்தார். உடனே நாயனார் பெருமான் துயில் நீங்கி, “இரவில் சிவபூசை செய்தேனில்லை. நான் நினைத்தது குற்றம்” என்று எழுந்தபடியே சிவவழிபாடு செய்தார்; நிகழ்ந்ததை

மனைவியாருக்குச் சொன்னார். விடிந்ததும் அவர் திருவாரூரை அடைந்தார்; அங்கே எல்லாரும் சிவகணங்களாக விளங்குதலைக் கண்டார்; விழுந்து விழுந்து அவர்களை வணங்கினார்; அவர்க ளெல்லாரும் பழைய படியே ஆயினர் அதையும் நாயனார் கண்டார். “என் பிழை பொறுத்தருளல் வேண்டும்” என்று அவர் ஆண்டவனைத் தொழுதார்.

நமிநந்தி யடிகள் தம் ஊரை விடுத்துத் திருவாரூரிலே குடிபுகுந்து, அடியவர்களுக்கு வேண்டுவன எல்லாஞ் செய்து வந்தார். அவர், தொண்டர்க்கு ஆணி” என்று அப்பர் சுவாமிகளால் சிறப்பிக்கப் பெற்றார்.

நமிநந்தியடிகள் முறைப்படி திருத்தொண்டுகளைச் செய்து தியாகேசப் பெருமான் திருவடி நீழலையடைந்தார்.

இரண்டாம் காண்டம்
வம்பறாவரிவண்டுச் சருக்கம் -6

33. திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகள்

கொச்சகக் கலிப்பா

1904. வேதநெறி தழைத்துஓங்க, மிகுசைவத் துறைவிளங்கப்
பூதபரம் பரைபொலியப் புனிதவாய் மலர்ந்தழுத
சீதவள வயல்புகலித் திருஞான சம்பந்தர்
பாதமலர் தலைக்கொண்டு திருத்தொண்டு பரவுவாம்.

வேதம் வித் என்னுந் தாதுவினடியாகப் பிறந்தது. வித் - அறிவு. வேதம் - சிவத்தை உணர்தற்குரிய அறிவுக் கருவி. வேதநெறி - வைதிகம் அதாவது அறிவு நெறி - வழி போன்றது. வழிக்குத் துறை இருத்தல் இயல்பு. துறை சைவம். துறையின் சிறப்பு நோக்கி, “மிகு சைவத்துறை” என்றார். வேத நெறியுஞ் சைவத் துறையுஞ் சேர்ந்த ஒன்று வைதிக சைவம் என்பது. “சைவ முதல் வைதிகமும்” (22) என்பது ஆசிரியர் திருவாக்கு. “இராஜாங்கத்தில் அமர்ந்த துறை வைதிக சைவம்” என்றார் தாயுமானாரும்.

வேதம் - மந்திரம் என்றும், சைவம் தந்திரம்(ஆகமம்) என்றும் சொல்வது மரபு. மந்திரம் - நினைவு; தந்திரம் - நினைவின் பரிணாமமாகிய செயல் (கிரியை). மந்திரமாகிய வேதம் மூலம்; தந்திரமாகிய ஆகமம் உரை. வேதம் விதை போன்றது; ஆகமம் மரம் போன்றது. நினைவின்றிச் செயலில்லை. நினைவே செயலாகப் பரிணமிக்கிறது. எதையும் நினைந்தே செய்வது வழக்கம். ஈண்டு நினைவுபோன்ற வேதம் வழியாகவும், செயல் போன்ற சைவம் துறையாகவுஞ் சொல்லப்பட்டன. “மந்திரமும் தந்திரமும் ஆனார் போலும்.” - அப்பர்: திருவிடைமருதூர்த் திருத்தாண்டகம். 1. “ஆகமத்தொடு மந்திரங்கள்” சம்பந்தர்: “மானினேர்விழி” 2. “வேதமோ டாகமம் மெய்யாம் இறைவன் நூல், ஓதும் பொதுவும் சிறப்புமென் றுன்னுக. நாதன் உரையவை நாடில் இரண்டந்தம், பேதம தென்னில் பெரியோர்க்க பேதமே” - திருமூலர். “ஓது சமயங்கள் பொருளுணரு நூல்க ளொன்றோடொன் றொவ்வாம லுளபலவும் இவற்றுள் - யாதுசமயம் பொருணூல்யாதிங் விபாதிங் கென்னில் இதுவாகும் அதுவல்ல எனும் பிணக்க தின்றி - நீதியினால் இவையெல்லாம்

ஓரிடத்தே காண நிற்பதியா தொருசமயம் அதுசமயம் பொருணூல் - ஆதலினால் இவையெல்லாம் அரு மறை ஆகமத்தே அடங்கியிடும் அவை இரண்டும் அரனடிக்கீழ் அடங்கும்.” “வேதநூல் சைவநூல் என்றிரண்டே நூல்கள் வேறு ரைக்கு நூலிவற்றின் விரிந்த நூல்கள் - ஆதிநூல் அநாதி அமலன் தரு நூல் இரண்டும் ஆரண நூல் பொதுசைவம் அருஞ்சிறப்பு நூலாம் - நீதியினால் உலகர்க்குஞ் சத்திநிபாதர்க்கும் நிகழ்த்தியது நீண் மறையினொழிபொருள் வேதாந்தத் - தீதில் பொருள் கொண்டு ரைக்கு நூல் சைவம் பிறநூல் திகழ்பூர்வஞ் சிவாகமங்கள் சித்தாந்த மாகும்.” - அருணந்தி.

சிவத்தை அடைதற்கு வேத நெறியுஞ் சைவத்துறையும் ஒன்றிய வைதிக சைவம் வேண்டற்பாலது. வைதிக சைவத்துக்கு உலகில் வழங்கும் பெயர்கள் பலப்பல. அப் பலப்பட்ட பெயர்களின் பொருள் ஒன்றே. வைதிக சைவம் என்னும் பெயர் பிற்காலத்தில் ஒரு கூட்டத் தாரிடைக் கட்டுப்பட்டு நிலவலாயிற்று. அதன் பொருள் எங்கும் வியாபித்திருப்பது. வைதிக சைவம் ஒரு கூட்டத்தார்க்குமட்டும் உரியதன்று. அஃது அகிலத்துக்கே உரியது. இந்நூட்பம் “பூதபரம் பரைபொலிய” என்பதில் நன்கு விளங்குதல் காண்க. “செப்பரிய சமய நெறி எல்லாந் தந்தந் தெய்வமே தெய்வமெனுஞ் செயற்கையான - அப்பரிசா ளரும்ஃதே பிடித்தால் இப்பால் அடுத்ததந் நூல்களும் விரித்தே அனுமா னாதி - ஒப்பவிரித் துரைப்பரிங்ஙன் பொய்மெய் என்ன ஒன்றினை ஒன்றெனப்பார்ப்ப தொவ்வா தார்க்கம் - இப்பரி சாஞ் சமயமுமாய் அல்லவாகியாதுசம யமும்வணங்கும் இயல்ப தாகி”, “இயல்பென்றுந் திரியாமல் இயமமாதி எண்குணமும் காட்டி அன்பால் இன்ப மாகிப் - பயனருளப்பொருள்கள் பரி வார மாகிப் பண்புறவுஞ் செளபான பக்ஷங் காட்டி - மயலறுமந் திரஞ்சிக்ஷ சோதி டாதி மற்றங்க நூல்வணங்க மெளன மோலி - அயர் வறச் சென்னியில்வைத்து ராசாங்கத்தில் அமர்ந்தது வைதிகசைவ மழகி தந்தோ”; “அந்தோ ஈததிசயமிச் சமயம் போலின் றறிஞரெல்லாம் நடுவறிய அணிமா வாதி. வந்தாடித் திரிபவர்க்கும் பேசா மோனம் வைத்திருந்த மாதவர்க்கும் மற்று மற்றும் - இந்தராதி போகநலம் பெற்ற பேர்க்கும் இதுவன்றித் தாயகம்வேறில்லை இல்லை - சந்தான கற்பகம்போல் அருளைக் காட்டத் தக்கநெறி இந்நெறியே தான்சன் மாக்கம்.” - தாயுமானார்.

பூத பரம்பரை - உயிர்களின் வழிவழி; ஆன்ம கோடிகள். பூதத்தைச் சுத்தமெனக்கொண்டு, பரம்பரை என்பதற்குக் குரு பரம்பரை என்று கூறுவோருமுளர். சில உயிர்கள் பொலிய என்று கூறாது, “பூதபரம்பரை பொலிய” என்றமையால், வேத நெறியும் மிகுசைவத் துறையும் ஒன்றிய வைதிக சைவம் எல்லா உயிர்க்கும் உரிய தாதலைத் தெளிக. பூதபரம்பரை பொலிதற்கு வேதநெறி ஓங்கிச் சைவத் துறை விளங்குதல் வேண்டுமென்க.

புகலி - சீர்காழி; சீர்காழியில் தோன்றிய. சீர்காழிக்குப் பன்னிரண்டு பெயர்கள் உண்டு. அவைகளுள் புகலி என்னும் பெயரை ஈண்டுக் குறிப்பிட்ட தென்னை? அதற்கொரு சிறப்பிருத்தல் வேண்டும். புகலி - புகலிடம்; தஞ்சம் புகுமிடம். திருஞானசம்பந்தர் வைதிக சைவத்தின் வழிப் பூத பரம்பரை பொலியத் தோன்றிய குருமூர்த்தியாதலின், அவர்தந்திருவடி எல்லா உயிர்கட்கும் புகலிடம் என்பதைப் “புகலி” என்பது குறிப்பதென்க. “சராசரங்களெல்லாம் - சிவம் பெருக்கும் பிள்ளையார்” (26) என்றதனில் திருஞானசம்பந்தர் எல்லா உயிர்கட்கும் உரிய குரு என்பவது புலனாகும்.

திருஞானசம்பந்தர் என்னும் பெயர் தாய்தந்தையர் அளித்த இயற் பெயரன்று. அது காரணப்பெயர். இதுபற்றியே “சிவஞான சம்பந்தர் ஆயினார்” (69) என்றார் ஆசிரியர். இந்நுட்பம் அங்கே விளக்கப்படும். ஞானம் பொது; திருஞானம் சிறப்பு. ஞானம் பலரிடத்தில் விளங்குவது; திருஞானம். பலரிடத்தில் விளங்காதது. திருஞானமாவது ஆண்டவன் திருவடி ஞானம். இதற்கு அத்துவித ஞானம், திருவருள் ஞானம், சிவஞானம் முதலிய பல பெயர்கள் வழங்கப்படுகின்றன. திருஞானசம்பந்தர் என்னும் பெயர், திருஞானத்தை உயிர்களுக்குச் சம்பந்தப்படுத்துகிறவர் என்னும் பொருளையுடையது. இதுபற்றிப் பின்னும் வந்துழி விளக்கஞ் செய்யப்படும்.

திருஞானசம்பந்தர், என்றும் குருமூர்த்தியாக வீற்றிருப்பவராதலின், “அக்காலத் துயிர்கள் பொலிய” என்னாது பூத பரம்பரை பொலிய” என்றார். திருஞானசம்பந்தர் சீர்காழியில் தோன்றியபோது மட்டும் குருவாக விளங்கினவரல்லர். அவர் அதற்கு முன்னும் குருவாக விளங்கினவர்; பின்னுங் குருவாக விளங்கி வருவோர்.

திருஞானசம்பந்தர் தம்பொருட்டு அழவில்லை யாதலின், “வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறைவிளங்கப் - பூத பரம்பரை பொலியப் புனிதவாய் மலர்ந்தமுத” என்றார். பிறர் பொருட்டு அழுதமையைப் “புனிதவாய்” என்பது புலப்படுத்துகிறது. புனிதம் - தூய்மை. தன்பொருட்டு எழும் எண்ணம் தூயதாகாது. பிறர்பொருட்டு எழும் எண்ணமே தூயது.

உலகம் நன்கு பொலிந்து வாழ்தல் வேண்டும் என்று அழுத மையான் “மலர்ந்து அழுத” என்றார். மலர்தல் வளர்ச்சியை யுணர்த்தும் மங்கலக் குறிப்பு.

“வாய்மலர்ந்து அழுத” என்பதை உற்று நோக்கநோக்க, அதன்கண் இரக்கமிருத்தல் நன்கு புலனாகும். உயிர்களின் பாவத்தைக் கழுவப் போந்தவர் திருஞானசம்பந்தராதலின், அவைகளின் பாவத்தைக் கழுவ வு தென்க. கிறிஸ்துபெருமான் சிலுவையில் அறையப்பட்டது இங்கே நினைவுக்குவருகிறது.

புகலியைச் “சீதவள வயற்புகலி” என்று சிறப்பித்தது கருதற் பாலது. திருஞானசம்பந்தர் திருவடி எல்லா உயிர்கட்கும் புகலிட மாயிருத்தலை உணர்த்தப் புகலி என்று மேலே சொல்லப்பட்டது. வயல் அகன்று பரந்திருப்பதோடு உயிர்களின் வாழ்வு நலனுக்குரிய பொருள்களையும் உதவுகிறது. திருஞானசம்பந்தரது சந்நிதிவிலாசம் உயிர்கட்கு வயல்போலப் பயன்படுவதாதலின், அது வயல் எனப் பட்டது. வளமில்லாத வயலால் பயன்விளையாதன்றோ? அது பற்றியே “வளவயல்” என்றார். திருஞானசம்பந்தரின் சந்நிதி, உயிர்கட்கு ஞான அமுதை வரையாது வழங்கும் வளமுடையதென்க. வயல் வளத்துக்கு நீரின் சீதம் (தண்மை) வேண்டற்பாலது. இது “சீத வளவயல்” என்பதால் விளங்கும். கொடைக்கு அடிப்படை அந் தண்மை (இரக்கம்). அந்தண்மை இங்கே சீதம். திருஞானசம்பந்தரின் திருவடியாகிய புகலி (புகலிடம்) அகன்று பரந்து பொருளுடைய வயல்போன்றதாய், ஞானாமிர்த வளமுடையதாய், தண்மையுடைய தாயிருத்தல் “சீதவள வயற்புகலி” என்பதால் உணர்த்தப்பட்டது.

அத்தகைய ஒருவர் தொண்டினை (வரலாற்றை) அவர்தந் திருவருட்டுணை கொண்டு சொல்லப்புகுந்தால் இனிது முடியு மாதலின், “பாதமலர் தலைக்கொண்டு திருத்தொண்டு பரவுவாம்” என்றார். இஃது ஆசிரியரின் முனைப்பற்ற தன்மையைப் புலப் படுத்துகிறது. “வானிழல் கூறிய - பொருளினாகுமெனப் புகல்வா மன்றே” என்றார் முன்னரும் (பாயிரம். 9) மெய்ஞ்ஞானமுள்ள இடத்தில் முனைப்பற்றதும் தற்பயன் கருதாததுமாகிய அன்புத் தொண்டு நிகழ்தல் இயல்பு.

பாதமலர் - திருவடி ஞானம். மூளை - தலையிலுள்ளது. மூளை - அறிவின் நிலைக்களம். தமது அறிவில் திருவடிஞானம் படிய என்றபடி. பாதம் என்றும் ‘மலர்தலை’ யுடையதென்க. திருவடி ஞானம் திருத்தொண்டு பரவுவதற்குத் துணை நிற்பதாகும். தொண்டு ஈண்டு வரலாற்றின் மேற்று. அத் தொண்டு சிறப்புடைய தென்பார் “திருத்தொண்டு” என்றார். தொண்டு - முனைப்பற்றதை உணர்த் துவது. திருஞானசம்பந்தர் வரலாறு முனைப்பற்ற தென்பது குறிப்பு. அத் தொண்டைப் பரவுநரும் முனைப்பற்றவராதல் ஒருதலை. பரவுவாம் - வாழ்த்துவாம்; சொல்வாம் (உளப்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மை); பரவுதல் - பாட்டாற் சொல்வது. “வெம்பந்தம் தீர்த்து உலகாள் வேந்தன் திருஞான - சம்பந்தனை அருளால் சாரு நாள் எந்நாளோ” - தாயுமானவர்.

இரண்டாங் காண்டத் தொடக்கமாதலாலும். அது, தங்குரு மூர்த்தியாகிய திருஞான சம்பந்தர் வரலாற்றால் தொடங்கக் பெறுத லாலும் முதலில் ஆசிரியர், வணக்கங் கூறினாரென்க. ஆசிரியர்க்கும் திருஞான சம்பந்தர்க்குமுள்ள தொடர்பு. “வெறியார் பொழிற்சண்

பையர்வேந்தர் மெய்ப்பா சுரத்தைக் குறியேறிய எல்லை அறிந்து கும்பிட்டேன் அல்லேன் - சிறியேன் அறிவுக்கவர்தந்திருப் பாதந் தந்த - நெறியே சிறிதியான் அறிநீர்மைகும் பிட்டேன் அன்பால்” (844) என்னும் இப்புராணப் பாட்டால் விளங்குதல் காண்க. இப் பாட்டெண் பாயிரம் 9-ம் பாட்டும் ஒப்பு நோக்கி உய்த்துணரற்பாலது.

பெரிய புராணத்துப் போந்துள்ள நாயன்மார் வரலாறுகளில், திருஞானசம்பந்தர் வரலாறே பெரிது. பாட்டுத் தொகையை நோக்குக. முதலாலாகவுள்ள திருத்தொண்டத் தொகையிலும் திருஞான சம்பந்தர் நீண்டருத்தலை யோர்க. “பிள்ளை பாதி புராணம் பாதி” - பழமொழி. 1

1905. சென்னிவளர் மதிஅணிந்த சிலம்புஅணி சேவடியார்தம்
மன்னியசை வத்தறையின் வழிவந்த குடிவளவர்
பொன்னிவளம் தருநாடு பொலிவுள்த நிலவியதால் -
கன்னிமதில் மருங்குமுகில் நெருங்குகழு மலழகுநார்.

வளவர் - சோழர். பொன்னி - காவிரி. சோழநாடு. கன்னி - அழியாத; புதிய எனினுமாம். கன்னிகையைப்போல என்பர் பழைய குறிப்புரைக்காரர். கழுமலம் - சீர்காழி; சாரும் உயிர்களின் மலத்தைக் கழுவும் ஊர். 2

1906. அப்பதிதான் அந்தணர்தம் கிடைகள்அரு மறைமுறையே
செப்பும்ஓலி வளர்பூகச் செழும்சோலை புறம்சூழ
ஓப்புஇல் நகர் ஓங்குதலால் உகக்கடை நாள் அன்றியே
எப்பொழுதும் கடல்மேலே மிதப்பதுளன இசைந்துளதால்.

கிடைகள் - ஓதுமிடங்களில். பூகம் - கழுகம். உகக்கடைநாள் - உகமுடிவில்; ஊழிக்காலத்தில் சீர்காழி கடலின்மீது மிதந்து அழியாமலிருப்பது; அதனால் அதற்குத் தோணிபுர மென்றொரு பெயருமுண்டு. கழுகஞ்சோலை கடல் நிறத்தையும், வேதஓலி கடல் முழக்கத்தையும் குறித்தல் காண்க. 3

1907. அரிஅயனே முதல் அமரர் அடங்களும் வெள்ளங்கள்
விரிகடர்மா மணிப்பதணம் மீதுளறிந்த திரைவரைகள்
புரிசைமுதல் புறம்சூழ்வ; பொங்குஓதம் கடைநாளில்
வரிஅரவம் மந்தரம்சூழ் வடம்போல வயங்குமால்.

வெள்ளங்கள் - சுற்பாந்த வெள்ளங்கள். மணிப்பதணம் - மணிகள் அழுத்திய மதிலில். புரிசைமுதல் புறஞ்சூழ்வ - மதிலின் முற்பக்கத்தில் சூழ்தல். ஓதம் - பாற்கடலைக் கடைந்த நாளில். மந்தரம் - மந்தரகிரியை. வரி அரவ வடம்போல - வாசுகி என்னும் நாண்போல. வயங்கும் - விளங்கும். மதில் மந்திரகிரியையும், திரை வரைகள் பாம்பையும் ஒக்கு மென்றபடி. 4

1908. வளம்பயிலும் புறம்பணைப்பால் வாசப்பாசடை மிடைந்த
தளம்பொலியும் புனல்செந்தா மரைச்செவ்வித் தடமலரால்
களம்பயில் நீர்க்கடல் மலர்வது ஒருபரிதி எனக்கருதி
இளம்பரிதி பலமலர்ந்தால் போல்பஉள; இலஞ்சிபல.

வளம்....பால் - வளம் பொருந்திய மருத நிலத்தினிடத்து. வாசப்
பாசடை மிடைந்த - வாசனையுடைய பசிய இலைகள் நெருங்கிய.
தளம்....மலரால் - இதழ்கள் பொலியும் நீரிலுள்ள செந்தாமரையில்
மலரும் நிலையிலுள்ள பெரிய பூக்களால். செவ்வி - அழகிய
என்னுமாம். களம்பயில் நீர் - கருமை வாய்ந்த நீரையுடைய. பரிதி -
சூரியன். இலஞ்சி - குளங்கள். கடலில் ஒரு சூரியன் மலர்கிறது;
குளத்தில் பல சூரியர்கள் (செந்தாமரை மலர்கள்) மலர்ந்திருக்கின்றன
என்றபடி. 5

1909. உளம்கொள்மறை வேதியர்தம் ஓமது மத்துஇரவும்
கிளர்ந்ததிரு நீற்றுஒளியின் கெழுமியநண் பகலும் மலர்ந்து
அளந்துஅறியாப் பல்ஊழி ஆற்றுதலால், அகல் இடத்து
விளங்கியஅம் மூதூர்க்கு வேறுஇரவும் பகலும் மிகை

ஓமப் புகையின் இரவும். திருநீற்றொளியின் பகலும். கிளர்ந்த
- விளங்கிய. கெழுமிய - பொருந்திய. நண்பகலும் - நடுப்பகலும்.
பல்லாழி காலத்தையுஞ் செய்தலால். அகலிடத்து உலகில். வேறு
இரவும் பகலும் என்றது சூரியனது மறைவுத் தோற்றத்தால் உண்
டாகும் இரவையும் பகலையும் என்க. மிகை - அதிகம்; அதாவது
வேண்டுவதில்லை என்றபடி. 6

1910. பரந்தவிளை வயல்செய்ய பங்கயம்ஆம் பொங்குளரியில்
வரம்புஇல்வளர் தேமாவின் கனிகிழிந்த மதுநறுநெய்
நிரந்தரம் நீள்இலைக் கடையால் ஓழுகுதலால் நெடிதுஅவ்ஊர்;
மரங்களும் ஆகுதிவேட்கும் தகையஎன மணந்துளதால்.

செய்ய. . எரியில் - செந்தாமரையாகிய நெருப்பில். வரம்பில் -
ஓரத்தில. தேமாவின் - இனிய மாவின். மது - தேனாகிய. நிரந்தரம் -
எப்பொழுதும். இலைக்கடையால் - இலை நுனியால். மரங்களும்
வேள்வி செய்யுந் தகைமையுடையன என அவ்வூர் மணந்துளது
(பொருந்தியது). பிராமணர்களே அல்லாமல் மரங்களும் ஆகுதி செய்
கின்றன என்றவாறு. 7

1911. வேலைஅழல் கதிர்படிந்த வியன்கங்குல் வெண்மதியம்
சோலைதொறும் நுழைந்துபு றப்படும்பொழுது துதைந்தமலர்ப்
பால்அணைந்து மதுத்தோய்ந்து தாதுஅளைந்து பயின்றுஅந்தி
மாலைஎழும் செவ்வொளிய மதியம்போல் வதியுமால்.

வேலை. கங்குல் - வெங்கதிர்களையுடைய சூரியன் கடலிற்
படிந்த மேன்மை வாய்ந்த இரவில். வெண்மதியம் - வெள்ளிய
சந்திரன். துதைந்த. பயின்று - நெருங்கிய மலர்களினிடம்
அடைந்து. தேனில் தோய்ந்து, மகரந்தங்களைத் தீண்டிக் கலந்து. 8

1912. காமர்திருப் பதிஅதன்கண் வேதியர்போல் கடிமழும்
தாமரையும் புலிதழும் தயங்கிய நூலும் தாங்கித்
தூமருநுண் துகள்அணிந்து துளிவருகண் ணீர்ததும்பித்
தேமருமென் சுரும்புஇசையால் செழும்சாமம் பாடுமால்.

காமர் - அழகிய. கடி - வாசனை. புல்லிதழும் - புறவிதழும்.
தயங்கிய - விளங்கிய. நூல் - நாள நூல். தூமரு நுண்துகள் - தூய்மை
யான நுண்ணிய மகரந்தப் பொடிகளை. கள்நீர் - தேன். தேமரு -
தேனில் பொருந்திய. சுரும்பு - வண்டு. சாமம் - கானம். வேதியர்க்கு
ஆம் போது: புல்லிதழ் - முஞ்சிப்புல், தருப்பைப் பவித்திரம்; நூல் -
பூணூல்; துகள் - திருநீறு; கண்ணீர் - ஆனந்தக் கண்ணீர்; சாமம் -
சாமவேதம். 9

1913. புனைவார்பொன் குழைஅசையப் பூந்தானை பின்போக்கி
வினைவாய்ந்த தழல்வேதி மெழுக்கு உற வெண்கதை ஒழுக்கும்
கனைவான முகில் கூந்தல் கதிர்செய் வடமீன்கற்பின்
மனைவாழ்க்கைக் குலமகளிர் வளம்பொலிய மாடங்கள்

புனைவார் பொற்குழை - அணிந்த நீண்ட பொற்குண்ட
லங்கள். பூந்தானை - பொலிவுடைய பட்டாடையின் முன்தா
னையை. வினைவாய்ந்த - தொழில் பொருந்திய. தழல் வேதி - ஓம
வேதிகையின். மெழுக்கு உற - மெழுக்கிற் படிய. வெண்கதை
ஒழுக்கும் - வெண் சுண்ணத்தால் கோலமிடும். கனை. . . கற்பின் -
ஒலிக்கும் வான்முகில் போன்ற கூந்தலையும், ஒளியையும், அருந்ததி
போன்ற கற்பினையுமுடைய. 10

1914. வேள்விபுரி சடங்குஅதனை விளையாட்டுப் பண்ணைதொறும்
பூழிஉற வகுத்துஅமைத்துப் பொன்புனை கிண்கிணிஓலிப்ப
ஆழிமணிச் சிறுதேர்ஊர்ந்து அவ்இரதப் பொடி ஆடும்
வாழிவளர் மறைச்சிறார் நெருங்கிஉள மணிமறுகு

பெரியோர்கள் வேள்விபுரி சடங்குதனை. விளையாட்டி
டங்கள் தோறும். பூழி - புழுதி. ஆழி - உருளை பொருந்திய. அவ்
இரதப் பொடி - அந்தச் சிறுதேர்களின் ஓட்டத்திலெழுந்த புழுதியில்.
மணிமறுகு - அழகிய வீதிகள். 11

1915. விடுகடர்நீள் மணிமறுகின் வெண்கதை மாளிகை மேகம்
தொடுகுடுமி நாசிதொறும் தொடுத்தகொடி சூழ்கங்குல
உடுளனும் நாள் மலர்அலர உறுபகலில் பலநிறத்தால்
நெடுவிகம்பு தளிர்ப்பதுளன நெருங்கிஉள மருங்குளல்லாம்

வெண்கதை - வெண்சாந்து பூசிய. குடுமி - சிகரத்தின். கங்குல் - இரவு. உடு எனும் - நட்சத்திரமென்னும். நாண் மலர் - அன்றலர்ந்த மலர். விசம்பு - ஆகாயம். மருங்கெல்லாம் - பக்கமெல்லாம். 12

1916. மடைஎங்கும் மணிக் குப்பை; வயல்எங்கும் கயல்வெள்ளம்;
புடைஎங்கும் மலர்ப்பிறங்கல்; புறம்எங்கும் மகப்பொலிவு;
கிடைஎங்கும் கலைச்சூழல்; கிளர்வுஎங்கும் முரல்அளிகள்;
இடைஎங்கும் முனிவர்குழாம்; எயில் எங்கும் பயில்எழிலி.

மடை - நீர்மடை. மணிக் குப்பை - இரத்தினக் குப்பை. கயல் மீன் கூட்டம். புடை - பக்கம். மலர்ப்பிறங்கல் - மலர்மலை. புறம் - நகர்ப்புறம். மகம் - யாகம். கிடை - ஒதுமிடம் பள்ளி. கிளர்வு - உயர்ந்த சோலைகளில். முரல் அளிகள் - ஒலிக்கும் வண்டுகள். இடை - நடுவிடங்கள். எயில் - மதில். பயில் எழிலி - தவழும் மேகம். 13

1917. பிரமபுரம் வேணுபுரம் புகலிபெரு வெங்குருநீர்ப்
பொருஇல் திருத் தோணிபுரம் பூந்தராய் சிரபுரம்முன்
வருபுறவம் சண்பைநகர் வளர்காழி கொச்சைவயம்
பரவதிருக் கழுமலம் ஆம் பன்னிரண்டு திருப்பெயர்த்தால்.

நீர்ப் பொருவில் - ஒளியுடையதும் ஒப்பற்றதுமாகிய; நீர் தண்மையுடையதுமாம்.(1) பிரமபுரம் (2) வேணுபுரம் (3) புகலி (4) வெங்குரு (5) தோணிபுரம் (6) பூந்தராய் (7) சிரபுரம் (8) புறவம் (9) சண்பை (10) சீர்காழி (11) கொச்சைவயம் (12) திருக்கழுமலம்; “பிரமனூர் வேணுபுரம் புகலி வெங்குருப் பெருநீர்த் தோணி புரமன்னு பூந்தராய் பொன்னஞ் சிரபுரம் புறவஞ் சண்பை. அரன் மன்று தண்காழி கொச்சைவயம் உள்ளிட்டங் காதியாய பரமனூர் பன்னிரண்டாய் நின்றதிருக் கழுமலம்நாம் பரவு மூரே” - திருஞான சம்பந்தர். 14

1918. அப்பதியில் அந்தணர்தம் குடிமுதல்வர் ஆகஇல்மறை
கைப்படுத்த சீலத்துக் கவுணியர்கோத் திரம் விளங்கச்
செப்புநெறி வழிவந்தார் சிவபாத இருதயர் என்று
இப்புவிவா ழுத்தவம்செய் இயல்பினார் உளரானார்.

ஆசில்மறை கைப்படுத்த - குற்றமற்ற வேதத்தின் வழிநின்ற. சிவபாத இருதயர் - சிவனுடைய பாதத்தை இதயத்திலுடையவர். 15

1919. மற்றுஅவர்தம் திருமனையார்; வாய்ந்த மறைமரபின்வரு
பெற்றியினார்; எவ்வகும் பெற்றகுஅரிய பெருமையினார்;
பொற்புஉடைய பகவதியார் எனப்போற்றும் பெருருடையார்;
கற்பமேம் படுசிறப்பால் கணவனார் கருத்துஅமைந்தார்.

பெற்றியினார் - தன்மையினார். பொற்பு - அழகு. 16

1920. மரபுஇரண்டும் சைவநெறி வழிவந்த கேண்மையினால்
அரவுஅணிந்த சடைமுடியார் அடிஅலால் அறியாது
பரவுதிரு நீற்றுஅன்பு பாலிக்கும் தன்மையராய்
விரவுமறை மனைவாழ்க்கை வியப்புஎய்த மேவும் நாள்.

மரபு இரண்டு - தாய்மரபு; தந்தைமரபு. இருவர் மரபுஞ்
சைவநெறி என்றபடி. கேண்மையினார் - உரிமையினார். பாலிக்கும்
- வளர்க்கும். விரவு - கலந்த; ஒருமைப்பட்ட - மறைமனை. வாழ்க்கை
- வேதநெறிப்பட்ட இல்வாழ்க்கை. 17

1921. மேதினிமேல் சமண்கையர் சாக்கியர்தம் பொய்மிசூத்தே
ஆதிஅரு மறைவழக்கம் அருகி, அரன் அடியார்பால்
பூதிசா தனவிளக்கம் போற்றல்பெறா துழையக் கண்டு
ஏதம்இல்சீர்ச் சிவபாத இருதயர்தாம் இடர்உழந்தார்.

கையர்-கீழ்மக்கள். சாக்கியர்-பௌத்தர். பூதி - விபூதி. ஏதமில் -
குற்றமில்லாத; இடருழந்தார் - துன்பப்பட்டார். 18

1922. மனையறத்தில் இன்பம்உறும் மகப்பெறுவான் விரும்புவார்
அனையநிலை தலைநின்றே ஆடியசே வடிக்கமலம்
நினைவு உறமுன் பரசமயம் நிராகரித்து நீறுஆக்கும்
புனைமணிப்பூண் காதலனைப் பெறப்போற்றும் தவம்புரிந்தார்.

ஆடிய சேவடிக் கமலம் - நடராசப் பெருமான் திருவடித் தாம
ரையை. நிறாக்கும் - பொடிபடுத்தும்; அழிக்கும். சீலத்திற்கிறந்த
சான்றோர் தாங்கொண்ட கருத்தை முடிக்கத் தவஞ்செய்வது
இயல்பு. தவத்தின் பயனாகப் பிள்ளை பெறுவது சிறப்பு. அப்பிள்ளை
யினிடம் விலங்கியல்பின்றித் தெய்விகஇல்புகள் மலியுமென்க. 19

1923. பெருத்துளும்அன் பால்பெரிய நாச்சியார் உடன்புகலித்
திருத்தோணி வீற்றிருந்தார் சேவடிக் கீழ் வழிபட்டுக்
கருத்துமுடிந் திடப்பரவும் காதலியார் மணிவயிற்றில்,
உருத்தெரிய வரும்பெரும் பேறு உலகுஉய்ய உளதுஆக.

பெரிய நாச்சியார் - சீர்காழியிலுள்ள உமையம்மையாரின்
பெயர். புகலித் திருத்தோணி வீற்றிருந்தார் - சீர்காழியிலுள்ள
தோணியில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானது. இத்தோணி
சீர்காழிக் கோயிலுள்ளிருப்பது. 20

1924. ஆளுடையான் உடன் தோணி அமர்ந்தபிரான் அருள்போற்றி
மூளும் மகிழ்ச்சியில் தங்கள் முதல்மறைநூல் முறைச்சடங்கு
நாள்உடைய ஈரைந்து திங்களினும் நலம் சிறப்பக்
கேளிருடன் செயல்புரிந்தும் பேரின்பம் கிளர்வு உறுநாள்.

ஆளுடையாளுடன் - பெரிய நாச்சியாருடன். ஈரைந்து திங்க
ளினும் - பத்து மாதமும். கேளிருடன் - உறவினருடன். கிளர்வுறும் -
முறுகி எழும். 21

1925. அருக்கன்முதல் கோள் அனைத்தும் அழகிய உச்சங்களிலே
பெருக்கவலி யுடன்நிற்கப் பேணியநல் ஓரைஎழத்
திருக்கிளரும் ஆதிரைநாள் திசைவிளங்கப் பரசமயத்
தருக்குழியச் சைவமுதல் வைதிகமும் தழைத்துஓங்க.

அருக்கன் முதல் கோள் அனைத்தும் - சூரியன் முதலிய கிரகங்
களெல்லாம். நல்லோரை - நல்ல முகூர்த்தத்தில். (ஓரை - ஓரா -
கிரேக்க மொழி). திருகிளரும் - மங்கலமுண்டாகி விளங்கும். திரு
வாதிரை நாள் சிவனுக்குரிய சிறப்பு நாள். தருக்கு - செருக்கு.
சைவமுதல் வைதிகம் - முதற்பாட்டுக் குறிப்புப் பார்க்க. 22

1926. தொண்டர்மனம் களிசிறப்பத் தூயதிரு நீற்றுநெறி
எண்திசையும் தனிநடப்ப, ஏழ்உலகும் குளிர்நூங்க,
அண்டர்குலம் அதிசயிப்ப, அந்தணர்ஆ குதிபெருக,
வண்தமிழ்செய் தவம் நிரம்ப, மாதவத்தோர் செயல்வாய்ப்ப.

தனிநடப்ப - ஒப்பின்றி இயங்க. குளிர்நூங்க - அன்பு நிலைக்க.
ஆகுதி - வேள்வி. வாய்ப்ப - சிறக்க. 23

1927. திசைஅனைத்தின் பெருமைஎலாம் தென்திசையே வென்றுஏற,
மிசைஉலகும் பிறுஉலகும் மேதினியே தனிவெல்ல,
அசைவுஇல் செழும் தமிழ்வழக்கே அயல்வழக்கின் துறைவெல்ல,
இசைமுழுதும் மெய்அறிவும் இடம்கொள்ளும் நிலைபெருக

மிசை உலகும் - விண்ணுலகமும். இடங்கொள்ளும் - எங்கும்
நிறையும். 24

1928. தாள்உடைய படைப்புஎன்னும் தொழில் தன்மை தலைமைபெற
நாள்உடைய நிகழ்காலம் எதிர்காலம் நவைநீங்க
வாள்உடைய மணிவீதி வளர்காழிப் பதிவாழ
ஆள்உடைய திருத்தோணி அமர்ந்தபிரான் அருள்பெருக.

தாள் - முயற்சி. உலகம் நல்வழியில் நடந்தால் படைப்புத்
தொழில் நலமுறு மாதலால், "... தொழிற்றன்மை தலைமை பெற"
என்றார். நவை - குற்றம், குறை. வாள் - ஒளி. "காழி வாழ்வந்தருளிய
... 973. 25

1929. அவம்பெருக்கும் புல்அறிவின் அமண்முதல் ஆம்பரசமயப்
பவம்பெருக்கும் புரைநெறிகள் பாழ்பட நல்ஊழிதொறும்
தவம்பெருக்கும் சண்பையிலே தாஇல் சராசரங்கள் எலாம்
சிவம்பெருக்கும் பிள்ளையார் திருஅவதா ரம்செய்தார்.

அவம் - வீண்; பயனின்மை. பவம் - பாவம். புரை நெறிகள் -
குற்றமுள்ள வழிகள். ஊழிக்காலந்தோறும் (தானழியாமல்) தவம்
பெருக்கும், சண்பையிலே - சீர்காழியிலே. (சீர்காழி ஊழிக் காலத்தும்
அழியாமல் மிதத்தலால் அதற்குத் தோணிபுரம் என்றொரு பெய

ருண்டு). தாவில் - கெடுதலில்லாத. சரம் - இயங்குவது; அசரம் இயங்காதது. திருஞான சம்பந்தர் ஒரு கூட்டத்தார்க்கோ ஒரு நாட்டார்க்கோ குருவாயிராது உலகக்கே குருவாயிருத்தலான், “சராசரங்களெல்லாஞ் சிவம்பெருக்கும் பிள்ளையார்” என்றார்; முதற்பாட்டுக் குறிப்புப் பார்க்க. பிள்ளையார் - சிவனருளால் பிள்ளைமைப் பேறெய்தியவர். 26

1930. அப்பொழுது பொற்புஉறு திருக்கழு மலத்தோர்
எப்பெயரி னோரும்அயல் எய்தும்இடை இன்றி
மெய்ப்படு மயிர்ப்புளகம் மேவி அறி யாமே
ஓப்புஇல்களி கூர்வதுஓர் உவப்புஉற உரைப்பார்.

திருக்கழுமலத்தோர் - சீர்காழி வாசிகள். எப்பெயரினோம் - எல்லோரும்; சாதி மதம் முதலிய வேற்றமையின்றி எல்லோரும் என்றபடி. அயல் எய்தும் இடையின்றி - அயலிலே செல்லுதற்கு இட மில்லாமல் எல்லாரும் பிள்ளையாரையே குருவாகக் கொண்டனர் என்பது குறிப்பு. மெய்ப்படும் - உடலில் உண்டாகும். 27

1931. ‘சிவன் அருள் எனப்பெருகு சித்தம்மகிழ் தன்மை
இவண்இது நமக்குவர எய்தியதுஎன்’ என்பார்.
‘கவுணியர் குலத்திலொரு காதலன் உதித்தான்
அவன்வரும் நிமித்தம்இது’ என்று ஆதிசயித்தார்.

சிவன் அருளைப் போல. இவண் - இங்கு. “கவுணியன் ஞான சம்பந்தன்” என்றும், “கழுமலவூரிற் கவுணியன்” என்றும் ஞான சம்பந்தர் தம்மைக் கவுணிய கோத்திரத்தார் என்பதை விளக்கி யருளிய மொழிகள் பல. 28

1932. பூழுகை அவிழ்ந்துமணம் மேவுபொழில் எங்கும்
தேன்மருவு தாதொடு துதைந்திசை எல்லாம்
தூமருவு சோதிவிரி யத்துகள் அடக்கி
மாமலய மாருதமும் வந்துஅசையும் அன்றே.

பூழுகை - அரும்பு. பொழில் - சோலை. தேன்மருவு தாதொடு - தேன் பொருந்திய மகரந்தத்தொடு. துதைந்த - நெருங்கின. தூமருவு - சுத்தம் விளங்கும். பூந்துகளை. மாமலய மாருதமும் - இளந் தென்றலும். 29

1933. மேலைஇமை யோர்களும் விருப்பொடு கரப்புஇல்
சோலைமலர் போலமலர் மாமழை சொரிந்தே
ஞாலம்மிசை வந்துவளர் காழிநகர் மேவும்
சீலமறை யோர்களுடன் ஓமவினை செய்தார்.

கரப்பில் - மறைப்பில்லாமல்; ஒழிவில்லாமல். விண்ண வர்களும் மறையோர்களுடன் யாகஞ்செய்தார். 30

1934. பூதகண நாதர்புவி வாழ்அருள் செய்த
நாதன்அரு எளின்பெருமை கண்டுநலம் உய்ப்பார்
ஓதும்மறை யோர்பிறிது உரைத்திடினும் ஓவா
வேதமொழியால் ஓலிவிளங்கிஎழும் எங்கும்.

பூதகண நாதர்கள் நலஞ்செய்வார்கள். ஓவா - (அவ்வரை)
நீங்காத. 31

1935. பயன்தருவ பத்தருவும் வல்லிகளும் மல்கித்
தயங்குபுன லும்தெளிவ தண்மையுடன் நண்ணும்
வயங்குள்ளி விசும்புமலி னம்கழியும் மாறா
நயம்புரிவ புள்ஓலிகள் நல்லதிசை எல்லாம்.

பல்தருவும் - பல மரங்களும். வல்லிகளும் - கொடிகளும். மல்கி
- நிறைந்து மல்கிப் பயன்தருவ, தண்மையுடன் தயங்கு புனலும் (ஒளி
ரும் நீரும்) தெளிவ வயங்கு - விளங்கும். விசம்பு (ஆகாயம்) களங்க
மற்று விளங்கும் என்றபடி. புள் - பறவைகளின். மாறாநயம் (நலம்)
புரிவ. 32

1936. அங்கண்விழ வில்பெருகு சண்பைஅகல் மூதூர்
சங்கபட கம்கருவி தாரைமுதல் ஆன
எங்கனும் இயற்றுபவர் இன்றியும் இயம்பும்
மங்கலமுழக் குஓலி மலிந்தமறுகு எல்லாம்.

அங்கண் விழவில் - அழகிய இடங்களில் விழாவால். சங்கம் -
மங்கலச் சங்கு. படகம் - தம்பட்டம். கருவி - யாழ். இயற்றுபவர் -
ஊதுவோர் கொட்டுவோர் வாசிப்போர். இயம்பும் - தாமே
முழங்கும். மறுகு - தெரு. 33

1937. இரும்புவ னம்இத்தகைமை எய்தஅவர் தம்மைத்
தரும்குல மறைத்தலைவர் தம்பவன முன்றில்
பெரும்களி வியப்பொடு பிரான் அருளினாலே
அருந்திரு மகப்பெற அணைந்தஅணி செய்வார்.

இரும்-பெரிய. அவர் தம்மை - பிள்ளையாரை. மறைத்தலைவர்
- சிவபாதவிருதயர். தம்பவன முன்றில் - தமது வீட்டு முற்றத்தில்.
அணைந்த - இயைந்த; பொருந்திய. அணி - அலங்காரம். 34

1938. காதல் புரிசிந்தை மகிழக் களிசிறப்பார்
மீதுஅணியும் நெய்அணி விழுவொடு திளைப்பார்
சூதம்நிகழ் மங்கல வினைத் துழனி பொங்கச்
சாதக முறைப்பல சடங்குவினை செய்வார்.

மீதணியும் திளைப்பார் - மேலே பூசும் நெய்யணியைத்
திருவிழாவுடன் செய்து மகிழ்ச்சியில் தோய்வார். சூதம் - பிறப்பு
(நழுவுதல்); பிள்ளையார் பிறந்ததையொட்டி. துழனி - ஓலி. 35

1939. மாமறை விழுக்குல மடந்தையர்கள் தம்மில்
தாம்உறு மகிழ்ச்சியொடு சாயல்மயில் என்னத்
தூமணி விளக்கொடு சுடர்க்குழைகள் மின்னக்
காமர் திருமாளிகை கவின்பொலிவு செய்வார்.

விழுக்குலம் - சீரிய குலம். சாயல் - ஐம்பொறியால் நுகரும்
மென்மை. குழை - குண்டலங்கள். காமர் - கண்டார்க்கு விருப்ப
மூட்டும். கவின் - அழகு இயற்கை யழகொடு செயற்கை அழகு
பொலியச் செய்வார். 36

1940. சுண்ணமொடு தண்மலர் துதைந்ததுகள் வீசி
உள்நிறை விருப்பினுடன் ஓகைஉரை செய்வார்
வெண்முளைய பாலிகைகள் வேதிதொறும் வைப்பார்
புண்ணிய நறும்புனல்கொள் பொன்குடம் நிரைப்பார்.

சுண்ணமொடு - வாசனைப் பொடியுடன். துதைந்த - கலந்த
ஓகை - பாகை. வேதி - திண்ணை. புண்ணியத் தீர்த்தங்களைக்
கொண்ட. நிரைப்பார் - வரிசையாக வைப்பார். 37

1941. செம்பொன்முதல் ஆனபல தானவினை செய்வார்
நம்பர்அடி யார்அமுது செய்யநலம் உய்ப்பார்
வம்புஅலர் நறும்தொடையில் வண்டொடு தொடுப்பார்
நிம்பம்முதல் ஆனகடி நீடுவினை செய்வார்.

வம்பலர். தொடுப்பார் - (களிப்பால்) மணங்கமழும்
நல்ல மாலைகளை வண்டுகளோடு கட்டுவார். நிம்ப வினை -
வேப்பிலை செருகல் முதலிய காப்புச் செயல்களை. 38

1942. ஐயவியுடன் பலஅமைத்த புகையாலும்
நெய்அகில் நறும்குறை நிறைத்தபுகை யாலும்
வெய்யதழல் ஆகுதி விழுப்புகையினாலும்
தெய்வமணம் நாறவரும் செய்தொழில் விளைப்பார்.

ஐயவியுடன் - வெண்சிறு கடுகுடன். தீமையை விலக்கிக்
காக்கும் தன்மை ஐயவிக்குண்டு. இதனால் இது கடிப்பகை என்றும்
வழங்கப்படுகிறது. வேப்பிலை, ஐயவி இவைகள் காப்புக்குரிய
பொருள்கள். “குறுநடைப் புதல்வர்க்கு - காவற் பெண்டிர் கடிப்பகை
எறிந்து - தூபங் காட்டித் தூங்கு துயில்வதியவும்”; “அரவாய்க்
கடிப்பகை ஐயவிக் கடிப்பகை” - மணிமேகலை 7. துயில். 57; 59; 73.
(கடி - பேய். அரவாய் - வேப்பிலை) “ஐயவி புகைப்பவும்”; “வேம்பு
மனைச் செரிஇ. . . . ஐயவி சிதறி” - புறநானூறு. 92; 281. தீமைகள்
தாக்காதவாறு குழந்தைகளைக் காப்பதற்கு நெய்யணிந்து ஐயவி
அப்புதலும் உண்டு. “ஐயவி அப்பிய நெய்யணி முச்சி” -
மணிமேகலை; 3. மலர் மணம். 134. அகில் நறுங்குறை - அகில் துண்டு
களால். 39

1943. ஆயபல செய்தொழில்கள் அன்றுமுதல் விண்ணோர்
நாயகன் அருள்பெருமை கூறும்நலம் எய்தத்
தூயதிரு மாமறை தொடர்ந்தநடை நூலின்
மேயவிதி ஐஇரு தினத்தினும் விளைத்தார்.

விண்ணோர் நாயகன் - சிவபெருமானின். நடைநூலின் -
ஆகமத்தார். 40

1944. நாமகர ணத்துஅழகு நாள்பெற நிறுத்திச்
சேமஉத யப்பரிதி யில்திகழ் பிராணைத்
தாமரை மிசைத் தனிமுதல்சூழவி என்னத்
தூமணி நிரைத்துஅணிசெய் தொட்டில்அமர் வித்தார்.

சேம பிராணை - நலஞ்செய்யும் இளஞ் சூரியனைப் போல
விளங்கும் பெருமானை (பிள்ளையாரை); இளஞ் சூரியனது நிறம்
செம்மை; அதன் சுண் உயிர்ப்பு அதிகம். முதற்குழவி - பிரமன் என்பர்
ஆறுமுகத்தம்பிரானார்; குமரக் கடவுள் என்பர் பழைய குறிப்புரைக்
கார். குழந்தைக்குத் தாய் தந்தையரிட்ட பெயர் இன்னதெனத்
தெரியவில்லை. 41

1945. பெருமலை பயந்தகொடி பேணும்முலை யின்பால்
அருமறை குழைத்துஅமுது செய்துஅருளு வாரைத்
தரும்மறைவி யார்பரமர் தாள்பரவும் அன்பே
திருமுலை சுரந்துஅமுது செய்துஅருளு வித்தார்.

பெருமலை பயத்தகொடி - உமையம்மையார். அருமறை
குழைத்து - அரிய மறைப்பொருளாய் சிவஞானத்தைக் குழைத்து
ஊட்ட. தருமறைவியார் ஈன்ற பார்ப்பனியார்; பகவதியார். உமை
யம்மையாரின் ஞானப் பாலுண்ணப் பிறந்தவர், பகவதியாரின்
மாயைப் பாலுண்ணல் கூடாதாதலின், அப்பாலை “பரமர் தாள்
பரவும் அன்பே திருமுலை சுரந்து” என்றார். பகவதியார் சிவ
பெருமானை இடையறாது தியானிப்பவராதலானும், அத்
தியானத்தின் பயனாகப் பிறந்த குழந்தை இஃதாதலானும் அம்மை
யார் திருமுலைப்பால் “பரமர் தாள் பரவும் அன்பு” என்னப்பட்டது.
திருஞான சம்பந்தர் உண்டது பகவதியார் பாலையன்று; அஃது
ஆண்டவன் அன்புப்பால் என்க. 42

1946. ஆறுஉலவு செய்யசடை ஐயர்அரு ளாலே
பேறுஉல கினுக்குளன வரும்பெரிய வர்க்கு
வேறுபல காப்புமிகை என்றுஅவை விரும்பார்
நீறுதிரு நெற்றியில் நிறுத்திநிறை வித்தார்.

மிகை - குற்றம். அடியார்களை நாள், கோள் முதலியன
ஒன்றுஞ் செய்யா என்று திருஞானசம்பந்தர் அருளியுள்ளது ஈண்டுக்
கருதற்பாலது. கோளறு பதிகம் பார்க்க. “மீன்சனி புக்கு ஊன்

சலிக்குங் காலந்தானும், கலங்கலிலா மனப்பெருவண் கையுடைய
மெய்யர்வாழ் கழுமலமே” - திருஞான சம்பந்தர். திருநீற்றுப் பதிகம்
பார்க்க. 43

கொச்சகக் கலிப்பா

1947. தாயார்திரு மடித்தலத்தும் தயங்குமணித் தவிசினிலும்
தூயசுடர்த் தொட்டிலினும் தூங்குமலர்ச் சயனத்தும்
சேயபொருள் திருமறையும் தீந்தமிழும் சிறக்கவரும்
நாயகனைத் தாலாட்டு நலம்பலபா ராட்டினார்.

தயங்கு - ஒளிவிடும். தவிசினிலும் - பீடத்திலும். சேயபொருள்
- செப்பமான பொருளையுடைய. 44

1948. வருமுறைமைப் பருவத்தில் வளர்புகலிப் பிள்ளையார்
அருமறைகள் தலைஎடுப்ப ஆண்டதீரு முடிஎடுத்துப்
பெருமழுவர் தொண்டுஅல்லால் பிறிதுஇசையோம் என்பார்போல்
திருமுகமண் டலம்அசையச் செங்கீரை ஆடினார்.

முறை முறையே வரும் பருவத்தில், உயிர்களை ஆண்ட மழுவர்
- மழுவையுடைய சிவபெருமான். செங்கீரை - இஃதொரு பருவம்;
செவ்விய மழலைச் சொற்களைப் பேசும் பருவம்; இரு கையும்
முழந்தாள்களும் ஊன்றத் தலைநிமிர்ந்தாடல். 45

1949. ‘நாம்அறியோம் பரசமயம் உலகீர்! எதிர்நாடாது
போம்அகல’ என்றுஅங்கை தட்டுவதும் புனிதன்பால்
காமருதா எம்பெறுதற்கு ஒத்துவதும் காட்டுவபோல்
தாமரைச்செங் கைகளினால் சப்பாணி கொட்டினார்.

“உலகீர்! பர சமயங்களை நாம் அறியோம்; நீங்கள் எதிர்
நாடாது அகலப் போங்கள்” என்று ஆண்டவன் ஒருவன்; அவனை
அடையும் நெறியும் ஒன்று பல தெய்வமும் பல நெறியும் மக்கள்
அறியாமையால் கற்பித்துக் கொண்டவை. திருவருள் ஞானம்
பெற்றவர்கட்கு ஒரு தெய்வமும் ஒரு நெறியுமே புலனாகும். பல
தெய்வமும் பல நெறியும் அவர்கட்கு விகாரமாகத் தோன்றும்;
அவைகளை அவர்கள் வெறுத்துங் கூறுவார்கள். பிள்ளையார்
பலப்பட்ட பர சமயங்களை வெறுத்துக் கூறப்போவது ஈண்டு
உணர்த்தப்படுகிறது. அங்கை - அழகிய கை. புனிதன்பால் - சிவ
பெருமானிடம். காமரு - அழகிய. ஒத்துவது - ஒத்தறுத்தல்; தாளம்
போடல்; அந்தரக்கொட்டு. 46

1950. விதிதவறு படும்வேற்றுச் சமயங்கள் இடைவிழுந்து
கதிதவழ இருவிசம்பு நிறைந்தகடி வார்கங்கை
நதிதவழும் சடைமுடியார் ஞானம்அளித் திடஉரியார்
மதிதவழ்மா ளிகைமுன்றில் மருங்கு தவர்ந்து அருளினார்.

விதி - இயற்கை விதி. கதிதவழ - அடையுங் கதி குலையும்படி.
இரு விசம்பு - பெரிய ஆகாயத்தில். கடி - வாசனை; புதியவமாம். வார்
- நெடிய. உரியார் - பிள்ளையார். சந்திரன் தவழும் மானிகை முற்றத்
தின் பக்கத்தே. 47

1951. சூழவரும் பெருஞ்சுற்றத் தோகையரும் தாதியரும்
'காழியர்தம் சீராட்டே கவுணியர் கற்பகமே' என்று
ஏழிசையும் பலகலையும் எவ்வுலகும் தனித்தனியே
வாழ்வரும் அவர்தம்மை 'வருக வருக' எனஅழைப்ப.

தோகையரும் - பெண்மணிகளும்.

48

1952. திருநகையால் அழைத்தவர்தம் செழுமுகங்கள் மலர்வித்தும்
வருமகிழ்வு தலைசிறப்ப மற்றுஅவர்மேல் செலஉகைத்தும்
உருகிமனம் கரைந்துஅவைய உடன் அணைந்து தழுவிடும்முன்
பெருகியஇன்பு உறஅளித்தார் பெரும்புகலிப் பிள்ளையார்.

பிள்ளையார். தம்மை அழைத்தவர்களுடைய செழுமுகங்
களைத் தமது திருநகையால் மலர்வித்தும். தலை சிறப்ப - அதிகரிக்க
அவர்மீது படுமாறு உதைத்தும். 49

1953. வளர்பருவ முறைஆண்டு வருவதன்முன் மலர்வரிவண்டு
உளர்கருமென் சுருள்குஞ்சி உடன்அவையச் செந்நின்று
கிளர்ஓலிகிங் கிணிஎடுப்பக் கீழ்மைநெறிச் சமயங்கள்
தளர்நடையிட்டு அறத்தாமும் தளர்நடையிட்டு அருளினார்.

ஓரண்டாவதற்குமுன். மலரிலே வரிவண்டுகள் குடையும்.
குஞ்சி - தலை மயிர்; குடுமி செவ்வையாக நின்று. கிளர் - விளங்கும்
கிங்கிணி - கிண்கிணி; சதங்கை. தளர்நடையிட்டு அற - தள்ளாடி
ஒழிய. 50

1954. தாதியர்தம் கைப்பற்றித் தளர்நடையின் அசைவுஓழிந்து
சோதிஅணி மணிச்சதங்கை தொடுத்தவடம் புடைசூழ்ந்த
பாதமலர் நிலம்பொருந்தப் பருவமுறை ஆண்டுஓன்றின்
மீது அணைய நடந்தருளி விளையாடத் தொடங்கினார்.

புடை - பக்கத்தே

51

1955. சிறுமணித்தேர் தொடர்ந்துஉருட்டிச் செழுமணல் சிற்றில்கள்இழை
நறுநுதல்பே தையர்மருங்கு நடந்துஓடி அடர்ந்துஅழித்தும்
குறுவியர்ப்புத் துளிஅரும்பக் கொழும்பொடிஆ டியகோல
மறுகிடைப் பேர் ஓளி பரப்ப வந்துவளர்ந்து அருளினார்.

செழு. மருங்கு - செழிய மணலால் சிறுவீடு கட்டும்
நறுநெற்றியையுடைய பெண் மக்கள் பக்கம். செழுமணி பாட
மாயின், செம்மணியால் அல்லது அழகிய மணியால் என்று கொள்க.

அடர்ந்து அழித்தும் - நெருங்கி அச்சிறு வீடுகளை அழித்தும்;
அடர்ந்து - மாறுபட்டுமாம். வியர்ப்பு - வியர்வை. பொடி - திருநீறு;
புழுதி என்றலுமொன்று. மறுகிடை - தெருவிலே. 52

1956. மங்கையொடு உடனாகி வளர்தோணி வீற்றிருந்த
திங்கள்சேர் சடையார்தம் திருவருட்குச் செய்தவத்தின்
அங்குரம்போல் வளர்ந்தருளி, அருமறையோடு உலகுஉய்ய
எங்கள் பிரான் ஈராண்டின் மேல்ஓர்ஆண்டு எய்துதலும்.

அங்குரம்போல - முளையைப்போல. 53

1957. நாவாண்ட பலகலையும் நாமகளும் நலம்சிறப்ப
பூஆண்ட திருமகளும் புண்ணியமும் பொலிவுஎய்தச்
சேஆண்ட கொடியவர்தம் சிரபுரத்துச் சிறுவருக்கு
மூஆண்டில் உலகுஉய்ய நிகழ்ந்ததனை மொழிகின்றேன்.

நாமகளும் - சரஸ்வதியும் பூ - தாமரைப் பூ. சே. . . . தம் - இடபக்
கொடியராகிய சிவபிரானுடைய. சிரபுரத்துச் சிறுவர்க்கு - சீர்காழிப்
பிள்ளையார்க்கு. 54

1958. பண்டுதிரு வடிமறவாப் பான்மையோர் தமைப்பரமர்
மண்டுதவ மறைக்குலத்தோர் வழிபாட்டின் அளித்துஅருளத்
தொண்டின்நிலை தரவருவார் தொடர்ந்தபிரி வுணர்வுஓருகால்
கொண்டுஎழலும் வெருக்கொண்டால் போல் அழுவார் குறிப்புஅயலாய்.

பண்டு. தமை-முன்னே (சிவபெருமான்) திருவடியை
மறவாத தன்மையுடைய பிள்ளையாரை. பரமர் - சிவபெருமான்.
மண்டு அளித்தருள் - நிரம்பிய தவத்தையுடைய சிவபாத விருத
யரது வழிபாட்டால் (அவருக்குப் புதல்வராகக்) கொடுத்தருள்.
“திருந்தடி - மறக்குமா றிலாத என்னை மையல்செய்திம்
மண்ணின்மேல் - பிறக்குமாறு காட்டினாய்” - திருஞான சம்பந்தர்:
திருத்துருத்தி. 5. தொண்டின் - உணர்வு - தொண்டின் நிலைமையை
விளக்கப் போந்தவராகிய அப்பிள்ளையார் (பண்டைத்) தொடர்
புடைய பிரிவாலாகிய உணர்வு. ஓருகால் - ஒவ்வொருகால். வெருக்
கொண்டாற்போல - அச்சங்கொண்டாலென்ன. குறிப்புக்கு அயலாய்.
சிவபெருமான் பிள்ளையாரைச் சிவபாத விருதயர் தவத்துக் கிரங்கி
அளித்தாலும், அவ்வளிப்பு உலகில் திருத்தொண்டின் நிலை
விளக்கத்துக்குப் பயன்படுவதாயிற்றென்க. பிள்ளையார் பிறவியால்
சிவபெருமானைப் பிரிந்தாலும். அப்பிரிவால் தொடர்பு அற
வில்லை என்பார் “தொடர்ந்த பிரிவு” என்றார். பிரியாத தொடர்பு
அவருக்குப் பண்டையுணர்வை எழுப்பிற்றென்க. அவ்வுணர்
வெழுதலும் “ஐஃதென்ன! நாம் எவ்விடத்தினேம்; எவ்விடத்து
வந்துளேம்” என்று வெருக்கொண்டாற்போலக் குறிப்புவேறாக
அழுதனர் என்றபடி “வெருவுதல் என்பது அச்சம்போல நீடு நில்லாது

கதுமெனத் தோன்றி மாய்வதொரு குறிப்பு: அதனைத் துணுக்
கென்றலுமாம்” - இளம்பூரணம். 55

1959. மேதகைய இந்நாளில் வேறுஒருநாள் வேதவிதி
நீதிமுறைச் சடங்குநெறி முடிப்பதற்கு நீராடத்
தாதையார் போம்பொழுது தம்பெருமான் அருள்கூடச்
சோதிமணி மனைமுன்றில் தொடர்ந்துஅழுது பின்சென்றார்.

மேதகைய - (மேலே கூறிய) உணர்வுமேம்பட்ட. தம்பெருமான்
சிவபெருமான். 56

1960. பின்சென்ற பிள்ளையார் தமைநோக்கிப் பெருந்தவத்தோர்
முன்செல்கை தனைஓழிந்து முனிவார்போல் விலக்குதலும்
மின்செய்பொலம் கிங்கிணிக்கால் கொட்டிஅவர் மீளாமை
'உன்செய்கை இதுஆகில் போது' என்று அங்குஉடன் சென்றார்.

முனிவார்போல் - கோபிப்பார்போல். பொலம் - பொன்னாற்
செய்த. “பொன்னென் கிளவி ஈறுகெட முறையின் - முன்னர்த்
தோன்றும் லகார மகாரம் - செய்யுள் மருங்கில் தொடரியலான” -
தொல்காப்பியம்: புள்ளி மயங்கியல். 61. கிண்கிணி அணிந்த காலை.
அவர் - பிள்ளையார். 57

1961. கடைஉகத்தில் தனிவெள்ளம் பலவிரிக்கும் கருப்பம்போன்று
இடைஅறாப் பெருந்தீர்த்தம் எவற்றினுக்கும் பிறப்பிடமாய்
விடைஉயர்த்தார் திருத்தோணிப் பற்றுவிடா மேன்மையதாம்
தடம்அதனில் துறைஅணைந்தார் தருமத்தின் தலைநின்றார்.

உகமுடிவில். எல்லா வெள்ளங்களையும் ஈனும் கருவைப்
போல. தீர்த்த மெல்லாவற்றிற்கும். விடை உயர்த்தார் - இடபக்
கொடியராகிய சிவபெருமானது. தடாகத்தின் கரையை அடைந்தார்.
தருமத்தின் தலைநின்றார் - சிவபாத விருதயர். 58

1962. பிள்ளையார் தமைக்கரையில் வைத்துத்தாம் பிரிவுஅஞ்சித்
தெள்ளுநீர்ப் புகமாட்டார் தேவியொடும் திருத்தோணி
வள்ளவார் இருந்தாரை எதிர்வணங்கி மணிவாவி
உள்இழிந்து புனல்புக்கார் உலகுஉய்ய மகப்பெற்றார்.

தெளிந்த நீர். தேவியொடும். வணங்கி - பெரிய நாயகியா
ரோடும் திருத்தோணியில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானை
(குழந்தையைப் பார்த்துக் கொள்ளும் என்று) எதிர் நோக்கி வணங்கி.
மணி புக்கார் - அழகிய குளத்தில் இறங்கி நீரில் மூழ்கினார்.
தோணியப்பரைக் காவல் வைத்து என்பதை குறிப்பு. இது பின்
னிகழ்ச்சியால் இனிது விளங்கும். 59

1963. நீராடித் தருப்பித்து நியமங்கள் பலசெய்வார்
சீராடும் திருமகனார் காண்பதன் முன் செய்ததற்பின்
ஆராத விருப்பினால் அகமருடம் படியநீர்
பேராது மூழ்கினார் பெருங்காதல் பெற்றாராய்.

தருப்பித்து - தருப்பணஞ் செய்து. பல செய்வாராய். ஆராத -
அடங்காத அகமருஷண ஸ்நானஞ்செய்ய. அகமஷணம் - பாவத்தைக்
கெடுத்தல். 60

1964. மறைமுனிவர் மூழ்குதலும் மற்று, அவரைமுன் காணாது
இறைதரியார் எனும் நிலைமை தலைக்கீடா ஈசர்கழல்
முறைபுரிந்த முன்உணர்வு மூளஅழத் தொடங்கினார்
நிறைபுனல் வாவிக்கரையில் நின்று அருளும் பிள்ளையார்.

இறை - கணமும். “தந்தையைக் காணாத பிள்ளை இறையுந்
தரியாது என்னும் நிலைமை” காரணமாக. 61

1965. கண்மலர்கள் நீர்த்தும்பக் கைம்மலர்களால் பிசைந்து,
வண்ணமலர்ச் செங்கனிவாய் மணிஅதரம் புடைதுடிப்ப,
எண்ணில் மறைஓலி பெருக, எவ்வயிரும் குதுகலிப்ப
புண்ணியக் கன்று அணையவர்தாம் பொருமிஅழுது அருளினார்.

அழகு மலர்தலையுடைய கொவ்வைக் கனிபோன்ற வாயின்.
மணி அதரம் - பவளம் போன்ற உதடு. புடைபெயர்த்து துடிப்ப.62

1966. மெய்மேல் கண்துளி பனிப்ப வேறு எங்கும் பார்த்து அழுவார்
தம்மேவைச் சார்புஉயர்ந்தோ சாரும் பிள்ளைமை தானோ
செம்மேனி வெண்ணீற்றார் திருத்தோணிச் சிகரம்பார்த்து
‘அம்மே அப்பா’ என்று என்று அழைத்தருளி அழுதருள.

திருமேனியில் கண்ணீர்த்துளி சிந்த. மேலைச் சார்பு - பழைய
தொடர்பு. குழந்தைகள் “அம்மே அப்பா” என்றழைத்து அழும்
உலகியலும் இங்கே குறிக்கப்பட்டது. 63

1967. அந்நிலையில் திருத்தோணி வீற்றிருந்தார் அருள்நோக்கால்
முன்நிலைமைத் திருத்தொண்டு முன்னியவர்க்கு அருள்புரிவான்
பொன்மலைவல் லியும்தாமும் பொருவிடைமேல் எழுந்தருளிச்
சென்னிஇளம்பிறைதிகழ்ச் செழும்பொய்கைமருங்கு அணைந்தார்.

முன்னி - கருதி. உமையம்மையாருந் தாமும் (சிவபெருமானும்).
பொரு விடை - போர் ஏற்றின். “திருத்தோணி வீற்றிருந்தார்
(பிள்ளையாரின்) முன்னிலைமைத் திருத்தொண்டை முன்னி,
அவர்க்கு (பிள்ளையாருக்கு) அருள் புரிவான் என்று கொள்ளுதல்
ஒன்று. தமது “முன்னிலைமைத் திருத்தொண்டை முன்னியவர்க்கு
(முன்னிய பிள்ளையார்க்கு)” என்று கோடல் மற்றொன்று. 64

1968. திருமறைநூல் வேதியர்க்கும் தேவியர்க்கும் தாம் கொடுத்த பெருகுவரம் நினைந்தோதான் தம்பெருமைக் கழல்பேணும் ஒருநெறியில் வருஞானம் கொடுப்பதனுக்கு உடனிருந்த அருமறைஆ ஞடையவளை அளித்தருள அருள்செய்வார்.

வேதியர்க்கும் தேவியர்க்கும் - சிவபாத விருதயர்க்கும் பகவதியார்க்கும்; பாட்டு 18, 19, 20. பார்க்க. அருமறையானு டையவளை - உமையம்மையாரை. ஞானத்தை ஊட்டி யருள. “ஒரு நெறிய மனம் வைத்துணர் ஞானசம்பந்தன்”: பிரமபுரம். 11. 65

1969. அழுகின்ற பிள்ளையார் தமைநோக்கி அருள்கருணை எழுகின்ற திருவுள்ளத்து இறையவர்தாம் எவ் உலகும் தொழுகின்ற மலைக்கொடியைப் பார்த்தருளித் “துணைமலைகள் பொழிகின்ற பால்அடிகில் பொன்வள்ளத்து ஊட்டு” என்ன.

மலைக்கொடியை - உமையம்மையாரை. துணை - இரண்டு: ஒன்று பரஞானத்தைக் குறிப்பது; மற்றொன்று அபரஞானத்தைக் குறிப்பது. பாலடிகில் - பாலமுதம். பொன்வள்ளத்து - பொன் கிண்ணத்தில். 66

1970. ஆரணமும் உலகுஏழும் ஈன்றருளி அனைத்தினுக்கும் காரணமாய் வளம்பெருகு கருணைதிரு வடிவுஆன சீர்அணங்கு சிவபெருமான் அருளுதலும் சென்றுஅணைந்து வார்இணங்கு திருமுலைப்பால் வள்ளத்துக் கறந்துஅருளி.

அரணமும் - வேதங்களையும். “கற்பனை கடந்த சோதி கரு ணையே உருவாகி” - தில்லைவாழ் அந்தணர் புராணம்: 2. இணங்கு - பொருந்திய. உமையம்மையார் சென்றணைந்து. வார் - கச்சு. 67

1971. எண்அரிய சிவஞானத்து இன் அமுதம் குழைத்தருளி “உண்அடிகில்” எனஊட்ட உமைஅம்மை எதிர்நோக்கும் கண்மலர்நீர் துடைத்தருளிக் கையில் பொன் கிண்ணம் அளித்து அண்ணலைஅங்கு அழுகைதீர்த்து அங்கணனார் அருள் புரிந்தார்.

சிவஞானமாகிய இன்னமுதம். அண்ணலை - பிள்ளையாரை. அங்கணனார் - சிவபெருமான். திருநகரச் சிறப்பு; பாட்டு 46 குறிப்புப் பார்க்க. உமையம்மையார். . . குழைத்தருளி, எதிர்நோக்கும். . . . கிண்ணமளித்து. “உண்ணடிகில்” என ஊட்டச் சிவபெருமான் அண்ணலை அங்கு அழுகை தீர்த்து அருள் புரிந்தார். 68

1972. யாவருக்கும் தந்தைதாய் எனும் இவர் இப்படி அளித்தார் ஆவதனால் ஆளுடைய பிள்ளையாராய் அகில தேவருக்கும் முனிவருக்கும் தெரிவு அரிய பொருள் ஆகும் தாவு இல் தனிச் சிவஞான சம்பந்தர் ஆயினார்.

தமக்குத் தந்தையில்லாதவர், “தாயுமிலி தந்தையிலி” - திரு வாசகம்: திருச்சாழல். தாவில் - கெடுதலில்லாத. எல்லார்க்குந் தாய் தந்தையராக உள்ளவரால் ஆளப்பட்டமையான் “ஆளுடைய பிள்ளையார்” ஆனாரென்க; அளப்படுதலுடைய பிள்ளையார். ஆளப்படுதலாவது பேதத்தை நீக்குவது. பழையபடி பிள்ளையானார் என்பது கருத்து. இது. “சிவஞானசம்பந்தராயினார்” என்பதனால் வலியுறுத்தப்படுதல் காண்க. முதற்பாட்டுக் குறிப்பைப் பார்க்க. இவர் தவத்தால் பிள்ளைமைப் பேறெய்தித் திருஞான சம்பந்தரானவர்; “தவ முதல்வர் சம்பந்தர்” - 70. இவர் சீர்காழிக்குச் சிவபிரானால் அனுப்பப்பட்டார். இதற்குக் காரணம் உலகில் திருவருள் நெறிக்குற்ற கேடு நீங்கவேண்டுமென்பதும், அது கருதித் தவங்கிடந்த சிவ பாதவிருதயர் கருத்து நிறைவேறவேண்டு மென்பதுமாகும். உலகுக் கனுப்பப்பட்ட பிள்ளையாரை (உலக வாசனை தொடர்தற்கு முன்னரே)க் குழந்தைப் பருவத்திலேயே சிவபெருமான் ஆட் கொண்டமையான். அவர் பழையபடி பிள்ளையாராய்த் திருஞான சம்பந்தரானார் என்றுணர்க. 69

1973. சிவன்அடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானம்
பவம்அதனை அறமாற்றும் பாங்கினில் ஓங்கிய ஞானம்
உவமைஇலாக் கலைஞானம் உணர்வுஅரிய மெய்ஞ்ஞானம்
தவம்முதல்வர் சம்பந்தர் தாம் உணர்ந்தார் அந்நிலையில்.

திரு - திருவருட்செல்வம். பவமதனை அறமாற்றும் - முற்பிறப்பை முற்றும் ஒழிக்கும். அற - அறும்படியுமாம். பாங்கினில் - இயல்பில்; உரிமையுடன். உவமையிலா - ஒப்பில்லாத. அந்நிலையில் - ஞானப்பாலுண்ட அவ்வேளையில். . . சிவஞானமாகிய. . . ஓங்கிய ஞானம் என்றும், கலை ஞானமாகிய. . . மெய்ஞ்ஞானம் என்றுங் கொள்க. கலைஞானமாகிய மெய்ஞ்ஞானம் - அபர ஞானம்; சிவஞானமாகிய ஓங்கிய ஞானம் - பரஞானம்; அபர ஞானம் - கேட்டல், சிந்தித்தல் பரஞானம் - தெளிதல். நிட்டை; “கேட்டலுடன் சிந்தித்தல் தெளிதல் நீட்டை கிளத்தலென ஈரிரண்டாங் கிளக்கின் ஞானம்” - சிவஞானசித்தியார்: சுபக்கம். சூ. 8 : 24. உவமை. . . . கலைஞானம் - கேட்டல் என்றும், சிவனடியே. . . . சிவஞானம் - சிந்தித்தல் என்றும், பவமதனை. . . . ஓங்கிய ஞானம் - தெளிதல் என்றும், உணர்வரிய. . . மெய்ஞ்ஞானம் - நிட்டை என்றுங் கூறுவோருமுளர்.

70

1974. “எப்பொருளும் ஆக்குவான் ஈசனே” எனும்உணர்வும்
“அப்பொருள்தான் ஆளுடையார் அடியார்கள்” எனும்அறிவும்
இப்படியால் இதுஅன்றித் தம்இசைவு கொண்டுஇயலும்
துப்புரவுஇல் வார்துணிவு துகள் ஆகச் சூழ்ந்து எழுந்தார்.

அப்பொருளை ஆள்வோர். இப்படியாகின்ற இதுவன்றி. தம் இசைவே கொண்டு நடக்கின்ற. துப்புரவில்லார் - அநுபவமில்லாதவரது. துணிவு - முடிவுகள். சூழ்ந்து - நினைந்து. எல்லாம் ஆண்டவனால் ஆக்கப்படுவன என்பதை உணர்ந்து நடப்பவர் அடியவர். இவர் ஆணவமில்லாதவர். ஆண்டவன் படைப்பெல்லாம் இவர்களுடைமை. என்னை? இவர்கட்குத் தங்கட்கென ஒன்றின் மையா லென்க. எல்லாம் தம்மால் நடக்கின்றன என்று திரிவோர் திருவருள்நெறி அநுபவமில்லாதவர். அவர்கள் கொள்கையால் உலகிற்குப் பலதிறத் துன்பங்கள் நேருமாதலால், அவைகளைத் துகளாக்கப் பிள்ளையார் எண்ணினார். உணர்வையும் அறிவையுஞ் சூழ்ந்து எழுந்தார். 71

1975. சீர்மறையோர் சிவபாத இருதயரும் சிறுபொழுதில்
நீர்மருவித் தாம்செய்யும் நியமங்கள் முடித்துஏறிப்
பேர்உணர்வின் பொலிகின்ற பிள்ளையார் தமைநோக்கி
“யார்அளித்த பால்அடிசில் உண்டதுநீ” என வெகுளா.

பிள்ளையார் கரையிலிருத்தலால் காலம் போக்காது நீராடினார் என்பார் “சிறு பொழுதில் நீர் மருவி” என்றார். 72

1976. “எச்சில்மயங் கிடஉனக்குஈது இட்டாரைக் காட்டு” என்று
கைச்சிறியது ஒருமாறுகொண்டு ஓச்சக் கால்எடுத்தீதே
அச்சிறிய பெருந்தகையார் ஆனந்தக் கண்துளிபெய்து
உச்சியினில் எடுத்தருளும் ஒரு திருக்கை விரல்கட்டி.

மயங்கிட - கலக்க. மாறு - கோல். 73

1977. விண் நிறைந்த பெருகுளையால் விளங்குமழ விடைமேலே
பண் நிறைந்த அருமறைகள் பணிந்துஏத்தப் பாவையுடன்
எண் நிறைந்த கருணையினால் நின்றாரை எதிர்காட்டி
உள் நிறைந்து பொழிந்துஎழுந்த உயர்ஞானத் திருமொழியால்.

மழவிடை - இள ஏற்றின். 74

1978. எல்லைஇலா மறைமுதல்மெய் யுடன்எடுத்த எழுதுமறை
மல்லல்நெடுந் தமிழால்இம் மாநிலத்தோர்க்கு உரைசிறப்பப்
பல்உயிரும் களிகூரத் தம்பாடல் பரமர்பால்
செல்லும்முறை பெறுவதற்குத் திருச்செவியைச் சிறப்பித்து.

மறை முதல் - பிரணவத்தை. மெய்யுடன் - தகர மெய்யுடன் (தகர வித்தையுடன்). பிரணவம் - ஓ; மெய் - த்த + ஓ = தோ. எழுது மறை தமிழ் வேதம்; எழுதா மறைவேதம். மல்லல் - வளப்பமுடைய. செவி, ஓங்கார வடிவம்; நாதம். 75

1979. செம்மை பெற எடுத்த திருத்தோடுடைய செவியன் எனும்
மெய்மைமொழித் திருப்பதிகம் பிரமபுரம் மேவினார்
தம்மைஅடை யாளங்க ளுடன் சாற்றித் தாதையார்க்கு
“எம்மைஇது செய்தபிரான் இவன்அன்றே” எனஇசைத்தார்.

பிரமபுரம் - சீர்காழி. “தோடுடைய செவியன்” என்னும் பாட்டிற்குச் சைவத்திறவு என்னும் நூலில் விளக்கஞ் செய்துள்ளேன். விரிவு அந்நூலிற் காண்க. “போதையார் பொற்கிண்ணத் தடிசில் பொல்லாதெனத் தாதையார் முனிவுறத் தானெனை ஆண்டவன் - காதையார் குழையினன் கழுமல வள நகர்ப் - போதையா ளவளொடும் பெருந்தகை இருந்ததே” - திருஞானசம்பந்தர்; இஃது அகச் சான்று. திருஞானசம்பந்தர் குழந்தைப் பருவத்தினர் என்பதற்குச் சில அகச்சான்றுகள் உண்டு. அவைகளுள் இரண்டொன்று வருமாறு: ஒன்று திருஞானசம்பந்தர் குழந்தையாயிருந்தமையான், அவரை அவர் தந்தையார் தமது தோள்மீது தூக்கிச் சென்றது; “கடல்.பதியான முனிவன். . . .அத்தர் பியன்மேலிருந்து இசையால் உரைத்த பனுவல்” - சம்பந்தர்: திருநனிபள்ளி. 11; மற்றொன்று, திருஞானசம்பந்தர் சமணரொடு வாதுபுரியத் திருவால வாய்க் கேகியபோது, சமணர் திறங் கண்டஞ்சிய மங்கையர் கரசியாரைப் பார்த்து அவர் அருளியது; “பானல்வாயொரு பாலன் ஈங்கிவன் என்று நீ பரி வெய்திடேல்” - சம்பந்தர்: திருவாலவாய். 1.

76

1980. மண்உலகில் வாழ்வார்கள் பிழைத்தாலும் வந்துஅடையின்
கண்ணுதவான் பெருங்கருணை கைக்கொள்ளும் எனக்காட்ட
எண்ணம்இலா வல்அரக்கன் எடுத்துமுறிந்து இசைபாட
அண்ணல்அவற்கு அருள்புரிந்த ஆக்கப்பாடு அருள்செய்தார்.

பிழைத்தாலும் - தவறு செய்தாலும். வந்தடையின் - தமது தவறு தலை மனமார முறையிட்டு வந்தடைந்தால். வல்லரக்கன் - இராவணன். அண்ணல் - சிவபெருமான். அவற்கு - இராவணனுக்கு. ஆக்கப்பாட்டை - திருவருட்பெருக்கை. (இதை) எட்டாம் பாட்டில் அருளிச்செய்தார் என்க.

77

1981. தொழுவார்க்கே அருளுவது சிவபெருமான் எனத்தொழார்
வழுஆன மனத்தாலே மால்ஆய மால்அயனும்
இழிவுஆகும் கருவிவங்கும் பறவையும்ஆய் எய்தாமை
விழுவார்கள் அஞ்சுஎழுத்தும் துதித்து உய்ந்தபடி விரிந்தார்.

தொழாராய். மாலாய - மயக்கமடைந்த. கருவிலங்கும் பறவையுமாய் பன்றியும் அன்னமுமாகி. எய்தாமை - அடி முடியைக் காணமுடியாது. (இதை) ஒன்பதாம் பாட்டில் விரித்தாரென்க. 78

1982. வேதகா ரணர்ஆய வெண்பிறைசேர் செய்யசடை
நாதன்நெறி அறிந்துஉய்யார் தம்மிலே நலம்கொள்ளும்
போதம்இலாச் சமண்கையார் புத்தர்வழி பழிஆக்கும்
ஏதமே எனமொழிந்தார் எங்கள்பிரான் சம்பந்தர்.

சுயநலங் கொள்ளும். போதம் - ஞானம். சமண்கையர் - சமணக்
கீழ்கள். வழி - மார்க்கங்கள்; சமயங்கள். பழி ஆக்கும் ஏதமே என -
பழியை யாக்கும் குற்றமுடையன என்று. (இதைப்) பத்தாம் பாட்டில்
மொழிந்தாரென்க. 79

1983. திருப்பதிகம் நிறைவித்துத் திருக்கடைக்காப் புச்சாத்தி
இருக்குமொழிப் பிள்ளையார் எதிர் தொழுது நின்றுஅருள
அருள்கருணைத் திருவாளன் ஆர்அருள்கண்டு அமரர்எலாம்
பெருக்கவிகம் பினில் ஆர்த்துப் பிரசமலர் மழைபொழிந்தார்.

திருக்கடைக் காப்பு - இறுதிப்பாட்டு. இருக்குமொழி - மறை
மொழியையுடைய. அருள். . கண்டு - திருவருட் செல்வராகிய சிவ
பெருமான் திரு அருட்பெருமையைக் கண்டு. ஆர்த்து - ஆரவாரித்து.
பிரசம் - தேன். 80

1984. வந்துஎழுமங் கலம்ஆன வானக துந்துபி முழக்கும்
கந்தருவர் கின்னரர்கள் கானலிலிக் கடல் முழக்கும்
இந்திரனே முதல்தேவர் எடுத்துஏத்தும் இசைமுழக்கும்
அந்தம்இல் பல் கணநாதர் அரஎனும் ஓசையின் அடங்க. 81

சந்தக் கலித்துறை

1985. மறைகள் கிளர்ந்துஓலி வளர முழங்கிட, வானோர்தம்
நிறைமுடி உந்திய நிரைமணி சிந்திட நீள்வானத்து
உரைஎன வந்துஉலகு அடைய நிறைந்திட ஓவாமெய்ப்
பொறைபெரு கும்பவ முனிவர் எனும்கடல் புடைசூழ.

கிளர்ந்து - எழுந்து. உந்திய - தெறித்த. நிரை - ஒழுங்கான. உறை
- மழைத்துளி. உலகு அடைய - உலக முழுவதும். ஓவா - நீங்காத.
பொறை - பொறுமை; போற்றாரைப் பொறுத்தல் மெய்ப்பொறை;
“பொறை எனப் படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்” - கலித்தொகை:
133. 14. “அகழ்வாரைத் தாங்கு நிலம்போலத் தம்மை - இகழ்வார்ப்
பொறுத்தல் தலை” - குறள். 82

1986. அணைவுற வந்துஎழும் அறிவு தொடங்கின அடியார்பால்
இணைஅல் பவம்கிளர் கடல்கள் இகந்திட இருதாளின்
புணைஅருள் அங்கணர் பொருவிடை தங்கிய புணர்பாகத்
துணையொடு அணைந்தனர் சுருதி தொடர்ந்த பெருந்தோணி.

அறிவு - மெய்யறிவு. பவம். . துணையொடு - பிறவிப் பெருங் கடல்களைக் கடக்க இரு தாள்களாகிய தெப்பத்தை அருளும் சிவபெருமான் போர் விடைமீது வீற்றிருந்த உமாதேவியாருடன்.83

1987. அண்ணல் அணைந்தமை கண்டு தொடர்ந்துஎழும் அன்பாலே மண்மிசை நின்ற மறைச்சிறு போதகம் அன்னாரும் கண்வழி சென்ற கருத்து விடாது கலந்துஏகப் புண்ணியார் நண்ணிய பூமலி கோயிலின் உள்புக்கார்.

அண்ணல் - சிவபெருமான். போதகம் அன்னாரும் - யானைக் கன்றையை திருஞானசம்பந்தரும். பூ - பொலிவு. 84

1988. ஈறுஇல் பெருந்தவம் முன்செய்து தாதை எனப்பெற்றார் மாறுவிழுந்த மலர்க் கைகுவித்து மகிழ்ந்துஆடி வேறுவிளைந்த வெருட்சி வியப்பு விருப்போடும் கூறும் அரும்தமி ழின்பொருள் ஆனகுறிப்பு ஓர்வார்.

மாறுவிழுந்த - (அடிக்க எடுத்த) கோல் தானே நழுவி விழுந்த. வேறுமுறைமுறை விளைந்த. வெருட்சி - அச்சம். கூறும் - பிள்ளையார் அருளிய. ஓர்வார் - சிந்திப்பவராய். உண்மை உணராது கோலோச் சினமையால் வெருட்சியும், காணாததைக் கண்டதால் வியப்பும், பர சமயங்களைத் தகர்க்கத் தாங்கொண்ட எண்ணம் நிறைவேறியதைக் குறித்து விருப்பும் சிவபாத விருதயர்க்கு நிகழ்ந்தனபோலும். 85

1989. தாணு வினைத்தனி கண்டு தொடர்ந்தவர் தம்மைப்போல் காணுதல் பெற்றிலரேனும் நிகழ்ந்தன கண்டுள்ளார் தோணி புரத்துஇறை தன்அருள் ஆதல் துணிந்துஆர்வம் பேணும் மனத்தொடு முன்புகு காதலர் பின்சென்றார்.

தாணுவினை - சிவத்தை. அளுடைய பிள்ளையாரைப்போல் சிவபெருமானைச் சிவபாதவிருதயர் காணுதல் பெற்றிலரேனும். காதலர் - பிள்ளையார். 86

1990. அப்பொழுது அங்கண் அணைந்தது கண்டுஅவர் அல்லாதார் முப்புரி நூல்மறையோர்கள் உரோமம் முகிழ்ப்புளய்தி “இப்படி ஒப்பதுஓர் அற்புதம் எங்குளது” என்றுஎன்றே துப்புஉறழ் வேணியர் கோயிலின் வாயில் புறம்சூழ.

அங்கண் அணைந்தது - அவ்விடத்தில் நடந்ததை. கண்டவர்களும். அல்லாதார் - காணாது கேட்டவர்களும். உரோமம் சிலிர்ப்பெய்தித் துப்புறழ் வேணியர் - பவளம் போன்ற சிவந்த சடையை யுடைய சிவபெருமான். 87

1991. பொங்குஒளி மால்விடை மீதுபுகுந்துஅணி பொன்தோணி
தங்கி இருந்த பெருந்திரு வாழ்வு தலைப்பட்டே
“இங்குள்ளை ஆளுடையான் உமையோடும் இருந்தான்” என்று
அங்குளதிர் நின்று புகன்றனர் ஞானத்து அமுதுஉண்டார்.

திருவாழ்வு தலைப்பட்டே - சிவத்தை யடைந்து. 88

1992. இன்னிசை ஏழும் இசைந்த செழுந்தமிழ் ஈசற்கே
சொல்முறை பாடு தொழும்பு அருள் பெற்ற தொடக்கோடும்
பல்மறைவேதியர் காண விருப்பொடு பால் நாரும்
பொன்மணி வாயினர் கோயிலின் நின்று புறப்பட்டார்.

தொழும்பு - தொண்டாகிய. தொடக்கு - பற்று; தொடர்பு - பொன்
மணிவாயினர் - அழகிய பவளம் போன்ற வாயினையுடையவராகிய
திருஞானசம்பந்தர். 89

1993. பேணிய அற்புதம் நீடுஅருள் பெற்ற பிரான்முன்னே
நீள்நிலை யில்திகழ் கோபுர வாயிலின் நேர்எய்தி
வாள்நில வில்திகழ் வேணியர் தொண்டர்கள் வாழ்வுஎய்தும்
தோணி புரத்தவர் தாம்எதிர் கொண்டு துதிக்கின்றார்.

பிரான் - திருஞான சம்பந்தர். வாள் நிலவில் திகழ் வேணியர் -
ஒளியையுடைய சந்திரனுடன் பொலியும் சடையையுடைய சிவ
பிரான்றன். 90

1994. “காழியர் தவமே! கவுணியர் தனமே! கலைஞானத்து
ஆழிய கடலே! அதனிடையே அமுதே! அடியார்முன்
வாழிய வந்துஇம் மண்மிசை வானோர் தனிநாதன்
ஏழிசை மொழியாள் தன்திரு அருள்பெற்றனை” என்பார்.

தனிநாதனதும், மொழியாளதும். 91

1995. “மறைவளர் திருவே! வைதிக நிலையே! வளர்ஞானப்
பொறைஅணி முகிலே! புகலியார் புகலே! பொருபொன்னித்
துறைபெறு மணியே! சுருதியின் ஒளியே! வெளியேவந்து
இறையவன் உமையாளுடன் அருள்தர எய்தினை” என்பார்.

ஞானமாகிய சூல் தாங்கிய மேகமே. புகலே - புகலிடமே.
பொரு பொன்னி - மோதுங் காவிரி. 92

1996. “புண்ணிய முதலே! புனைமணி அரைஞா னொடுபோதும்
கண் நிறை கதிரே! கலைவளர் மதியே! கவினமேவும்
பண்இயல் கதியே! பருவமது ஒருமு வருடத்தே
எண்ணிய பொருளாய் நின்றவர் அருள்பெற் றனை” என்பார்.

கதிரே - சூரியனே. மதியே - இளம் பிறையே. கவின் மேவும்
பண்ணியல் - இனிமை பொருந்தும் பண்நடக்கும். 93

அறுசீர் விருத்தம்

1997. என்றுஇனைய பலகூறி
 இருக்குமொழி அந்தணரும் ஏனை யோரும்
 நின்றதுதி செய்துஅவர்தாள் நீள்
 முடிக்கண் மேல் ஏந்தி நிரந்தபோது
 சென்றுஅணைந்த தாதையார்
 சிவபாத இருதயர்தாம் தெய்வ ஞானக்
 கன்றினைமுன் புக்குஎடுத்துப்
 பியலின்மேல் கொண்டுள்ளி கூர்ந்துசெவ்வ.

நிரந்த - சூழ்ந்த. பிள்ளையார் பின் சென்று அணைந்த. பியலின் மேல் - தோளின்மேல். பிள்ளையார் முத்துச் சிவிகை பெறும்வரை சிவபாத விருதயர் அவரைத் தோளின்மீது கொண்டு சென்றாரென்க; “அத்தர் பியன் மேலிருந்து இசையால் உரைத்த பனுவல்” - திருஞான சம்பந்தர்: திருநனிபள்ளி. 11. 94

1998. மாமறையோர் குழாத்தினுடன் மல்குதிருத்
 தொண்டர்குழாம் மருங்கு சூழ்ந்து
 தாம்அறுவை உத்தரியம் தனிவிசும்பில்
 எறிந்துஆர்க்கும் தன்மை யாலே
 பூமறுகு சிவானந்தப் பெருக்குஆறு
 போதஅதன் மீது பொங்கும்
 காமர்நுரைக் குமிழிஎழுந்து இழிவனபோல்
 விளங்குபெருங் காட்சித்துஆக.

மா. . . . சூழ்ந்து - மறையோர் கூட்டத்துடன் நிறைந்த தொண்டர் கூட்டம் அருகே சூழ்ந்து. தாம். . . ஆர்க்கும் - தாம் உடைகளையும் ஆடைகளையும் ஆகாயத்தில் எறிந்து ஆரவாரிக்கும். பூமறுகு - பொலிந்த வீதி. காமர் - அழகிய. இழிவனபோல் - இறங்குவது போல். 95

1999. நீடுதிருக் கழுமலத்து நிலத்தேவர்
 மாளிகைமேல் நெருங்கிஅங்கண்
 மாடுநிறை மடவர்கள் மங்கலம்ஆம்
 மொழிகளால் வாழ்த்தி வாசத்
 தோடுமலி நறுமலரும் சுண்ணமும்வெண்
 பொரியினொடும் தூவிநிற்பார்
 கோடுபயில் குலவரைமேல் மின்குலங்கள்
 புடைபெயரும் கொள்கைத்து ஆக

நிலத்தேவர் - மறையோரது. மாடு - பக்கத்தே. தோடு - இதழ்கள். சுண்ணமும் - வாசனைப் பொடியையும். கோடு. . . குலங்கள் - குடுமிகளையுடைய மலைக் கூட்டங்கள்மீது மின்னற் கூட்டங்கள். 96

2000. மங்கலதூ ரியம் துவைப்பார் மறைச்சாமம்
பாடுவார் மருங்கு வேதிப்
பொங்குமணி விளக்குளடுத்துப் பூரணகும்
பழம்நிரைப்பார் போற்றி செய்வார்
அங்குஅவர்கள் மனத்துளழுந்த அதிசயமும்
பெருவிருப்பும் அன்பும் பொங்கத்
தங்குதிரு மலிவீதிச் சண்பைநகர்
வலம்செய்து சாரும் காலை.

தூரியம் துவைப்பார் - வாத்தியங்கள் முழக்குவார்கள். வேதி -
திண்ணைகளில். நிரைப்பார் - வரிசையாக வைப்பார். 97

2001. தம்திரு மாளிகையின்கண் எழுந்தருளிப்
புகும்பொழுது சங்க நாதம்
அந்தரதுந் துபிமுதலா அளவுஇல்பெருகு
ஒலிதழைப்ப அணைந்து புக்கார்
சுந்தரப்பொன் தோணியிசை இருந்தபிரா
னுடன்அமர்ந்த துணைவி யாரும்
பைந்தொடியாள் திருமுலையின் பால்அறா
மதுரமொழிப் பவளவாயார்.

அந்தர துந்துபி - தேவ துந்துபி.

98

2002. தூமணிமா ளிகையின்கண் அமர்ந்தருளி
அன்றிரவு தொல்லை நாத
மாமறைகள் திரண்டபெருந் திருத்தோணி
மன்னிலீற் றிருந்தார் செய்ய
காமருசே வடிக்கமலம் கருத்தில்துற
இடையறாக் காதல் கொண்டு
நாமநெடுங் கதிர்உதிப்ப நண்ணினார்
திருத்தோணி நம்பர் கோயில்.

தொல்லை நாத - பழைய ஒலிவடிவாய. வீற்றிருந்தார் - சிவ
பிரானது. நாம நெடுங்கதிர் உதிப்ப - புகழையுடைய நீண்ட கதிர்
களைக் கொண்ட சூரியன் உதயமாக. 99

2003. காதலுடன் அணைந்துதிருக் கழுமலத்துக்
கவந்துவீற்றிருந்த தங்கள்
தாதையா ரையும்வெளியே தாங்குஅரிய
மெய்ஞ்ஞானம் தம்பால் வந்து
போத முலை சுரந்துஅளித்த புண்ணியத்தா
யாரையும்முன் வணங்கிப் போற்றி
மேதகைய அருள்பெற்றுத் திருக்கோலக்
காஇறைஞ்ச விருப்பின் சென்றார்.

தாதையாரையும் - பரமசிவனையும். போத - மிகும்படி. தாயாரையும் - பார்வதியையும். மேதகைய - மேன்மையான. 100

2004. பெருக்குஓலிட்டு அலைபிறங்கும காவிரிநீர்
பிரசமலர் தரளம் சிந்த
வரிக்கோல வண்டுஆட மாதரார்
குடைந்துஆடும் மணிநீர் வாவித்
திருக்கோலக் காள்தித் தேவர்பிரான்
கோயில்வலம் செய்து முன்றின்று
இருக்குஓலிட்டு அறிவரிய திருப்பாதம்
ஏத்துவதற்கு எடுத்துக்கொள்வார்.

பெருக்கு - வெள்ளம். ஓலிட்டு - ஒலித்து. பிறங்கும் - மிக்கு வரும். பிரசமலர் தரளம் - தேன் பொருந்திய மலர்களையும் முத்துக்களையும். இருக்கு வேதம் ஓலமிட்டு. 101

2005. மெய்நிறைந்த செம்பொருள் ஆம் வேதத்தின்
விரும்பொருளை வேணி மீது
பைநிறைந்த அரவுஉடனே பசும்குழவித்
திங்கள்பரித்து அருளு வாளை
மைநிறைந்த மிடற்றாளை “மடையில்வா
ளைகள்பாய” என்னும் வாக்கால்
கைநிறைந்த ஒத்துஅறுத்துக் கலைப்பதிகம்
கவுணியர்கோள் பாடும் காலை.

வேணி. . . .வாளை - சடைமீது படத்தையுடைய பாம்புடன் பசியபிறைச் சந்திரனை அணிந்தருளியவனை. மிடற்றாளை - கண்டத்தானை. ஒத்தறுத்து - தாளந் தட்டி. கலைகள் நிரம்பிய பதிகம். 102

2006. கைஅதனால் ஒத்துஅறுத்துப் பாடுதலும்
கண்டருளிக் கருணை கூர்ந்த
செய்யசடை வானவர்தம் அஞ்செழுத்தும்
எழுதியசெம் பொன்தா ளங்கள்
ஐயர்அவர் திருவருளால் எடுத்த
பாடலுக்கு இசைந்த அளவால் ஒத்த
வையம்எலாம் உய்யவரு மறைச்சிறுவர்
கைத்தலத்து வந்த அன்றே.

செய்ய சடை வானவர்தம் - சிவபெருமானது. ஐயரவர் - சிவ பெருமான். “நாளும் இன்னிசை யால்தமிழ் பரப்பு ஞான சம்பந்த னுக்குல கவர்முன் - தாளம் ஈந்தவன் பாடலுக் கிரங்கும் தன்மையாளனை” - சுந்தரர்: திருக்கோலக்கா. 8. 103

2007. காழிவரும் பெருந்தகையார் கையில்வரும்
 திருத்தாளக் கருவி கண்டு
 வாழியதம் திருமுடிமேல் கொண்டுஅருளி
 மனம்களிப்ப மதுர வாயில்
 ஏழிசையும் தழைத்துஓங்க இன்னிசைவண்
 தமிழ்ப்பதிகம் எய்தப் பாடித்
 தாமுமணிக் குழையார்முன் தக்கதிருக்
 கடைக்காப்பு சாத்தி நின்றார்.

குழையார் - குண்டல மணிந்த சிவபெருமான். திருக்கடைக்
 காப்பு - இறுதிப் பாட்டு. 104

2008. உம்பர்உலகு அதிசயிப்ப ஓங்கியநா
 தத்து தளவின் உண்மை நோக்கித்
 தும்புருநா ரதர்முதல்ஆம் கருதிஇசைத்
 துறைஉள்ளோர் துதித்து மண்மேல்
 வம்புஅவர்மா மழைபொழிந்தார் மறைவாழ
 வந்தருளும் மதலை யாரும்
 தம்பெருமான் அருள்போற்றி மீண்டுஅருளிச்
 சண்பைநகர் சாரச் செல்வார்.

உம்பர் - தேவர். தும்புரு - வீணையில் வல்ல. வம்பலர் -
 வாசனை மலர். மதலையாரும் பிள்ளையாரும். 105

2009. செங்கமல மலர்க்கரத்துத் திருத்தாளத்
 துடன் நடந்து செல்லும் போது
 தங்க்குலத் தாதையார் தரியாது
 தோளின்மேல் தரித்துக் கொள்ள
 அங்குஅவர்தம் தோளின்மிசை எழுந்தருளி
 அணைந்தார்சூழ்ந்து அமரர் ஏத்தம்
 திங்கள் அணி மணிமாடத் திருத்தோணி
 புரத் தோணிச் சிகரக் கோயில்.

தோணி என்னஞ் சிகரக் கோயில். 106

2010. திருப்பெருகு பெருங்கோயில் சூழவலம்
 கொண்டருளித் திருமுன் நின்றே
 அருள்பெருகு திருப்பதிகம் எட்டுஓருகட்
 டளைஆக்கி அவற்றுள் ஒன்று
 விருப்புறுபொன் திருத்தோணி வீற்றிருந்தார்
 தமைப்பாட மேவு காதல்
 பொருத்தம்உற அருள்பெற்றுப் போற்றிஎடுத்து
 அருளினார் “பூஆர் கொன்றை”.

கட்டளை - விருத்த பேதமென்பர் சிலர்; தாள பேதமென்பர் சிலர். இசைத் தமிழ் இலக்கணம் ஆட்சியில்லா இந்நாளில் அதுபற்றி விளக்கங் கூறல் அருமை. 107

2011. எடுத்ததிருப் பதிகத்தின் இசைதிருத்
தாளத்தினால் இசைய ஓத்தி
அடுத்தநடை பெறப்பாடி ஆர்வம்உற
வணங்கிப்போந்து அவைநீர்ப் பொன்னி
மடுத்தவயல் பூந்தரா யவர்வாழ
மழஇளங் கோலத்துக் காட்சி
கொடுத்தருளி வைகினார் குறைவுஇலா
நிறைஞானக் கொண்டலார் தாம்.

ஓத்தி - (தாள) வரையறுத்து. பொன்னி மடுத்த - காவிரி தன்னுள் பாயப் பெற்ற (உட்கொண்ட). பூந்தராயவர் - சீகாழியர். மழ இளங் கோலம் - அதிக இளமைக் கோலம். 108

2012. அந்நிலையில் ஆளுடைய பிள்ளையார்
தமைமுன்னம் அளித்த தாயார்
முன்உதிக்க முயன்றவத் திருநன்னி
பள்ளிமுதல் மறையோர் எல்லாம்
மன்னுபெரு மகிழ்ச்சியுடன் மங்கலதூ
ரியம்துவைப்ப மறைகள் ஓதிக்
கன்னிமதில் சண்பைநகர் வந்துஅணைந்து
கவுணியர்கோன் கழலில் தாழ்ந்தார்.

அளித்த தாயார் - ஈன்ற தாயாராகிய பகவதியார். மங்கல தூரியம் துவைப்ப - மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்க. கன்னி மதில்; பாட்டு. 2. குறிப்புப் பார்க்க. 109

2013. மங்கலம்ஆம் மெய்ஞ்ஞானம் மண்களிப்பப்
பெற்றபெரு வார்த்தை யாலே
எங்கணும் நீள்பதி மருங்கில் இருபிறப்பா
ளரும்எல்லா ஏனையோரும்
பொங்குதிருத் தொண்டர்களும் அதிசயித்துக்
குழாங்கொண்டு புகலி யார்தம்
சிங்கஇள ஏற்றின்பால் வந்துஅணைந்து
கழல்பணியும் சிறப்பின் மிக்கார்.

மெஞ்ஞானத்தை மண் களிப்பப் பிள்ளையார் பெற்ற. இரு பிறப்பாளர் - பார்ப்பனர். குழாங்கொண்டு - கூட்டமாக. 110

2014. வந்ததிருத் தொண்டர்க்கும் மல்குசெழு
மறையவர்க்கும் மற்றுஉள்ளோர்க்கும்
சிந்தைமகிழ்வுற மலர்ந்து திருவமுது
முதலான சிறப்பின் செய்கை
தம்தம்அள வினில் விரும்பும் தகைமையினால்
கடன்ஆற்றும் சண்பை மூதூர்
எந்தைபிரான் சிவலோகம் எனவிளங்கி
எவ்வுலகும் ஏத்து நாளில். 111

2015. செழுந்தரளப் பொன்னிசூழ் திருநன்னி
பள்ளி உள்ளோர் தொழுது “திங்கள்
கொழுந்துஅணியும் சடையாரை எங்கன்பதி
யினில் கும்பிட்டு அருள, அங்கே
எழுந்தருள வேண்டும்” என இசைந்துஅருளித்
தோணிவீற்றி ருந்தார் பாதம்
தொழும் தகைமை யால் இறைஞ்சி அருள்பெற்றுப்
பிறபதியும் தொழமுன் செல்வார்.

செழுந்தரளப் பொன்னி - செழிய முத்துக்களைக் கொழிக்கும்
காவிரி. 112

2016. தாதுஅவிழ் செந்தாமரையின் அகவிதழ்போல்
சீறடிகள் தரையின் மீது
போதுவதும் பிறர்ஓருவர் பொறுப்பதுவும்
பொறாஅன்பு புரிந்த சிந்தை
மாதவம்செய் தாதையார் வந்துஎடுத்துத்
தோளின்மேல் வைத்துக் கொள்ள
நாதர்கழல் தம்முடிமேல் கொண்டகருத்
துடன் போந்தார் ஞானம் உண்டார்.

சீறடிகள் - சிறிய திருவடிகள். போதுவதும். அன்பு -
பொருந்துவதையும் (நடப்பதையும்) பிறர் அத்திருவடிகளைத்
தாங்குவதையும் சகியாத அன்பு. 113

2017. தேன்அலரும் கொன்றையினார் திருநன்னி
பள்ளியினைச் சாரச் செல்வார்
“வான் நனையும் மலர்ச்சோலை தோன்றுவது
எப்பதி?” என்ன மகிழ்ச்சி எய்திப்
“பானல்வயல் திருநன்னி பள்ளி” எனத்
தாதையார் பணிப்பக் கேட்டு
ஞானபோனகர் தொழுது நல்தமிழ்ச் சொல்
தொடைமாலை நவிலல் உற்றார்.

பானல் - நீலோற்பலம் மிகுந்த. பணிப்ப - சொல்ல. ஞான
போனகர் - ஞான அமுதுண்டபிள்ளையார். 114

அறுசீர் விருத்தம்

2018. 'காரைகள் கூகை முல்லை'
எனநிகழ் கலைசேர் வாய்மைச்
சீர்இயல் பதிகம் பாடித்
திருக்கடைக் காப்புத் தன்னில்
நாரிஊர் பாகம் வைகும்
நனிபள்ளி உள்குவார் தம்
பேர்இடர் கெடுதற்கு ஆணை
நமது'' எனும் பெருமை வைத்தார்.

நிகழ்கலை - வினைத்தொகை. நாரி - உமை. உள்குவார்தம் -
நினைப்பவரது. 115

2019. ஆதியார் கோயில் வாயில்
அணைந்துபுக்கு அன்பு கூர
நீதியால் பணிந்து போற்றி
நீடிய அருள்முன் பெற்றுப்
போதுவார் தம்மைச் சூழ்ந்து
பூசுரர் குழாங்கள் போற்றும்
காதல்கண்டு அங்கு அமர்ந்தார்
கவுணியர் தலைவனார் தாம்.

கூர - உள்ளது சிறக்க: "கூர்ப்புங் கழிவும் உள்ளது சிறக்கும்" -
தொல்காப்பியம்: சொல். 8. உரி. பூசுரர் - பிராமணர்கள். 116

2020. அம்பிகை அளித்த ஞானம்
அகிலமும் உய்ய உண்ட
நம்பெருந் தகையார் தம்மை
எதிர்கொண்டு நண்ண வேண்டி
உம்பரும் வணங்கும் மெய்ம்மை
உயர்தவத் தொண்டரோடு
தம்பெரு விருப்பால் வந்தார்
தலைசை அந்தணர்கள் எல்லாம்.

தலைசை - திருத்தலைச்சங்காட்டு. 117

2021. காவணம் எங்கும் இட்டுக்
கழுகொடு கதவி நாட்டிப்
பூஅணை தாமம் தூக்கிப்
பூரண கும்பம் ஏந்தி,

ஆவண வீதி எல்லாம்
அலங்கரித்து, அண்ணலாரை
மாஅணை மலர்மென் சோலை
வளம்பதி கொண்டு புக்கார்.

காவணம் - பந்தர், பூ அணை தாமம் - மலர்மாலை. ஆவண
வீதி - அங்காடி வீதி; கடைத் தெரு. மா - வண்டு. 118

2022. திரு மறையோர்கள் சூழ்ந்து
சிந்தையின் மகிழ்ச்சி பொங்கப்
பெருமறை ஓசை மல்கப்
பெருந்திருக் கோயில் எய்தி
அருமறைப் பொருள் ஆனாரைப்
பணிந்து அணி நல் சங்கத்தின்
தருமுறை நெறிய கோயில்
சார்ந்தமை அருளிச் செய்தார்.

சங்கத்தின்.. அக்கோயில் - சங்கின் வடிவத்தைப் புலப்படுத்தும்
ஒழுங்குடைய அக்கோயிலை. 119

2023 கறைஅணி கண்டர் கோயில்
காதலால் பணிந்து பாடி
மறையவர் போற்ற வந்து
திருவலம் புரத்து மன்னும்
இறைவரைத் தொழுது பாடும்
“கொடியுடை” ஏத்திப் போந்து
நிறைபுனல் திருச்சாய்க் காடு
தொழுதற்கு நினைந்து செல்வார்.

“கொடியுடை” என்பதை முதலாகக் கொண்ட பதிகத்தைப்
பாடி. 120

2024. பன்னகப் பூணி னாரைப்
பல்ல வளீச்ச ரத்துச்
சென்னியால் வணங்கி ஏத்தித்
திருந்துஇசைப் பதிகம் பாடிப்
பொன்னிசூழ் புகாரில் நீடு
புனிதர்தம் திருச்சாய்க் காட்டு
மன்னு சீர்த்தொண்டர் எல்லாம்
மகிழ்ந்து எதிர்கொள்ளப் புக்கார்.

பன்னகப் பூணினாரை - பாம்பாபரணராகிய சிவபெரு
மானை. புகாரில் - சாவிரிப்பூம் பட்டினத்தில். சில பிரதிகளில் இந்த
நூற்றிருபத்தோராம் பாட்டு, “பொன்னிசூழ் புகாரில் நீடு புனிதர்தந்

திரச்சாய்க் காட்டு - மன்னுசீர்த் தொண்டர் எல்லாம் மகிழ்ந்தெதிர்
கொள்ளப்புக்குப் - பன்னகம் பூணாக் கொண்ட பரமர்தங் கோயில்
வாயில் - சென்னியால் வணங்கிச் சேர்ந்தார் சிரபுரச் செம்ம லாரே” -
இவ்வாறு காணப்படுகிறது. 121

2025. வான்அளவு உயர்ந்த வாயில்
உள்வலம் கொண்டு புக்குத்
தேன்அலர் கொன்றையார் தம்
திருமுன்பு சென்று தாழ்ந்து
மான்இடம் தரித்தார் தம்மைப்
போற்றுவார் “மண் புகார்” என்று
ஊன்எலாம் உருக ஏத்தி
உச்சிமேல் குவித்தார் செங்கை. 122

2026. சீரினில் திகழ்ந்த பாட்டில்
திருக்கடைக் காப்புப் போற்றிப்
பாரினில் பொலிந்த தொண்டர்
போற்றிடப் பயில்வார் பின்னும்
ஏர்இசைப் பதிகம் பாடி
ஏத்திப் போந்து இறைவர் வெண்காடு
ஆரும்மெய்க் காதலோடும்
பணிவதற்கு அணைந்தார் அன்றே.

பயில்வார் - ஆங்கு எழுந்தருளியுள்ள ஞான சம்பந்தர். ஏர் -
அழகிய. ஆரும் - நிறைந்த; அமைந்த. 123

2027. பொன்இதழ்க் கொன்றை வன்னி
புனல்இள மதியம் நீடு
சென்னியார் திருவெண் காட்டுத்
திருத்தொண்டர் எதிரே சென்றுஅங்கு
இன்ன தன்மையர்கள் ஆனார்
எனஊனா மகிழ்ச்சி பொங்க,
மன்னுசீர்ச் சண்பை ஆளும்
மன்னரைக் கொண்டு புக்கார்.

புனல் - கங்கையுடும். 124

2028. முத்தமிழ் விரகர் தாமும்
முதல்வர் கோபுரத்து முன்னர்ச்
சித்தம் நீடு உவகையோடும்
சென்று தாழ்ந்து எழுந்துபுக்குப்
பத்தர்ஆம் அடியார் சூழப்
பரமர் கோயிலைச் சூழ்வந்து

நித்தனார் தம்முன்பு எய்தி
நிலம்உறத் தொழுது வீழ்ந்தார்.

முத்தமிழ் விரகர் - திருஞான சம்பந்தர்; முத்தமிழ் - இயல்
இசை நாடகம். 125

2029. மெய்ப்பொருள் ஆயி னாரை
வெண்காடு மேவினாரை
செப்புஅரும் பதிக மாலை
“கண்காட்டு நுதல்” முன் சேர்த்தி
முப்புரம் செற்றார் பாதம்
சேரும் முக்குளமும் பாடி
ஓப்பரும் ஞானம் உண்டார்
உளம் மகிழ்ந்து ஏத்தி வாழ்ந்தார்.

முக்குளம் - சோமன் சூரியன் அக்கினி என்னும் மூன்றன் வடி-
வாயுள்ள மூன்று குளம். பரமசிவனுடைய திரிநேத்திரம் - சோம
சூரியாக்கினி இத்திரிநேத்திரத்தினின்றும் தோன்றித் துளி வடிவாகிய
முக்குளம் என்னலுமொன்று. 126

2030. அருமையால் புறம்பு போந்து
வணங்கி அங்கு அமரும் நாளில்
திருமுல்லை வாயில் எய்திச்
செந்தமிழ் மாலை சாத்தி
மருவிய பதிகள் மற்றும்
வணங்குவார் மறையோர் ஏத்தத்
தருமலி புகலி வந்து
ஞான சம்பந்தர் சார்ந்தார்.

திருமுல்லை வாயிலென்றது தென் திருமுல்லை வாயிலை; இது
சோழ நாட்டிலுள்ளது. தருமலி புகலி - மரங்கள் நிறைந்த சீர்
காழிக்கு. 127

2031. தோணி வீற்றிருந்தார் தம்மைத்
தொழுதுமுன் நின்றுதூய
ஆணியாம் பதிகம் பாடி
அருள்பெரு வாழ்வு கூரச்
சேண்உயர் மாடம் ஓங்கும்
திருப்பதி அதனில் செய்ய
வேணியார் தம்மை நாளும்
போற்றிய விருப்பின் மிக்கார்.

சேண் உயர் - வானளாவிய.

2032. வைகும்அந் நாளில் கீழ்பால்
மயேந்திரப் பள்ளி வாசம்
செய்பொழில் குருகா லூரும்
திருமுல்லை வாயில் உள்ளிட்டு
எய்திய பதிகள் எல்லாம்
இன்புற இறைஞ்சி ஏத்தித்
தையலாள் பாகர் தம்மைப்
பாடினார் தமிழ்ச்சொல் மாலை. 129
2033. அவ்வகை மருங்கு சூழ்ந்த
பதிகளில் அரணார் பொன்தாள்
மெய்வகை ஞானம் உண்ட
வேதியர் விரவிப் போற்றி
உய்வகை மண்ணு ளோருக்கு
உதவிய பதிகம் பாடி
எவ்வகை யோரும் ஏத்த
இறைவரை ஏத்தும் நாளில்.

விரவி - அடைந்து.

130

கொச்சகக் கலிப்பா

2034. திருநீல கண்டத்துப் பெரும்பாணர் தெள்அமுதிள்
வருநீர்மை இசைப்பாட்டு மதங்ககு ளாமணியார்
ஒருநீர்மையுடன் உடைய பிள்ளையார் கழல்வணங்கத்
தருநீர்மை யாழ்கொண்டு சண்பையிலே வந்துஅணைந்தார்.

தெள்ளமுதென வரும் தன்மையுடைய இசைப்பாட்டு.
திருநீலகண்டப் பெரும்பாணர் தம் மனைவியாராகிய மதங்க
குளாமணியாருடன். ஒரு நெறியில் மனங் கொண்டுள்ள ஆளுடைய
பிள்ளையார். இசை தரும் இயல்புடைய யாழ். 131

2035. பெரும்பாணர் வரவு அறிந்து பிள்ளையார் எதிர்கொள்ளச்
சுரும்புஆர் செங்கமலமலர்த் துணைப்பாதம் தொழுதுஎழுந்து
விரும்புஆர்வத் தொடும்ஏத்தி மெய்மொழிக ளால்துதித்து
வரும்பான்மை தருவாழ்வு வந்துஎய்த மகிழ்சிறந்தார்.

சுரும்பு ஆர்- வண்டுகள் ஒலிக்கும்.

132

2036. அளவுஇலா மகிச்சியினார் தமைநோக்கி ஐயர்நீர்
உளம்மகிழ் இங்குஅணைந்த உறுதிஉடை யோம்என்றே
இளநிலா நகைமுகிழ்ப்ப இசைந்துஅவரை உடன்கொண்டு
களம்நிலவு நஞ்சுஅணிந்தார் பால்அணையும் கவுணியனார்.

ஐயர் - ஐயரே; யாழ்ப்பாணரைப் பிள்ளையார் இவ்வாறு விளித்தல் பின்னுங் காண்க. முகிழ்ப்ப - மலர; காட்ட. கண்டத்தில் நஞ்சணிந்த சிவபெருமான். 133

2037. கோயிலினில் புறமுன்றில் கொடுபுக்குக் கும்பிடுவித்து
“ஏயும்இசை யாழ்உங்கள் இறைவருக்கு இங்கு இயற்றும்” என
ஆயபுகழ்ப் பிள்ளையார் அருள்பெற்ற அதற்குஇறைஞ்சி
மேயதொடைத் தந்திரியாழ் வீக்கிஇசை விரிக்கின்றார்.

ஏயும் - பொருந்தும்; ஓக்கும். மேய தொடைத் தந்திரி யாழ்.
வீக்கி - பொருந்திய நரம்புத் தந்திகளையுடைய யாழ் உறுப்புக்களை
முறுக்கி. 134

2038. தானநிலைக் கோல்வடித்துப் படிமுறைமைத் தகுதியினால்
ஆனஇசை ஆராய்வுற்று அங்கணர்தம் பாணியினை
மானமுறைப் பாடினியா ருடன்பாடி வாசிக்க
ஞானபோன கர்மகிழ்ந்தார் நான்மறையோர் அதிசயித்தார்.

தானநிலை - வலிவு, மெலிவு, சமன் என்பன. கோல் - யாழ்
வாசிக்குங் கருவியை. வடித்து - வசப்படுத்தி. படி - பொருந்தும்.
அங்கணர்தம் பாணியினை - சிவபெருமான் திருப்பாட்டை. மான
முறை - அளவுமுறையில் வல்ல. 135

2039. யாழில்எழும் ஓசையுடன் இருவர்மிடற்று இசைஒன்றி
வாழிதிருத் தோணியுளார் மருங்குஅணையும் மாட்சியினைத்
தாழும்இரு சிறைப்பறவை படிந்ததனி விசும்பிடைநின்று
ஏழிசைநூல் கந்தருவர் விஞ்சையரும் எடுத்துஇசைத்தார்.

மிடறு - கண்டம். “சிறி யாழ் - நரம்பு மீதிற வாதுடன்
புணர்ந்தொன்றிக் - கடவதறிந்த இன்குரல் விறலியர்” - மலைபடு
கடாம்: 535- 36. “இருங்கடற் பவளச் செவ்வாய் திறந்தவள் பாடி
னாளோ - நரம்பொடு வீணை நாவில் நவின்றதோ என்று நைந்தார்”
“வீணைச் சுகிர்புரி நரம்பு நம்பி - ஊழ் மணி மிடறும் ஒன்றாய்ப்
பணிசெய்த வாறு” - சிந்தாமணி 658; 728. அவ்விருவர் யாழிசையும்
மிடற்றிசையும் ஒன்றித் தோணியப்பரிடம் அணையும் மாட்சியைப்
பார்த்து. . . . பறவைகள் இசையில் மூழ்கின; கந்தருவரும் வித்தியா
தரர்களும் போற்றிக் கூறினார்கள். இரு சிறைப் பறவை - கின்னர
மிதுனங்கள்; இவை ஆணும் பெண்ணுமாக உள்ளன; பாடும்
வாய்ப்புடையன; “பாடுகின்றன கின்னர மிதுனங்கள் பாராய்” -
கம்ப இராமாயணம்: சித்திரகூடப் படலம். 136

2040. எண்அரும்சீர்த் திருத்தோணி எம்பெருமான் கழல்பரவிப்
பண்அமையாழ் இசைகூடப் பெரும்பாணர் பாடியபின்
கண்ணுதலார் அருளினால் காழியர்கோன் கொடுபோந்து
நண்ணிஉறை விடம்சமைத்து நல்விருந்து சிறந்துஅளிப்ப. 137

2041. பிள்ளையார் அருள்பெற்ற பெரும்பாணர் பிறைஅணிந்த வெள்ளநீர்ச் சடையாரை அவர்மொழிந்த மெய்ப்பதிகம் உள்ளபடி கேட்டலுமே உருகுபெரு மகிழ்ச்சியராய்த் தெள்அமிர்தம் அருந்தினர்போல் சிந்தைகளிப் புறத்தொழுதார்.

அவர் - பிள்ளையார்.

138

2042. காழியார் தவப்பயனாம் கவுணியர்தம் தோன்றலார் ஆழிவிடம் உண்டவர்தம் அடிபோற்றும் பதிகஇசையாழின் முறைமையின் இட்டே எவ்வயிரும் மகிழ்வித்தார் ஏழ்இசையும் பணிகொண்ட நீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்.

ஆழி - கடல். ஆனாய நாயனார் புராணம் பார்க்க.

139

2043. சிறியமறைக் களிறுஅளித்த திருப்பதிக இசையாழின் நெறியில்டும் பெரும்பாணர் பின்னும் “நீர் அருள்செய்யும் அறிவு அரிய திருப்பதிக இசையாழில் இட்டுஅடியேன் பிறிவுஇன்றிச் சேவிக்கப் பெறவேண்டும்” எனத்தொழுதார்.

சிறிய மறைக்களிறு - திருஞான சம்பந்தர்.

140

2044. மற்றுஅதற்குப் பிள்ளையார் மனம்மகிழ்வுற்று இசைந்தருளப் பெற்றவர்தாம் “தம்பிரான் அருள்இதுவே” எனப்பேணி சொல்தமிழ் மாவையின் இசைகள் சுருதியாழ் முறைதொடுத்தே அற்றைநாள் போல் என்றும் அகலாநண்புடன் அமர்ந்தார்.

பெற்றவர்தாம் - யாழ்ப்பாணர். தம்பிரான் - சிவபெருமான்.141

2045. சிரபுரத்தில் அமர்ந்தருளும் திருஞான சம்பந்தர் பரவுதிருத் தில்லைநடம் பயில்வாரைப் பணிந்து ஏத்த விரவிஎழும் பெருங்காதல் வெள்ளத்தை உள்ளத்தில் தரஇசையும் குறிப்புஅறியத் தவமுனிவர்க்கு அருள்செய்தார்.

விரவி - சலந்து. உள்ளத்தில் தர - மனதில் திருவருள் உண்டாக்க.

இசையும் - சம்மதிக்கும். தவமுனிவர்க்கு - சிவபாத விருதயர்க்கு.142

2046. பிள்ளையார் அருள்செய்யப் பெருந்தவத்தால் பெற்றுஎடுத்த வள்ளலார் தாமும்உடன் செல்வதற்கு மனம்களிப்ப வெள்ளிமால் வரைஎன்னத் திருத்தோணி வீற்றிருந்த புள்ளிமான் உரியாரைத் தொழுதுஅருளால் புறப்பட்டார்.

வெள்ளிமால் வரை என்ன - சுயிலையைப்போல.

143

2047. தாவுஇல்யாழ்ப் பாணரொடும் தாதையார் தம்மோடும் மேவியசீர் அடியார்கள் புடைவரவெங் குருவேந்தர் பூவின்மேல் அயன்போற்றும் புகவியினைக் கடந்துபோய்த் தேவர்கள்தம் பெருந்தேவர் திருத்தில்லை வழிச்செல்வார்.

தாவில் - கெடுதலில்லாத. “ஏடுடைய மலரான் முனைநாட்
பணிந்தேத்த அருள்செய்த மீடுடைய பிரமாபுரம். . . .” - திருஞான
சம்பந்தர்: திருப்பிரமபுரம். 1 144

அறுசீர் விருத்தம்

2048 நள் இருள் கண் நின்று ஆடுவார் உறைபதி
நடுவு கண் டனபோற்றி
முள்ளுடைப்புற வெளிதழ்க் கேதகை
முகிழ் விரிமணம் சூழ்ப்
புள்உ டைத்தடம் பழனமும் படுகரும்
புடைகழிந் திடப் போந்து
கொள்ளிடத்திரு நதிக்கரை அணைந்தனர்
கவுணியர் குலதீபர்.

நள்ளிருட்கண் நின்று ஆடுவார் - நடராசர்; விளக்கம்
திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் புராணம்: 199 குறிப்புப் பார்க்க. உறைபதி
நடுவு கண்டன போற்றி - வீற்றிருந்தருளும் பதிகளாகிய இடையி
லுள்ளனவற்றைப் போற்றி. கேதகைமுகிழ் - தாமழ்பூ, புள். . . . போந்து
- பறவைகளையுடைய தடாகங்களும். வயல்களும். வழிகளும்
இருபக்கமும் கழியச் சென்று. 145

2049. வண்டி ரைத்துஎழு செழுமலர்ப்
பிறங்கலும் மணியும் ஆரமும் உந்தித்
தண்ட லைப்பல வளத்தொடும்
வருபுனல் தாழ்ந்து சேவடி தாழ்த்
தெண்தி ரைக்கடல் பவளமும்
பணிவமும் செழுமணித் திரள் முத்தும்
கொண்டிரட்டி வந்துஓதம்அங்கு
எதிர்கொளக் கொள்ளிடம் கடந்து ஏறி.

மலர்ப் பிறங்கலும் - மலர் மலையையும். மணியும் - முத்தையும்.
ஆரமும் - சந்தனத்தையும். உந்தி - கொழித்து. தண்டலை - சோலை
களின். தெண்திரை - தெள்ளிய அலைகளையுடைய. பணிவமும் -
சங்குகளையும். செழுமணித்திரள் - இரத்தினத் தொகுதிகளையும்.
இரட்டி வந்து ஓதம் - ஒலித்து வந்துகடல் வாய் வெள்ளம். 146

2050. பங்கு தொண்டர்தம் சூழாத்தொடும் உடன்வரும்
பயில் மறையவர் சூழ்ச்
செல்க திப்பயன் காண்பவர் போல்களி
சிந்தை கூர் தரக்கண்டு
மல்கு தேவரே முதல் அனைத்து உயிர்களும்
வணங்க வேண்டின எல்லாம்

நல்கு தில்லைசூழ் திருஎல்லை பணிந்தனர்
ஞானஆர் அமுது உண்டார்.

பல்கு - பெருகிய. மல்கு - நிறைந்த. நல்கு - கொடுக்கும். ஆர் -
பெறுதற் கரிய. 147

2051. செங்கண் ஏற்றவர் தில்லையேநோக்கி இத்
திருந்து உலகினிற்கு எல்லாம்
மங்கலம்தரு மழஇளம் போதகம் வரும்இரு
மருங்கு எங்கும்
தங்கு புள்ஓலி வாழ்த்துரை எடுத்துமுன்
தாமரை மது வாசப்
பொங்கு செம்முகை கரம்குவித்து அலர்முகம்
காட்டின புனல் பொய்கை.

செங்கண் ஏற்றவர் - சிவபெருமானது. மழ இளம் போதகம் -
மிக இளங்களிறாகிய திருஞான சம்பந்தர். நீர்ப் பொய்கைகள்
பறவையொலியால் வாழ்த்தி, தாமரை முகையாகிய கையைக்
குவித்து, மலர் முகங் காட்டின. 148

2052. கலவமென்மயில் இனம்களித்து அழைத்திட
கடிமணம் குளிர்கால் வந்து
உலவி முன்பணிந்து எதிர்கொளக் கிளர்ந்துஎழுந்து
உடன்வரும் சுரும்பு ஆர்ப்ப
இலகு செந்தளிர் ஒளிநிறம் திகழ்தர
இருகுழை புடை ஆட
மலர்முகம் பொலிந்து அசையமென் கொம்பர்நின்று
ஆடுவ மலர்ச் சோலை.

மலர்ச் சோலைகள். . . . நின்றாடுவன கலவம் -
தோகையையுடைய. கடிமணக் குளிர்கால் - புது மணமுடைய
தென்றல் காற்று. கிளர்ந்து எழுந்து - நெருங்கி எழுந்து. சுரும்பு
ஆர்ப்ப - வண்டுகள் ஆரவாரிக்க. இலகு - விளங்கும். இரு குழை -
பெரிய தழைகள். புடை - பக்கத்தே. பெண்களுக்காம் போது;-
கலவம் - ஓர் அணி. சுரும்பு - வளையல். செந்தளிர் ஒளிநிறம் -
செந்தளிர்மேனி. இரு குழை - இரண்டு குண்டலங்கள். மலர்முகம் -
தாமரைமுகம். கொம்பர் - பெண். 149

2053. இழைத்தடம் கொங்கை இமயமா மலைக்கொடி
இன்அமுது என ஞானம்
குழைத்து அளித்திட அமுதுசெய் தருளிய
குருளையார் வரக்கண்டு
மழைத்த மந்நமாரு தத்தினால் நறுமலர்
வண்ணநுண் துகள் தூவித்

தழைத்த பொங்கு எழில் முகம் செய்து வணங்கின
தடம்பணை வயல் சாலி.

இழை - ஆபரணமணிந்த. தடம் - பெரிய. குருளையர் - சிங்கக்
குட்டி போன்ற திருஞான சம்பந்தர். தடம் பணை வயற்சாலி - அகன்ற
மருத நிலத்து வயல்களிலுள்ள நெற் பயிர்கள். மழைத்த மந்த
மாருத்தினால் - குளிர்ந்த தென்றலால். வண்ணம் - அழகிய. எழில்
முகம் - அழகிய முகம் 150

2054. ஞாலம் உய்ந்திட ஞானம்உண் டவர்எழுந்
தருளும்அந் நலம் கண்டு
சேல்அலம்பு தண்புனல்தடம் படிந்துஅணை
சீத மாருதம் வீசச்
சால வும்பல கண்பெறும் பயன்பெறும்
தன்மையில் களிகூர்வ
போல சைந்துஇரு புடைமிடைந்து ஆடின
புறம்பணை நறும்புகம்.

சேல் அலம்பு - சேல் மீன்கள் கலக்கும். புகம் - கழுகுகள்.
மிடைந்து - நெருங்கி. புகக்கண்ணாவது வரை. 151

2055. பவம்த விர்ப்பவர் தில்லைசூழ் எல்வையில்
மறையவர் பயில் வேள்விச்
சிவம்த ரும்பயனுடையஆ குதிகளின்
செழும்புகைப் பரப்பாலே
தவம்த ழைப்பவந்து அருளிய பிள்ளையார்
தாம்அணை வுறமுள்ளே
நிவந்த நீலநுண் துகில்வி தானித்தது
போன்றது நெடு வானம்.

பவம் - பிறவி. சிவம் - நன்மையை. நிவந்த - உயர்ந்த. நீல நுண்
துகில் - நீல நிறமுடைய நுண்ணிய புடவையால். விதானித்தது - மேற்
கட்டிவிட்டது. “அந்தரத்தை நீலத்தால் விதானமாக்கி” - வில்லி
பாரதம்: அர்ச்சனன் தீர்த்த யாத்திரை. 152

2056. கரும்பு செந்நெல்பைங் கழுகொடு கலந்துஉயர்
கழனிஅம் பணை நீங்கி
அரும்பு மென்மலர் தளிர்வல மூலம்என்று
அனைத்தின் ஆகரமான
மருங்கில் நந்தன வனம் பணிந்து அணைந்தனர்
மாட மாளிகை ஓங்கி
நெருங்கு தில்லைசூழ் நெடுமதில் தென்திரு
வாயில்நேர் அணித்து ஆக.

கழனி யம்பணை - கழனிகளையுடைய மருத நிலத்தை. பலம் மூலம் - பழங்களும், கிழங்குகளும். என்று அனைத்தின் ஆகரமான - என்று சொல்லப்பட்ட எல்லாற்றிற்கும் பிறப்பிடமான. 153

2057. “பொங்கு கொங்கையில் கறந்தமெய்த் ஞானம் ஆம்
போனகம் பொன்குன்ற
மங்கை செங்கையால் ஊட்டஉண் டருளிய
மதவையார் வந்தார்” என்று
அங்கண் வாழ்பெருந் திருத்தில்லை அந்தணர்
அன்பர் களுடன் ஈண்டி
எங்கும் மங்கல அணிமிக அலங்கரித்து
எதிர்கொள அணைவார்கள்.

போனகம் - அமுதை. பொற்குன்ற மங்கை - இமயமலை ஈன்ற உமையம்மையார். 154

2058. வேத நாதமும் மங்கல முழக்கமும்
விசும்பிடை நிறைந்துஊங்கச்
சீதவாச நீர் நிறைகுடம் தீபங்கள்
திசைஎலாம் நிறைந்துஆரச்
சோதி மாமணி வாயினின் புறம்சென்று
சோபன ஆக்கமும் சொல்லிக்
கோது இலாதவர் ஞானசம் பந்தரை
எதிர்கொண்டு கொடுபுக்கார்.

சோபன ஆக்கம் - சோபன ஆசிகள்; நன்மொழிகள். 155

2059. செல்வம் மல்கிய தில்லைமூ தூரினில்
தென்திசைத் திரு வாயில்
எல்லை நீங்கிஉள் புகுந்துஇரு மருங்கும் நின்று
எடுக்கும் ஏத்து ஓலி சூழ
மல்லல் ஆவணம் மறுகுஇடைக் கழிந்துபோய்
மறையவர் நிறை வாழ்க்கைத்
தொல்லை மாளிகை நிறைத்திரு வீதியைத்
தொழுது அணைந்தனர் தூயோர்.

மல்லல் ஆவண மறுகு - வளப்பமுடைய கடைத்தெரு. தொல்லை - பழைய. நிறை - வரிசைகளையுடைய. 156

2060. மவர்ந்த பேர்ஓளி குளிர்நரச் சிவமணம்
கமழ்ந்து வான் துகள்மாறிச்
சிவம்பு அவம்பு சேவடியவர் பயில்வறும்
செம்மையால் திருத்தொண்டு
கலந்த அன்பார்தம் சிந்தையில் திகழ்திரு
வீதிகண் களிசெய்யப்

பலன்கொள் மைந்தனார் எழுநிலைக் கோபுரம்
பணிந்து எழுந்தனர் போற்றி.

வான் - மிகுந்த. அலம்பு - ஒலிக்கும். சேவடியார் - நடராசப் பெருமான். பயில்வுறும் - திருக்கூத்தாடும். சிந்தையில் - சிந்தைபோல. தமது (சம்பந்தரது) கண்களை மகிழ்ச்சி செய்ய. பலன் - பயன். மைந்தனார் - ஆளுடைய பிள்ளையார். 157

2061. நீடு நீள் நிலைக் கோபுரத்துள்புக்கு
நிலவிய திருமுன்றின்
மாடு செம்பொனின் மானிகை வலம்கொண்டு
வான்உற வளர் திங்கள்
சூடுகின்றபேர் அம்பலம் தொழுதுபோந்து
அருமறை தொடர்ந்து ஏத்த
ஆடுகின்றவர் முன்புஉற அணைந்தனர்
அணிகிளர் மணி வாயில்.

நிலவிய திருமுன்றின் மாடு - விளங்கிய திருமுற்றத்தின் அருகே. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம்: பாட்டு 104; திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் புராணம்: பாட்டு 165 பார்க்க. 158

2062. நந்தி எம்பிரான் முதல்கண நாதர்கள்
நலம் கொள்பன் முறை கூட
அந்தம் இல்லவர் அணுகிமுன் தொழுதிரு
அணுக்கனாம் திருவாயில்
சிந்தை ஆர்வமும் பெருகிடச் சென்னியில்
சிறிய செங்கை ஏற
உய்ந்து வாழ்திரு நயனங்கள் களிகொள
உருகும் அன்பொடு புக்கார்.

அந்தமில்லவர் - அமரர்கள்; தேவர்கள்.

159

2063. அண்ண வார்தமக்கு அளித்தமெய்ஞ் ஞானமே
ஆனஅம் பலமுத்தம்
உள்நிறைந்த ஞானத்து எழும் ஆனந்த
ஒரு பெரும் தனிக் கூத்தும்
கண்ணின் முன்புஉறைக் கண்டுக்கும் பிட்டுஎழும்
களிப்பொடும் கடல் காழிப்
புண்ணியக் கொழுந்து அணையவர் போற்றுவார்
புனிதர் ஆடிய பொற்பு.

சிவஞானமும், அதனால் விளையும் சிவானந்தமும் ஈண்டுப் புறத்தே முறையே அம்பலமும், அதில் புரியுங் கூத்தும் என்று கூறப் பட்டிருத்தல் காண்க. புனிதராகிய நடராசர் ஆடிய அழகை. 160

2064. “உணர்வின் நேர்பெற வரும்சிவ போகத்தை
ஓழிவுஇன்றி உருவின்கண்
அணையும் ஐம்பொறி அளவினும் எளிவர
அருளினை” எனப் போற்றி
இணைஇல் வண்பெருங் கருணையே ஏத்திமுள்
எடுத்தசொல் பதிகத்தில்
புணரும் இன்இசை பாடினர் ஆடினர்
பொழிந்தனர் விழி மாரி.

உரு. . . .எளிவர - உடலிலுள்ள ஐம்பொறி அளவிலும் எளி
தாகப் பெற மெய்யுணர்வில் நுகருஞ் சிவபோகத்தை ஐம்பொறி
வாயிலாகவும் நுகர அருளினை என்றபடி. தடுத்தாட்கொண்ட
புராணம்: பாட்டு 106. பார்க்க. 161

கலிவிருத்தம்

2065. ஊழி முதல்வர்க்கு உரிமைத் தொழில் சிறப்பால்
வாழிதிருத் தில்லைவாழ் அந்தணரை முன்வைத்தே
ஏழிசையும் ஓங்க எடுத்தார் எமைஆளும்
காழியர்தம் காவலனார் “கற்றாங்கெரி ஓம்பி”.

ஊழி முதல்வர்க்கு - நடராசப் பெருமானுக்கு. 162

2066. பண்ஆர் பதிகத் திருக்கடைக்காப்புப் பரவி
உள் நாடும் என்பும் உயிரும் கரைந்துஉருக்கும்
விண்நாய கன்சூத்து வெட்ட வெளி யேதிளைத்துக்
கண்ஆர் அமுதுஉண்டார் காலம் பெறஅழுதார்.

கூத்தை மிக வெளியே கண்டு; கூத்தாகிய ஆனந்தத்தைத் திருச்
சிறறம்பலத்தின் (இதய கமலத்தின்) வாயிலாக நுகர்ந்து இடை
யீடின்றி மூழ்கி. காலம் பெற - உரிய காலத்தில் ஞானம் பெற. 163

2067. முன்மால் அயன்அறியா மூர்தியார் முன்நின்று
சொல்மாலை யால்காலம் எல்லாம் துதித்துஇறைஞ்சிப்
பல்மா மறைவெள்ளம் சூழ்ந்து பரவுகின்ற
பொன் மாளிகையைவலம் கொண்டு புறம்போந்தார். 164

2068. செல்வத் திருமுன்றில் தாழ்ந்துஎழுந்து தேவர்குழாம்
மல்கும் திருவாயில் வந்துஇறைஞ்சி மாதவங்கள்
நல்கும் திருவீதி நான்கும் தொழுதுஅங்கண்
அல்கும் திறம்அஞ்ச வார்சண்பை ஆண்டகையார்.

மாதவங்கள் நல்கும் - அடைந்தவர்க்கு மாதவங்களைக்
கொடுக்கும். அங்கண் - அவ்விடத்தில். அல்கும் திறம் - தங்குவதற்கு.
தில்லை தொழுதற்குரிய தன்றித் தங்குகுதற்குரியதன்று என்று
பிள்ளையார் கருதினார் போலும். 165

2069. செய்ய சடையார் திருவேட்களம் சென்று
கைதொழுது சொல்பதிகம் பாடிக் கழுமலக்கோன்
வைகி அருளும்இடம் அங்குஆக மன்றுஆடும்
ஐயன் திருக்கூத்துக் கும்பிட்டு அணைவறுநாள்.

திருவேட்களத்தைத் தங்குமிடமாகக் கொண்டுசிதம்பர
தரிசனஞ் செய்து போவார். 166

2070. கைம்மான் மறியார் கழிப்பாலை உள்அணைந்து
மெய்ம்மாலைச் சொல்பதிகம் பாடி விரைக்கொன்றைச்
செம்மாலை வேணித் திருஉச்சி மேவிஉறை
அம்மாணைக் கும்பிட்டு அரும்தமிழும் பாடினார்.

விரை....அம்மாணை - வாசனை பொருந்திய கொன்றையாகிய
அழகிய மாலையானது சடையுடைய திருமுடியில் பொருந்தி
விளங்கச் சிவபெருமானை. 167

2071. பாடும் பதிகஇசை யாழ்ப்பாண ரும்பயிற்றி
நாடும் சிறப்புள்த நாளும் நடம் போற்றுவார்
நீடும் திருத்தில்லை அந்தணர்கள் நீள்மன்றுள்
ஆடும் கழற்கு அணுக்க ராம்பேற திசயிப்பார்.

பயிற்றி - யாழிலிட்டு வாசித்து. எவரும் நாடும். 168

2072. ஆங்கு அவர்தம் சீலத்து அளவிண்மையும் நினைந்தே
ஓங்கிளழும் காதல் ஓழியாத உள்ளத்தார்
தேம்கமழும் சோலைத் திருவேட்களம் கடந்து
பூங்கிடங்கு சூழ்புலியூர்ப் புக்குஅணையும் போழ்தின்கண்.

தேன் - பூமணம். பூங்கிடங்கு - பூக்கள் நிறைந்த அகழி. புலியூர்
- சிதம்பரம். 169

2073. அண்டத்து இறைவர் அருளால் அணிதில்லை
முண்டத் திருநீற்று மூவாயிர வர்களும்
தொண்டத் தகைமைக் கணநாதராய்த் தோன்றக்
கண்டஅப் பரிசுபெரும் பாணர்க்கும் காட்டினார்.

முண்டம் - நெற்றியில். தொண்டின் தன்மை பூண்ட. அப்பரிசு
- அத்தன்மையை. 170

2074. செல்வம் பிறிவறியாத் தில்லைவாழ் அந்தணரும்
எல்லைஇல் சீர்ச் சண்பை இளவே நெழுந்தருளி
ஓல்லை இறைஞ்சாமுன் தாமும் உடன்இறைஞ்சி
மல்வல் அணிவீதி மருங்குஅணைய வந்தார்கள்.

திருவருட் செல்வத்தினின்றும் பிரிதலை அறியாத. ஒல்லை -
விரைந்து; உடனே. மல்லல் - வளப்பமுடைய. 171

2075. பொங்கிஎழும் காதல் புலன்ஆகப் பூசுரர்தம்
சிங்கம் அனையார் திருமுடியின் மேல்குவித்த
பங்கயத்தின் செவ்வி பழித்து வனப்புஓங்கும்
செங்கையோடும் சென்று திருவாயிலுள் புக்கார்.

பூசுரர்தம் சிங்கம் அனையார் - பிராமணர்களில் சிங்கம்
போன்றவராகிய ஆளுடைய பிள்ளையார். பங்கயத்தின் செவ்வி
பழித்து - தாமரையின் அழகை இகழ்ந்து. வனப்பு - அழகு. 172

2076. ஒன்றிய சிந்தை உருக உயர்மேருக்
குன்றுஅனைய பேர்அம்பலம் மருங்கு கும்பிட்டு
மன்றுள் நிறைந்துஆடும் மாணிக்கக் கூத்தர்எதிர்
சென்றுஅணைந்து தாழ்ந்தார் திருக்களிற் றுப்படிக்கீழ்.

திருக்களிற்றுப்படி - தடுத்தாட்கொண்ட புராணம்: பாட்டு
105. குறிப்புப்பார்க்க. 173

அறுசீர் விருத்தம்

2077. “ஆடினாய்நறு நெய்யொடு
பால்தயிர்” என்றுஎடுத்து ஆர்வத்தால்
பாடினார் பின்னும் அப்பதிகத்தினில்
பரவிய பாட்டு ஒன்றில்
நீடு வாழ்தில்லை நான்மறை
யோர்தமைக் கண்டஅந் நிலைஎல்லாம்
கூடும் ஆறுகோத்து “அவர் தொழுது
ஏத்து சிற்றம்பலம்” எனக்கூறி. 174

2078. இன்ன தன்மையில் இன்இசைப்
பதிகமும் திருக்கடைக்காப்பு ஏத்தி
மன்னும் ஆனந்த வெள்ளத்தில்
திளைத்து எதிர் வந்துமுன் நின்றாடும்
பின்னு வார்சடைக் கூத்தர்பேர்
அருள்பெறப் பிரியாத விடைபெற்றுப்
பொன்னின் அம்பலம் சூழ்ந்து தாழ்ந்து
எழுந்து போந்து அணைந்தணர் புறமுன்றில். 175

2079. அப்புறத்திடை வணங்கிஅங்கு
அருளுடன் அணிமணித் திருவாயில்
பொற்பு உறத் தொழுது எழுந்து உடன்
போதரப் போற்றிய புகழ்ப் பாணர்
நல்பதம் தொழுது “அடியனேன்
பதிமுதல் நதிநிவாக் கரைமேய

ஓப்புஇல் தானங்கள் பணிந்திட
வேண்டும்” என்று உரைசெய அதுநேர்வார்.

அடியனேன்... தானங்கள் - அடியேனது பதி (திரு எருக்கத்தம்
புலியூர் - முதல் நிவா நதிக்கரையிலுள்ள ஓப்பற்ற திருப்பதிகளை.
அது நேர்வார் - அதற்கு உடன்பட்டார். 176

2080. பொங்கு தெண்திரைப் புனிதநீர்
நிவாக் கரைக் குடதிசை மிசைப்போந்து
தங்கு தந்தையாருடன் பரி
சனங்களும் தவமுனிவரும் செல்லச்
செங்கை யாழ்த்திருநீல
கண்டப் பெரும் பாணனாருடன் சேர
மங்கையார் புகழ்மதங்க சூளா
மணியார் உடன் வரவந்தார்.

குடதிசை - மேற்குத்திசை. பரிசனங்களும் - அடியவர்களும். 177

2081. இருந்தடங்களும் பழனமும்
கடந்துபோய் எருக்கத்தம் புலியூரின்
மருங்கு சென்றுஉற நீலகண்
டப்பெரும் பாணனார் வணங்கிக் “கார்
நெருங்கு சோலைசூழ் இப்பதி
அடியனேன் பதி” என நெடிதுஇன்புற்று
அருங் கலைச்சிறு மழிஇளங்
களிறுஅனார் அங்குஅணைந்துஅருள் செய்வார்.

பெரிய தடாகங்களையும் வயல்களையும் கடந்து. 178

2082. “ஐயர் நீர் அவதரித்திட
இப்பதி அளவுஇல்மா தவம்முன்பு
செய்தவாறு” எனச் சிறப்புரைத்
தருளி அச்செழும்பதி இடம்கொண்ட
மைகொள் கண்டர்தம் கோயிலில்
உள்புக்கு வலம்கொண்டு வணங்கிப் பார்
உய்ய வந்தவர் செழுந்தமிழ்ப்
பதிகம்அங் கிசையுடன் உரைசெய்தார். 179

2083. அங்குநின்று எழுந் தருளிமற்
றவருடன் அம்பொன்மா மலைவல்லி
பங்கர் தாம்இனிது உறையும்நல்
பதிபல பரிவொடும் பணிந்து ஏத்தித்
துங்க வண்தமிழ்த் தொடைமலர்
பாடிப்போய்த் தொல்லை வெங்குருவேந்தர்

செங்கண் ஏற்றவர் திருமுது

குன்றினைத் தொழுதுசென்று அணைகின்றார்.

அம்பொன் மாமலை வல்லி - உமையம்மையார். துங்க - உயர்ந்த. தொல்லை வெங்குரு - பழைய சீர்காழியின். திருமுது குன்றினை - விருத்தாசலத்தை. 180

2084. “மொய்கொள் மாமணி கொழித்துமுத்
தாறுசூழ் முதுகுன்றை அடைவோம்” என்று
எய்துசொல்மலர் மாலைவண் பதிகத்தை
இசையொடும் புனைந்துஏத்திச்
செய்தவத் திருமுனிவரும் தேவரும்
திசைளவாம் நெருங்கப் புக்கு
ஐயர் சேவடி பணியும்அப்பொருப்பினில்
ஆதரவுடன் சென்றார்.

முத்தாறு - மணிமுத்தா நதி. அப்பொருப்பினில் - அத் திருமுது குன்றில் ஆதரவுடன் - விருப்படன். 181

2085. வான நாயகர் திருமுது குன்றினை
வழிபட வலம்கொள்வார்
தூநறும் தமிழ்ச்சொல் இருக்குக்குறள்
துணைமலர் மொழிந்து ஏத்தி
ஞான போனகர் நம்பர்தம் கோயிலை
நண்ணிஅங்கு உள்புக்குத்
தேன அலம்பு தண் கொன்றையார் சேவடி
திளைத்த அன்பொடு தாழ்ந்தார்.

திருவிருக்குக் குறள் என்னும் அளவொத்த மாலையை. 182

2086. தாழ்ந்து எழுந்துமுன் “முரசுஅதிர்ந்து எழும்”
எனும் தண்தமிழ்த் தொடைசாத்தி
வாழ்ந்து போந்து அங்கண் வளம்பதி அதனிடை
வைகுவார் மணிவெற்புச்
சூழ்ந்த தண்புனல் சுவவு” முத் தாறோடு
தொடுத்த சொல் தொடைமாலை
வீழ்ந்த காதலால் பலமுறை
விளம்பியே மேவினார் சிவநாள்கள்.

அங்கண் - அழகிய இடம் அகன்ற. மணி வெற்பு - அழகிய திருமுதுகுன்றை. சுவவு - சுழலும். “முத்தாறொடு” முதலாகப் பாடிய பதிகங்களை. 183

2087. ஆங்கு நாதரைப் பணிந்து பெண்
 ணாகடம் அணைந்து அருமறை ஓசை
 ஓங்கு தூங்காணை மாடத்துஉள்
 அமர்கின்ற ஒருதனிப் பரஞ்சோதிப்
 பாங்கு அணைந்து முன்வலம் கொண்டு
 பணிவுற்றுப் பரவுசொல் தமிழ் மாலை
 'தீங்கு நீங்குவீர் தொழுமின்கள்' எனும்
 இசைப் பதிகமும் தெரிவித்தார். 184

கலிவிருத்தம்

2088. கரு வரைப்பில் புகாதவர் கைதொழும்
 ஒருவரைத்தொழுது உள்ளம் உவந்துபோய்ப்
 பெருவ ரத்தினில் பெற்றவர் தம்உடன்
 திரு அரத்துறை சேர்தும்என்று ஏசுவார்.

கரு. ஒருவரை - மீண்டுங் கருவிலே புகாத பெருமை
 வாய்ந்த அன்பர்கள் கைதொழும் ஒருவராகிய சிவபெருமானை
 அடைந்தவர்க்கு மீண்டும் பிறப்பில்லை. என்னை? சிவபெருமான்
 பிறப்பிறப்பில்லாதாராதலின் என்க. பெருவரத்தினில் பெற்றவர் -
 (சிவபெருமான் நோக்கித் தவங் கிடந்து பெற்ற) பெருவரத்தினால்
 தம்மை ஈன்றவராகிய சிவபாத விருதயர். 185

2089. முந்தை நாட்கள் ஓரோ ஒரு கால்முது
 தந்தையார் பியல்மேல் இருப்பார் தவிர்ந்து
 அந்தணாளர் அவர்அரு கேசெலச்
 சிந்தை செய்விருப் போடுமுன் சென்றனர்.

ஓரோ ஒருகால் - ஒவ்வொருபோது. முது. இருப்பார்
 சிவபாத விருதயரின் தோளின்மீது எழுந்தருளிச் செல்பவராகிய
 ஞானசம்பந்தப் பெருமான். தவிர்ந்து - அவ்வாறு செல்வதை ஒழித்து.
 அவர் - ஞானசம்பந்தர். 186

2090. ஆதி யார்தம் அரத்துறை நோக்கியே
 காத வால்அணை வார்கடிது ஏகிடத்
 தாதை யாரும் பரிவு உறச் சம்பந்தர்
 பாத தாமரை நொந்தது பைப்பய.

பரிவுற - வருந்த. பைப்பய - பையப்பைய; மெல்ல மெல்ல. 187

2091. மறைய னைத்தும் ஒருவடிவு ஆம்என
 நிறைம திப்பிள்ளை நீள்நிலம் சேர்ந்துஎனத்
 துறைஅ வைக்கங்கை சூடும் அரத்துறை
 இறைவ ரைத்தொழு வானவிரைந்து ஏகினார்.

மதிப்பிள்ளை - பிள்ளைச் சந்திரன்; ஞானப்பிள்ளை. 188

2092. பாசம் மற்றுஇவர் ஆயினும் பார்மிசை
ஆசை சங்கரற்கு ஆயின தன்மையால்
தேசம் மிக்க திருஉரு ஆனவர்
ஈசனைத் தொழுதேதொழுது ஏகினார்.

பாசம் மற்றிலராயினும் - பற்றுப் பிறிதொன்றில் இல்லாதவ
ராயினும். தேச - ஒளி. 189

2093. இந்த மாநிலத் தின்இருள் நீங்கிட
வந்த வைதிக மாமணி ஆனவர்
சிந்தை ஆர்அமுது ஆகிய செஞ்சடைத்
தந்தை யார்கழல் தாழ்ந்துஎழுந்து ஏகினார். 190

2094. மாறன் பாடி எனும்பதி வந்துற
ஆறு செல்வருத் தத்தின் அசைவினால்
வேறு செல்பவர் வெய்துஉறப் பிள்ளையார்
ஏறும் அஞ்செழுத்து ஓதிஅங்கு எய்திட.

ஆறு. அசைவினால் - வழிச் செல்லும் வருத்தத்தின்
சோர்வினால். வேறு செல்பவர் - தம்மைச் சூழ வருவோர். வெய்துற -
வெம்மையால் இளைப்படைய; விரைந்து செல்ல எனினுமாம்.
ஏறும் - ஏற்றமுடைய. 191

2095. உய்ய வந்தசம் பந்தர்உடன் வந்தார்க்கு
எய்து வெம்மை இளைப்பு அஞ்சினான் போலக்
கைகள் ஆயிரம் வாங்கிக் கரந்துபோய்
வெய்யவன் சென்று மேல்கடல் வீழ்ந்தனன்.

கரந்து - மறைந்து. வெய்யவன் - சூரியன். 192

2096. அற்றை நாளீரவு அப்பதி யின்இடைச்
சுற்றும் நீடிய தொண்டர்கள் போற்றிடப்
பெற்றம் ஊர்ந்த பிரான்கழல் பேணுவார்
வெற்றிமாதவத் தோருடன் மேவினார்.

பெற்றம் ஊர்ந்தபிரான் - இடபவாகனராகிய சிவபெருமான். 193

2097. இந்நி லைக்கண் எழில்வளர் பூந்தராய்
மன்ன னார்தம் வழிவருத் தத்தினை
அன்னம் ஆடும் துறைநீர் அரத்துறைச்
சென்னி ஆற்றர் திருவுளம் செய்தனர்.

எழில் - அழகு. பூந்தராய் மன்னனார் - திருஞான சம்பந்தர்.
சென்னி ஆற்றர் - தலையில் கங்கை யணிந்த சிவபிரான். 194

2098. ஏறு தற்குச்சிவிகை இடக்குடை
கூறி ஊதக் குலவுபொன் சின்னங்கள்
மாறுஇல் முத்தின் படியினால் மன்னிய
நீறு வந்த நிமலர் அருளுவார்.

சிவிகை - பல்லக்கு. இட - நிழற்ற; பிடிக்க. கூறி - புகழ்களைக் கூறி. குலவு பொன் - விளங்கும் அழகிய; குலவு - வளைந்த எனினு மாம். மாறில். மன்னிய - உவமையற்ற முத்தின் வகைகளால் ஆக்கப் பெற்றனவற்றை (சிவிகை முதலியவற்றை). நீறு உவந்த நிமலர் (திருஞான சம்பந்தர்) ஏறுதற்குச் சிவிகை. சிவபெருமான் அருள்வாராய். நீறு உவந்த நிமலர் என்பதற்குச் சிவபெருமான் எனினும் பொருந்தும். 195

2099. நீடு வாழ்பதி ஆகும் நெல்வாயிலின்
மாட மாமனை தோறும் மறையோர்க்குக்
கூடும் கங்குல் கனலில் குலமறை
தேடு சேவடி தோன்றமுன் சென்றுபின்.

கங்குல் - இரவில். குலமுறை - கூட்டமான வேதங்கள். சிவ பிரான் சேவடி. 196

2100. “ஞான சம்பந்தன் நம்பால் அணைகின்றான்
மான முத்தின் சிவிகை மணிக்குடை
ஆன சின்னம்நம் பால்கொண்டு அருங்கலைக்
கோன வன்பால் அணைந்து கொடும்” என.

மான - பெருமையுடைய. வலிமையுடைய எனினுமாம். நம்பால் கொண்டு - நம்மிடமிருந்து (கோயிலிலிருந்து) எடுத்துக்கொண்டு. 197

2101. அந்தணாளர் உரைத்தஅப் போழ்தினில்
வந்துகூடி மகிழ்ந்துஅற் புதம்உறும்
சிந்தை யோடும் செழுநீர் அரத்துறை
இந்து சேகரர் கோயில்வந்து எய்தினார்.

அந்தணாளர் தமக்கு ஆண்டவன் உரைத்த. இந்துசேகரர் சந்திரசேகரர்: சிவபெருமான். 198

2102. ஆங்கு மற்ற அருள்அடி யாருடன்
ஓங்கு கோயில் உள்ளார்க் குமுண் டாயிட
“ஈங்கு இதுஎன்ன அதிசயம்” என்பவர்
தாங்கள் அம்மறை யோர்கள்முன் சாற்றினார்.

(முன் அந்தணர்க்குக் கனவிடைத் தோன்றிய) திருவருளானது, அடியவர்களுடன் கோயிலில் இருப்பவர்கட்கும் தோன்ற. 199

2103. சாலமிக்க வியப்புஉறு தன்மையின்
பாலர் ஆதலும் பள்ளி எழுச்சியின்
காலம் எய்திடக் காதல் வழிப்படும்
சீலம் மிக்கார் திருக்காப்பு நீக்கினார்.

சாலமிக்க - மிகமிக அதிக. திருக்கோயிற் றிருவாயிலின் திருக்
காப்பு. 200

2104. திங்கள் நீர்மைச் செழுந்திரள் முத்தினால்
துங்க வெண்குடை தூய சிவிகையும்
பொங்க ஊதும் பொருஅரும் சின்னமும்
அங்கண் நாதர் அருளினால் கண்டனர்.

திங்கள் நீர்மை - சந்திரன் போன்ற தன்மை வாய்ந்த; தண்
ணிலவு நாலும் வெள்ளிய முத்து என்றபடி. துங்க - உயர்ந்த. பொரு
வரும் - ஒப்பற்ற. அங்கண் - அவ்விடத்தில். 201

2105. கண்ட பின்அவர் கைதலை மேல்குவித்து
“என்தி சைக்கும் விளக்குஇவை ஆம்” எனத்
தொண்ட ரோடும் மறையவர் சூழ்ந்துஎழுந்து
அண்டர் நாடும் அறிவுஉற ஆர்த்தனர்.

அண்டர்நாடும் - தெய்வகோலமும். ஆர்த்தனர் - ஆரவா
ரித்தனர். 202

2106. சங்கு துந்துபி தாரைபேரி இம்முதல்
பொங்கு பல்இய நாதம் பொலிந்துழை
அங்கணன்அருளால் அவை கொண்டுஉடன்
பொங்கு காதல் எதிர்கொளப் போதுவார்.

பல்லியம் - பல வாத்தியங்களின். அங்கணன் - சிவபெருமான்.
203

2107. மாகஇல் வாய்மைநெல் வாயில் மறையவர்
ஆகஇல் சீர்ச்சண்பை ஆண்டகை யார்க்குஎதிர்
தேச உடைச்சிவி கைமுதல் ஆயின
ஈசர், இன்அரு ளால்தாங்கி ஏகினார்.

ஆசில் - குற்றமற்ற. 204

2108. இத்த லைஇவர் இன்னணம் ஏகினார்
அத்த லைச்சண்பை நாதர்க்கும் அவ்இரா
முத்த நல்சிவி கைமுதல் ஆயின
உய்த்துஅளிக்கும் படிமுன் உணர்த்துவார்.

இத்தலை - இவ்விடத்தில். அத்தலை - அவ்விடத்தில் (மாறன்
பாடியில்). அவ்விரவில். முதலியவைகளைக் கொண்டு செலுத்தி
(நடை வெயில் முதலிய) துன்பங்களின்றும் நீங்கும்படி. 205

2109. அள்ளல் நீர்வயல் சூழும் அரத்துறை
வள்ளலார் “நாம் மகிழ்ந்து அளிக்கும்அவை
கொள்ளல் ஆகும் கொண்டுஉய்த்தல் செய்வாய்” என
உள்ள வாறுஅருள் செய்ய உணர்ந்தபின்.

அள்ளல் - குழைந்த சேறு. வள்ளலார் - சிவபெருமான். 206

2110. சண்பை யாளியார் தாம்கண்ட மெய்அருள்
பண்பு தந்தையார் தம்உடன் பாங்குஅமர்
தொண்டருக்கு அருள்செய்து தொழாமுனம்
விண்பு வப்பல வீங்குஇருள் நீங்கலும்.

மெய்யருட் பண்பினை - மெய்யருட்டன்மையை. மெய்
யருளை. பண்புடைய (குணமுடைய) தந்தையார். . . எனக் கொள்
ளினுமாம். திருவருளைத்தொழா முன்னம். 207

2111. மாலை யாமம் புலர்வுஉறும் வைகறை
வேலை செய்வினை முற்றி வெண்ணீறு அணி
கோல மேனியராய்க் கை மலர்குவித்து
ஏல அஞ்செழுத்து ஓதி எழுந்தனர்.

வைகறை வேலை - விடியற்காலத்தில். செய்வினை முற்றி
நித்திய கடன்களைச்செய்து முடித்து. ஏல - பொருந்த. 208

2112. போத ஞானப் புகலிப் புனிதரைச்
சீத முத்தின் சிவிகைமேல் ஏற்றிடக்
காதல் செய்பவன் போலக் கருங்கடல்
மீது தேரின் வந்து எய்தினன் வெய்யவன்.

போத ஞானம் - மெய்ஞானமுடைய. 209

2113. ஆய போழ்தில் “அர” எனும் ஆர்ப்புடன்
தூய முத்தின் சிவிகை சுடர்க்குடை
மேய சின்னங்கள் கொண்டுமெய் அன்பரோடு
ஏய அந்தணர் தாம்எதிர் தோன்றினார்.

ஆர்ப்புடன் - ஒலியுடன். மேய - பொருந்திய. ஏய - ஒத்த. 210

2114. வந்து தோன்றிய அந்தணர் மாதவர்
கந்த வார்பொழில் காழிநல் நாடர்முன்
“அந்தம் இல்சீர் அரத்துறை ஆதியார்
தந்த பேர்அருள் தாங்குவீர்” என்றனர்.

கந்தவார் பொழில் - மணங்கமழும் நீண்ட சோலைகள்
சூழ்ந்த. திருவரத்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள முதல்வராகிய சிவ
பெருமான். 211

2115. என்று தங்களுக்கு ஈசர் அருள்செய்தது
ஒன்றும் அங்குஐழி யாமை உரைத்து முன்
நின்று போற்றித் தொழுதிட” நேர்ந்தது
மன்று ளார்அருள்” என்று வணங்கினார்.

இவ்வாறு நேர்ந்தது மன்றுளார் (நடராஜப் பெருமான்)
அருள். 212

2116. ‘எந்தை ஈசன்’ எனஎடுத்து இவ்அருள்
வந்த வாறு மற்றுஎவ் வணமோ” என்று
சிந்தை செய்யும் திருப்பதி கத்துஇசை
புந்தி ஆர்ப் புகன்றுஎதிர் போற்றுவார். 213

2117. “பொடிஅ ணிந்த புராணன் அரத்துரை
அடிகள் தம்அருளே இதுஆம்” எனப்
படிஇ வாதசொல் மாலைகள் பாடியே
நெடிது போற்றிப் பதிகம் நிரப்பினார்.

படிஇலாத - ஒப்பில்லாத. 214

2118. மெய்மை போற்றி விடாத விருப்பினால்
தம்மை உன்னும் பரிசுதந்து ஆள்பவர்
செம்மை நித்தில யானச் சிறப்புஅருள்
எம்மைஆள் உவப் பான்இன்று அளித்ததே.

போற்றி - பேணி; காத்து. பரிசு - தன்மை. செம்மை நித்தில
யானச் சிறப்பு அருள் - செப்பமான முத்துச் சிவிகையாகிய சிறப்
பருளை. ஆள் உவப்பான் - ஆளாக மகிழ்ந்து கொண்ட பிரான்.
இப்பாடல் சில பிரதிகளில் 213 - இலும், சில பிரதிகளில் 214 -இலும்
காணப்படுகிறது. 215

2119. சோதி முத்தின் சிவிகைசூழ் வந்துபார்
மீது தாழ்ந்து வெண்ணீற்றுஒளி போற்றிநின்று
ஆதி யார்அருள் ஆதலில் அஞ்செழுத்து
ஓதி ஏறினார் உய்ய உலகு எலாம்.

சூழ் வந்து - வலஞ் செய்து. பார்மீது தாழ்ந்து - பூமிமீது விழுந்து
வணங்கி. 216

கலித்துறை

2120. தொண்டர் ஆர்த்தனர்; சுருதிகள் ஆர்த்தன; தொல்லை
அண்டர்ஆர்த்தனர்; அகிலமும் ஆர்ப்புடன் எய்தக்
கொண்டல் ஆர்த்தன; முழுவமும் ஆர்த்தன; சூழமி
வண்டு அறாப்பொலி மலர்மழை ஆர்த்தது; வானம்.

ஆர்த்தனர் - ஆரவாரித்தனர். சுருதிகள் - வேதங்கள். தொல்லை அண்டர் - பழைய விண்ணவர்கள். கொண்டல் - மேகங்கள். முழுவமும் - தெய்வ முரசும். குழுமி - கூடி. 217

2121. வளையும் ஆர்த்தனர்; வயிர்களும் ஆர்த்தனர்; மறையின் கிளையும் ஆர்த்தனர்; கிளைஞரும் ஆர்த்தனர்; கெழுவும் களைகண் ஆர்த்தது; ஓர் கருணையின் ஆர்த்தனர்; முத்து விளையும் மாக்கதிர் வெண்குடை ஆர்த்தது; மிசையே.

வளையும் - சங்குகளும். வயிர்களும் - கொம்புகளும் (கொம்பு என்பது ஒருவகை வாச்சியம்). மறையின் கிளையும் - வேத சாகைகளும். கிளைஞரும் - சுற்றத்தவர்களும். கெழுவும் பொருந்திய. களைகண் -(உயிர்கட்கு) ஆதாரமாக. ஆர்த்த நிறைந்த. ஓர் கருணையின் - ஒப்பற்ற (இறைவன்) அருளால். ஆர்த்தனர் - பிணிக்கப் பெற்றனவாகிய. விளையும் - அளிக்கும்; காலும். 218

2122. பல்கு வெண்கதிர் பத்திசேர் நித்திவச் சிவிகைப் பல்கு நீற்றுஓளி யுடன்பொலி புகலிகா வலனார் அல்கு வெள்வளை அலைத்துளழும் மணிநிரைத் தரங்கம் மல்கு பால்கடல் வளர்மதி உதித்து என வந்தார்.

பல்கு - பெருகும். பத்தி - ஒழுங்கு. புல்கு - சேர்ந்த. அல்கு கிடக்கும். அணிநிரைத் தரங்கம் - அழகுடன் வரிசையாக எழுதலை யுடைய அலைகள். மல்கு - நிறைந்த. 219

1123. நீடு தொண்டர்கள் மறையவர் ஏனையோர் நெருங்கி மாடுகொண்டுஎழு மகிழ்ச்சியின் மலர்க்கைமேல் குவித்தே ஆடு கின்றனர் அயர்ந்தனர் அளவுஇல் ஆனந்தம் கூடு கின்றகண் பொழிபுனல் வெள்ளத்தில் குளித்தார்.

மாடுகொண்டு - தம்மிடங்கொண்டு. அயர்ந்தனர் பரவசராய். 220

2124. செய்ய பொன்புனை வெண்தர எத்துஅணி சிறக்கச் சைவ மாமறைத் தலைவர்பால் பெறும்தனிக் காளம் “வையம் ஏழுடன் மறைகளும் நிறைதவத் தோரும் உய்யஞானசம் பந்தன் வந்தான்” என ஊத.

செய்ய பொன்புனை - செம்பொன்னால் அலங்கரிக்கப் பெற்ற வெண்தரள - வெண்முத்தின். சைவமா மறைத்தலைவர்பால் சிவபெருமானிடத்தில். 221

2125. சுற்று மாமறைச் சுருதியின் பெருகுஓலி நடுவே தெற்றி னார்புரம் எரித்தவர் தருதிருச் சின்னம் “முற்றும் ஆனவள் ஞானமே முலைகரந்து ஊட்டப் பெற்ற பாலறா வாயன்வந் தான்” எனப் பிடிக்க.

தெற்றினார் - பகைவர்களின். முற்றும் ஆனவள் - எங்கும் நீக்கமற நிறைந்துஎல்லாம் ஆனவர்; உமையம்மையார். 222

2126. புணர்ந்த மெய்த்தவக் குழாத்தொடும் போதுவார் முள்ளே
இணைந்த நித்திலத்து இலங்குளளி நலம்கிளர் தாரை
“அணைந்த மாமறை முதல்கலை அகிலமும் ஓதாது
உணர்ந்த முத்தமிழ் விரகன்வந்தான்” எனஊத.

நித்தில். தாரை - முத்துக்களால் விளங்கும் ஒளிநலம் எழும் தாரை. அகிலமும் - எல்லாம். 223

2127. தெருளும் மெய்க்கலை விளங்கவும் பார்உளோர் சிந்தை
இருளும் நீங்கவும் எழுது சொல் மறைஅளிப்பவர் தாம்
பொருளும் ஞானமும் போகமும் போற்றிஎன்பாருக்கு
அருளும் அங்கணர் திருஅரத்துறையை வந்து அணைந்தார்

தெருளும் - தெளிந்த. எழுது சொன்மறை - தமிழ் வேதத்தை. அங்கணர் - சிவபெருமானது. 224

2128. வந்து கோபுர மணிநெடு வாயில் சேய்த்து ஆகச்
சந்த நித்திலச் சிவிகைநின்று இழிந்துதாழ்ந்து எழுந்து
சிந்தை ஆர்வமும் மகிழ்ச்சியும் பொங்கிமுன் செல்ல
அந்தி நாள்மதி அணிந்தவர் கோயிலுள் அடைந்தார்.

சேய்த்தாக - சிறிது தூரத்தே. சந்தம் - அழகிய. அந்திவேளையில் தோன்றும். 225

2129. மன்னு கோயிலை வலங்கொண்டு திருமுன்பு வந்து
சென்னி யில்கரம் குவித்துவீழ்ந்து அன்பொடு திளைப்பார்
“என்னை யும்பொருள் ஆகஇன் அருள்புரிந்தருளும்
பொன்அ டித்தலத் தாமரை போற்றி” என்றுஎழுந்தார். 226

2130. சூடினார்கர கமலங்கள் சொரிந்துஇழி கண்ணீர்
ஆடி னார்திரு மேனியில் அரத்துறை விரும்பி
நீடி னார்திரு அருள்பெரும் கருணையே நிகழ்ப்
பாடி னார்திருப் பதிகம்ஏழ் இசையொடும் பயில

திருமேனியில் சொரிந்து இழி கண்ணீரில் ஆடினார். அரத் துறை விரும்பி நீடினார் - திருவரத் துறையில் விருப்பொடு எழுந் தருளியுள்ள சிவபிரானது. பயில - செறிய; அமைய. 227

2131. இசைவி ளங்கிட இயல்பினில் பாடிநின்று ஏத்தி
மிசைவி ளங்குநீர் வேணியார் அருளினால் மீண்டு
திசைவி ளங்கிடத் திருவருள் பெற்றவர் சிவநாள்
அசைவுஇல் சீர்த்தொண்டர் தம்முடன் அப்பதி அமர்ந்தார்.

அசைவில் சீர்த்தொண்டர் - திருக்கூட்டச்சிறப்பு; பாட்டு 7. பார்க்க. 228

2132. தேவர் தம்பிரான் திருஅரத் துறையினில் இறைஞ்சி
மேவு நாள்களில் விமலனார் நெல்வெண்ணெய் முதலாகத்
தாவுஇல் அன்பர்கள் தம்முடன் தொழுதுபின் சண்பைக்
காவலார்அருள் பெற்றுஉடன் கலந்துமீண்டு அணைந்தார்.

விமலனார் - சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள தாவில் வருத்த
மில்லாத திருவரத்துறையை மீண்டும் அணைந்தார். 229

2133. விளங்கு வேணுபு ரத்திருத் தோணிலீற் றிருந்த
களம்கொள் கண்டர்தம் காதலி யார்உடன்கூட
உளம்கொளப் புகுந்து உணர்வினில் வெளிப்பட உருகி
வளம்கொள் பூம்புனல் புகலிமேல் செலமனம் வைத்தார்.

வேணுபுரத்திருத்தோணி - சீகாழியிலுள்ள தோணியென்னுங்
கோயிலில். தோணியப்பரும் அம்மையாரும் உளம்புகுந்து உணர்வில்
விளங்க என்றபடி. 230

2134. அண்ண வார்திரு அரத்துறை அடிகளை வணங்கி
நண்ணு பேர்அருளால் விடை கொண்டுபோய் நடம்கொண்டு
உள்நிறைந்த பூங்கழலினை உச்சிமேல் கொண்டே
வெண்தி லாமலர் நித்திலச் சிவிகைமேல் கொண்டார்.

தமது உள்நிறைந்த அகத்துள்ள நடராசனைப் புறத்தே உச்சி
மேற்கொண்டு; “கன்மன வீர்கழி யுங்கருத் தேசொல்லிக்
காண்பதென்னே - நன்மன வர்நவில் தில்லையுட் சிற்றம் பலத்து
நட்டம் - பொன்மலையில்வெள்ளிக் குன்றது போலப் பொலிந்
திலங்கி - என்மன மேயொன்றிப் புக்கனன் போந்த சவடில்லையே” -
அப்பர்: கோயில் திருவிருத்தம். 231

2135. சிவிகை முத்தினிற் பெருகு ஓளி திசைளலாம் விளக்கக்
கவிகை வெண்மதிக் குளிர்ஓளி கதிர்செய்வான் கலப்பக்
குவிசை மேற்கொண்டு மறையவர் குணலையிட்டு ஆடப்
புவிகைம் மாறுஇன்றிப் போற்றவந்து அருளினார் போந்தார்.

கவிகை - குடையாகிய. கதிர் செய்வான் - சூரிய கிரணம்
படரும் வானில். குணலையிட்டாட - மகிழ்ச்சி மிகுதியால் ஆர
வாரித்துக் கூத்தாட. புவி. அருளினார் - உலகை எவ்வித
கைம்மாறு மில்லாமல் காக்க வந்தருளிய திருஞான சம்பந்தர். 232

2136. மறைமுழங்கின; தழங்கின வண்தமிழ் வயிரின்
குறைநரன்றன; முரன்றன வளைக்குலம் காளம்
முறைஇயம்பின; இயம்பல ஒலித்தன முரசப்
பொறைக றங்கின; பிறங்கின; போற்று இசைஅரவம்.

வண்தமிழ் - வண்மை வாய்ந்த தமிழ் மறையும். தழங்கின -
ஒலித்தன. வயிரின்குறை நரன்றன - கொம்புகள் ஒலித்தன. வளைக்

குலம் முரன்றன - சங்கினங்கள் முழங்கின. காளம் முறைமுறையே ஊதின. இயம்பல - வாத்தியங்கள் பல. கறங்கின ஒலித்தன. பொறை - சிறுகுவடு (மலை); முரசு சிறு குவடுபோன்றிருத்தலின் “முரசப் பொறை” என்றார். போற்றிசை அரவம் பிறங்கின - அடியார்கள் அரகர என்று போற்றி செய்யும் ஒலிகள் பெருகின. 233

2137. உடைய பிள்ளையார் வரும்எல்லை உள்ளஅப் பதியோர்
புடைஇ ரண்டினும்கொடியொடு பூந்துகில் விதானம்
நடைசெய் காவணம் தோரணம் பூகம் நல்கதவி
மிடையும் மாலைகள் நிறைகுடம் விளக்கொடு நிரைத்தார்.

புடை - பக்கம். பூந்துகில் விதானம் - பூம்பட்டாலாகிய மேற் கட்டி. நடைசெய்காவணம் - நடைப்பந்தர். பூகம் - கமுகம். மிடையும் - நெருங்கிய. 234

2138. அனைய செய்கையால் எதிர்கொளும் பதிகள் ஆனவற்றின்
வினைத ரும்பவம் தீர்ப்பவர் கோயில்கள் மேவிப்
புனையும் வண்தமிழ் மொழிந்து அடிபணிந்துபோந்து அணைந்தார்
பனைநெடுங்கை மாஉரித்தவர் மகிழ்பெரும் பழுலூர்.

கைமா - துதிக்கையுடைய யானையை. உரித்தவர் சிவபெருமான். 235

கலி விருத்தம்

2139. அங்குஅணைந்து இளம்பிறை அணிந்த சென்னியார்
பொங்குஎழில் கோபுரம் தொழுது புக்கபின்
துங்கநீள் விமானத்தைச் சூழ்ந்து வந்து முன்
பங்கயச் சேவடி பணிந்து பாடுவார். 236

2140. மண்ணினில் பொலிகுல மலையர் தாம்தொழுது
எண்ணில் சீர்ப் பணிகள் செய்து ஏத்தும் தன்மையில்
நண்ணிய வகைசிறப் பித்து நாதரைப்
பண்ணினில் திகழ்திருப் பதிகம் பாடினார்.

மலையர் - மலையாளர். “மலையாளர் தொழுதேந்தி” - திருஞானசம்பந்தர்: திருப்பமுலூர். 237

2141. பாவினது இசைவழி பாடி அங்குஅகன்று
யாவரும் தொழுதுஉடன் ஏத்த எய்தினார்
மூவுலகு உய்யநஞ்சு உண்ட மூர்த்தியார்
மேவிய பெருந்திரு விசய மங்கையில். 238

2142. அந்தணர் விசய மங்கையினில் அங்கணர்
தம்தனி ஆலயம் சூழ்ந்து தாழ்ந்துமுன்
வந்தனை செய்துகோ தனத்தை மன்னிய
செந்தமிழ் மாலையில் சிறப்பித்து ஏத்தினார்.
கோதனத்தை - பசுவை; பசு வழிபட்டதை. 239
2143. விசயமங் கையினிடம் அகன்று மெய்யர் தாள்
அசைவுஇல் வைகாவினில் அணைந்து பாடிப்போந்து
இசைவளர் ஞான சம்பந்தர் எய்தினார்
திசையுடை ஆடையர் திருப்பு றம்பயம். 240
2144. புறம்பயத்து இறைவரை வணங்கிப் போற்றிசெய்
திறம்புரி நீர்மையில் பதிகச் செந்தமிழ்
நிறம்பயில் இசையுடன் பாடி நீடிய
அறம்தரு கொள்கையார் அமர்ந்து மேவினார். 241

திறம் - திறப்பண் (பண்வகை நான்கு: அவை, பண், பண்ணியல், திறம், திறத்திறம் என்பன). நீர்மை - பண் பாடுபாடுகளுள் ஒன்று. திறம்புரி நீர்மையில் - திறப்பண் அமையும் நீர்மையில். நிறம் - வண்ணம். பயில் - செறியும். 241

2145. அத்திருப் பதிபணிந்து அகன்று போய்அனல்
கைத்தலத் தவர்பதி பிறவும் கைதொழும்
முத்தமிழ் விரகாரம் முதல்வர் நண்ணினார்
செய்த்தலைப் பணிலம்முத்து ஈனும் சேய்ஞலூர்.

அனல் கைத்தலத்தவர் - மழுவேந்திய கையராகிய சிவபிரான் வீற்றிருத்தருளும். செய்த்தலை - வயல்களினிடத்து. பணிலம் சங்குகளையும். சேய்ஞலூர் - சண்டேசுர நாயனார் புராணம்: பாட்டு. 1. குறிப்புப் பார்க்க. 242

2146. திருமலி புகலிமன் சேர்ச்சேய்ஞலூர்
அருமறை யவர்பதி அலங்க ரித்துமுன்
பெருமறை யொடுமுழவு ஓலிபிறங்கவே
வருமுறை எதிர்கொள வந்து முந்தினார்.
பிறங்கவே - பெருகவே. 243

2147. ஞான சம்பந்தரும் “நாயனார் சடைத்
தூறும் தொடையல்முன் சூட்டும் பிள்ளையார்
பான்மையில் வரும்பதி” என்று நித்தில
யானம்முன் இழிந்துஎதிர் இறைஞ்சி எய்தினார்.

நாயனார்...பிள்ளையார் - சிவபெருமான் சடையிலுள்ள தூய மணங்கமழும் மாலையை முன் சூட்டிய சண்டேசுர நாயனார்.

இந்நாயனார் புராணம் பார்க்க. நித்தில யானம் முன் இழிந்து முத்துச் சிவிகையை விட்டிற்றங்கி. 244

2148. மாமறை யாளர்வண் புகலிப் பிள்ளையார்
தாம்எழுந் தருளிடத் தங்கள் பிள்ளையார்
காமரும் பதியில் வந்தருளக் கண்டனர்
ஆம்மகிழ் வுடன்பணிந்து ஆடிஆர்த்தனர்.

தங்கள் பிள்ளையார் - சண்டேசுர நாயனாரின். காமரும் அழகிய. கண்டனர் ஆம் - கண்டவரைப்போல. 245

2149. களித்தனர்; புண்ணியக் கரக வாசநீர்
தெளித்தனர்; பொரிகளும் மலரும் சிந்தினர்;
துளித்தனர்; கண்மழை சுருதி ஆயிரம்
அளித்தவர் கோயில் உள் அவர்முன்பு எய்தினார்.

கரகம் - கமண்டலத்துள்ள. சுருதி ஆயிரம் அளித்தவர் சிவ பிரான் (சுருதி - வேதம். ஆயிரம் - அளவில்லாத). 246

2150. வெங்குரு வேந்தரும் விளங்கு கோயிலைப்
பொங்கிய விருப்பினால் புடைவலம் கொடு
செங்கைகள் சென்னிமேல் குவித்துச் சென்று புக்கு
அங்கணர் முன்பு உறஅணைந்து தாழ்ந்தனர். 247

2151. வேதியர் சேய்ஞலூர் விமலர் தம்கழல்
காதலில் பணிந்து அவர்கருணை போற்றுவார்
தாதை தாள்தடிந்த சண்டிடசப் பிள்ளையார்
பாதகப் பயன்பெறும் பரிசு பாடினார்.

வேதியர்களுடைய சேய்ஞலூர். விமலர்தம் - சிவபிரானது. பாதகமே உறுபயனாகப் பெற்ற தன்மையைப் பாடினார். சண்டேசுர நாயனார் புராணம்: பாட்டு 52 குறிப்புப் பார்க்க. 248

2152. இன்இசை வண்தமிழ் பாடி ஏத்தியே
நல்நெடும் பதிஉளோர் நயக்க வைகியே
பின்னர் வெண்பிறைஅணி வேணிப் பிஞ்ஞகர்
மன்னிய திருப்பனந்தாள் வணங்கினார்.

நயக்க - விரும்ப; இரந்து வேண்ட. 249

2153. ஆங்குஅணி சொல்லலர் மாலை சாத்திஅப்
பாங்கு பந்தணைநலூர் பணிந்து பாடிப்போய்த்
தீங்குதீர் மாமறைச் செம்மை அந்தணர்
ஓங்கும் ஓமாம்புவியூர் வந்து உற்றனர். 250

2154. மற்ற நல்பதி வட தளியில் மேவிய
அற்புதர் அடிபணிந்து அவர்ந்த செந்தமிழ்ச்
சொல் தொடை பாடி அங்கு அகன்று சூழ்மதில்
பொன்பதி வாழ்கொளிபுத்தூர் புக்கனர்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் புராணம்: வடதளி அற்புதம் பார்க்க.
251

2155. சீர்வளர் கோயிலை அணைந்து தேமலர்க்
கார்வளர் கண்டர்தாள் பணிந்து காண்பவர்
பார்புகழ் பதிகங்கள் பாடி நீடுவார்
வார்பொழில் கடம்பையும் வணங்கி வாழ்ந்தனர்.

தே. தாள் - மணங்கமழுங் கருங்குவளை போன்ற கண்
டத்தையுடைய சிவபிரான் திருவடிகளை. நீடுவார் தங்குபவராகிய
திருஞானசம்பந்தர்; கடந்து செல்பவராகிய திருஞானசம்பந்தர்
எனினுமாம். வார் - நீண்ட.
252

2156. நம்பரை நலம்திகழ் நாரை யூரினில்
கும்பிடும் விருப்பொடு குறுகிக் கூடிய
வம்புஅலர் செந்தமிழ் மாலை பாடிநின்று
எம்பிரான் கவுணியர் தலைவர் ஏத்தினார்.

வம்புஅலர் - தெய்வமணங் கமழும்.
253

2157. அப்பதி பணிந்துஅரும் தமிழ் புனைந்துதம்
மெய்ப்படு விருப்பொடு மேவு நாள்அரன்
பொன்பதி பலவும்முன் பணிந்து போந்தனர்
பைப்பணியவர் கருப்பறிய லூரினில்.

பைப்பணியவர் - படமுடைய பாம்பை அணியாக்கொண்ட
சிவபெருமான் வீற்றிருந்தருளும். சில பிரதிகளில் இப்பாடல்
“அப்பதி அணைந்து போய் அமரர் நாயகர் - பொற்பதி பலவுமுன்
பணிந்து போதுவார் - மெய்ப்படு விருப்பொடு மேவி னார்பணி
பைப்பணி யவர்கருப் பறிய லூரினை” - இவ்வாறு காணப்படுகிறது.
254

2158. பரமர்தம் திருக்கருப் பறிய லூரினைச்
சிரபுரச் சிறுவர் கைதொழுது செந்தமிழ்
உரைஇசைபாடி அம்மருங்கின் உள்ளவாம்
சுரர்தொழும் பதிகளும் தொழுது பாடினார்.

255

எண்சீர் விருத்தம்

2159. மண்உலகு செய்த தவப்பயனாய் உள்ள
வள்ளலார் அப்பதிகள் வணங்கி ஏகி
எண்ணில் முரக இரங்கிஎழப் பணிலம் ஆர்ப்ப
இலங்கிய காளம் சின்னம் எங்கும் ஊத
கண்வளர் மென்கரும்பும் இடைகதிர்ச் செஞ்சாலி
கதலிகமுகு உடன்ஓங்கும் கழனி நாட்டுத்
தெண் நிலவு சூடியதம் பெருமான் வைகும்
திருப் பிரமபுரம் சாரச் செல்லும்போது.

இரங்கி - ஒலித்து. சுண் - சுணு.

256

2160. பிள்ளையார் எழுந்தருளக் கேட்ட செல்வப்
பிரமபுரத்து அருமறையேயார் பெருகு காதல்
உள்ளமகிழ் சிறந்து ஓங்கத் தோணி மேவும்
உமைபாகர் கழல்வணங்கி உவகை கூர
வெள்ளமறை ஒலிபெருகு மறுகு தோறும்
மிடைமகர தோரணங்கள் கதலி பூகம்
தெள்ளுபுனல் நிறைகுடங்கள் தீப தூபம்
செயும்கொடிகள் நிரைத்து எதிர்கொள் சிறப்பின்செல்வார். 257

2161. ஆரணங்கள் மதுரஓலி எழுந்து பொங்க
அரசிலையும் தருப்பையும்பெய்து அணிந்த வாசப்
பூரணகும் பங்கள் நிறைகரகம் ஏந்திப்
புதுமலரும் நறும்துகளும் பொரியும் தூவி
வார்அணங்கு முலைஉமையாள் குழைத்த செம்பொன்
வள்ளத்தில் அமுது உண்ட வள்ளலாரைச்
சீர்அணங்கு மணிமுத்தின் சிவிகை மீது
செழுந்தரளக் குடைநிழல்கீழ்ச் சென்று கண்டார்.

ஆரணங்கள் - வேதங்களின். வார் - சுச்சு. அணங்கு வருத்தம். சுச்சி
னுக்கு வருத்த மூட்டும் என்றபடி. சீர் அணங்கு - அழகிய தெய்வத்
தன்மை வாய்ந்த; சிறந்த அழகு வாய்ந்த; அழகை அணிந்துள்ள. 258

2162. கண்டபொழுதே கைகள் தலைமேல் கொண்டு
கண்களிப்ப மனம்களிப்பக் காதல் பொங்கி
தொண்டர்களும் மறையவர்களும் சென்று சூழ்ந்து
சொல்லிற்ற மகிழ்ச்சியினால் துதித்த ஓசை
என்திசையும் நிறைவித்தார் ஆடை வீசி
இருவிசும்பின் வெளிதூர்த்தார் ஏறு சீர்த்தி
வண்தமிழ் நாயகரும் இழிந்து எதிரே சென்று
வணங்கி அவருடன்சூடி மகிழ்ந்து புக்கார்.

259

2163. திங்கள் அணி மணிமாடம் மிடைந்த வீதி
சென்று அணைந்து தெய்வமறைக் கற்பின் மாதர்
மங்கல வாழ்த்து இசைஇரண்டு மருங்கும் மல்க
வானவர் நாயகர் கோயில் மருங்கு சார்ந்து
துங்கநிலைக் கோபுரத்தை இறைஞ்சிப் புக்குச்
சூழ்ந்து திருத்தோணியிசை மேவி னார்கள்
தங்கள் திருமுன்பு தாழ்ந்து எழுந்து நின்று
தமிழ்வேதம் பாடினார் தாளம் பெற்றார்.

தாளம் பெற்றவராகிய திருஞான சம்பந்தர்.

260

2164. பரவு திருப்பதிக இசை பாடி நீடும்
பரன்கருணைத் திருஅருளின் பரிசு போற்றி
விரவுமலர்க் கண்பனிப்பக் கைகள் கூப்பி
வீழ்ந்து எழுந்து புறம்போந்து வேத வாய்மைச்
சிரபுரத்துப் பிள்ளையார் செல்லும் போது
திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் பின்னே
வரஅவரை வளம்பெருகு மனையில்போக
அருள்செய்து தந்திருமா ளிகையின் வந்தார்.

கருணையாகிய திருவருளின் - அன்பு கூடிய மலர்க்கண்கள்
இன்ப நீர் பொழிய.

261

2165. மறையவர்கள் அடிபோற்றத் தந்தையாரும்
மருங்கு அணைய மாளிகையில் அணையும் போதில்
நிறைகுடமும் மணிவிளக்கும் முதலாய் உள்ள
நீதிமறைக் குலமகளிர் நெருங்கி ஏந்த
இறைவர் திருநீற்றுக் காப்பு ஏந்தி முன்சென்று
ஈன்ற தாயார் சாத்தி இறைஞ்சி ஏத்த
முறைமை அவர்க்கு அருள்செய்து மடத்தில் புக்கார்
முதல்வர்பால் மணிமுத்தின் சிவிகை பெற்றார்.

முதலாயுள்ளனவற்றை. இறைவர் - சிவபெருமானது.

262

2166. செல்நெடு மாளிகையில் அமர்ந்து நாளும்
திருத்தோணி மிசையாரைச் சென்று தாழ்ந்து
மல்கு திருப்பதிகங்கள் பலவும் பாடி
மனம்மகிழ்ந்து போற்றிசைத்து வைகும் நாளில்
ஓல்லைமுறை உபநயனப் பருவம்எய்த
உலகு இறந்த சிவஞானம் உணரப் பெற்றார்
தொல்லைமறை விதிச்சடங்கு மறையோர் செய்யத்
தோலோடு நூல் தாங்கினார் சுரர்கள் போற்ற.

ஒல்லை முறை - பழைய முறைப்படி. உலகு. . . . பெற்றார் பிரகிருதி அசுத்தம் சுத்தம் என்னும் மூன்று மாயைகளையுங் கடந்த சிவஞானத்தை உணரப் பெற்றவராகிய திருஞான சம்பந்தர். “பாச ஞானத்தாலும் பசு ஞானத்தாலும் பார்ப்பரிய பரம்பினைப் பதி ஞானத்தாலே - நேசமொடும் உள்ளத்தே நாடி” - சிவஞான சித்தியார்: சூத். 9. 1. தோலொடு - மான் தோலொடு. நூல் - பூணூல். சுரர்கள் - தேவர்கள். 263

2167. ஒருபிறப்பும் எய்தாமை உடையார் தம்மை
உலகு இயல்பின் உபநயன முறைமை ஆகும்
இருபிறப்பின் நிலைமையினைச் சடங்கு காட்டி
எய்துவிக்கும் மறைமுனிவர் எதிரே நின்று
வருத்திறத்தின் மறைநான்கும் தந்தோம் என்று
மந்திரங்கள் மொழிந்தவர்க்கு மதுர வாக்கால்
பொருஇறப்ப ஓதினார் புகலி வந்த
புண்ணியனார் எண்ணிறந்த புனித வேதம்.

தவத்தால் முதன்மையும் மகன்மையும் பெற்றுப் பிறவா நெறி எய்தியவர் திருஞான சம்பந்தர். அவர் உலகோபகாரமாகச் சீர் காழியில் தோன்றினாரேயன்றி வினைக்கீடாகத் தோன்றினாரில்லை. “பாச மற்றவராயினும் பார்மிசை - ஆசை சங்கரற் காயின தன்மையால் - தேசு மிக்க திருவுருவானவர்”, “ஈறிலாத் திருஞான சம்பந்தர்” “தவமுதல்வர் சம்பந்தர்” - என்று இப்புராணம் (189; 70; 516) கூறுதலை நோக்குக. “துருத்தியாய் திருந்தடிமறக்குமாறு இலாத என்னை மையல் செய்து இம்மண்ணின் மேல் - பிறக்குமாறு காட்டினாய்” என்னுந் திருத்துருத்தித் தேவாரத்தில் சம்பந்தப் பெருமானே தமது நிலையைக் குறிப்பிட்டவாறு காண்க. “திருந்தடி மறக்குமாறு இலாத என்னை” என்பது “ஒரு பிறப்பும் எய்தாமை உடையார் தம்மை” என்பதன் நுட்பத்தை விளக்குவது காண்க. இரு பிறப்பின் நிலைமை - தாய்வயிற்றில் பிறப்பது ஒன்று; ஞானத்தில் பிறப்பது மற்றொன்று. திருஞான சம்பந்தர் வினைக்கீடாகப் பிறவி தாங்கியவரல்லராதலானும், அவர் ஆண்டவன் அருள்பெற்று எல்லாவற்றையும் ஓதாது உணர்ந்து தமிழ் வேதம் அருளுபவ ராதலானும், அவருக்கு உபநயனம், வேத போதனை முதலியன அநாவசியம் என்று பிராமணர்கள் கருதாது, உலகியல் முறைப்படி அவைகளை நிகழ்த்தினார்கள். ஞான வள்ளல் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்து, தமக்கு வேத மந்திரங்களை ஓத வந்தவர் களுக்கு அவர்கள் வியக்குமாறு எண்ணிறந்த புனித வேதங்களை அறிவுறுத்தினார். இதனால் ஞானிகட்குப் புறக்கோலப் பூணூல், வேதமோதல், சடங்கு சம்பிரதாயங்கள் முதலியன வேண்டுவதில்லை என்பது புலனாகிறது. மொழிந்தவர்க்கு - உரைத்த பிராமணர்கட்கு.

புகலி வந்த புண்ணியனார் தமது மதுரவாக்கால். பொருவிறப்ப -
ஒப்பில்லாத முறையில். குறிப்பிட்ட நான்கு வேத மந்திரங்களை
ஓதவந்த பிராமணர்கட்குச் சம்பந்தப் பெருமான் எண்ணிறந்த புனித
வேதங்கள் அருளியது ஈண்டு உன்னத்தக்கது. 264

2168. சுருதி ஆயிரம் ஓதி அங்கமான
தொல்லைகள் எடுத்துஇயம்பும் தோன்றலாரைப்
பரிதி ஆயிரம் கோடி விரிந்தால் என்னப்
பரஞ்சோதி அருள்பெற்ற பான்மை மேன்மை
சுருதி ஆதரவோடும் வியப்புற்று ஏத்தும்
கலைமறையோர் கவுணியனார் தம்மைக் கண்முன்
வருதியானப் பொருள் என்று இறைஞ்சித் தாம்முன்
வல்லமறை கேட்டு ஐயம் தீர்ந்து வாழ்ந்தார்.

எண்ணிறந்த சுருதிகளை (வேதங்களை) ஓதி, அவைகளின்
அங்கங்களான பழைய கலைகளை எடுத்துச் சொல்லும் திருஞான
சம்பந்தரை. ஆயிர கோடி பரிதி (சூரியர்கள்). பரஞ்சோதி சிவ
பெருமானது. சூரியன் முதலியவற்றிற்குச் சோதி வழங்கலின் சிவம்
பரஞ்சோதியாதல் காண்க; பாயிரம் முதற் பாட்டின் விரிவுரை
பார்க்க. ஆதரவோடும் - விருப்போடும். கலைமறையோர் - கலை
ஞானப் பிராமணர்கள்; திருவருள் ஞானங் கைவரப் பெறாதவர்கள்.
தாங்கள் கற்றுத் தேர்ந்த வேதத்தைத் திருஞான சம்பந்தர் வாயிலாகக்
கேட்டு ஐயந் தீர்ந்து. அதற்கு முன்னே அவர்கள் வாழ்ந்தது வாழ்வன்
றாதலின் “வாழ்ந்தார்” என்றார். 265

2169. மந்திரங்கள் ஆன எலாம் அருளிச் செய்து
மற்று அவற்றின் வைதிகநூல் சடங்கின் வந்த
சிந்தை மயக்குறும் ஐயம் தெளிய எல்லாம்
செழுமறையோர்க்கு அருளி அவர் தெருளும் ஆற்றால்
முந்தை முதல் மந்திரங்கள் எல்லாம் தோன்றும்
முதல் ஆகும் முதல்வனார் எழுத்துஅஞ்சு என்பார்
“அந்தியின் உள்மந்திரம் அஞ்செழுத்துமே” என்று
அஞ்செழுத்தின் திருப்பதிகம் அருளிச் செய்தார்.

வைதிக நூல் - வேத சம்பந்தமான நூல்களிற் சொல்லப்பட்ட.
தெருளும் - தெளியும். 266

2170. அத்தகைமை பிள்ளையார் அருளிச் செய்ய
அந்தணர்கள் அருள்தலைமேல் கொண்டு தாழ்ந்து
சித்தம் மகிழ்வொடுசிறப்பத் தாமும் தெய்வத்
திருத்தோணி அமர்ந்தாரைச் சென்று தாழ்ந்து
மொய்த்த இசைப்பதிகங்கள் கொண்டு போற்றி
விரைமலர்த்தாள் மனம்கொண்டு மீண்டும் போந்து

பத்தருடன் இனிது அமரும் பண்பு கூடப்
பரமர்தாள் பணிந்துஏத்திப் பயிலும் நாளில். 267

அறுசீர் விருத்தம்

2171. பந்துஅணை மெல்விர வானும்
பரமரும் பாய்விடை மீது
வந்துபொன் வள்ளத்து அளித்த
வரம்பு இவ்ஞானத்து அமுது உண்ட
செந்தமிழ் ஞானசம் பந்தர்
திறம்கேட்டு இறைஞ்சுதற்காக
அந்தணர் பூந்தராய் தன்னில்
அணைந்தனர் நாவுக்கு அரையர்.

அந்தணர்கள் வாழும் சீர்காழியில். “அந்தணரென்போர்
அறவோர் மற்றெவ்வுயிர்க்குஞ் - செந்தண்மை பூண்டொழுகலான்”
- குறள்: 20. 268

2172. “வாக்கின் பெருவிறல் மன்னர்
வந்தணைந்தார்” எனக் கேட்டுப்
பூக்கமழ் வாசத் தடம்கூழ்
புகலிப் பெருந்தகை யாரும்
“ஆக்கில் நல்வினைப் பேறு” என்று
அன்பர் குழாத்தொடும் எய்தி
ஏற்கும் பெருவிருப் போடும்
எதிர்கொள எய்தும் பொழுதில்.

வாக்கின் பெரு விறல் மன்னர் - திருநாவுக்கரசர். பூ.....கூழ் -
தாமரைப் பூக்களின் மணங்கமழும் பொய்கைகள் சூழ்ந்த நல்வினை
ஆக்கியபேறு. 269

2173. சிந்தை இடையறா அன்பும்
திருமேனி தன்னில் அசைவும்
கந்தம் மிகைஆம் கருத்தும்
கை உழவாரப் படையும்
வந்து இழி கண்ணீர் மழையும்
வடிவில் பொலி திருநீறும்
அந்தம் இலாத் திருவேடத்து
அரசும்எதிர்வந்து அணைய.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் புராணம்: 140; 224 பார்க்க. கந்த
மிகையாம் கருத்தும் - “இந்திரியங்களால் உணரப்படும் விஷயத்
தொகுதிகள் குற்றமென்னுங் கருத்தும் (கந்தம் இந்திரியம்; மிகை -
குற்றம்)” என்பர் ஆறுமுகத் தம்பிரனார். “திருமேனி தன்னிலசையுங்

கந்தை. . . .” என்று பாடங் கொண்டு “திருமேனியிலசைகின்ற
கந்தையும் மிகை என்கிற கருத்தும்” என்பர் பழைய குறிப்புரை
யாசிரியர். அந்தமிலா - அளவில்லாத. 270

2174. கண்ட கவுணியக் கன்றும்
கருத்தில் பரவு மெய்க்காதல்
“தொண்டர் திருவேடம் நேரே
தோன்றியது” என்று தொழுதே
அண்டரும் போற்ற அணைந்து அங்கு
அரகம் எதிர்வந்து இறைஞ்ச
மண்டிய ஆர்வம் பெருக
மதுர மொழி அருள் செய்தார்.

மண்டிய ஆர்வம் - மிக்ககெழுந்த அன்பு.

271

2175. பேர்இசை நாவுக்கு அரசைப்
பிள்ளையார் கொண்டு உடன்போந்து
போர்விடையார் திருத் தோணிப்
பொன் கோயிலுள் புகும் போதில்
ஆர்வம் பெருக அணையும்
அவருடன் கும்பிட்டு அருளால்
சீர்வளர் தொண்டரைக் கொண்டு
திருமாளி கையினில் சேர்ந்தார்.

பேரிசை - பெரும்புகழ். தொண்டரை - திருநாவுக்கரசரை. 272

2176. அணையும் திருத்தொண்டர் தம்மொடு
ஆண்ட அரசுக்கும் அன்பால்
இணைஇல் திருஅமுது ஆக்கி
இயல்பால் அமுது செய்வித்தும்
புணரும் பெருகுஅன்பு நண்பும்
பொங்கிய காதலில் கும்பிட்டு
உணரும்சொல் மாலைகள் சாத்தி
உடன்மகிழ்வு எய்தி உறைந்தார்.

உறைந்தார் - அன்பில் ஒருவரோடொடுவர் உறைந்து நின்றார்.

273

2177. அந்நாள் சிலநாள்கள் செல்ல
அருள் திருநாவுக்கு அரசர்
மின்ஆர் சடைஅண்ணல் எங்கும்
மேவு இடம்கும்பிட வேண்டிப்
பொன்மார்பின் முந்நூல் புனைந்த
புகலிப்பிரான் இசைவோடும்

பின்ஆக எய்த இறைஞ்சிப்
பிரியாத நண்பொடும் போந்தார்.

இசைவோடும் பின்னாகஎய்த - உடன்பாட்டோடும் பின்னே
வர. 274

2178. வாக்கின் தனிமன்னர் ஏக
மாறாத் திரு உளத்தோடும்
பூக்கமழ் பண்ணைகள் சூழ்ந்த
புகலியின் மீண்டும் புகுந்து
தேக்கிய மாமறை வெள்ளத்
திருத்தோணி வீற்றி ருந்தாரைத்
தூக்கின் தமிழ்மாலை பாடித்
தொழுது அங்கு உறைகின்ற நாளில்.

தேக்கிய. தோணி - நிறைந்த வேதமாகிய வெள்ளத்திலே
திருத்தோணியில். தூக்கின் - ஏழு தூக்குகளினால்; இவை இசைத்
தமிழ் நூலுட்கூறப்படுவன; தாளங்களின் வழியே வருவன; “ஒருசீர்
செந்தூக் கிருசீர் மதலை - முச்சீர் துணிவு நாற்சீர் கோயில் - ஐஞ்சீர்
நிவப்பே அறுசீர் கழலே - எழுசீர் நெடுந்தூக் கென்மனார் புலவர்.” 275

2179. செந்தமிழ் மாலை விகற்பச்
செய்யுள்களான் மொழி மாற்றும்
வந்த சொல் சீர் மாலை மாற்றும்
வழிமொழி எல்லா மடக்கும்
சந்த இயமகம் ஏகபாதம்
தமிழ் இருக்குக் குறள் சாத்தி
எந்தைக்கு எழுசூற்று இருக்கை
ஈரடி ஈரடி வைப்பு. 276

2180. நாலடி மேல் வைப்பு மேன்மை
நடையின் முடுகும் இராகம்
சால்பினில் சக்கரம் ஆதி
விகற்பங்கள் சாற்றும் பதிகம்
மூல இலக்கியம் ஆக
எல்லாப் பொருள்களும் முற்ற
ஞாலத்து உயர் காழி யாரைப்
பாடினார் ஞான சம்பந்தர். 277

2181. இன்இசைப் பாடின எல்லாம்
யாழ்ப் பெரும் பாணனார் தாமும்
மன்னும் இசை வடிவான
மதங்க சூளாமணி யாரும்

- பன்னிய ஏழிசை பற்றிப்
பாடப் பதிகங்கள் பாடிப்
பொன்னின் திருத்தாளம் பெற்றார்
புகலியில் போற்றி இருந்தார். 278
2182. அங்கண் அமர்கின்ற நாளில்
“அருந்தமிழ் நாடு எத்தினுள்ளும்
திங்கள் சடை அண்ணவார்தம்
திருப்பதி யாவையும் கும்பிட்டு
எங்கும் தமிழ்மாவை பாடி
ஏத்தி இங்கு எய்துவன்” என்று
தம்குலத் தாதை யாரோடும்
தவமுனிவர்க்கு அருள் செய்தார்.
எத்தினுள்ளும் - எல்லாவற்றுள்ளும். 279
2183. பெருகு விருப்புடன் நோக்கிப்
பெற்ற குலத் தாதையாரும்,
அருமையால் உம்மைப் பயந்த
அதனால் பிரிந்து உறைவு ஆற்றேன்
இருமைக்கும் இன்பம் அளிக்கும்
யாகமும் யான்செய வேண்டும்
ஓருமையால் இன்னம் சிவநாள்
உடன் எய்துவேன் என்று உரைத்தார்
பயந்த. ஆற்றேன் - பெற்றமையால் பிரிந்து வாழேன்.
இருமைக்கும் - இம்மை மறுமைக்கும் . ஓருமைப்பாட்டுடன். 280
2184. ஆண்டகை யாரும் இசைந்து அங்கு
அம்பொன் திருத்தோணி மேவும்
நீண்ட சடையார் அடிக் கீழ்ப்
பணிவுற்று நீடுஅருள் பெற்றே
ஈண்டு புகழ்த் தாதையார் பின்
எய்திட யாழ்ப் பாணரோடும்
காண்தகு காழி தொழுது
காதலினால் புறம் போந்தார்.
இசைந்து அங்கு அம்பொன். ஈண்டு - நிறைந்த. 281
2185. அத்திரு மூதாரின் உள்ளார்
அமர்ந்து உடன்போது வார்போத
மெய்த்தவர் அந்தணர் நீங்கா
விடைகொண்டு மீள்வார்கள் மீள்
முத்தின் சிவிகை மேற்கொண்டு
மொய்ஓளித் தாமம் நிரைத்த

நித்தில வெண்குடை மீது
நிறைமதி போல நிழற்ற.

மொய்.குடைமீது - மொய்த்த நிலவு ஒழுங்குபடக் கான்ற
முத்துக்குடை தம்மீது. நிறைமதி - பூரண சந்திரன். 282

2186. சின்னம் தனிக்காளம் தாரை
“சிரபுரத்து ஆண்டகை வந்தார்”
என்னும் தகைமை விளங்க
ஏற்ற திருப்பெயர் சாற்ற
முன்னம் மருங்கும் நிரந்த
முரசடைப் பல்லியம் ஆர்ப்ப
மன்னு திருத்தொண்டர் ஆனார்
வந்துஎதிர் கொண்டு வணங்க.

பெயர் - பாலறாவாயர், முத்தமிழ் விரகர், பரசமய கோளரி,
திருஞான சம்பந்தர் முதலிய பெயர்களை. நிரந்த - பரந்த; சூழ்ந்த.
முரசடைப் பல்லியம் ஆர்ப்ப - முரசை முதலாக உடைய பல
வாத்தியங்கள் ஒலிக்க. 283

2187. சங்க நாதங்கள் ஓலிப்பத்
தழங்கு பொன்கோடு முழங்க
மங்கல வாழ்த்துரை எங்கும்
மல்க மறைமுன் இயம்பத்
திங்களும் பாம்பும் அணிந்தார்
திருப்பதி எங்கும்முன் சென்று
பொங்கிய காதலின் போற்றப்
புகலிக் கவுணியர் போந்தார்.

சங்க. முழங்க - சங்கொலிகள் முழங்கவும், ஒலிக்கும்
பொன்கொம்பு வாத்தியங்கள் முழங்கவும். 284

2188. திருமறைச் சண்பையர் ஆளி
சிவனார் திருக்கண்ணார் கோயில்
பெருவிருப்பால் அணைந்து ஏத்திப்
பிஞ்ஞுகர் கோயில் பிறவும்
உருகிய அன்பால் இறைஞ்சி
உயர்தமிழ் மாலை கொண்டு ஏத்தி
வருபுனல் பொன்னி வடபால்
குடதிசை நோக்கி வருவார்.

பொன்னி வடபால் குடதிசை - காவிரியின் வடக்குப் பக்கத்து
மேற்குத் திசை. 285

2189. போற்றிய காதல் பெருகப்
 புள்ளிருக்குந் திருவேளூர்
 நால் தடம் தோளுடை மூன்று
 நயனப்பிரான் கோயில் நண்ணி
 ஏற்ற அன்பு எய்த வணங்கி
 இருவர் புள்வேந்தர் இறைஞ்சி
 ஆற்றிய பூசனை சாற்றி
 அம்சொல் பதிகம் அணிந்தார்.

தடம் - பெரிய. நயனம் - கண். இருவர் புள்வேந்தர் - சம்பாதி
 சடாயு என்னும் இரு பறவை வேந்தர்; இருவருஞ் சகோதரர்;
 “சம்பாதி இருந்த சம்பாதி வனமும்” - மணிமேகலை; மலர் வனம். 54.
 புள்ளிருக்கு வேளூருக்குச் சம்பாதிபுர மென்றொரு பெயரும் உண்டு.
 வேளூரில் சம்பாதி பூசித்தமையால் அவ்வூர் இப்பெயர் பெற்றது
 போலும். சடாயுவைப்பற்றி இராமாயணத்திற் காண்க. 286

2190. நீடு திரு நின்றியூரின்
 நிமலனார் நீர்கழல் ஏத்திக்
 கூடிய காதலின் போற்றிக்
 கும்பிட்டு வணதமிழ் கூறி
 நாடு சீர்நீசூர் வணங்கி
 நம்பர் திருப்புன்கூர் நண்ணி
 ஆடிய பாதம் இறைஞ்சி
 அருந்தமிழ் பாடி அமர்ந்தார். 287

2191. அங்குநின்ற ஏகிஅப் பாங்கில்
 அரனார் மகிழ்கோயில் ஆன
 எங்கணும் சென்று பணிந்தே
 ஏத்தி இமவான் மடந்தை
 பங்கர் உறைபழ மண்ணிப்
 படிக்கரைக் கோயில் வணங்கித்
 தங்கு தமிழ்மாலை சாத்தித்
 திருக்குறுக்கைப் பதி சார்ந்தார்.
 அப்பாங்கில் - அப்பக்கத்தில். 288

2192. திருக்குறுக் கைப்பதி மன்னித்
 திருவீரட் டானத்து அமர்ந்த
 பொருப்பு வில்லாளரை ஏத்திப்
 போந்து அன்னியூர் சென்று போற்றிப்
 பருக்கை வரை உரித்தார் தம்
 பந்தண நல்லூர் பணிந்து
 விருப்புடன் பாடல் இசைத்தார்
 வேதம் தமிழால் விரித்தார்.

பொருப்பு வில்லாளரை - மலைவில்லாளராகிய சிவபெரு
மானை. பருக்கை வரையுரித்தார் - யானையை உரித்தவராகிய சிவ
பெருமானை. 289

2193. அப்பதி போற்றி அகல்வார்
அரனார் திருமணஞ்சேரி
செப்புஅரும் சீர்த் தொண்டரோடும்
சென்று தொழுதுஇசை பாடி
எப்பொருளும் தரும் ஈசர்
எதிர்கொள் பாடிப்பதி எய்தி
ஓப்புஇல் பதிகங்கள் பாடி
ஓங்கு வேள்விக்குடி உற்றார். 290

2194. செழும்திரு வேள்விக் குடியில்
திகழ் மணவாள நல்கோலம்
பொழிந்த புனல் பொன்னி மேவும்
புனிதத் துருத்தி இரவில்
தழும்பிய தன்மையும் கூடத்
தண்தமிழ் மாலையில் பாடிக்
கொழுந்து வெண்திங்கள் அணிந்தார்
கோடிகாவில் சென்று அடைந்தார்.
தழும்பிய - எழுந்தருளிய. 291

2195. திருக்கோடி காவில் அமர்ந்த
தேவர் சிகாமணி தன்னை
எருக்கொடு இதழியும் பாம்பும்
இசைந்து அணிந்தானை வெள்ளைப்
பருக்கோடு பூண்ட பிரானைப்
பணிந்துசொல் மலைகள் பாடிக்
கருக்கோடி நீப்பார்கள் சேரும்
கஞ்சனூர் கைதொழாச் சென்றார். 292

2196. கஞ்சனூர் ஆண்ட தம்கோவைக்
கண்ணுற்று இறைஞ்சி முன் போந்து
மஞ்சு அணி மாமதில் சூழும்
மாந்துறை வந்து வணங்கி
அம்சொல் தமிழ் மலை சாத்தி
அங்கு அகன்று அன்பர்முன் ஆகச்
செம்சடை வேதியர் மன்னும்
திருமங் கலக்குடி சேர்ந்தார்
கோவை - சிவபிரானை. மஞ்சு - மேகம். 293

2197. வெம்கண் விடைமேல் வருவார்
வியலூர் அடிகளைப் போற்றித்
தங்கிய இன்இசை கூடும்
தமிழ்ப் பதிகத் தொடை சாத்தி
அங்கண் அமர்வார்தம் முன்னே
அருள்வேடம் காட்டத் தொழுது
செங்கண் மாலுக்கு அரியார்தம்
திருந்து தேவன்குடி சேர்ந்தார்.

அங்கண் அமர்வார் - அத்திருப்பதியில் வீற்றிருந்தருளும்
சிவபிரான். 294

2198. திருந்து தேவன்குடி மன்னும்
சிவபெருமான் கோயில் எய்திப்
பொருந்திய காதலின் புக்குப்
போற்றி வணங்கிப் புரிவார்
“மருந்தொடு மந்திரம் ஆகி
மற்றும்இவர் வேடமாம்” என்று
அருந்தமிழ் மாலை புனைந்தார்
அளவுஇல் ஞானத்து அழுது உண்டார்.

புரிவார் - விரும்புவாராய். 295

2199. மொய்திகழ் சோலைஅம் மூதூர்
முன்அகன்று அந்நெறி செல்வார்
செய்தரு சாலி கரும்பு
தெங்கு பைம்பூகத் திடைபோய்
மைதிகழ் கண்டர் தம்கோயில்
மருங்கு உள்ள எல்லாம் வணங்கி
எய்தினர் ஞான சம்பந்தர்
இன்னம்பர் ஈசர்தம் கோயில்.

மொய்திகழ் - மொய்த்து விளங்கும். செய் - வயல். பைம்பூகம் -
பசிய கமுகு. 296

2200. இன்னம்பர் மன்னும் பிரானை
இறைஞ்சி இடைமடக்கு ஆன
பன்னும் தமிழ்த்தொடை மாலைப்
பாடல் புனைந்து பரவிப்
பொன்அம் கழலிணைப் போற்றிப்
புறம்போந்து அணைந்து புகுந்தார்
மன்னும் தடங்கரைப் பொன்னி
வடகுரங் காடு துறையில்

297

2201. வடகுரங் காடு துறையில்
வாலியார் தாம்வழி பட்ட
அடைவும் திருப்பதி கத்தில்
அறியச் சிறப்பித்து அருளி
புடைகொண்டு இறைஞ்சினர் போந்து
புறத்துள்ள தானங்கள் போற்றிப்
படைகொண்ட மூவிலை வேலார்
பழனத் திருப்பதி சார்ந்தார்.

அடைவும் - அநுபவத்தையும்; முறைமையுமாம். புடை
கொண்டு - அருகே சூழ்ந்து. மூவிலை வேலார் - சூலபாணியாகிய
சிவபெருமானது. 298

2202. பழனத்து மேவிய முக்கண்
பரமேட்டியார் பயில் கோயில்
உழைபுக்கு இறைஞ்சி நின்று ஏத்தி
உருகிய சிந்தையர் ஆகி
விழைசொல் பதிகம் விளம்பி
விருப்புடன் மேவி அகல்வார்
அழல்நக்க பங்கய வாவி
ஐயாறு சென்று அடைகின்றார்.

பயில் - எழுந்தருளியுள்ள. கோயில் உழை - கோயிலில். விழை
(எவரும்) விரும்பும். அழல் நக்க பங்கய வாவி - நெருப்பையும்
பழிக்கும் தாமரைத் தடாகங்களையுடைய. 299

அறுசீர் விருத்தம்

2203. மாடம்நிரை மணி வீதித் திருவையாற்
றினில்வாழும் மல்கு தொண்டர்
“நாடுஉய்யப் புகலிவரு ஞான போனகர்
வந்து நண்ணினார்” என்று
ஆடலொடு பாடல்அறா அணிமூதூர்
அடைய அலங்காரம் செய்து
நீடுமனக் களிப்பினொடும் எதிர்கொள்ள
நித்தில யானத்து நீங்கி.

மாடநிரை - மாடங்கள் வரிசையாகவுள்ள. மல்கு - நிறைந்து
நிற்கும். அடைய - முழுவதும். நித்திலயானத்து - முத்துச்சிவிகை
யினின்றும். 300

2204. வந்துஅணைந்த திருத்தொண்டர் மருங்குவர
மான்ஏந்து கையர் தம்பால்
நந்தி திருவருள்பெற்ற நல்நகரை
முன்இறைஞ்சி நண்ணும் போதில்
ஐந்துபுலன் நிலைகவங்கும் இடத்து அஞ்சேல்
என்பார்தம் ஐயாறு என்று
புந்திநிறை செந்தமிழின் சந்த இசை
போற்றிசைத்தார் புகலி வேந்தர்.

நந்திஎம் பெருமான், ஆண்டவனை வழிபட்டுப் பேறு பெற்ற
திருவையாற்றை. புந்தி - உணர்வில். 301

2205. மணிவீதி இடம்கடந்து மால்அயனுக்கு
அரியபிரான் மன்னும் கோயில்
அணிநீடு கோபுரத்தை அணைந்துஇறைஞ்சி
உள்ளய்தி அளவுஇல் காதல்
தணியாத கருத்தினொடும் தம்பெருமான்
கோயில்வலம் கொண்டு தாழ்ந்து
பணிசூடும் அவர்முன்பு பணிந்துவீழ்ந்து
எழுந்து அன்பால் பரவுகின்றார்.

பணிசூடுவார் - பாம்பணிந்த சிவபெருமான். 302

2206. “கோடல் கோங்கம் குளிர்கூவிளம்” என்னும்
திருப்பதிகக் குலவு மாலை
நீடுபெருந் திருக்கூத்து நிறைந்ததிரு
உள்ளத்து நிலைமை தோன்ற
“ஆடுமாறு அதுவல்லான் ஐயாற்றுஎம்
ஐயனே” என்று நின்று
பாடினார் ஆடினார் பண்பினொடும்
கண்பொழிநீர் பரந்து பாய.

கோடல் - காந்தள். கூவிளம் - வில்வம். குலவு - பொருந்தும். 303

2207. பலமுறையும் பணிந்து எழுந்து புறம்போந்து
பரவு திருத் தொண்டரோடு
நிலவு திருப்பதி அதன்கண் நிகழும் நாள்
நிகர்இலா நெடுநீர்க் கங்கை
அலையும்மதி முடியார்தம் பெரும்புலியூர்
முதல்ஆன அணைந்து போற்றிக்
குலவுதமிழ்த் தொடைபுனைந்து மீண்டுஅணைந்து
பெருகு ஆர்வம் கூரு நாளில்.

304

2208. குடதிசைமேல் போவதற்குக் கும்பிட்டு அங்கு
அருள்பெற்றுக் குறிப்பி னோடும்
படரும்நெறிமேல் அணைவார் பரமர்திரு
நெய்த்தானப் பதியில் நண்ணி
அடையும் மனம்உற வணங்கி அரும்தமிழ்
மாலைகள் பாடி அங்கு நின்றும்
புடைவளர்மென் கரும்பினொடு பூகம்மிடை
மழபாடி போற்றச் சென்றார்.

குட திசை - மேற்குத் திசை. புடை - பக்கங்களில். பூகமிடை -
சுழுகு நெருங்கிய. 305

2209. செங்கைமான் மறியார்தம் திருமழபா
டிப்புறத்துச் சேரச் செல்வார்
“அங்கைஆர் அழல்” என்னும் திருப்பதிகம்
எடுத்தருளி அணைந்த போதில்
மங்கைவாழ் பாகத்தார் மழபாடி
தலையினால் வணங்குவார்கள்
பொங்குமா தவமடையார்” எனத்தொழுது
போற்றிசைத்தே கோயில் புக்கார்

306

2210. மழபாடி வயிரமணித் தூண்அமர்ந்து
மகிழ்கோயில் வலம்கொண்டு எய்திச்
செழுவாச மலர்க் கமலச் சேவடிக்கீழ்ச்
சென்று தாழ்ந்து எழுந்து நின்று
தொழுதுஆடிப் பாடிநறும் சொல்மாலைத்
தொடைஅணிந்து துதித்துப் போந்தே
ஒழியாத நேசமுடன் உடையவரைக்
கும்பிட்டுஅங்கு உறைந்தார் சிவநாள்.

மழபாடியிலுள்ள பெருமான் பெயர் வச்சிரத்தம்ப நாயக
ராதலின் “மழபாடி வயிரமணித்தூண்” என்றார். உடையவரை -
சிவபெருமானை. 307

2211. அதன் மருங்கு கடந்துஅருளால் திருக்கானூர்
பணிந்துஏத்தி ஆன்ற சைவ
முதல் மறையோர் அன்பில் ஆலந்துறையின்
முன்னவனைத் தொழுது போற்றிப்
பதம் நிறைசெந் தமிழ்பாடிச் சடைமுடியார்
பயில்பதியும் பணிந்து பாடி
மதகரட வரைஉரித்தார் வடகரைமாந்
துறைஅணைந்தார் மணிநூல் மார்பார்.

ஆன்ற -புலன் அடங்கிய. பதம் - மந்திரம். மதகரடவரை -
யானையை. 308

2212. சென்றுதிரு மாந்துறையில் திகழ்ந்துஉறையும்
துறைநதி வாழ்சென்னி யார்தம்
முன்றில் பணிந்துஅணி நெடுமாளிகை வலம்செய்து
உள்புக்குமன்பு தாழ்ந்து
துன்றுகதிர்ப் பரிதிமதி மருத்துக்கள்
தொழுது வழிபாடு செய்ய
நின்றநிலை சிறப்பித்து நிறைதமிழின்
சொன்மாலை நிகழ்ப் பாடி.

துன்று. . . . மருத்துக்கள் - நெருங்கிய கிரணங்களையுடைய
சூரியனும் சந்திரனும் தெய்வ வைத்தியர்களுமும் (மருத்துகள் இருவர்).
309

2213. அங்கண் அகன்று அம்மருங்கில் அம்கணர்தம்
பதிபிறவும் அணைந்து போற்றிச்
செங்கமலப் பொதிஅவிழ்ச் சேல்பாயும்
வயல்மதுவால் சேறு மாறாப்
பொங்கு ஓலிநீர் மழநாட்டுப் பொன்னிவட
கரைமிசைப்போய்ப் புகலி வேந்தர்
நங்கள் பிரான் திருப்பாச்சி வாச்சிரா
மம்பணிய நண்ணும் போதில்.

பொதி - முறுக்கு.

310

2214. அந்நகரில் கொல்லிமழ வன்பயந்த
அரும்பெறல் ஆர்அமுத மென்சொல்
கன்னிஇள மடப்பிணையாம் காமருகோமளக்
கொழுந்தின் கதிர்செய்மேனி
மன்னுபெரும் பிணிஆகும்முயலகன்வந்து
அணைவுறமெய் வருத்தம் எய்தித்
தன்னுடைய பெரும்சுற்றம் புலம்பு எய்தத்
தானும் மனம் தளர்வு கொள்வான்.

பிணை - பெண்மான். காமரு கோமளக் கொழுந்தின் - அழகிய
இளங்கொழுந்தின். முயலகன் - ஒருவித தொழுநோய். 311

2215. மற்றுவேறு ஒருபரிசால் தவிராமை
மறிவளரும் கையார் பாதம்
பற்றியே வரும்சுலத்துப் பான்மையினான்
ஆதலினால் பரிவு தீர்ப்
பொற்றொடியை கொடுவந்துபோர்கோலச்
சேவகராய்ப் புரங்கள் மூன்றும்

செற்றவர்தம் கோயிலினுள் கொடுபுகுந்து
திருமுன்பே இட்டு வைத்தான்.

மறி - மான் கன்று. பரிவு - துன்பம்.

312

2216. அவ்அளவில் அளுடைய பிள்ளையார்
எழுந்தருளி அணுக எய்தச்
“செவ்வியமெய்து ஞானம்உணர் திருஞான
சம்பந்தன் வந்தான்” என்றே
எவ்வகும் துயர்நீங்கப் பணிமாறும்
தனிக்காளத்து எழுந்த ஓசை
வெவ்வுயிர்க்கும் அவன்கேளா மெல்லியவை
விட்டுஎதிரே விரைந்து செல்வான்.

பணிமாரும் - ஊதும்; ஒலிக்கும். வெவ்வுயிர்க்கும் - துக்கத்தால்
பெழுச்சு விட்டுக் கொண்டிருக்கும். அவன் - கொல்லிமழவன். 313

2217. மாநகரம் அலங்கரிமின்; மகரதோரணம்
நாட்டும்; மணிநீர்வாசத்
தூநறும் பூரணகும்பம் சோதிமணி
விளக்கினொடு தூபம் ஏந்தும்
ஏணைஅணி பிறவும்எலாம் எழில்பெருக
இயற்றும்என ஏவித்தானும்
வானவர் நாயகர் மகனார் வரும்முன்பு
தொழுதுஅணைந்தான்; மழவர் கோமான்.

அலங்கரிமின் - அலங்கரியுங்கள். நாட்டும் - நாட்டுங்கள்.
ஏந்தும் - ஏந்துங்கள். இயற்றும் - செய்யுங்கள். வானவர் நாயகர்
மகனார் - சிவகுமாரராகிய திருஞான சம்பந்தர். 314

2218. “பிள்ளையார் எழுந்தருளப் பெற்றேன்” என்று
ஆனந்தம் பெருகு காதல்
வெள்ளநீர் கண்பொழியத் திருமுத்தின்
சிவிகையின்முன் வீழ்ந்த போது
வள்ளலார் “எழுக” என மலர்வித்த
திருவாக்கால் மலர்க்கை சென்னி
கொள்ளமகிழ்ந்து உடன்சென்று குலப்பதியின்
மணிவீதி கொண்டு புக்கான்.

315

2219. மங்கல தூரியம் முழங்கும் மணிவீதி
கடந்துமதிச் சடையார் கோயில்
பொங்குகடர்க் கோபுரத்துக்கு அணித்தாகப்
புனைமுத்தின் சிவிகை நின்றும்
அங்கண் இழிந்தருளும்முறை இழிந்தருளி
அணிவாயில் பணிந்து புக்குத்

தங்கள்பிரான் கோயில்வலம் கொண்டுதிரு
முன்வணங்கச் சாரும் காலை.

தூரியம் - வாத்தியங்கள். அணித்ததாக - சமீபமாக. புனை
அழகு செய்த. அங்கண். . . . அருளி - அவ்விடத்திடல் இறங்கும்
முறைப்படி இறங்கியருளி. 316

2220. கன்னிஇளங் கொடிஉணர்வு கழிந்துநிலன்
சேர்ந்ததனைக் கண்டு நோக்கி
“என்இது” என்று அருள்செய்ய மழவன்தான்
எதிர்இறைஞ்சி “அடியேன் பெற்ற
பொன்இவளை முயலகனாம் பொருஇல் அரும்
பிணி பொருந்தப் புனிதர் கோயில்
முன் அனையக் கொணர்வித்தேன் இதுபுகுந்த
படி” என்று மொழிந்து நின்றான்.

கண்டு - கண்ணால் கண்டு. நோக்கி - மனதாற் பார்த்து. பொன்
என்பது புதல்விமீது மழவன் கொண்டுள்ள அளவிறந்த பேரன்பைக்
காட்டுவது. பொருவில் - ஒப்பில்லாத. புகுந்தபடி நிகழ்ந்தவாறு. 317

எண்ணீர் விருத்தம்

2221. அணிகிளர் தாரவன் சொன்ன மாற்றம்
அருளொடும் கேட்டுஅந்நிலையில் நின்றே
பணிவளர் செஞ்சடைப் பாச்சின்மேய
பரம்பொருள் ஆணினாரைப் பணிந்து
“மணிவளர் கண்டரோ மங்கையை வாட
மயல் செய்வதோ இவர்மாண்பது” என்று
தணிவுஇல் பிணி தவிர்க்கும் பதிகத்
தண்டமிழ் பாடினார் சண்பை நாதர்.

அணிகிளர் தாரவன் - அழகு வீசும் மாலையை அணிந்த
மழவன். மாற்றம் - உரையை. பாச்சின்மேய - திருப்பாச்சிலாச்சி
ரமத்தில் எழுந்தருளியுள்ள. மணிவளர் கண்டரோ - திருநீல
கண்டரோ. விடத்தை ஏற்கும் இயல்பு வாய்ந்த பெருமான். இவள்
விடத்தை (முயலகன் நோயை) ஏலாமல் (நீக்காமல்) இருக்கிறாரா
என்பது குறிப்பு. தணிவில் பிணி - மணிமந்திர ஒளவுதங்களால் தீராத
பிணி. 318

2222. பன்னு தமிழ்மறை ஆம்பதிகம்
பாடித் திருக்கடைக் காப்புச் சாத்தி
மன்னும் கவுணியார் போற்றி நிற்க
மழவன் பயந்த மழலை மென் சொல்

கன்னி உறுபிணி விட்டு நீங்கக்
கதும்எனப் பார்மிசை நின்று எழுந்து
பொன்னின் கொடிஎன ஒல்கி வந்து
பொருவலித் தாதைபுடைஅ ணிந்தாள்.

கதுமென - விரைவாக. ஒல்லி - ஒதுங்கி நடந்து. பொரு - போர்.
319

2223. வன்பிணி நீங்கும் மகளைக் கண்ட
மழவன் பெருகு மகிழ்ச்சி பொங்கத்
தன்தனிப் பாவையும் தானும் கூடச்
சண்பையர் காவலர் தாளில் வீழ்
நின்ற அருமறைப் பிள்ளையாரும்
நீர்அணி வேணி நிமலர் பாதம்
ஓன்றிய சிந்தையுடன் பணிந்தார்
உம்பர் பிரான் திருத்தொண்டர் ஆர்த்தார்.

நிமலர் பாதத்தை. . . . பணிந்தார். ஒன்றிய - ஒருமைப்பட்ட,
கலந்த. 320

2224. நீடு திருவாச் சிரமம் மன்னும்
நேரிழை பாகத்தார் தாள்வணங்கிக்
கூடும் அருளுடன் அங்குஅமர்ந்து
கும்பிடும் கொள்கை மேற்கொண்டு போந்தே
ஆடல் பயின்றார் பதிபிறவும்
அணைந்து பணிந்துஅடி போற்றி ஏகிச்
சேடர்கள் வாழும் திருப்பைஞ்ஞீலிச்
சிவபெருமானை இறைஞ்சச் சென்றார்.

நேரிழை பாகத்தர் - பார்வதி பாகராகிய சிவபெருமான்.
சேடர்கள் - அறிவிற் பெரியோர்கள். 321

2225. பண்பயில் வண்டுஇனம் பாடும் சோவைப்
பைஞ்ஞீலி பாணர் கழல்பணிந்து
மண்பரவும் தமிழ் மலை பாடி
வைகி வணங்கி மகிழ்ந்து போந்து
தின்பெருந் தெய்வக் கயிலையில்வாழ்
சிவனார் பதிபல சென்றுஇறைஞ்சிச்
சண்பை வளம் தரு நாடர் வந்து
தடத்திரு ஈங்கோய் மலையைச் சார்ந்தார். 322

2226. செங்கண் குறவரைத் தேவர் போற்றும்
திகழ்திரு ஈங்கோய் மலையில் மேவும்
கங்கைச் சடையார் கழல்பணிந்து
கலந்த இசைப்பதிகம் புனைந்து

பொங்கர்ப் பொழில்சூழ் மலையும் மற்றும்
 புறத்துள்ள தானங்கள் எல்லாம் போற்றிக்
 கொங்கின் குடபுலம் சென்று அணைந்தார்
 கோதுஇல் மெய்ஞ்ஞானக் கொழுந்து அனையார்.

பொங்கர் - மிக்கெழுதலையுடைய; கொம்புகளையுடைய
 எனினுமாம். கொங்கிற் குடபுலம் - கொங்கு நாட்டின் மேற்குத் திசை.
 323

கொச்சகக் கலிப்பா

2227. அண்டர்பிரான் ஆலயங்கள்
 அம் மருங்கு உள்ளன பணிந்து
 தெண்திரைநீர்த் தடம் பொன்னித்
 தென்கரைஆம் கொங்கினிடை
 வண்டுஅலையும் புனல் சடையார்
 மகிழ்வுஇடங்கள் தொழுது அணைந்தார்
 கொண்டல் பயில் நெடும் புரிசைக்
 கொடிமாடச் செங்குன்றார்.

கொண்டல் பயில் நெடும் புரிசை - மேகந் தவமும் நீண்ட மதில்
 களையுடைய. 324

2228. அந்நகரில் வாழ்வாரும்
 அடியவரும் மனம் மகிழ்ந்து
 பல்நெடுந் தோரணம் முதலாப்
 பயில் அணிகள் பல அமைத்து
 முன்உற வந்து எதிர்கொண்டு
 பணிந்துஏத்தி மொய் கரங்கள்
 சென்னிஉறக் கொண்டு அணைந்தார்
 சினவிடையார் செழும் கோயில். 325

2229. தம்பெருமான் கோயிலினுள்
 எழுந்தருளித் தமிழ் விரகர்
 நம்பர்அவர் திருமுன்பு
 தாழ்ந்து எழுந்து நலம்சிறக்க
 இம்பரும் உம்பரும் ஏத்த
 இன்இசை வண்தமிழ் பாடிக்
 சும்பிடும் ஆதரவுடன் அக்
 கோநகரில் இனிது அமர்ந்தார்.

இம்பரும் உம்பரும் - மண்ணுலகிலுள்ளவரும் விண்ணுலகில்
 லுள்ளவரும். 326

2230. அப்பாவைக் குட புலத்தில்
ஆறு அணிந்தார் அமர்கோயில்
எப்பாலும் சென்று ஏத்தித்
திரு நணாவினை இறைஞ்சிப்
பைப்பாந்தள் புனைந்தவரைப்
பரவிப் பண்டு அமர்கின்ற
வைப்பு ஆன செங்குன்றார்
வந்து அணைந்து வைகினார்.

அதற்கு அப்பாலும் மேற்குத் திசையில். திருநணா - பவானி.
பைப்பாந்தள் - படத்தையுடைய பாம்பினை. பண்டு அமர்கின்ற
முன்னிருந்த. செங்குன்றார் - திருச்செங்கோடு. 327

2231. ஆங்குடைய பிள்ளையார்
அமர்ந்து உறையும் நாளின்கண்
தூங்கு துளி முகில் குலங்கள்
சுரந்து பெயல் ஒழி காலை
வீங்கு ஒலி நீர்வைப்பு எல்லாம்
வெயில்பெறா விருப்பு வரப்
பாங்கர் வரையும் குளிரும்
பனிப்பருவம் எய்தியதால்.

துளி தூங்கும். தூங்கும் - அசையும்; செறியுமாம். மேகக்
கூட்டங்கள் மழை பொழிதலை நிறுத்திய காலத்தில். வீங்கு. . . . வர
- பெருகும் ஒலியையுடைய கடல் சூழ்ந்த உலகமெல்லாம்
வெயிலைப் பெறாமையால் அவ்வெயிலின்மீது விருப்பங்கொள்ள.
பாங்கர் வரையும் - பக்கங்களிலுள்ள மலைகளும். 328

2232. அளிக் குலங்கள் சுளித்து அகல
அரவிந்தம் முகம் புலரப்
பளிக்குமணி மரகதவல்
வியன்கோத்த பான்மை எனத்
துளித்தலை மெல்அறுகு பனி
தொடுத்து அசையச் சூழ்பனியால்
குளிர்க்கு உடைந்து வெண்படாம்
போர்த்து அணைய குன்றுகளும்.

அளி. . . . புலர - வண்டுக் கூட்டங்கள் வெறுத்து அகலத்
தாமரை முகம் உலர. வல்லியில் - கொடியில். மரகதக் கொடியில்
பளிங்கு மணி கோத்திருப்பது போலப் பசிய அறுகம் புற்களில்
பனித்துளிகள் கோத்து (மொய்த்து)க் கொண்டிருந்தன என்றபடி.
வெண்படாம் - வஸ்திரத்தை. 329

2233. மொய் பனிகூர் குளிர்வாடை
முழுதுஉலவும் பொழுதே ஆய்க்
கொய்தளிர்மென் சோலைகளும்
குலைந்துஅசையக் குளிர்க்கு ஓதுங்கி
வெய்யவனும் கரம் நிமிர்க்க
மாட்டான்போல் விசும்பினிடை
ஐதுவெயில் விரிப்பதுவும்
அடங்குவதும் ஆகுமால்.

ஐது - மெல்லிய.

330

2234. நீடியஅப் பதிகள் எவாம்
நிரைமாடத்து இறைகள் தொறும்
பேடையுடன் பவளக்கால்
புறவொடுங்கப் பித்திகையின்
தோடுஅலர்மென் சூழ்மடவார்
துணைக்கலச வெம்முலைஉள்
ஆடவர்தம் பணைத் தோளும்
மணிமார்பும் அடங்குவன்.

நிரை மாடத்து இறைகள் தொறும் - வரிசையாகவுள்ள மாடங்களின் இறப்புக்கள்தோறும்; (இறை - வீட்டின் இறப்பு). பேடையுடன். பெண் புறாவினுடன். புறவு - ஆண் புறா. பித்திகையின். மடவார் - கருமுகையின் இதழ் மலர்கின்ற மெல்லிய கூந்தலையுடைய பெண்மணிகளின். பித்திகை - கருமுகை; பனிக் காலத்தில் வெப்பத்தின் பொருட்டு அணியும் ஒருவித மலர்; சிறு சண்பகமுமாம். வெம் - விரும்பத்தக்க. பணை - பருத்த. 331

2235. அரிசனமும் குங்குமமும்
அரைத்து அமைப்பார் அயல் எல்லாம்
பரியஅகில் குறைபிளந்து
புகைப்பார்கள் பாங்கு எல்லாம்
எரிஉமிழ்பேழ் வாய்த்தோணி
இரும்புஈர்ப்பார் இடை எல்லாம்
விரிமலர் மென் புறவுஅணிந்த
மீப்புலத்து வைப்பு எல்லாம்.

விரி. எல்லாம் - விரிந்த மெல்லிய மலர்களையுடைய குறிஞ்சியைச் சூழ்ந்து உயர்ந்துள்ள இடங்களிலெல்லாம். புறவு முல்லை என்னலுமொன்று. மீப்புலத்து வைப்பெல்லாம் - மேல்திசை இடங்களிலெல்லாம் (கொங்கு நாடெல்லாம்) என்னலுமாம்.

அரிசனமும் - மஞ்சளும். பரிய அகில் குறை - பருத்த அகில் துண்டங்களை. பேழ் - பெரிய. தோணி இரும்பு - இரும்பினால்

தோணி வடிவாகச் செய்யப்படுவது; குளிரின் போது இதில் தீயிட்டு இதை அருகே ஈர்த்துக்கொள்வது வழக்கம். ஈர்ப்பார் - இழுத்துக் கொள்வார். 332

2236. அந் நாளில் கொடியாடச்
செங்குன்றுர் அமர்ந்திருந்த
மெய்க்ஞானப் பிள்ளையார்
உடன் மேவும் பரிசனங்கள்
பல்நாளும் அந்நாட்டில்
பயின்றதனால் பனித்தகுளிர்
முன்ஆன பிணிவந்து
மூள்வதுபோல் முடுகுதலும்.

பரிசனங்கள் - திருக்கூட்டத்தார். பயின்றதனால் தங்கியதால். பனித்த - நடுக்கவல்ல. குளிர் முன்னான பிணி - குளிர் முன்னே தோன்றிப் பின்னே சுரங்காணும் நோய்; நளிர் சுரம். 333

2237. அந்நிலைமை ஆளுடைய
பிள்ளையாருக்கு அவர்கள் எவாம்
முன்அறிவித்து இறைஞ்சுதலும்
முதல்வனார் அருள் தொழுதே
“இந்நிலத்தின் இயல்பு எனினும்
நமக்கு எய்தப் பெறா” என்று
சென்னிமதி அணிந்தாரைத்
திருப்பதிகம் பாடுவார். 334

கலித்துறை

2238. “அவ்வினைக்கு இவ்வினை” என்றுஎடுத்து “ஐயர் அமுதுசெய்த
வெவ்விடம் முன்தடுத்து எம்இடர் நீக்கிய வெற்றியினால்
எவ்விடத்தும் அடியார் இடர்காப்பது கண்டம்” என்றே
“செய்வினை தீண்டாதிருநீலகண்டம்” எனச்செப்பினார்.

காப்பது - தீர்ப்பது. கண்டம் - திருநீலகண்டம்; கண்டோம் என்னலுமாம். திருநீல கண்டம் அடியார் இடர் தீர்ப்பதற்கு அறிகுறி என்றபடி. 335

2239. ஆய குறிப்பினில் ஆணை நிகழ அருளிச்செய்து
தூய பதிகத் திருக்கடைக் காப்புத் தொடுத்துஅணிய
மேயஅப் பொற்பதி வாழ்பவர்க்கே அன்றி மேவும் அந்நாள்
தீய பனிப்பிணி அந்நாடு அடங்கவும் தீர்ந்ததன்றே.

பனிப்பிணி - நளிர் சுரம்.

336

2240. அப்பதி யின்கண் அமர்ந்து சிலநாளில் அங்குஅகன்று
துப்புஉறழ் வேணியர் தானம் பலவும் தொழுதருளி
முப்புரி நூலுடன் தோல்அணி மார்பர் முனிவரொடும்
செப்பருஞ் சீர்த்திருப்பாண்டிக் கொடுமுடி சென்று அணைந்தார்.

துப்புறழ் வேணியர் - பவளம் போன்ற சடையையுடைய
சிவபெருமான். எழுந்தருளியுள்ள. 337

2241. பருவம் அறாப்பொன்னிப் பாண்டிக் கொடுமுடியார் தம்பாதம்
மருவி வணங்கி வளத்தமிழ் மாலை மகிழ்ந்து சாத்தி
விரிகடர் மாளிகை வெஞ்சுமாக் கூடல் விடையவர்தம்
பொருடில் தானம்பல போற்றிக் குணதிசைப் போதுகின்றார்.

பருவமறாப் பொன்னி - காலந்தவறாது வெள்ளம் வரும்
காவிரி நதி. குணதிசை - கிழக்குத்திசை. 338

2242. செல்வக் கருவூர்த் திருஆனிலைக்கோயில் சென்றுஇறைஞ்சி
நல்இசை வண்தமிழ்ச் சொல்தொடை பாடிஅந்நாடு அகன்று
மல்கிய மாணிக்க வெற்பு முதல் ஆவணங்கி வந்து
பல்கு திரைப்பொன்னித் தென்கரைத் தானம் பலபணிவார்.

மாணிக்க வெற்பு - இரத்தனகிரி. 339

2243. பல்நெடுங் குன்றும் படர்பெருங்கானும் பலபதியும்
அந் நிலைத் தானங்கள் ஆயின எல்லாம் அமர்ந்து இறைஞ்சி
மன்னு புகலியில் வைதிக வாய்மை மறையவனார்
பொன்இயல் வேணிப்புனிதர் பராய்த்துறை உள்புகுந்தார். 340

2244. நீடும் பராய்த்துறை நெற்றித் தனிக்கண்ணர் கோயில் நண்ணிக்
கூடும் கருத்தொடு கும்பிட்டுக் கோதுடில் தமிழ்ச்சொல் மாலை
பாடும் கவுணியர் கண்பனி மாரி பரந்துஇழியச்
சூடும் கரதலத்து அஞ்சலி கோலித் தொழுதுநின்றார். 341

2245. தொழுது புறம்புஅணைந்து அங்குநின்ற ஏகிச் சுரர்பணிவுற்று
எழுதிரு வாலந் துறைதிருச் செந்துறை யேமுதலா
வழுஇல்பல் கோயில்கள் சென்று வணங்கி மகிழ்ந்துஅணைவார்
செழுமலர்ச் சோலைத் திருக்கற் குடிமலை சேரவந்தார். 342

அறுசீர் விருத்தம்

2246. கற்குடி மாமலை மேல்எழுந்த
கனகக் கொழுந்திணையைக் கால்வளையப்
பொன்திரள் மேருச் சிலைவளைத்த
போர்விடை யாளியைப் போற்றிசைத்து
நல்தமிழ் மாலை புனைந்துஅருளி
ஞானசம்பந்தர் புலன்கள் ஐந்தும்

செற்றவர் முக்கீச்சரம் பணிந்து
திருச்சிராப்பள்ளிச் சிலம்புஅணைந்தார்.

கனகம் - பொன். “பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான் பொய்தீர்
ஒழுக்க - நெறிநின்றார் நீடு வாழ்வார்” - குறள்: 6. திருச்சிராப்பள்ளி
மலையை. 343

2247. செம்மணி வாரி அருவிதூங்கும்
சிராப்பள்ளி மேய செழுஞ்சுடரைக்
கைம்மலை ஈர்உரி போர்வைசாத்தும்
கண் நுதலாரைக் கழல் பணிந்து
மெய்ம் மகிழ்வு எய்தி உளம் குளிர
விளங்கிய சொல்தமிழ் மாவைவேய்ந்து
மைம்மலர் கண்டர்தம் ஆனைக்காவை
வணங்கும் விருப்பொடு வந்துஅணைந்தார்.

செம். தூங்கும் - மாணிக்கங்களை வாரி அருவி
இடையறாது இழிதரும். கைம்மலர் ஈருரி போர்வை - யானைத்
தோற் போர்வை. 344

2248. விண்ணவர் போற்றிசெய் ஆனைக்காவில்
வெண் நாவல் மேவிய மெய்ப்பொருளை
நண்ணி இறைஞ்சிமுன் வீழ்ந்துஎழுந்து
நாற்கோட்டு நாகம் பணிந்ததுவும்
அண்ணல் கோச்செங்கண் அரசன்செய்த
அடிமையும் அம்சொல் தொடையில்வைத்து
பண்உறு செந்தமிழ் மாவைபாடிப்
பரவி நின்று ஏத்தினர் பான்மையினால்.

நாற் கோட்டுநாகம் - நான்கு கொம்புகளையுடைய யானை.
345

2249. நாரணன் நான்முகன் காணாஉண்மை
வெண்ணாவல் உண்மை மயேந்திரமும்
சீர்அணி நீடும் திருக்கயிலை
செல்வத் திருஆருர்மேய பண்பும்
ஆரணத்து உள்பொருள் ஆயினாரை
ஆனைக்காவின்கண் புகழ்ந்து பாடி
ஏர் அணியும் பொழில்சூழ்ந்த சண்பை
ஏந்தலார் எல்லைஇல் இன்பம் உற்றார்.

உண்மையையும். . . . உண்மையையும்.பண்பையும்
ஆரணத்துட் பொருள் - வேதப் பொருள். ஏர் - அழகு. சண்பை
ஏந்தலார் - சீர்காழித் தலைரவராகிய திருஞான சம்பந்தர். 346

2250. கைதொழுது ஏத்திப் புறத்துஅணைந்து
காமர் பதிஅதன் கண்சிலநாள்
வைகி வணங்கி மகிழ்ந்துஅணைவார்
மன்னும் தவத்துறை வானவர்தாள்
எய்தி இறைஞ்சி எழுந்துநின்றே
இன்தமிழ் மாவைகொண்டு ஏத்திப்போந்து
வைதிக மாமணி அம்மருங்கு
மற்றுஉள்ள தானம் வழத்திச்செல்வார். 347

2251. ஏறு உயர்த்தார் திருப்பாற்றுறையும்
எறும்பியூர் மாமலையே முதலா
வேறு பதிகள் பலவும்போற்றி
விரவும் திருத்தொண்டர் வந்து சூழ
ஈறுஇல் புகழ்ச் சண்பையாளியார் தாம்
எண் திசையோரும் தொழுது இறைஞ்ச
நீறுஅணி செம்பவளப் பொருப்பின்
நெடுங்கள மாநகர் சென்றுசேர்ந்தார்.

நீறணி செம்பவளப் பொருப்பின் - நீறணிந்த செம்பவள மலையாகிய. 348

2252. நெடுங்களத்து ஆதியை அன்பால் 'நின்பால்
நெஞ்சம் செலாவகை நேர்விலக்கும்
இடும்பைகள் தீர்த்துஅருள் செய்வாய்' என்னும்
இன்இசை மாவைகொண்டு ஏத்திஏகி
அடும்பணிச் செஞ்சடையார் பதிகள்
அணைந்து பணிந்து நியமம் போற்றிக்
கடுங்கைவரை உரித்தார் மகிழ்ந்த
காட்டுப்பள்ளிப் பதிகை தொழுவார்.

நேர்விலக்கும் - தவிர்க்கும். அடும்பணி - கொல்லும் பாம்பணிந்த. 349

2253. சென்று திகழ் திருக்காட்டுப் பள்ளிச்
செஞ்சடை நம்பர்தம் கோயில்எய்தி
முன்றில் வலம்கொண்டு இறைஞ்சி வீழ்ந்து
மொய்கழல் சேவடி கைதொழுவார்
கன்றுஅணை ஆவின் கருத்துவாய்ப்பக்
கண் நுதலாரை முன்போற்றி செய்து
மன்றுள் நின்று ஆடல் மனத்துள் வைப்பார்
“வாரு மன்னும் முலை” பாடி வாழ்ந்தார்.

கன்று. . . . வாய்ப்ப - கன்றையடைந்த பசுவின் கருத்துண்டாக (நெஞ்சங் குழைய). 350

2254. அங்கு அப்பதி நின்றுஎழுந்தருளி
 அணிதிரு ஆலம் பொழில் வணங்கிப்
 பொங்கு புனல்பொன்னிப் பூந்துருத்தி
 பொய்யிலியாரைப் பணிந்து போற்றி
 எங்கும் நிகழ்திருத் தொண்டர்குழாம்
 எதிர்கொள்ள எப்பதியும் தொழுது
 செம்கயல் பாய்வயல் ஓடைசூழ்ந்த
 திருக்கண்டியூர் தொழச் சென்று அணைந்தார். 351

2255. கண்டியூர் வீரட்டர் கோயில்எய்திக்
 கலந்துஅடியாருடன் காதல் பொங்கக்
 கொண்ட விருப்புடன் தாழ்ந்துஇறைஞ்சி
 குலவு மகிழ்ச்சியின் கொள்கையினால்
 தொண்டர் குழாத்தினை நோக்கிநின்று
 தொடுத்த இசைத்தமிழ் மாலைதன்னில்
 அண்டர் பிரான்தன் அருளின்வண்ணம்
 அடியார் பெருமையின் கேட்டருளி.

சிவபிரான் அருளின் தன்மையை அடியவரிடம் பெருமை
 யோடு வினவியருளி. கண்டியூர்த் திருப்பதிகத்தில் ஆண்டவன்,
 அருட்டன்மை விளங்கத் தாங்கிய கோலங்களின் நுட்பம் வினா
 முறையில் விளங்குதல் காண்க. கண்டியூர் - அட்டவீரத்துள் ஒன்று;
 பிரமன் சிரங் கொய்த தலம். 352

2256. வினவி எடுத்த திருப்பதிகம்
 மேவு திருக்கடைக் காப்புத் தன்னில்
 அனையநினைவு அரியோன் செயலை
 அடியாரைக் கேட்டு மகிழ்ந்ததன்மை
 புனைவுறு பாடலில் போற்றிசெய்து
 போந்து புகலிக் கவுணியனார்
 துணைபுனல் பொன்னித் திரைவலம்கொள்
 சோற்றுத் துறைதொழச் சென்றுஅடைவார்.

துணை.கொள் - விரைந்து செல்லும் நீரையுடைய
 காவிரியின் அலைகள் வலமாக வரும். 353

கலி விருத்தம்

2257. “அப்பர் சோற்றுத்துறை சென்று அடைவோம்” என்று
 ஒப்புஇல் வண்தமிழ் மாலை ஒருமையால்
 செப்பியேசென்று சேர்ந்தனர் சேர்வுஇலார்
 முப்புரம்செற்ற முன்னவர் கோயில் முன்.

சேர்விலார் - பகைவர்களின்.

354

2258. தொல்லை நீள்திருச் சோற்றுத் துறைஉறை
செல்வர் கோயில் வலம்கொண்டு தேவர்கள்
அல்லல் தீர்க்கநஞ்சு உண்ட பிரான் அடி
எல்லை இல் அன்பு கூர இறைஞ்சினார்.
- தொல்லை - பழமை. 355
2259. இறைஞ்சி ஏத்தி எழுந்துநின்று இன்இசை
நிறைந்த செந்தமிழ் பாடி நிலாவிஅங்கு
உறைந்து வந்துஅடி யாருடன் எய்தினார்
சிறந்த சீர்த்திரு வேதி குடியினில். 356
2260. வேத வேதியார் வேதி குடியினில்
நாதர் கோயில் அணைந்து நலம்திகழ்
பாத பங்கயம் போற்றிப் பணிந்தெழுந்து
ஓதினார் தமிழ் வேதத்தின் ஓங்குஇசை. 357
2261. எழுது மாமறை ஆம்பதி கத்துஇசை
முழுதும் பாடி முதல்வரைப் போற்றிமுன்
தொழுது போந்துவந்து எய்தினார் சோலைசூழ்
பழுதுஇல் சீர்த்திரு வெண்ணிப் பதியினில். 358
2262. வெண்ணி மேய விடையவர் கோயிலை
நண்ணி நாடிய காதலின் நாள்மதிக்
கண்ணி யார்தம் கழல்இணை போற்றியே
பண்ணில் நீடும் பதிகமும் பாடினார்.

மதி கண்ணியாரார் தம் - சந்திரனைக் கொண்டை மாலையாக
அணிந்த சிவபிரானது. 359

2263. பாடி நின்று பரவிப் பணிந்து போய்
ஆடும் அங்கணர் கோயில் அங்கு உள்ளன
மாடு சென்று வணங்கி மகிழ்ந்தனர்
நீடு சண்பை நிறைபுகழ் வேதியர். 360

கலிப்பா

2264. மொய்தரும் சோலைசூழ் முளரிமுள் அடவிபோய்
மெய்தரும் பரிவிலான வேள்வியைப் பாழ்படச்
செய்தசங் கரர்திருச் சக்கரப் பள்ளிமுன்பு
எய்தவந்து அருளினார் இயல்இசைத் தலைவனார்.

மொய்தரும் - கூட்டமான. முள் முளரி அடவிபோய் - முட்
களையுடைய தாமரைக் காட்டின் வழியே சென்று. மெய்தரும்
பரிவிலான் - உண்மையுள்ள அன்பில்லாதவனாகிய தக்கனது. 361

2265. சக்கரப் பள்ளியார் தந்திருக் கோயிலுள்
புக்குஅருத் தியினுடன் புனைமலர்த் தாள்பணிந்து
அக்கரைப் பரமர்பால் அன்புறும் பரிவுகூர்
மிக்கசொல் தமிழினால் வேதமும் பாடினார்.

அருத்தியுடன் புனைமலர்த்தாள் - ஆசையுடன் அடியார்கள்
சூட்டிய மலர்களையுடைய திருவடிகளை. அக்கு அரை - என்பு மணி
யணிந்த அரையை யுடைய. (அக்கு - சங்குமணி.) 362

2266. தலைவர்தம் சக்கரப் பள்ளிதன் இடைஅகன்று
அலைபுனல் பணைகளின் அருகுபோய் அருமறைப்
புலன்உறும் சிந்தையார் புள்ளமங் கைப்பதி
குலவும் ஆவந்துறைக் கோயிலைக் குறுகினார்.

பண்ணைகளின். அருமறைப் புலனுறும் - அரிய வேத உணர்வு
மிகுந்துள்ள. 363

2267. மன்னும்அக் கோயில்சேர் மான்மறிக் கையர்தம்
பொன்அடித் தலம்உறப் புரிவொடும் தொழுதுஎழுந்து,
இன்இசைத் தமிழ்புனைந்து, இறைவர் சேலூருடன்
பன்னுபா வைத்துறைப் பதிபணிந்து, ஏகினார். 364

2268. காவின்மேல் முகில்எழும் கமழ்நறும் புறவுபோய்
வாவிநீடு அலவன்வாழ் பெடையுடன் மலர்நறும்
பூவின்மேல் விழைவுறும் புகலியார் தலைவனார்
சேவின்மேல் அண்ணலார் திருநலூர் நண்ணினார்.

காவின். போய் - சோலைமீது மேகந் தவழும் மணங்
கமழும் நல்ல முல்லை நிலத்தின் வழியே போய். அலவன் - ஆண்
நண்டு. பெடையுடன் - பெண் நண்டுடன். சேவின்மேல் எருதின்மேல்
- எழுந்தருளியுள்ள. 365

2269. மன்றல்அம் கழனிசூழ் திருநலூர் மறைவலோர்
துன்றுமங் கலவினைத் துழனியால் எதிர்கொளப்
பொன்தயங்கு ஒளிமணிச் சிவிகையில் பொலிவுறச்
சென்றுஅணைந்து அருளினார் சிரபுரச் செம்மலார்.

மன்றல்அம் - மணமும் அழகுடைய. துன்று - நெருங்கிய.
துழனியால் - ஒலியால் 366

2270. நித்திலச் சிவிகைமேல் நின்றுஇழிந்து அருளியே
மொய்த்த அந்தணர் குழாம் முன்செலப் பின்செலும்
பத்தரும் பரிசனங் களும்உடன் பரவலே
அத்தர்தம் கோபுரம் தொழுதுஅணைந்து அருளினார். 367

2271. வெள்ளிமால் வரையைநேர் விரிகடர்க் கோயிலை
பிள்ளையார் வலம்வரும் பொழுதினில் பெருகிநீர்
வெள்ளஆ னந்தம்மெய் பொழியமேல் ஏறிநீர்
துள்ளுவார் சடையரைத் தொழுதுமன் பரவுவார். 368
2272. பரவுசொல் பதிகம்முன் பாடினார் பரிவுதான்
வரஅயர்த்து உருகும்நேர் மனனுடன் புறம்அணைந்து
அரவுஉடைச் சடையர்பேர் அருள்பெறும் பெருமையால்
விரவும் அப்பதி அமர்ந்தருளியே மேவினார்.

பரிவானது வர அதனால் அயர்ந்து, விரவும் - நிரம்பியுள்ள. 369

கலித்துறை

2273. அன்ன தன்மையில் அப்பதி யினில்அமர்ந் தருளி
மின்றெடும் சடை விமலர்தாள் விருப்பொடு வணங்கிப்
பன்னும் இன்இசைப் பதிகமும் பலமுறை பாடி
நல்தெடும் குலநான் மறையவர் தொழ நயந்தார்.

பன்னும் - பலர் போற்றும். நயந்தார் - இரக்கங்கொண்டிருந்தார். 370

2274. நீடும் அப்பதி நீங்குவார் நிகழ்திரு நல்லூர்
ஆடுவார் திரு அருள்பெற அகன்று போந்து அங்கண்
மாடும் உள்ளன வணங்கியே பரவிவந்து அணைந்தார்
தேடும் மால்அயற்கு அரியவர் திருக்கரு காவூர். 371
2275. வந்து பந்தர்மாதவிமணம் கமழ்கரு காவூர்ச்
சந்த மாமறை தந்தவர் கழல்இணை தாழ்ந்தே
“அந்தம் இல்லவர் வண்ணம்ஆர் அழல்வண்ணம்” என்று
சிந்தை இன்புறப் பாடினார் செழும் தமிழ்ப் பதிகம்.

மாதவிப் பந்தர் - குருக்கத்திக் கொடிப்பந்தர்; “பயிலு மாதவிப் பந்தரொன் றெய்தினான்” சிந்தாமணி: 1322. ஆர் - நிறைந்த. 372

2276. பதிக இன்இசை பாடிப்போய்ப் பிறபதி பலவும்
நதிஅணிந்தவர் கோயில்கள் நண்ணியே வணங்கி
மதுர முத்தமிழ் வாசகர் அணைந்தனர் மன்றுள்
அதிர்சிலம்பு அடியார்மகிழ் அவளிவ ணல்லூர். 373
2277. மன்னும் அப்பதி வானவர் போற்றவும் மகிழ்ந்த
தன்மை யார்பயில் கோயிலுள் தம்பரிசு உடையார்
என்னும் நாமமும் நிகழ்ந்திட ஏத்திமுன் இறைஞ்சிப்
பன்னு சீர்ப்பதி பலவும் அப்பால் சென்று பணிவார்.

தன்மையார் பயில் - சிவபிரான் எழுந்தருளியுள்ள. தம்பரிசு
உடையார் - இயல்பாகப் பாசங்களினின்றும் நீங்கல் முற்றறி
வுடைமை முதலிய அருளியல்புடையார். 374

2278. பழுதுஇல் சீர்த்திருப் பரிதிநன் னியமும்பணிந் துஅங்கு
எழுது மாமறை யாம்பதி சுத்துஇசை போற்றி
முழுதும் ஆனவர் கோயில்கள் வணங்கியே முறைமை
வழுஇலார் திருப்பூவனூர் வணங்கிவந்து அணைந்து. 375

2279. பொங்கு காதலின் போற்றிஅங்கு அருளுடன் போந்து
பங்கயத்தடம் பணைப்பதி பலவும்முன் பணிந்தே
எங்கும் அன்பர்கள் ஏத்துஒலி எடுக்கவந்து அணைந்தார்
அம்கணர்க்குஇடம் ஆகிய பழம்பதி ஆலூர்.

பங்கயத் தடம்பணை - தாமரைத் தடாகங்களையும் பண்ணை
களைமுடைய. 376

2280. பணியும் அப்பதிப் பசுபதீச்சரத்துஇனிது இருந்த
மணியை உள்புக்கு வழிபடும் விருப்பினால் வணங்கித்
தணிவுஇல் காதலில் தண்தமிழ் மாவைகள் சாத்தி,
அணிவிளங்கிய திருநலூர் மீண்டும்வந்து அணைந்தார். 377

2281. மறைவி எங்கும்அப் பதியினில் மணிகண்டர் பொன்தாள்
நிறையும் அன்பொடு வணங்கியே நிகழ்பவர் நிலவும்
பிறைஅணிந்தவர் அருள்பெறப் பிரசமென் மலர்வண்டு
அறைந றும்பொழில் திருவலஞ்சுழியில் வந்துஅணைந்தார்.

பிரசம் - தேன். 378

2282. மதிபு னைந்தவர்வலஞ்சுழி மருவும்மா தவத்து
முதிரும் அன்பர்கள் முத்தமிழ் விரகர்தம் முன்வந்து
எதிர்கொள் போழ்தினில் இழிந்துஅவர் எதிர்செல மதியைக்
கதிர்செய் வெண்முகில் குழாம்புடை சூழ்ந்துஎனக் கலந்தார்.

இழிந்து - முத்துச் சிவிகையினின்றும் இறங்கி. அவர் -
சம்பந்தர். மதியை. சூழ்ந்தென - சந்திரனை, மின்னொளிவிடும்
வெள்ளிய மேகக் கூட்டம் பக்கத்திற் சூழ்ந்தாற்போல. 379

2283. கலந்த அன்பர்கள் தொழுதுஎழக் கவுணியர் தலைவர்
அலர்ந்த செங்கமலக் கரம் குவித்துஉடன் அணைவார்
வலஞ்சுழிப் பெருமான் மகிழ் கோயில்வந்து எய்திப்
பொலங்கொள் நீள்கடர்க் கோபுரம் இறைஞ்சிஉள் புகுந்தார்.

பொலங்கொள் - பொன்னிறங்கொண்ட. 380

2284. மருவ வார்புரம் முனிந்தவர் திருமுன்றில் வலம்கொண்டு
உருகும் அன்புடன் உச்சிமேல் அஞ்சலியினராய்த்
திருவ லஞ்சுழி உடையவர் சேவடித் தலத்தில்
பெருகும் ஆதரவுடன்பணிந்து எழுந்தனர் பெரியோர்.

மருவலார் புரம் முனிந்தவர் - பகைவர்களின் முப்புரங்களைச்
செற்றவராகிய சிவபெருமானது. திருமுன்றில் - திருமுற்றத்தை.
ஆதரவுடன் - வேட்கையுடன். 381

2285. ஞான போனகர் நம்பர்முன் தொழுதுஎழு விருப்பால்
ஆன காதலில் அங்கணர் அவர்தமை வினவும்
ஊனம்இல் இசையுடன் விளங்கிய திருப்பதிகம்
பான வார்மணி கண்டரைப் பாடினார் பரவி.

பானல்ஆர் - கருங் குவளையை யொத்த. 382

2286. புலன்கொள் இன்தமிழ் போற்றினர் புறத்தினில் அணைந்தே
இலங்கு நீர்ப்பொன்னி சூழ்திருப் பதியினில் இருந்து
நலம்கொள் காதலின் நாதர் தாள் நாள் தொறும் பரவி
வலஞ்சுழிப் பெருமான் தொண்டர்தம் உடன்கிழந்தார்.

புலன்கொள் - மெய்யுணர்வு கொண்ட. 383

2287. மகிழ்ந்து அதன்தலைவாரும் அந்நாள் இடை வானில்
திகழ்ந்த ஞாயிறு துணைப்புணர் ஓரையுள்சேர்ந்து
நிகழ்ந்த தன்மையில் நிலவும் ஏழ்கடல் நீர்மை குன்ற
வெகுண்டு வெங்கதிர் பரப்பலின் முதிர்ந்தது வேளில்.

அதன்தலை - அதனிடத்தில்; திருவலஞ் சுழியில். துணைப்
புணர்ஓரையுள் - மிதுன ராசியில்; ஆனியில்; மிதுனம் இரட்டை
யாதலின் “துணை புணர்” என்னப்பட்டது. பாட்டு 330 பார்க்க.
ஆனியும் ஆடியும் முதுவேனிற் பருவம். 384

2288. தண் புனல்குளிர் கால்நறும் சந்தனத் தேய்வை
பூண்பு நீடிய வாச மென் மலர் பொதி பனி நீர்
நண்புஉடைத்துணை நகைமணி முத்துஅணி நாளும்
உண்பமாதூரியச்சுவை உலகுளோர் விரும்ப.

தண்புனல் குளிர்கால் - குளிர்ந்த நீரில் படிந்துவரும் தென்றற்
காற்றையும். நறுஞ் சந்தனத் தேய்வை - மணங் கமழும் சந்தனக்
குழம்பையும். பண்பு நீடிய - குணத்திற் சிறந்த. பொதி - மிகுந்த.
மலரையும் பனி நீரையும். மலர் பொதிந்த பனிநீரையும் என்ன
லுமாம். நண்பையுடைய துணையாகிய நகைமணியையும் (சந்திர
னையும்). உண்பனவாகிய மதுரச் சுவையையும். 385

கொச்சகக் கலி

2289. அறல் மலியும் கான்யாற்றில்
நீர் நசையால் அணையும்மான்
பெறல் அரிய புனல்என்று
பேய்த்தேரின் பின்தொடரும்
உறைஉணவு கொள்ளும் புள்
தேம்ப வயல் இரைதேடும்
பறவைசிறை விரித்து ஓடுங்கப்
பனிப்புறத்து வதியு மால்.

அறல். . .தொடரும் - கருமணல் மலிந்த காட்டாற்றில் நீர் வேட்கையால் அணையும் மான்கள். பெறுதற்கு அரிய நீர் கானற் சலத்தின் பின் தொடரும். பேய்த்தேர் - கானற் சலம்; “அருஞ்சரத் தின்கண் முதுவேனிலின் நண்பகற் கடுமை பற்றித் தோன்றி ஞாயிற்றின் கிரணம் முகிற்படலத்தின் மறைந்தவழித்தானும் மறைந்து போவதாகிய பேய்த்தேர். . .” - சிவஞானபாடியம்; (சூ - 6). ‘அழன் மேய்ந்துண்ட நிழன்மா யியவின், வறன்மரத் தன்ன கவைமருப் பெழிற்கலை, அறலவிர்ந் தன்ன தேர்நசைஇ ஓடி” - அகநானூறு: 395. உறை.தேம்ப - மழைத் துளியை உணவாகக் கொள்ளும் வானம்பாடிகள் தேம்ப; “துளிநசை வேட்கையான் மிசைபாடும் புள்ளிற்றன்.” - கலித்தொகை; 46 . 20. “வானம்பாடி வறங் களைந்தானா, தழிதுளி தலைஇய புறவில்” - ஐங்குறுநூறு: 418; “தற் பாடிய தளி யுணவில், புட்டேம்பப் புயன்மாறி”. பட்டினப் பாலை: 3 . 4 (“தேம்பி அயல் இரைதேரும்” என்னும் பாடத்துக்குத் தேம்பி வேறு இரைதேடும் என்று கொள்க). வயல்.வதியும் வயலில் இரை ஆராயும் பறவைகள் (வெயிலின் கொடுமையால்) சிறகுகளை விரித்துப் பின் அச்சிறகுகள் ஓடுங்கக் குளிர்ந்த இடங்களைச் சேர்ந்து தங்கும். 386

2290. நீள் நிலை மாளிகை மேலும்
நிலா முன்றின் மருங்கினிலும்
வாள் நிழல் நல் சோவையிலும்
மலர்வாவிக் கரை மாடும்
பூண் நிலவு முத்து அணிந்த
பூங்குழலார் முலைத் தடத்தும்
காணும் மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்து
மாந்தர் கலந்து உறைவரால்.

387

2291. மயில் ஓடுங்க வண்டுஆட
மலர்க் கமலம் முகை விரிய
குயில்ஓடுங்காச் சோவையில் மென்
தளிர்கோதிக் கூவி எழ

துயில்ஓடுங்கா உயிர் அனைத்தும்
துயில்பயிலச் சுடர் வானில்
வெயில் ஓடுங்கா வெம்மைதரும்
வேனில் விரிதரு நாளில்.

குயிலானது ஓடுங்காத சோலையின். துயில். . . . பயில் - பகலில்
உறங்காத உயிர்கள் பகலிலும் உறக்கங் கொள்ளவும். இது வேனிலின்
கொடுமை குறிப்பது. 388

2292. சண்பை வரும் பிள்ளையார்
சடாமகுடர் வலங்கழியை
எண்பெருகத் தொழுது ஏத்திப்
பழையாறை எய்துதற்கு
நண்பு உடைய அடியார்க
ளுடன் போத நடந்தருளி
விண்பொரு நீள் மதிள்ஆறை
மேல் தளி சென்று எய்தினார்.

எண்திருவருள் நினைவு.

389

2293. திருவாறை மேல் தளியில்
திகழ்ந்திருந்த செந்தீயின்
உருவாளன் அடிவணங்கி
உருகிய அன்பொடு போற்றி
மருஆரும் குழல்மலையாள்
வழிபாடு செய்ய அருள்
தருவார்தம் திருச்சத்தி
முற்றத்தின் புறம்சார்ந்தார்.

செந்தீயின் உருவாளன் - சிவபெருமான். மருவாரும் - மணம்
பொருந்திய. மலையாள் - உமாதேவியார். அருள் தருவார் தம்
சிவபெருமானது. 390

2294. திருச்சத்தி முற்றத்தில்
சென்றுஎய்தித் திருமலையாள்
அருச்சித்த சேவடிகள்
ஆர்வம்உறப் பணிந்து ஏத்திக்
கருச்சுற்றில் அடையாமல்
கைதருவார் நிழல் பாடி
விருப்புற்றுத் திருப்பட்டைச்
கரம்பணிய மேலும்கால்.

கருச்சுற்றில் - கருச்சுழலில்.

391

2295. வெம்மைதரு வேனிவிடை
வெயில்வெப்பம் தணிப்பதற்கு
மும்மைநிலைத் தமிழ்விரகர்
முடிமீதே சிவபூ தம்
தம்மைஅறி யாதபடி
தண்தரளப் பந்தர் எடுத்து
“எம்மை விடுத்து அருள்புரிந்தார்
பட்டசர் என்று இயம்ப.
- முத்தமிழ்விரகர். 392
2296. அவ்வுரையும் மணிமுத்தின்
பந்தரும் ஆகாயம் எழச்
செவ்விய மெய்ஞ்ஞானம் உணர்
சிரபுரத்துப் பிள்ளையார்
“இவ்வினை தான் ஈசர்திருவ
ருளாகில் இசைவது” என
மெய்விருவு புளகமுடன்
மேதினியின் மிசைத் தாழ்ந்தார்.
- இவ்வினைதான் - இச்செயல்தான். 393
2297. அது பொழுதே அணிமுத்தின்
பந்தரினை அருள் சிறக்கக்
கதிர்ஓளிய மணிக்காம்பு
பரிசனங்கள் கைக்கொண்டார்
மதுரமொழி மறைத்தலைவர்
மருங்கு இமையோர் பொழிவாசப்
புதுமலரால் அப்பந்தர்
பூம் பந்த ரும்போலும்.
- மணிக்காம்பு - இரத்தினக் காம்பு. 394
2298. தொண்டர்குழாம் ஆர்ப்புளடுப்பச்
சுருதிகளின் பெரும் துழனி
எண்திசையும் நிறைந்துஓங்க
எழுந்தருளும் பிள்ளையார்
வெண்தரளப் பந்தர் நிழல்
மீதுஅணையத் திருமன்றில்
அண்டர்பிரான் எடுத்ததிரு
வடிநீழல் என அமர்ந்தார்.
- சுருதிகளின் பெருந்துழனி - வேதங்களின் பேரொலி. 395

2299. பாரிண்மிசை அன்பருடன்
வருகின்றார் பன்னகத்தின்
ஆரம் அணிந்தவர் தந்த
அருள் கருணைத் திறம் போற்றி
ஈரமனம் களி தழைப்ப
எதிர்கொள்ள முகம் மலர்ந்து
சேரவரும் தொண்டருடன்
திருப் பட்டிச்சரம் அணைந்தார். 396
2300. சென்று அணைந்து திருவாயில்
புறத்து இறைஞ்சி உள்புக்கு
வென்றி விடையவர் கோயில்
வலம்கொண்டு வெண்கோட்டுப்
பன்றி கிளைத்து அறியாத
பாத தாமரை கண்டு
முன்தொழுது விழுந்து எழுந்து
மொழிமாலை போற்றி இசைத்தார். 397
2301. அருள் வெள்ளத் திறம்பரவி
அளப்புஅரிய ஆனந்தப்
பெரு வெள்ளத்திடை மூழ்கிப்
பேராத பெரும் காதல்
திரு வுள்ளப் பரிவுடனே
செம்பொன் மலை வில்லியார்
தருவள்ளத்து அமுதுஉண்ட
சம்பந்தர் புறத்து அணைந்தார். 398
2302. அப்பதியில் அமர்கின்ற
ஆளுடைய பிள்ளையார்
செப்பு அரும்சீர்த் திருஆறை
வடதளியில் சென்றுஇறைஞ்சி
உப்புஅரிய தமிழ்பாடி
உடன்அமரும் தொண்டரொடு
எப்பொருளும் ஆயநின்றார்
இரும்புளை எய்தினார்.
எப்பொருளுமாய் நின்றார் - சிவபிரானது. 399
2303. தேவர்பிரான் அமர்ந்ததிரு
இரும்புளை சென்று எய்தக்
காவணம் நீள் தோரணங்கள்
நாட்டிஉடன் களி சிறப்பப்

பூவண மாவைகள் நாற்றிப்
பூரண பொன்குடம் நிரைத்து அங்கு
யாவர்களும் போற்றிசைப்பத்
திருத்தொண்டர் எதிர்கொண்டார்.

காவணம் - பந்தர். நாற்றி - தொங்கவிட்டு.

400

2304. வண்தமிழின் மொழிவிரகர்
மணிமுத்தின் சிவிகையினத்
தொண்டர் குழாத்து எதிர்இழிந்துஅங்கு
அவர் தொழத் தாமும் தொழுதே
அண்டர்பிரான் கோயிலினை
அணைந்துஇறைஞ்சி முன்நின்று
பண்தரும்இன் இசைப்பதிகம்
பரம்பொருளைப் பாடுவார்.

401

2305. நிகர்இலா மேருவரை
அணுஆக நீண்டானை
நகர்கின்ற தொண்டர் தமக்கு
அமுதுஆகி நொய்யானைத்
தகவுஒன்ற அடியார்கள்
தமைவினவித் தமிழ் விரகர்
பகர்கின்ற அருமறையின்
பொருள்விரியப் பாடினார்.

சிவம் மகத்துக்கு மகத்தாகவும் அணுவுக்கு அணுவாகமுள்ள
நுட்பம் இங்கே கூறப்பட்டது. தகவுஒன்ற - பெருமை பொருந்த.402

2306. பாடும் அரதைப் பெரும்
பாழியே முதல் ஆகச்
சேடர்பயில் திருச்சேறை
திருநாலூர் குடவாயில்
நாடியசீர் நறையூர்தென்
திருப்புத்தூர் நயந்து இறைஞ்சி
நீடு தமிழ்த்தொடை புனைந்து அந்
நெடுநகரில் இனிது அமர்ந்தார்.

திரு அரதைப் பெரும்பாழி என்னுந் திருப்பதி. சேடர்பயில்
பெரியோர்கள் வாழும். 403

2307. அங்கண் இனிது அமரும்நாள்
அடல் வெள் ஏனத்து உருவாய்ச்
செங்கண் நெடுமால் பணியும்
சிவபுரத்துச் சென்று அடைந்து

கங்கைசடைக் கரந்தவர்தம்
கழல் வணங்கிக் காதலினால்
பொங்கும்இசைத் திருப்பதிகம்
முன் நின்று போற்றிசைத்தார்.

வெண் பன்றி உருவாய்; “பிறை எயிற்று வெள்ளைப் பன்றி
பிரிந்து பல நாளும் வழிபட்டேத்தும்” - அப்பர்; சிவபுரத்திருத்
தாண்டகம். 6. கங்கையைச் சடையில் மறைத்த சிவபிரானுடைய.404

2308. போற்றிசைத்துப் புனிதர் அருள்
பெற்றுப்போந்து எவ் உருவும்
தோற்றுவித்த அயன்போற்றும்
தோணிபுரத்து அந்தணனார்
ஏற்றும்இசை ஏற்று உகந்த
இறைவர் தமை ஏத்துதற்கு
நால் திசையோர் பரவுதிருக்
குடமூக்கு நண்ணினார்.

பிரமன் வழிபட்ட தோணிபுரத்தில் தோன்றிய திருஞான
சம்பந்தர் ஏற்றுமிசை ஏற்று (ஏறுதலை) உகந்த. குடமூக்கு கும்ப
கோணம். 405

2309. தேமருவு மவர்ச்சோவைத்
திருக் குடமூக்கினில் செவ்வ
மாமறையோர் பூந்தராய்
வள்ளலார் வந்து அருளத்
தூமறையின் ஓலி பெருகத்
தூரிய மங்கலம் முழங்கக்
கோமுறைமை எதிர் கொண்டு
தம்பதிஉள் கொடு புக்கார்.

மங்கல தூரியம் (வாத்தியம்) முழங்க. கோமுறைமை தலைமை
யில்; உபசாரங்களில் தலைமை உபசாரப்படி. அரசர்க்குரிய முறையில்
எனினுமாம். கோ - தந்தையுமாம். 406

2310. திருஞான சம்பந்தர்
திருக்குட மூக்கினைச் சேர
வருவார்தம் பெருமானை
வண்தமிழின் திருப்பதிகம்
உருகாநின்று உளம்மகிழக்
“குடமூக்கை உவந்திருந்த
பெருமான் எம் இறை” என்று
பெருகு இசையால் பரவினார்.

சேர வருவாராய்.

407

2311. வந்துஅணைந்து திருக்கீழ்க் கோட்
 டத்து இருந்த வான் பொருளைச்
 சிந்தைமகிழ்வு உறவணங்கித்
 திருத்தொண்டர் உடன் செல்வார்
 அந்தணர்கள் புடைசூழ்ந்து
 போற்றிசைப்ப அவரோடும்
 கந்தமலர்ப் பொழில் சூழ்ந்த
 காரோணம் சென்றுஅடைந்தார்.

வான் பொருளை - மேலான சிவத்தை. காரோணம் குடந்தைக் காரோணம். 408

2312. பூ மருவும் கங்கைமுதல்
 புனிதமாம் பெருந் தீர்த்தம்
 மாமகம்தான் ஆடுதற்கு
 வந்து வழிபடும் கோயில்
 தூமருவு மலர்க்கையால்
 தொழுதுவலம் கொண்டுஅணைந்து
 காமர்கெட நுதல் விழிந்தார்
 கழல் பணிந்து கண்களித்தார்.

மகாமகத்தில் கங்கை முதலியன போந்து வழிபடுவது ஈண்டுக் குறிக்கப்பட்டது. “ஏவியிடர்க் கடலிடைப் பட்டிளைக்கின் றேனை இப்பிறவி அறுத்தேற வாங்கி ஆங்கே, கூவிஅம ருலகனைத்து முருவிப் போகக் குறியில் அறு குணத்தாண்டு கொண்டார் போலும், தாவிமுதற் காவிரிநல் யமுனை கங்கை சரஸ்வதிபொற் றாமரைபுட் கரணி தெள்நீர்க், கோவியொடு குமரிவரு தீர்த்தஞ் சூழ்ந்த குடந்தைக் கீழ்க் கோட்டத்தெம் கூத்தனாரே” - அப்பர். சிவனுறையும் உள்ள முடையாரது புறவுறுப்புக்களும் சிவ மணத்தால் தூய்மை யுறுதல் இயல்பாதலின் “தூமருவு மலர்க்கையால்” என்றார். காமர் - மன் மதன். 409

2313. கண்ஆரும் அருமணியைக்
 காரோணத்து ஆர்அமுதை
 நண்ணாதர் புரம்எரித்த
 நான்மறையின் பொருளானைப்
 பண் ஆர்ந்த திருப்பதிகம்
 பணிந்துஏத்திப் பிறபதியும்
 எண் ஆர்ந்த சீர் அடியார்
 உடன்பணிவுற்று எழுந்தருளி.

2314. திருநாகேச்சரத்து அமர்ந்த
செங்கனகத் தனிக்குன்றைக்
கருநாகத்துஉரி புனைந்த
கண்ணுதலைச் சென்றுஇறைஞ்சி
அருளுனச் செந்தமிழின்
திருப்பதிகம் அருள்செய்து
பெருளுன சம்பந்தர்
பெருகு ஆர்வத்து இன்புற்றார்.

கருநாகத்துரி - கரியயானையுடை.

411

2315. மாநாகம் அருச்சித்த
மலர்க்கமலத் தாள் வணங்கி
நாள் நாளும் பரவுவார்
பிணி தீர்க்கும் நலம் போற்றிப்
பால் நாறுநம் மணிவாயர்
பரமர் திரு விடைமருதில்
பூநாறும் புனல்பொன்னித்
தடம் கரைபோய்ப் புகுகின்றார்.

மாநாகம் - பெரிய பாம்பு; அட்டமா நாகங்கள். நாள் - நாளும்.

412

2316. ஓங்கு திருப்பதிகம் “ஓடே
கலன்” என்று எடுத்தருளித்
தாங்கு அரிய பெருமகிழ்ச்சி
தலை சிறக்கும் தன்மையினால்
“ஈங்கு எனை ஆளுடைய பிரான்
இடை மருது ஈதோ” என்று
பாங்குஉடைய இன் இசையால்
பாடி எழுந்தருளினார்.

413

2317. அடியவர்கள் எதிர்கொள்ள
எழுந்தருளி அங்கு அணைந்து
முடிவு இல் பரம்பொருள் ஆனார்
முதல்கோயில் முன் இறைஞ்சி
படியில் வலம்கொண்டு திருமுன்பு
எய்திப் பார் மீது
நெடிதுபணிந்து எழுந்துஅன்பு
நிறைகண்ணீர் நிரந்து இழிய.

படியில் - தன்மையில்; முறைமைப்படி. நிரந்து - பரந்து. 414

2318. பரவுறு செந்தமிழ்ப் பதிகம்
பாடி அமர்ந்து அப்பதியில்
விரவுவார் திருப்பதிகம்
பலபாடி வெண் மதியோடு
அரவுசடைக்கு அணிந்தவர் தம்
தாள்போற்றி ஆர்வத்தால்
உரவுதிருத் தொண்டருடன்
பணிந்து ஏத்தி உறையும் நாள்.

விரவுவார் - தங்குவார். ஆர்வத்தால் உரவு - அன்பால் வலிமை பெற்ற; (ஆர்வம் - சுருதிய பொருள் மேல் தோன்றின பற்றுள்ளம்.)415

2319. மருங்குஉளநல் பதிகள் பல
பணிந்து மாந்திக் கரைபோய்க்
குரங்காடுதுறை அணைந்து
குழகனார் குரைகழல்கள்
பெரும்காதலின் பணிந்து
பேணிய இன்இசை பெருக
அரும்கலைநூல் திருப்பதிகம்
அருள் செய்து பரவினார்.

மாந்தி - இங்கே காவிரி. குரைகழல்கள் - ஒலிக்கும் வீரக்கழலை யணிந்த திருவடிகளை. அருங்கலை நூலாகிய. 416

கலித்துறை

2320. அம்மலர்த்தடம் பதிபணிந்து அகன்று போந்து அருகு
மைம்மலர்க் களத்து இறைவர்தம் கோயில்கள் வணங்கி
நம் மலத் துயர் தீர்க்கவந்து அருளிய ஞானச்
செம்மல் ஆர்திரு ஆவடுதுறையினைச் சேர்ந்தார்.

மைம்மலர்க் களத்து - சுருங்குவளை போலுங் கண்டத்தை யுடைய. நம் மலம் - நமது (உயிர்களின்) ஆணவ மலத்தால் விளையும். 417

2321. மூவருக்கு அறிவரும் பொருளாகிய மூலத்
தேவர் தம்திரு ஆவடு துறைத்திருத் தொண்டர்
பூஅ வம்புதண் பொருபுனல் தடம்பணைப் புகலிக்
காவ வர்க்குளதிர் கொள்ளும் ஆதரவுடன் கலந்தார்.

மூவ. தேவர் - பிரமன் விஷ்ணு உருத்திரன் ஆகிய மும்மூர்த்திகளாலும் அறிதற்கு அரியபொருளாகிய சிவபெருமான். அயன் அரி அரன் என்னும் மூவரும் முறையே படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழிலையுஞ் செய்வோராவர். ஒருவர் தொழிலை மற்றொருவர் செய்வதில்லை. ஆகவே இவர் தத்தம்

தொழில் புரிதற்கு ஒரு தலைவர் வேண்டற்பாலர். அவர் இயக்கும் வழி இம்மூவரும் தத்தம் தொழில் புரிவர். எனவே முத் தொழில் முறைமுறை புரியும் மூவர்க்கும் மேலாக உள்ளவர் தற்பர சிவனா ரென்க. அச் சிவனார் அருளால் அயன் அரி அரன் ஆகிய மூவருந் தொழில் புரிதலால், அவரை அயன் என்றும், அரி என்றும், அரன் என்றும், இவர்கட்கு மேற்பட்ட முதல்வர் என்றும் அருள் நூல்கள் கூறுகின்றன. தற்பர சிவனாரை மும் மூர்த்திகளுள் ஒரு மூர்த்தியாகக் கருதல் தவறு. “வரியாய மலரானும் வையந்தன்னை - உரிதாய யளந்தானும் உள்ளு தற்கங் - கரியானும் அறியாத கள்ளின் மேயான் - பெரியானென் றறிவார்கள் பேசு வாரே”, “விரைமலரோன் செங்கண்மால் ஈசன் என்னும் மூவராய முதலொருவன்” “படைத் தளித் தழிப்ப மும்மூர்த்திகளாயினை” திருஞானசம்பந்தர்: திருக்களில்: திருமுதுகுன்றம்: திருவெழுக்கூற்றிருக்கை. “மூவருருத் தனதாம் மூலமுதற்கருவை” - சுந்தரர்: திருக்கானப்பேர். “பூவேறு கோனும் புரந்தரனும் பொற்பமைந்த - நாவேறு செல்வியும் நாரணனும் நான்மறையும் - மாவேறு சோதியும் வானவரும் தாமறியாச் - சேவேறு சேவடிக்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பி”, “மூவர் அறியாச் சிந்துரச் சேவடியானை”, “தேவர் கோ அறியாத தேவதேவன் செழும் பொழில்கள் பயந்து காத்து அழிக்கும் மற்றை மூவர் கோனாய் நின்ற முதல்வன்” - திருவாசகம்: திருக்கோத்தும்பி: திருச்சதகம். “அரியாகிக் காப்பான் அயனாய்ப் படைப்பான் - அரனாய் அழிப்பவனுந்தானே” - திருக்கைலாய ஞானவுலா: 9. “மூவர்க்கு முதல்வன் தன்னை”, “மூவர் முதல்வன் மூவுலகாளி” - நம்மாழ்வார்: இது குறித்துச் சைவத்தின் சமரசம் என்னும் நூலில் விளக்கஞ் செய் துள்ளேன். பொருபுனல் - மோதும் நீர் நிறைந்த. 418

2322. வந்துஅணைந்தவர் தொழாமுனம் மலர்புகழ்ச் சண்பை
அந்தணர்க் குளவாம் அருமறைப் பொருள்ளன வந்தார்
சந்த நித்திவச் சிவிகைநின்று இழிந்துஎதிர் தாழ்ந்தே
சிந்தை இன்புஉற இறைவர்தம் கோயில்முன் சென்றார். 419

2323. நீடு கோபுரம் இறைஞ்சிஉள் புகுந்துநீள் நிலையால்
மாடு சூழ்திரு மாளிகை வலம்கொண்டு வணங்கி
ஆடும் ஆதியை ஆவடு துறையுள் ஆர் அமுதை
நாடு காதலின் பணிந்துஎழுந்து அரும்தமிழ் நவின்றார்.

நீள் நிலையால் மாடுசூழ் - நீண்ட அடுக்குகளால் பக்கஞ் சூழும். 420

2324. அன்பு நீடிய அருவிகண் பொழியும் ஆர்வத்தால்
முன்பு போற்றியே புறம்புஅணை முத்தமிழ் விரகர்
துன்பு போம்மனத் திருத்தொண்டர் தம்உடன் தொழுதே
இன்பம் மேவிஅப் பதியினில் இனிது அயர்ந் திருந்தார். 421

2325. மேவி அங்குஉறை நாளினில் வேள்வி செய்வதனுக்கு
ஆவது ஆகிய காலம்வந்து அணைவுற அணைந்து
தாவில் சண்பையர் தலைவர்க்குத் தாதையார் தாமும்
போவ தற்குஅரும் பொருள்பெற எதிர்நின்று புகன்றார். 422

2326. தந்தை யார்மொழி கேட்டலும் புகலியார் தலைவர்
முந்தை நாளிலே மொழிந்தமை நினைந்து அருள்முன்னி
“அந்தம்இல் பொருள் ஆவன ஆவடு துறைஉள்
எந்தை யார்அடித் தலங்கள் அன்றோ” என எழுந்தார்.

பாட்டு 280 - பார்க்க. 423

2327. சென்று தேவர்தம் பிரான்மகிழ் கோயில்முன்பு எய்தி
நின்று போற்றுவார் “நீள் நிதி வேண்டினார்க்கு ஈவது
ஓன்றும் மற்றுஇலேன் உன்அடி அல்லதுஓன்று அறியேன்”
என்று பேர்அருள் வினவிய செந்தமிழ் எடுத்தார். 424

2328. எடுத்த வண்தமிழ்ப் பதிகம்நால டியின்மேல் இருசீர்
தொடுத்த வைப்பொடு தொடர்ந்தஇன் இசையினால் துதிப்பார்
மடுத்த காதலில் வள்ளலார் அடியினை வழத்தி
அடுத்த சிந்தையால் ஆதரித்து அஞ்சலி அளித்தார்.

நாலடிமேல் வைப்பொடு. மடுத்த - நிறைந்த. வள்ளலார் சிவ
பெருமானது சிவபிரானிடத்து அடுத்த. ஆதரித்து - விரும்பி. அஞ்சலி
அளித்தார் - கைகூப்பித்தொழுதார். 425

2329. நச்சி இன் தமிழ் பாடிய ஞானசம் பந்தர்
இச்சை யேபுரிந்து அருளிய இறைவரின் அருளால்
அச்சி றப்புஅருள் பூதம்முன் விரைந்துஅகல் பீடத்து
உச்சி வைத்தது பசும்பொன் ஆயிரக் கிழிஓன்று.

அச்சிற்ப்பு அருள் - ஞானசம்பந்தர் கருதிய சிறப்பை (பொருளை)
அருளும்படி; “முத்துப் பந்தரை முன்னருளிய பூதம்” பழைய
குறிப்புரை. கிழி - கிழித்த துணியால் கட்டப்பெற்ற பொன் முடிப்பு.
“கழுமல ஊரர்க்கம் பொன் ஆயிரங் கொடுப்பர்போலும். 426

2330. வைத்த பூதம்அங்கு அணைந்துமுன் நின்றுநல் வாக்கால்
“உய்த்த இக்கிழி பொன்உல வாக்கிழி உமக்கு
நித்தனார் அருள் செய்தது” என்று உரைக்கநேர் தொழுதே
அத்த னார்திரு அருள் நினைந்து அவனிமேல் பணிந்தார்.

உய்த்த - கொண்டுவந்து வைத்த. இக் கிழி - இம் முடிப்பு.
பொன் உலவாக்கிழி - பொன்னை எடுக்கஎடுக்கக் குறையாதமுடிப்பு.
427

2331. பணிந்துஎழுந்து கைதொழுதுமுன் பனிமலர்ப் பீடத்து
அணைந்த ஆடகக் கிழி தலைக் கொண்டுஅரு மறைகள்
துணிந்த வான்பொருள் தரும்பொருள் தூய வாய்மையினால்
தணிந்த சிந்தைஅத் தந்தையார்க்கு அளித்துஉரை செய்வார்.

ஆடகக்கிழி - பொன் முடிப்பை. அருமறைகள் துணிந்தவான்
பொருள் - சிவபெருமான். தரும்பொருள் - அருள்செய்த பொற்
கிழியை. 428

2332. 'ஆதி மாமறை விதியினால் ஆறு சூழ் வேணி
நாதனாரை முன் ஆகவே புரியும் நல் வேள்வி
தீது நீங்கநீர் செய்யவும் திருக்கழு மலத்து
வேத வேதியார் அனைவரும் செய்யவும்மிகுமால்'.

யாகத்துக்குக் கர்த்தர் சிவபெருமான் என்பது குறிக்கப்பட்டது.
மிகும் - பொன் குறையாது மிகும். 429

2333. என்று கூறிஅங்கு அவர்தமை விடுத்தபின் அவரும்
நன்றும் இன்புறு மனத்தொடு புகலிமேல் நண்ண
வென்றி ஞானசம் பந்தரும் விருப்பொடு வணங்கி
மன்றல் ஆவடு துறையினில் மகிழ்ந்து இனிது இருந்தார்.

நன்றும் - பெரிதும். 430

2334. அண்ண வார்திரு ஆவடு துறைஅமர்ந் தாரை
உள்நி லாவிய காதலி னால்பணிந்து உறைந்து
மன்ன லாம்உய வந்தவர் போந்துவார் சடைமேல்
தெண்ணி லாஅணி வார்திருக் கோழம்பம் சேர்ந்தார். 431

2335. கொன்றை வார்சடை முடியரைக் கோழம்பத்து இறைஞ்சி
என்றும் நீடிய இன்இசைப் பதிகம் முன் இயம்பி
மன்றுளார் மகிழ் வைகல் மாடக்கோயில் மருங்கு
சென்று சார்ந்தனர் திருவளர் சிரபுரச் செல்வர். 432

2336. வைகல் நீடு மாடக் கோயில் மன்னிய மருந்தைக்
கைகள் அஞ்சலி கொண்டு தாழ்ந்து எழுந்துகண் அருவி
செய்ய இன்இசைச் செந்தமிழ் மாலைகள் மொழிந்து
றையும் உள்ளத்தராய்த் திரு நல்லத்தில் நண்ணி. 433

2337. நிலவு மாளிகை திருநல்லம் நீடுமா மணியை
இலகு சேவடி இறைஞ்சினின் தமிழ்கொடு துதித்துப்
பலவும் ஈசர்தம் திருப்பதி பணிந்து செல்பவர் தாம்
அலைபுனல்திரு வழந்தூர்மாடக் கோயில் அடைந்தார். 434

2338. மன்னும் மாமடம் மகிழ்ந்தவான் பொருளினை வணங்கிப்
பன்னு பாடலின் பதிகஇன் இசைகொடு பரவிப்
பொன்னி மாநதிக் கரையினில் மீண்டுபோந்து அணைந்து
சொன்னவாறு அறிவார்தமைத் துருத்தியில் தொழுதார்.

மா மடம் - மாடக் கோயிலில். சொன்னவாற்றறிவார் தம்மை
“சொல்லப்பட்ட ஆற்றிவை யுடையோரை” (ஆறு + அறிவார்);
“அடியார் விண்ணப்பஞ் செய்தபடி அறிந்து செய்பவரை
என்றுமாம்” - பழைய குறிப்புரை. “சொன்னவாற்றறிவார்..” - சுந்தரர்:
திருத்துருத்தி. 1. 435

2339. திரைத்தடம் புனல் பொன்னிசூழ் திருத்துருத்தியினில்
“வரைத் தலைப்பசும் பொன்” எனும் வன்தமிழ்ப் பதிகம்
உரைத்து மெய்உறப் பணிந்து போந்து உலவும் அந்நதியின்
கரைக்கண் மூவலூர் கண்ணுதலார் கழல் பணிந்தார். 436

2340. மூவலூர்உறை முதல்வரைப் பரவிய மொழியால்
மேவு காதலில் ஏத்தியே விருப்பொடும் போந்து
பூஅலம்பு தண் புனல்பணைப் புகலியர் தலைவர்
வாவி சூழ் திரு மயிலாடு துறையினில் வந்தார். 437

2341. மல்கு தண்டலை மயிலாடு துறையினில் மருவும்
செல்வ வேதியர் தொண்டரோடு எதிர்கொளச் சென்று
கொல்லை மான்மறிக் கையரைக் கோயில்புக்கு இறைஞ்சி
எல்லை இல்லதோர் இன்பம்முன் பெருகிட எழுந்தார்.

மல்கு தண்டலை - மிகுந்த சோலைகள் சூழ்ந்த. மான்மறி -
மான் கன்றை ஏந்திய. 438

2342. உள்ளம் இன்புற உணர்வுறும் பரிவு கொண்டு உருகி
வெள்ளம் தாங்கிய சடையரை விளங்குசொல் பதிகம்
தெள்ளும் இன்இசைத் திளைப்பொடும் புறத்து அணைந்தருளி
வள்ளவார்மற்ற வளம்பதி மருவுதல் மகிழ்ந்தார்.

தெள்ளிய இன்னிசை அறாது பாடுதலுடன். மருவுதல்
மகிழ்ந்தார் - செல்வதை விரும்பினார். 439

2343. அத்தி ருப்பதி அகன்றுபோய், அணிகிளர் சூலக்
கைத்த வப்படை வீரர்செம் பொன்பள்ளி கருதி,
மெய்த்த காதலில் விளநகர் விடையவர் பாதம்
பத்தர் தம்உடன் பணிந்து, இசைப் பதிகம்முன் பகர்ந்தார்.

வீரர் - சிவபெருமான். 440

2344. பாடும் அப்பதி பணிந்துபோய்ப் பறியலூர் மேவும்
தோடு உலாம் மலர் இதழியும் தும்பையும் அடம்பும்
காடு கொண்ட செஞ்சடை முடிக்கட வுளர்கருது
நீடு வீரட்டம் பணிந்தனர் நிறைமறை வேந்தர்.

தோடு உலா மலர் இதழியும் - இதழ் பொருந்தி மலரும்
கொன்றையையும். அடம்பும் - அடப்பம் பூவையும்; இஃதொரு வித
கொடிப்பு; நெய்தல் நிலத்துக்கு உரியது. 441

2345. பரமர் தம்திருப் பறியலூர் வீரட்டம் பரவி
விரவு காதலின் வேலையின் கரையினை மேவி
அரவு அணிந்தவர் பதிபல அணைந்து முன் வணங்கிச்
சிரபுரத்தவர் திருத்தொண்டர் எதிர்கொளச் செல்வார்.

பறியலூர் - அட்ட வீரட்டத்துள் ஒன்று; தக்கன் தலையைத்
தடிந்த தலம். வேலையின் - கடலின். 442

அறுசீர் விருத்தம்

2346. அடியவர்கள் களிசிறப்பத் திருவேட்டக்
குடிபணிந்துஅங்கு அலைவாய்ப் போகிக்
கடிகமழும் மலர்ப்பழனக் கழனிநாட்டு
அகன்பதிகள் கவந்த நீங்கிக்
கொடிமதில்சூழ் தருமபுரம் குறுகினார்
“குண்டர் சாக்கியர்தம் கொள்கை
படிஅறியப் பழுது” என்றே மொழிந்து உய்யும்
நெறிகாட்டும் பவளவாயர்.

கடி. . . . நீங்கி - மணங் கமழும் மலர்களையுடைய வயல்கள்
நிறைந்த சோழ நாட்டிலுள்ள அகன்ற திருப்பதிகளை அடைந்து,
அவைகளை விடுத்து நீங்கி. குண்டர் - சமணர். சாக்கியர் - பௌத்தர்.
443

2347. தருமபுரம் பெரும்பாணர் திருத்தாயர்
பிறப்பிடமாம் அதனால் சார
வரும்அவர்தம் சுற்றத்தார் வந்து எதிர்கொண்டு
அடிவணங்கி வாழ்த்தக் கண்டு
பெருமைஉடைப் பெரும்பாணர் அவர்க்கு உரைப்பார்
பிள்ளையார் அருளிச் செய்த
அருமையுடைப் பதிகம்தாம் யாழினால்
பயிற்றும்பேறு அருளிச் செய்தார்.

அவர்க்கு - அச் சுற்றத்தார்க்கு. உரைப்பாராகிய பெருமை
யுடைப் பெரும்பாணர். அருளிச்செய்தார். 444

2348. கிளைஞரும்மற்று அதுகேட்டுக் “கெழுவு திருப்
பதிகத்தில் கிளர்ந்த ஓசை
அளவுபெறக் கருவியில் நீர் அமைத்துஇயற்றும்
அதனாலே அகிலம் எல்லாம்
வளரஇசை நிகழ்வது” என விளம்புதலும்
வளம்புகலி மன்னர் பாதம்
உளம்நடுங்கிப் பணிந்துதிரு நீலகண்டப்
பெரும்பாணர் உணர்த்துகின்றார்.

கிளைஞரும் - சுற்றத்தாரும். கெழுவு - பொருந்தும். கிளர்ந்த -
எழுந்த. கருவியில் - யாழில். தஞ்சுற்றத்தார் தம்மைப் புகழ்ந்து கூறும்
அறியாமை கருதி உளம் நடுங்கி யாழ்ப்பாணர் பிள்ளையாரைப்
பணிந்தா ரென்க. இச் செயல் யாழ்ப்பாணரின் முனைப்பின்மையைக்
குறிப்பது. 445

2349. அலகுஇல் திருப் பதிகஇசை அளவுபடா
வகை இவர்கள் அன்றியேயும்
உலகில்உளோ ரும்தெரிந்துஅங்கு உண்மையினை
அறிந்து உய் உணர்த்தும் பண்பால்
பலர்புகழும் திருப்பதிகம் பாடிஅருளப்
பெற்றால் பண்பு நீடி
“இலகும் இசை யாழின்கண் அடங்காமை
யான் காட்டப் பெறுவன்” என்றார்.

அலகில்.வகை - அளவிறந்த (தாங்கள் அருளும்) திருப்
பதிக இசையானது (யாழில்) அளவுபடாத வகையை. ஏயும் இவர்
களையொத்த; பொருந்தும் எனினுமாம். பண்பால் தகுதியால்.
பண்புநீடி இலகும் - குணமிக்குவிளங்கும். 446

2350. வேதநெறி வளர்ப்பருவம் விடையவர் முன்
தொழுதுதிருப் பதிகத் துண்மை
பூதலத்தோர் கண்டத்தும் கலத்தினிலும்
நிலத்து நூல் புகன்ற பேத
நாதஇசை முயற்சிகளால் அடங்காத
வகை காட்ட நாட்டுகின்றார்
“மாதர்மடப் பிடி” பாடி வணங்கினார்
வானவரும் வணங்கி ஏத்த.

கலத்தினிலும் - யாழினிலும். நிலத்து நூல் - உலகிலுள்ள இசை
நூல்கள். முயற்சிகளாலும். 447

2351. வண்புகலி வேதியனார் “மாதர்மடப்
பிடி” எடுத்து வனப்பின் பாடிப்
பண்பயிலும் திருக்கடைக்காப் புச்சாத்த
அணைந்து பெரும் பாணனார் தாம்
நண்புடையாழ்க் கருவி யினில் முன்புபோல்
கைக்கொண்டு நடத்தப் புக்கார்க்கு
எண்பெருகும் அப்பதிகத்து இசைநரம்பில்
இடஅடங்கிற்று இல்லை அன்றே.

வனப்பில் - வனப்பு வண்ணத்தால்; அழகொடு எனினுமாம்.
எண் - அறிவு. 448

2352. அப்பொழுது திருநீல கண்டஇசைப்
பெரும்பாணர் அதனைவிட்டு
மெய்ப்பயமும் பரிவும்உறப் பிள்ளையார்
கழலினை வீழ்ந்து எழுந்துநோக்கி
“இப்பெரியோர் அருள்செய்த திருப்பதிகத்து
இசை யாழில் ஏற்பன் என்னச்
செப்பியதுஇக் கருவியைநான் தொடுதலின்
அன்றே” என்று தெளிந்து செய்வார்.

மெய்ப்பயமும் பரிவும்உற - உடலில் நடுக்கமும் உள்ளத்தில்
வருத்தமும் உண்டாக. தொடுதலின் அன்றே - தொடுதலால்
அல்லவா. 449

2353. “வீக்குநரம் புடையாழி னால்
விளைந்ததுஇது” என்று அங்கு
அதனைப்போக்க ஓக்குதலும்
தடுத்தருளி “ஐயரே உற்றஇசைஅளவினால் நீர்
ஆக்கியஇக் கருவியினைத் தாரும்” என
வாங்கிக்கொண்டு அவளிசைய்த
பாக்கியத்தின் மெய்வடிவாம் பாலறா
வாயர் பணிந்து அருளுகின்றார்.

வீக்கு - இறுகமுறுக்கிய; பிணித்த. போக்க ஓக்குதலும்
உடைக்க ஓங்குதலும். 450

2354. “ஐயர்!நீர் யாழ்இதனை முரிக்கும்அதுஎன்
ஆளுடையான் உடனே கூடச்
செய்யசடை யார்அளித்த திருவருளின்
பெருமைஎலாம் தெரிய நம்பால்
எய்தியஅக் கருவியினில் அளவுபடுமோ
நம்தம் இயல்புக்கு ஏற்ப

வையகத்தோர் அறிவுறிக் கருவி
அளவையின் இயற்றல் வழக்கே” என்றார்.

ஐயரே. முரிக்குமதென் - உடைக்கப்புகுந்ததென்ன. ஆளுடை
யாள் - உமாதேவியார். பெருமை யெலாம் தெரிந்து கொள்
ளுதற்கு நம்பால் அளவுபடுமோ (அமையுமோ?) ஆதலால் நமது
இயல்புக்கேற்ப. இயற்றல் (வாசித்தல்) வழக்கே (ஒழுங்கே) யாகும்.
451

2355. “சிந்தையால் அளவுபடா இசைப்பெருமை
செயல்அளவில் எய்துமோ நீர்
இந்தயாழி னைக்கொண்டே இறைவர்திருப்
பதிகஇசை இதனில்எய்த
வந்தவா றேபாடி வாசிப்பீர்”
எனக்கொடுப்பப் புகலி மன்னர்
தந்த யாழினைத்தொழுது கைக்கொண்டு
பெரும்பாணர் தலைமேல் கொண்டார்.

பிள்ளையார் யாழைத் தொட்டுத் தந்தமையான் அதற்கு
ஒருவித தனிச் சிறப்புண்டாயிற்றென்க. 452

2356. அணைவுறும்அக் கிளைஞருடன் பெரும்பாணர்
ஆளுடைய பிள்ளையார்தம்
துணைமலர்ச்சே வடிபணிந்து துதித்தருளத்
தோணிபுரத் தோன்றலாரும்
இணைஇல் பெருஞ்சிறப்பு அருளித் தொண்டருடன்
அப்பதியில் இனிது மேவிப்
பணைநெடுங்கை மதயானை உரித்தவர்தம்
பதிபிறவும் பணியச் செல்வார்.

பணை - பருத்த.

453

2357. பங்கயப்பா சடைத்தடம் சூழ் பழன நாட்டு
அகன்பதிகள் பலவும் நண்ணி
மங்கைஒரு பாகத்தார் மகிழ்கோயில்
எணைப்பலவும் வணங்கிப் போற்றித்
தங்குஇசை யாழ்ப் பெரும்பாணர் உடன்மறையோர்
தலைவனார் சென்று சார்ந்தார்
செங்கைமான் மழுஏந்தும் சினவிடையார்
அமர்ந்தருளும் திருநள்ளாறு.

பாசடை பங்கயத் தடஞ்சூழ் பழன நாட்டு - பசிய இலைகளை
யுடைய தாமரை யடர்ந்த தடாகங்கள் சூழ்ந்த வயல்கள் நிறைந்த
சோழநாட்டில் உள்ள ஏனைய பலவும். 454

2358. நள்ளாற்றில் எழுந்தருள நம்பர் திருத்
தொண்டர்குழாம் நயந்து சென்று
கொள் ஆற்றில் எதிர்கொண்டு குவவிஉடன்
சூழ்ந்து அணையக் குறுகிக் கங்கைத்
தெள்ளாற்று வேணியர்தம் திருவளர்
கோபுரம் இறைஞ்சிச் செல்வக் கேயில்
உள் ஆற்ற வலம்கொண்டு திருமுன்பு
தாழ்ந்து எழுந்தார் உணர்வின் மிக்கார்.

நயந்து சென்று கொள்ளாற்றில் - விரும்பிச் சென்று எதிர்
கொள்ளும் முறைமைப்படி. செல்வக் கோயிலுள்ளே ஆற்ற (மிகுதி
யாக). 455

2359. உருகிய அன்புறுகாதல் உள்ளருகி
நனைசரம் பெற்றால் போல
மருவுதிரு மேனிஎலாம் முகிழ்ந்து எழுந்த
மயிர்ப் புளகம் வளர்க்கு நீராய்
அருவிசொரி திருநயனத்து ஆனந்த
வெள்ளம் இழிந்து அவைய நின்று
பொருடில் பதிகம் “போக மார்த்தபூண்
முலையாள்” என்று எடுத்துப் போற்றி.

முகிழ்ந்து (அரும்பி) எழுந்த மயிர்ப்புளகத்தை. இத்திருப்
பதிகம் மதுரையில் நெருப்பிலிடப்பட்டது; விரிவு பின்னே காண்க.
456

2360. யாழ்நரம்பில் ஆர இயல்
இசைகூடப் பாடியே எண்ணில் கற்பச்
சேண் அளவு படஓங்கும் திருக்கடைக் காப்புச்
சாத்திச் செங்கண் நாகப்
பூண் அகலத் தவர்பாதம் போற்றிசைத்துப்
புறத்து அணைந்து புவனம் ஏத்தும்
பாணனார் யாழில் இடப் பாலறா
வாயர் அருள் பணித்த போது.

யாழ் நரம்பில் ஆர (பொருந்த). இயல் இசை - இயன்ற இசை;
இயற்றமிழும் இசைத் தமிழும் என்னினுமாம். எண்ணிறந்த கற்பங்
களுக்கு அப்பாலும் நிலைபெற; அளவு கடக்க என்னலுமொன்று.
அகலத்தவர் - மார்பையுடைய சிவபிரான். 457

2361. பிள்ளையார் திருத்தாளம் கொடுபாட
பின்பு பெரும் பாணனார் தாம்
தெள் அமுத இன் இசையின் தேம்பொழி
தந்திரி யாழைச் சிறக்க வீக்கிக்

கொள்ளஇடும் பொழுதின்கண் குவலயத்தோர்
களிசுடரக் குலவு சண்பை
வள்ளலார் திருவுள்ளம் மகிழ்ந்துதிருத்
தொண்டருடன் மருவுங்காவை.

தந்திரி - நரம்பையுடைய. வீக்கி - முறுக்கி.

458

2362. மன்னுதிரு நள்ளாற்று மருந்தை
வணங்கிப் போந்து வாச நல்தீர்ப்
பொன்னிவளம் தருநாட்டுப் புறம்பணைசூழ்
திருப்பதிகள் பலவும் போற்றிச்
செந்நெல்வயல் செங்கமல முகம்மலரும்
திருச்சாத்த மங்கைமுதூர்
தன்னிலஎழுந் தருளிணார் சைவசிகா
மணியார் மெய்த் தவத்தோர் சூழ.

459

2363. நிறைசெல்வத் திருச்சாத்த மங்கையினில்
நீவநக்கர் தாமும் சைவ
மறையவனார் எழுந்தருளும்படி கேட்டு
வாழ்ந்து வழி விளக்கி எங்கும்
துறைமலி தோரணம் கதவி கழுகுநிறை
குடம் தூபம் தீபம் ஆக்கி
முறைமையில்வந்து எதிர்கொள்ள உடன் அணைந்து
முதல்வனார் கோயில் சார்ந்தார்.

படி - செய்தி; ஆகுபெயர். வாழ்ந்து - மகிழ்ந்து. துறை எங்கும்
- இடங்களிலெல்லாம்.

460

2364. அயவந்தி அமர்ந்தருளும் அங்கணர்தம்
கோயில்மருங்கு அணைந்து வானோர்
உயவந்தித்து எழுமுன்றில் புடைவலம்கொண்டு
உள்புக்கு ஆறு ஓழுகும் செக்கர்
மயஅந்தி மதிச்சடையார் முன்தாழ்ந்து
மாதவம் இவ் வையம் எல்லாம்
செயவந்த அந்தணனார் செங்கை மேல்
குவித்து எழுந்து திருமுன் நின்றார்.

வானோர் உய்ய வணங்கி. எழும் திருமுற்றத்தில் பக்கமாக
வலம் வந்து. அந்தி வான்மதி யணிந்த சடையார்.

461

2365. போற்றிசைக்கும் பாடலினால் பொங்கி எழும்
ஆதரவு பொழிந்து விம்ம
ஏற்றின்மிசை இருப்பவர்தம் எதிர்நின்று
துதித்துப்போந்து எல்லை இல்லா

நீற்றுநெறி மறையவனார் நீலநக்கர்
மனையில் எழுந்தருளி அன்பால்
ஆற்றும்விருந்து அவர்அமைப்ப அன்பருடன்
இன்புற்றுஅங்கு அமுது செய்தார்.

ஆதரவு - அன்பு.

462

2366. நீடுதிரு நீலநக்கர் நெடுமனையில்
விருந்து அமுது செய்து நீர்மைப்
பாடும்யாழ்ப் பெரும்பாண ரும்தங்க
அங்குஇரவு பள்ளி மேவி
ஆடும்அவர் அயவந்தி பணிவதனுக்கு
அன்பருடன் அணைந்து சென்று
நாடியநண் புடைநீல நக்கடிகள்
உடன் நாதர் கழலில் தாழ்ந்து.

பண்ணீர்மை ஆடுமவர் - நடராசரது. திருநீலநக்கர் புராணம்
பார்க்க. 463

2367. கோதுஇலா ஆர்அமுதைக் கோமளக் கொம்
புடன் கூடக் கும்பிட்டு ஏத்தி
ஆதிஆம் மறைப்பொருளால் அருந்தமிழின்
திருப்பதிகம் அருளிச் செய்வார்
நீதியால் நிகழ்கின்ற நீலநக்கர்
தம்பெரும் சீர் நிகழ வைத்துப்
பூதிசா தனர்பரவும் புனிதஇயல்
இசைப்பதிகம் போற்றி செய்தார்.

கோமளக் கொம்புடன் - இளம் பூங் கொம்பு போன்ற உமை
யம்மையாருடன். 464

2368. பரவியகா தலின்பணிந்து பாலராவா
யர்புறத்து அணைந்து பண்பு
விரவியநண் புடைஅடிகள் விருப்புறுகா
தலில்தங்கி மேவும் நாளில்
அரவுஅணிந்தார் பதிபிறவும் பணியஎழும்
ஆதரவால் அணைந்து செல்வார்
உரவுமனக் கருத்துஓன்றாம் உள்ளம்உடை
யவர்க்குவிடை உவந்து நல்கி.

465

எண்சீர் விருத்தம்

2369. மற்று அவர்தம் பெரும்கேண்மை மகிழ்ந்து கொண்டு
மால்அயனுக்கு அரியபிரான் மருவு தானம்

பற்பலவும் சென்றுபணிந்து ஏத்திப் பாடிப்
 பரமர்திருத் தொண்டர்குழாம் பாங்கின் எய்தக்
 கற்றவர்வாழ் கடல் நாகைக் காரோணத்துக்
 கண்ணுதலைக் கைதொழுது கலந்த ஓசைச்
 சொல்தமிழ் மாவைகள் பாடிச் சிலநாள் வைகித்
 தொழுது அகன்றார் தோணிபுரத் தோன்றலார்தாம்.

கேண்மை - நட்பு.

466

அறுசீர் விருத்தம்

2370. கழிக்கானல் மருங்கு அணையும் கடல்நாகை
 அதுநீங்கிக் கங்கை ஆற்றுச்
 கழிக்கானல் வேணியர்தம் பதிபலவும்
 பரவிப்போய்த் தோகை மார்தம்
 விழிக்காவி மலர்பழனக் கீழ்வேளூர்
 விமலர்கழல் வணங்கி ஏத்தி
 மொழிக்காதல் தமிழ்மாவை புனைந்தருளி
 அங்கு அகன்றார் மூதூர் நின்றும்.

கழிக்கானல் - உப்பங் கழியையுடைய (கடற்) கரையின். சுழிக்
 கானல் - சுழியையுடைய ஒளி பொருந்திய. விழிபோன்ற நீலோற்
 பலங்கள் மலர்கின்ற வயல்கள் சூழ்ந்த. 467

2371. அருகு அணையும் திருப்பதிகள் ஆனளவாம்
 அங்கணரைப் பணிந்து போற்றிப்
 பெருகியனா னம்பெற்ற பிள்ளையார்
 எழுந்தருளும் பெருமை கேட்டுத்
 திருமருவு செங்காட்டங் குடிநின்றும்
 சிறுத்தொண்டர் ஓடிச் சென்று அங்கு
 உருகுமனம் களிசிறப்ப எதிர்கொண்டு
 தம்பதிஉள் கொண்டு புக்கார்.

அருகேயுள்ள.

468

2372. சிறுத்தொண்டர் உடன்கூடச் செங்காட்டங்
 குடியில் எழுந்தருளிச் சீர்த்தி
 நிறுத்துஎண்திக் கிலும்நிலவும் தொண்டர்அவர்
 நண்பு அமர்ந்து நீலகண்டம்
 பொறுத்து அண்டர் உயக்கொண்டார் கணபதீச்
 சரத்தின்கண் போகம் எல்லாம்
 வெறுத்து உண்டிப் பிச்சைநுகர் மெய்த்தொண்டர்
 உடன் அணைந்தார் வேத கீதர்.

சீர்த்தி எண் திக்கிலும் நிறுத்தும் நிலவுந் தொண்டரவர் (சிறுத் தொண்டரது) நண்பை விரும்பி. பொறுத்து - தாங்கி. 469

2373. அங்குஅணைந்து கோயில்வலம் கொண்டருளி
அரவு அணிந்தார் அடிக்கீழ் வீழ்ந்து
செங்கண்அரு விகள்பொழியத் திருமுன்பு
பணிந்துஎழுந்து செங்கை கூப்பித்
தங்கள்பெருந் தகையாரைச் சிறுத்தொண்டர்
தொழ இருந்த தன்மை போற்றிப்
பொங்கிஎழும் இசைபாடிப் போற்றிசைத்து அங்கு
ஒருபரிசு புறம்பு போந்தார்.

தங்கள் பெருந்தகையாரை - தம் பெருமானை. சிறுத் தொண்டர் தொழ எழுந்தருளியிருந்த. ஓர பரிசு - ஒருவாறு; பிரிய மனமில்லா முறையில் என்றபடி. 470

2374. போந்துமா மாத்திரத்தம் போர் ஏற்றின்
திருமனையில் புகுந்து சிந்தை
வாய்ந்தமா தவர் அவர்தாம்
மகிழ்ந்தருள அமர்ந்தருளி மதில்கள் மூன்றும்
காய்ந்தமால் விடையார்தம் கணபதீசு
சரம்பரவு காதல் கூர
ஏந்துநூல் அணிமார்பர் இன்புற்றுஅங்கு
அன்பருடன் இருந்த நாளில்.

மாத்திரர் தம் போரேற்றின் - சிறுத்தொண்டரின். மதில்கள் மூன்றுங்காய்ந்த - முப்புரமெரித்த. 471

2375. திருமருகல் நகரின்கண் எழுந்தருளித்
திங்களுடன் செங்கண் பாம்பு
மருவுநெடுஞ் சடைமவுலி மாணிக்கவண்
ணர்கழல் வணங்கிப் போற்றி
உருகியஅன் புறுகாதல் உள்அலைப்பத்
தெள்ளும் இசை யுடனே கூடப்
பெருகுதமிழ்த் தொடைசாத்தி அங்கிருந்தார்
பெரும்புகலிப் பிள்ளையார் தாம்.

மவுலி - முடி.

472

எண்ணீர் விருத்தம்

2376. அந்நாளில் ஒரு வணிகன் பதிகன் ஆகி
அணைவான் ஓர் கன்னியையும் உடனே கொண்டு
பொன்ஆர்மேருச் சிவையார் கோயில் மாடு
புறத்தில் ஒரு மடத்து இரவு துயிலும் போது

மின்ஆர்வெள் எயிற்றுஅரவு கவ்வதலும் கிளர்ந்த
விடவேகம் கடிது தலைமீக் கொண்டு ஏறத்
தன் ஆவி நீங்கும் அவன் தன்மைகண்டு
சாயல்இளம் கன்னி நிலை தளர்ந்து சோர்வாள்.

பதிகனாகி - வழிச் செல்வோனாய். மின்னார் வெள்ளெயிற்
றரவு - ஒளி நிறைந்த வெண் பற்களையுடைய ஒரு பாம்பு. கிளர்ந்த -
எழுந்த. சாயல் - மென்மையுடைய (சாயல் - ஐம்பொறியால் நுகரும்
மென்மை). 473

2377. வாள்அரவு தீண்டவும்தான் தீண்டகில்லாள்
மறுமாற்றம் மற்றொருவர் கொடுப்பார்இன்றி
ஆள்அரியேறு அனையானை அணுக வீழ்ந்தே
அசைந்தமலர்க் கொடிபோல்வாள் அரற்றும்போது
கோள்உருமும் புள்அரகம் அனையார் எல்லாக்
கொள்கையினா லும்தீர்க்கக் குறையாது ஆக
நீள்இரவு புலர்காலை மாலை வாச
நெறிகுழலாள் நெடிதுஅயர்ந்து புலம்புகின்றாள்.

திருமணம் ஆகாதவளாதலின் “தீண்டகில்லாள்” என்றார்.
மறுமாற்றம் - மறுவார்த்தை; தேர்தல் மொழி. ஆள்அரி ஏறு அனை
யானை - ஆண் சிங்கம் போன்றவனை. அரற்றும்போது கதறி
அழும்போது (பல சொல்லிக் குறைகூறி அழும்போது). கோளுருமும்
புள்ளரசும் அனையார் எல்லாக் கொள்கையினாலும் கொல்லும்
இடியையும் கருடனையும் ஒத்த மந்திரவாதிகளின் முயற்சிகளுக்
கெல்லாம். இடியும் கருடனும் பாம்புக்குப் பகை என்பது மரபு.
இடியையும் கருடனையும் தாமாகப் பாவித்துப் பயின்றுகளைய அவ்
விடியினியலையும் கருடனியலையும் பெறுவோர் பாம்பு விடத்தை
அப்பாவனையால் இறக்குவதுண்டு. எல்லாக் கொள்கை என்பது
பாவனையன்றி மற்ற மணிமந்திர ஒளடதாதியுங் குறிப்பதாகும்.
மாலையின் மணம் பொருந்திய நெறித்த கூந்தலையுடையாள். 474

2378. அன்னையையும் அத்தனையும் பிரிந்து நின்னை
அடைவுஆக உடன்போந்தேன் அரவால் வீடி
என்னை உயிர்விட்டு அகன்றாய் யான்என் செய்கேன்
இவ்இடுக்கண் தீர்க்கின்றார் யாரும் இல்லை
மன்னியசீர் வணிகர்குல மணியே! யானும்
வாழேன் என்று என்று அயர்வாள் மதியினாலே
சென்னி இளம்பிறை அணிவார் கோயில் வாயில்
திசைநோக்கித் தொழுதுஅழுதாள் செயல்ஒன்று இல்லாள்.

அடைவாக - சார்பாக. வீடி - மாண்டு. அயர்வாள் மதியினால்
வருந்துகின்றவளாகிய அப்பெண்மணி தன் அறிவால். “திக்கற்றவர்

கட்டுத் தெய்வமே துணை”. பெருந் துன்பத்தில் ஆண்டவன் நினைவு தோன்றலும், அவனை நோக்கி முறையிடலும் இளமைப் பயிற்சியின் பயன் என்க. மதி என்பது அப்பெண்மணியின் தெளிந்த நுண்ணறிவைப் புலப்படுத்துவது. 475

2379. “அடியார்ஆம் இமையவர்தம் கூட்டம்உய்ய
அலைகடல்வாய் நஞ்சுஉண்ட அமுதே! செங்கண்
நெடியானும் நான்முகனும் காணாக் கோல
நீலவிட அரவுஅணிந்த நிமலா! வெந்து
பொடிஆன காமன்உயிர் இரதிவேண்டப்
புரிந்துஅளித்த புண்ணியனே! பொங்கர் வாசக்
கடிஆரும் மலர்ச்சோலை மருங்கு சூழும்
கவின்மருகல் பெருமானே! காவாய்” என்றும்.

அடியவராகிய தேவர் கூட்டம். இரதி - காமன் மனைவி. புரிந்து - விரும்பி. பொங்கர்வாசக்கடி ஆரும் மலர் - கொம்புகளில் மணம் விருந்து கமழும் மலர்களையுடைய. கவின் - அழகு வாய்ந்த. ஆண்டவன் திருவடியில் இடையீட்டின்றி நெஞ்சைப் படிய வைத்திருப்பார் அடியார் எனப்படுவர். ஆண்டவன் திருவடி திருவருளுக்கு அறிகுறி. ஈண்டு இவ்வம்மையார் வேறு களைகண் பெறாது, ஆண்டவன் திருவடியில் நெஞ்சைப் படியவைத்தவ ராயினார் என்பது குறிப்பு. இமையவர் - இமையா நாட்ட முடையவர். இங்கே அம்மையார் கண்ணிமையாது வருந்தினர் என்று கொள்க. அன்று “கூட்டம்”; இன்று “ஒருயிர்” என்பது; “உய்ய” என்பது பழைய சான்றை உணர்த்துவது. “அலைகடல்வாய்”, அலைக்குந் துக்க சாகரத்திடை அம்மையார் மூழ்கிக் கிடப்பதை உணர்த்துவது. நஞ்சால் இடர்நேர்ந்துள்ளமையான், இறைவன் நஞ்சுண்ட வரலாறு இங்கே குறிக்கப்படுகிறது. “அமுதே” என்பது இறவாமையை விளக்குவது. ஈண்டுச் செய்யப்படும் வேண்டுகலும் இறப்பைத் தவிர்த்தலைப் பற்றியது. அம்மையார் மனத்துக்கு, நஞ்சுண்டும் இறவாத ஒருவனே அமுதாகத் தோன்றுவது உணர்த்தப்படுகிறது. “சட்டோ நினைக்க மனத்தமுதாஞ் சங்கரனை” (திருவாசகம்: திருக்கோத்தும்பி. 7.) அடியார் துயரைக் களையும் ஆண்டவன்றன் பெற்றிமை நோக்கி “அடியாராம்” எனப்பட்டது. “அன்று இமையவர் பொருட்டு நஞ்சை ஏற்றாய்; இன்று மனிதர் பொருட்டு நஞ்சை ஏலாய்” என்று வேண்டியவாறாம். “அன்று கூட்டத்துக்கு அருள்செய்த பெருமான் இன்று ஒருயிர்க்கு அருள்செய்தல் அருமைகொல்” என்றபடி “உய்ய” என்பது, பழைய சான்றைக் குறித்தலான், உறுதியை உணர்த்துவது. “பெருங்கடலில் தோன்றிய நஞ்சை உண்டு அடியார்களைக் காத்த உனக்கு, இச் சிறுநஞ்சு எவ்வளவினது” என்றவாறாம். ஆண்டவன் நஞ்சுணி கண்டனா

யிருத்தல் இரக்கக் குறிப்பையும், பிறர் துன்பங்களைதலையும், இன்ன பிறவற்றையும் விளக்குவது. “சிற்றுயிர்க்கு இரங்கிக் - காய்சின ஆலம் உண்டாய் அமுதுண்ணக் கடையவனே” (திருவாசகம்: நீத்தல் விண்ணப்பம். 50). நஞ்சு மரணத்தை விளைப்பது. நஞ்சுண்டுஞ் சாவாமலிருத்தல் அருமை. அந்நஞ்சுண்டும் இறவாதுள்ள ஒருவனே நஞ்சால் விளைந்த கேட்டினை ஒழிக்கவல்லான் என்பது. அந் நுட்பம் அமுதே” என்பதனால் விளங்குகிற்று. நஞ்சையொழிக்க வல்ல - அமுதம் ஈண்டுவேண்டற்பால தென்பது குறிப்பு. “அடிய வர்கள் துயர் போக்குங் குறியாக அழகிய நீலத்தைக் கண்டத்தில் தாங்கி அமுதாக விளங்கும் பெருமானே! நஞ்சால் உற்ற துன்பத்தைப் போக்காயோ” என்று வேண்டியவாறாம்.

செங்கண் நெடியானும் நான்முகனும் இறைவன் அடிமுடி தேடிய காலத்தில் உற்ற மன அலைவு போன்ற அலைவினை இங்கே அம்மையார் பெற்றனர் போலும். செங்கண் துக்கத்தையும், நெடுமை துக்கத்தின் மிகுதியையும், நான்முகம் துக்கம் பெருகும் பன்முகத்தையுங் குறிப்பன. “அவ்விருவரும் முனைப்பால் திருவருட் கோலத்தைக் காணாராயினர். அவர் நிலையில் யான் இல்லை. என்னைக் கோலஞ்செய்யாதே ஆண்டவனே” என்றபடி. “அக் கோலம் எனக்கு வேண்டாம்” என்றவாறு. “பிரமன் அரி என்று இருவரும் தம் பேதைமையால் - பரம்யாம் பரம் என்றவர்கள் பதைப் பொடுங்க - அரனார் அழலுருவாய் அங்கே அளவிறந்து பரமாகி நின்றவா தோணோக்கம் ஆடாமோ” (திருவாசகம்)

அரியும் அயனும் ஆண்டவன் அடிமுடி தேடிய கதை புராணங்களில் வருவது. அக்கதைக்குப் பலவித தத்துவார்த்தங் களுண்டு. தத்துவார்த்ததை விடுத்துக் கதையையே பொருளென நம்பி இடர்ப்படுவோர் பௌராணிக சமயத்தவரென்க. ஈண்டு ஒருவித நுட்பம் சுருங்கிய முறையில் வருமாறு: பெயரில்லா ஆண்டவனுக்குப் பல பெயர்கள் வழங்கப்படுகின்றன. அப் பெயர்களை ஆராய்ந்ததால், அவை ஆண்டவன் இயல்பை உணர்த் துவனவாகும். அப்பெயர்களுள் ஒன்று சச்சினாந்தம் என்பது. சத் + சித் + ஆனந்தம் - சச்சினாந்தம். சத் - உண்மை; சித் - அறிவு; ஆனந்தம் இன்பம். சச்சித் ஆனந்தம் என்னும் இம்மூன்றும் தனித்தனியே பிரிந்து நிற்பன அல்ல. இம்மூன்றும் ஒரு பொருளில் அகலமும் நீளமும் உயரமும் பிரிவின்றிக் கிடத்தல்போலப் பிரிவின்றிக் கிடப்பன. இம்மூன்றும் பிரமன் விஷ்ணு சிவன் என்று நூல் வழக்குப் பெற்றிருக்கின்றன. பிரமன் படைப்பவன் என்றும், விஷ்ணு காப்பவன் என்றும், சிவன் அழிப்பவன் என்றும் நூல்கள் சொல் கின்றன. பிரமன் படைப்பால் உலகம் தோன்றுகிற தென்பதும் நூற் கூற்று.

இவ்வுலகம் கண்ணுக்குப் புலனாகிறது. கண்ணுக்குப் புலனாகும் உலகைக் கொண்டே ஆண்டவனுண்மை உணர்ந்து தெளிவுறுதல் வேண்டும். ஒருவன் கண்கூடாகத் தோன்றும் உலகை ஆராயப் புகுகிறான். ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து உலகம் காரியம் என்றும், அதற்குக் காரணம் ஒன்று உண்டு என்றும் அவன்முடிவுக்கு வருகிறான். அக்காரணம் உண்மை அல்லது சத் என்று அவன் உணர்கிறான். காரணமாகிய சத் உலகமாகக் காரியப்படுவது படைப்பு என்று சொல்லப்படுகிறது.

காரிய உலகம் சடமாயிருத்தலான், அதன் காரணமும் சடமாயிருத்தல் வேண்டும். சடம்தானே காரியப்படாது. அதைக் காரியப்படுத்த சடமல்லாத மற்றொரு பொருள் வேண்டற்பாலதாகிறது. அப்பொருளே அறிவு அல்லது இறை என்று சொல்லப்படுகிறது. இறை, சடத்தைக் காரியப்படுத்துதற்குப் படைப்பு என்றும், அவ்வியல்புக்குப் பிரமன் என்றும் நூல்கள் சொல்லும். அப்பிரமன் சச்சிதானந்தத்தின் ஒரு கூறாகிய சத் என்க. உலகமும் சத்; பிரமனும் சத். இவ்விரண்டனுள் முன்னையது காரியப்படுஞ் சத்; பின்னையது அக்காரியத்தைச் செய்யுங் காரியப்படாத சத். உலகம் மாறுதலடையுஞ் சத் என்றும், பிரமன் மாறுதலடையாத சத் என்றுஞ் சுருங்கக் கூறலாம். இச் சத் அச்சத்தைக் காரியப்படுத்துவதால். இரண்டுக்கும் பொதுவாகச் சத்தென்றும் பொதுப்பெயர் வழங்கப்படுகிறது. ஆகவே எடுத்த பொருளை விளக்குதற்பொருட்டு உலகை - சத் - பிரமன் என்று குறித்துக்கொள்ளலாம் இது நிற்க.

உலகை ஆராயும் ஒருவன், அதனை ஆராய்ந்து, அதன் உண்மை கண்டபின், மேலும் ஆராய்ந்து செல்கையில் அவனுக்கு உலகெனுஞ் சத்தினூடே நீக்கமின்றிக் கலந்துள்ள சித்தின் (அறிவின்) உண்மை விளங்குகிறது.

சித்தும் சச்சிதானந்தத்தின் ஒரு கூறு. அச் சித் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருத்தலால் அதற்கு விஷ்ணு என்ற பெயர் சூட்டப்பட்டது. விஷ்ணு என்பது எங்கும் நீக்கமற நிறைந்துள்ளது என்னும் பொருள் கொண்டது. சத்தினூடே கலந்துள்ள சித்தின் உண்மை உணர்ந்ததும் ஆராய்ச்சியாளனுக்கு ஒருவித ஐயம் பிறக்கிறது. அவ்வையமாவது 'சத்திலிருந்து (பிரமாவிலிருந்து) சித் (விஷ்ணு) பிறந்திருக்குமா அல்லது சித்திலிருந்து சத் பிறந்திருக்குமா' என்பது. இவ்வவையத்தால் தாக்குண்டு உண்மை காணக் கீழும் மேலும் நோக்கி நோக்கிச் சிந்தித்து அலையும் ஒரு நிலையைப் புராணங்கள், பிரம விஷ்ணுக்கள் சிவனது அடி முடி தேடியதாகக் கதைகள் கட்டியிருக்கின்றன. பின்னே சிந்தனையால் தெளிவு உண்டாகிறது. தெளிவில் ஆனந்தம் பிறத்தல் இயல்பு. ஆனந்தம் சச்சிதானந்தத்தின் மற்றொரு கூறு. ஆனந்தமாகிய சிவம் விளங்கியதும், அச்சிவத்துக்கு வேறாகச் சத்தும் (பிரமாவும்), சித்தும் (விஷ்ணுவும்) விளங்காமை புலப்படும்.

விரிக்கிற் பெருகும். கதைகளின் நுட்பத்தை ஆய்ந்து உண்மை தெளிந்து அறிவு விளங்கி இன்புறுவது சிறப்பு.

தத்துவ ஆராய்ச்சிக்காரன் சத்திலிருந்து சித்துப் பிறந்ததா; இதிலிருந்து அது பிறந்ததா என்று அலைவதுபோல அம்மையார் மனம் அலைந்த தென்க. புராணக் கதைப்படி இருவரும் அடிமுடி காணாது வருந்தி முனைப்பழிந்த பின்னை ஆண்டவன் அருட் கோலம் அவருக்குப் புலப்பட்டது. அவ் வருட்கோலத்தை அம்மையார் நினைந்து வேண்டுகிறாரென்க.

நீலவிட அரவால் துன்பம் நேர்ந்துள்ளமையால், நீலவிட அரவம் அணிந்த கோலம் இங்கே குறிக்கப்படுகிறது. “அரவணிந்தும் அரவு தீண்டப்பெறாத பெருமானே! அரவு தீண்டிய துன்பத்தைப் போக்குவாயாக” என்று முறையிட்டவாறாம்.

உலகம் காரியம். மாயை, காரணம். ஆண்டவன் காரிய காரணங்களின் உள்ளும் புறமும் நீக்கமற நிற்பவன். காரணம் காரியப்படும்தோது. அது பாம்பு மண்டிலித்தாற் போன்று சுழன்று சுழன்று இயங்கலான். அப்பாம்பு ஆண்டவனுக்கு அணி என்று பெளராணிகம் கூறும். பாம்பணி, தோற்றத்துக்கு அறிகுறியாதலின், அது, வணிகன் உயிர்த் தோற்றத்தைக் குறித்த வேண்டுகலுக்கு ஆளப் பட்டது காண்க. மாயை போர்வையாக இருந்தும், இறைவனுக்கு அதன்கண் தோய்தல் இன்மையான் “நிமலா” என்றார். மலத்திலுள்ளார்க்குத் துணைசெய்ய வல்லான் “நிமலனே யாவன்” என்பது அறியற்பாலது. இது நஞ்சைப்பற்றிய வேண்டுகல் ஆதலால், நஞ்சுண்டமையும் பாம்பணிந்தமையும் குறிக்கப்பட்டன என்க.

“இரதியாகிய பெண்ணின் வேண்டுகலுக்கு இரங்கிக் காமன் உயிரளித்த பெருமானே! யானும் ஒரு பெண். என் வேண்டுகலுக்கும் இரங்கியருளாய்” என்றபடி (இரதியின் வேண்டுகலைக் கந்த புராணம்; உற்பத்தி காண்டம் - காம தகனப் படலத்திற் காண்க). “ஆண்டவனே! பொடியான காமன் மீண்டும் உயிர் பெற்றெழும்பு புரிந்து திருவருள் செய்த உனக்கு இன்னும் பொடியாகாத இவ்வணிகன் உயிர் பெற்றெழும்பு புரிந்து செய்தல் அருமையோ” என்ற வாறு. மலர்ச்சோலை, ஆண்டவன் தண்ணருளைக் குறிப்பது. விட அனல் ஒழியத் தண்மை அருள்வேண்டும் என்றபடி. துன்பும் துயருமில்லாத இடத்தே பொலிவது அழகு. சோலை சூழ அழகுடன் வீற்றிக்கும் ஆண்டவனைச் சூழ்ந்து துன்பும் துயருமிருத்தல் கூடா தாகலான், அத்துன்பையுந் துயரையும் ஒழிந்தருள்க என்று வேண்டியவாறு காண்க.

2380. “வந்துஅடைந்த சிறுமறையோன் உயிர்மேல்சீறி
வரும்காலன் பெருங்கால வலயம் போலும்
செந்தறுகண் வெள்ளயிற்றுக் கரிய கோலம்
சிதைந்துஉருள வதைந்துஅருளும் செய்தாளா
இந்தவிடக் கொடுவேகம் நீங்குமாறும்
யான் இடுக்கண் குழிநின்று ஏறும்ஆறும்
அந்திமதிக் குழிவிளர் செய்யவேணி
அணிமருகல் பெருமானே! அருளாய்” என்றும்

சிறுமறையோன் - மார்க்கண்டேயர். பெருங்கால வலயம் போலும். “பரந்த நஞ்சின் சூழ்வு போலும்” என்பது பழைய குறிப்புரை; “பெரிய காலச் சக்கரம் போலும்” என்பது ஆறுமுகத் தம்பிரானார் உரை. செந்தறு. . . .கோலம் - சிவந்த கடுங்கண்ணும் வெள்ளிய பற்களையுமுடைய காலனது கரிய கோலம்; (தறுகண்மை - கடுகக் கொல்லுதல்). அன்று சிறு மறையோன்; இன்று பெண் என்பது குறிப்பு. அங்கே காலனது தறுகண்மை; இங்கே கரும் பாம்பின் தறுகண்மை. “காலனை உதைத்த செய்ய தானைப் போற்றும் எனக்கு அத்தாள் துணைசெய்யாதோ” என்றபடி. “மார்க்கண்டர்க்காக மறலிபட்ட பாட்டையுன்னிப் - பார்க்கில்நின் அன்பர்க்கு என்ன பயங்காண் பராபரமே” - தாயுமானவர்: பராபரக் கண்ணி. வெயிலொடுங்கும் அந்தியும் வளர்மதியும் செய்ய வேணியும் துன்பம் ஒடுங்கத் தண்மை அருளைத் தாரை தாரையாகப் பொழிதலைக் குறிப்பன. இப்பாட்டிலும் மேற்பாட்டிலும் போந்துள்ளகதைக் குறிப்புகள், அடியவர் துயர்களையும் ஆண்டவன் அருளியல்புகளை உணர்த்துவன என்க. 477

2381. இத்தன்மை சிவன்அருளே சிந்தித்து ஏங்கும்
இளங்கொடிபோல் நுடங்கும்இடை ஏழைஏத்தும்
அத்தன்மை ஓசைஎழுந்து எங்கள் சண்பை
ஆண்டகையார் கும்பிட வந்து அணைகின்றார்தம்
மெய்த்தன்மை விளங்குதிருச் செவியில் சார
மேவுதலும் திருவுள்ளக் கருணை மேன்மேல்
வைத்துஅன்னம் எனஅயர்வாள் மாடுநீடு
மாதவத்தோர் சூழ எழுந்தருளி வந்தார்.

நுடங்கும் இடை ஏழை - துவளும் இடையுடைய அப்பெண் மணி. மேன்மேல் அவளிடம் வைத்து. அயர்வாள் மாடு - வருந்திச் சோரும் அவளிடம். 478

2382. சிரபுரத்து மறையவனார் சென்று நின்று
சிவபெருமான் அருள்போற்றிச் சிந்தை நைந்து
பரிவுறுவாள் தனைநோக்கிப் “பயப்பேடல் நீ
பருவரலும் நும்பரிசும் பகர்வாய்” என்னக்

கரமலர்கள் உச்சியின் மேல் குவித்துக் கொண்டு
கண் அருவி சொரிந்து இழியக் காழி வேதப்
புரவலனார் சேவடிக் கீழ் வீழ்ந்து தாங்கள்
போந்ததுவும் புகுந்ததுவும் புகலல் உற்றாள்.

பரிவுறுவாள்தனை - துன்புறுபவளை. பருவரலும் நும்பரிசும்
- உனக்கு நேர்ந்த வருத்தம் இன்னதென்பதையும், உமது வரலாற்
றையும். போந்ததுவும் புகுந்ததுவும் - தாங்கள் வந்த விதத்தையும், வந்த
இடத்தில் நிகழ்ந்ததையும். 479

2383. “வளம் பொழில் சூழ் வைப்பூர்க்கோன் தாமன்எந்தை
மருமகன் மற்றுஇவன் அவற்கு மகளிர் நல்ல
இளம்பிடியார் ஓர் எழுவர் இவரில் மூத்தாள்
இவனுக்கென்று உரைசெய்தே ஏதிலானுக்கு
உளம் பெருகத் தனம் பெற்றுக் கொடுத்த பின்னும்
ஓர் ஓருவர் ஆகஎனை ஒழியஈந்தாள்
தளர்ந்துஅழியும் இவனுக்ககாத் தகவுசெய்து அங்கு
அவரை மறைத்து இவன் தனையே சார்ந்து போந்தேன்.

என் தந்தை வைப்பூர்க் கோன். அவன் பெயர் தாமன். இவன்
அவனுக்கு (தந்தைக்கு) மருமகன். அவற்கு - தந்தைக்கு. பிடியார் -
பெண்யானை போன்றவர்கள். ஏதிலானுக்கு உளம் பெருகத் தனம்
பெற்று - (பின்னே ஏமாற்றி) அயலானுக்குத் தன் மனம் மகிழ் (அவ
னிடம்) பொருளை வாங்கிக் கொண்டு. இவனுக்காக. தகவு செய்து -
அன்பு பூண்டு. அவரை மறைத்து - என்னைப் பெற்றவர்களுக்குத்
தெரியாதவாறு மறைத்து. ஒரு பெரிய வரலாற்றை ஆசிரியர் மிகச்
சுருங்கிய மொழியில் விளக்குவது சுருதற்பாலது. 480

2384. மற்றுஇவனும் வாள்அரவு தீண்ட மாண்டான்
மறிகடலில் கலம்கவிழ்த்தார் போல நின்றேன்
சுற்றத்தார் எனவந்து தோன்றி என்பால்
துயரம் எலாம் நீங்க அருள் செய்தீர்” என்னக்
கற்றவர்கள் தொழுது ஏத்தும் காழி வேந்தர்
கருணையினால் காரிகையாள் தனக்கு நல்கப்
பற்றியவாள் அரவுவிடம் தீருமாறு
பணை மருகல் பெருமானைப் பாடலுற்றார்

வாள் - ஒளியுடைய. மறிகடலில் - மீளவரும் அலைகளை
யுடைய கடலில். கலம் - சுப்பல். காரிகையாள் தனக்கு வணிகனைக்
கொடுக்க. சம்பந்தப் பெருமான் தந்தையாக நின்று கருணை செய்கிறா
ரென்க. வாள் - கொல்லுந் தொழிலையுடைய. பணை - பண்ணை
(வயல்) சூழ்ந்த. 481

2385. சடையானை எவ்வயிர்க்கும் தாய் ஆனானைச்
சங்கரனைச் சசிகண்ட மவுலியானை
விடையானை வேதியனை வெண்ணீற்றானை
விரவாதார் புரம் மூன்றும் எரியச் செற்ற
படையானைப் பங்கயத்து மேவினானும்
பாம்பு அணையில் துயின்றானும் பரவும் கோலம்
உடையானை “உடையானே தகுமோ இந்த
ஓள் இழையாள் உள் மெலிவு” என்று எடுத்துப்பாட.

கண்ட சசி மவுலி யானை - துண்டப்பிறை முடி யானை. படையானை - அம்பு முதலிய படைகளையுடையவனை. ஓள் இழையாள் - ஒளி பொருந்திய ஆபரணங்களை யணிந்த பெண்மணியின். 482

2386. பொங்கு விடம் தீர்ந்துஎழுந்து நின்றான் சூழ்ந்த
பொருளில் திருத்தொண்டர் சூழாம் பொலிய ஆர்ப்ப
அங்கையினை உச்சியின் மேல் குவித்துக் கொண்டுஅங்கு
அருள் காழிப் பிள்ளையார் அடியில் வீழ்ந்த
நங்கை அவள் தனைநயந்த நம்பியோடு
நானிலத்தில் இன்புற்று வாழும் வண்ணம்
மங்குல் தவழ் சோலைமலி புகலி வேந்தர்
மணம்புணரும் பெருவாழ்வு வகுத்து விட்டார்.

பொருவில் - ஒப்பில்லாத. நங்கை - மகளிரில் சிறந்தவள்; நம்பி - ஆடவரில் சிறந்தவன். நயந்த - விரும்பிய. புறம்பயம் என்னும் திருப்பதியில் ஒரு வணிகன் விடந் தீண்டப்பெற்றுத் திருஞான சம்பந்தப்பெருமான் திருவருளால் உயிர் பெற்றெழுந்த வரலாறு திருவிளையாடல் புராணங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவ் வரலாற்றையும், பெரியபுராணத்திற் கூறப்பெறும் இவ் வரலாற்றையும் தொடர்புபடுத்திச் சிலர் இடர்ப்படுகிறார். அதற்கும் இதற்கும் எவ்விதத் தொடர்புமில்லை. அக்கதை வேறு; இக்கதை வேறு. பெரும்பற்றப்பிலியூர் நம்பி திருவிளையாடற்புராணம்; 62 சான்றழைத்த திருவிளையாடலையும், பரஞ்சோதி முனிவர் திரவிளையாடற் புராணம்: 64. வன்னியும் கிணறும் இலிங்கமும் அழைத்த படலத்தையும் பார்க்க. இவ்விரண்டு ஆசிரியன்மாரும் பெரிய புராணத்தை நன்கு ஓதி உணர்ந்தவராதலின், வெவ்வேறிடங்களில் பெரியபுராணச் சொற்றொடர்களை ஆண்டிருப்பது போல, இவ்விரு படலங்களிலும் பெரிய புராணத்தில் திருமருகல் விடந்தீர்ந்த அற்புத நிகழ்ச்சியிலுள்ள சில சொற்றொடர்களை ஆண்டிருக்கிறார். அங்கும் வணிகன் - இங்கும் வணிகன்; அங்கும் அரவு தீண்டல் - இங்கும் அரவு தீண்டல்; அங்கும் பெண்ணின் அலமரல் - இங்கும் பெண்ணின் அலமரல்; அங்கும் சம்பந்தர் - இங்கும் சம்பந்தர்; அங்கும் விடந்தீரல் - இங்கும் விடந்தீரல் முதலிய

ஒருமைப்பாடுகளிருத்தலால் பெரியபுராணச் சொற்றொடர்களையும், வேறு சில அமைப்புகளையும் ஆசிரியன்மார் எடுத்த தாண்டனர் போலும். பெரும்பற்றப் புலியூர் நம்பி இவ்வையத்தைக் களைய வேண்டிப்போலும் “சான்றழைத்த திருவிளையாடல்” இறுதிப் பாட்டில், “மருத்தயில் பாப்புக் காப்பு வள்ளலை மனத்து வைத்துத் - தருக்கமார் காழி வேந்தர் சடையெனும் யாப்பெடுத்து - விரைத்திரு மருகல் தன்னில் வெவ்விடந் தீர்த்ததன்றித் - திருப்புறம் பயத்தலத்தில் தீர்த்தனர் திருக்கண் சாத்தி” என்று அருளிப் போந்தார். திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் மருகலில் திருப்பதிகத் தாலும், புறம்பயத்தில் திருநோக்காலும் விடந்தீர்த்தனர் என்பது கருதற்பாலது. 483

2387. மற்றவர்க்கு விடைகொடுத்துஅங்கு அமரும் நாளில்
மருகல் நகரினில் வந்து வலிய பாசம்
செற்றபுகழ்ச் சிறுத்தொண்டர் வேண்ட மீண்டும்
செங்காட்டங் குடியில்எழுந் தருளவேண்டிப்
பற்றிஎழும் காதல்மிக மேன்மேல் சென்று
பரமனார் திறத்துஉன்னிப் பாங்கர் எங்கும்
சுற்றும் அருந்தவரோடும் கோயில் எய்திச்
கூடர்மழு ஆண்டவர் பாதம் தொழுவான் புக்கார்.

வலிய பாசம் செற்ற - வலிமையான பந்தத்தை அழித்த. பரமனார் திறத்து உன்னி - ஆண்டவன் திருவருள் திறத்தை நினைந்து. கோயில் - திருமருகற் பெருமான் கோயில். 484

2388. புக்கு இறைஞ்சி எதிர்நின்று போற்றுகின்றார்
பொங்கு திரை நதிப் புனலும் பிறையும் சேர்ந்த
செக்கர் முடிச்சடை மவுலி வெண்ணீற்றார் தம்
திருமேனி ஒருபாகம் பசுமை ஆக
மைக்குலவு கண்டத்தார் மருகல் கோயில்
மன்னும் நிலை மனம்கொண்டு வணங்குவார் முன்
கைக் கனவார் கணபதீச் சரத்தின் மேவும்
காட்சி கொடுத்த அருளுவான் காட்டக் கண்டார்.

செக்கர்முடி, வெண்ணீற்று மேனி, ஒருபாகம் பசுமை (உமை), மைக்குலவு (நீல) கண்டம் - அழகிய கோலம்; இக்கோலம் உள்ளங்கவர்வது; தியானத்துக்குரியது; இந்நிறங்களில் நலனும் திறனுமுண்டு.

**காலவரிசைப்படி பொருள்வழிப் பிரிக்கப்பட்ட
திரு.வி.க.வின் தமிழ்க்கொடை**

I. வாழ்க்கை வரலாறுகள்

1. நா. கதிரைவேற் பிள்ளை சரித்திரம்	1908
2. மனித வாழ்க்கையும் காந்தியடிகளும்	1921
3. பெண்ணின் பெருமை அல்லது
வாழ்க்கைத் துணை	1927
4. நாயன்மார் வரலாறு	1937
5. முடியா? காதலா? சீர்திருத்தமா?	1938
6. உள்ளொளி	1942
7. திரு.வி.க. வாழ்க்கைக் குறிப்புக்கள் 1	1944
8. திரு.வி.க. வாழ்க்கைக் குறிப்புக்கள் 2	

II. உரை நூல்கள்

9. பெரிய புராணம் – குறிப்புரையும் வசனமும்	1907–10
10. பட்டினத்துப்பிள்ளையார் திருப்பாடற்றிரட்டும்
பத்திரகிரியார் புலம்பலும் விருத்தியுரையும்	1923
11. காரைக்கால் அம்மையார் திருமுறை – குறிப்புரை	1932
12. திருக்குறள் – விரிவுரை (பாயிரம்)	1939
13. திருக்குறள் – விரிவுரை (இல்லறவியல்)	1941

III. அரசியல் நூல்கள்

14. தேசபக்தாமிர்தம்	1919
15. என் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே	1921
16. தமிழ்நாட்டுச் செல்வம்	1924
17. இன்பவாழ்வு	1925
18. தமிழ்த்தென்றல் அல்லது தலைமைப்பொழிவு	1928

19. சீர்திருத்தம் அல்லது இளமை விருந்து	1930
20. தமிழ்ச்சோலை அல்லது கட்டுரைத்திரட்டு 1	1935
21. தமிழ்ச்சோலை அல்லது கட்டுரைத் திரட்டு 2	1935
22. இந்தியாவும் விடுதலையும்	1940
23. தமிழ்க்கலை	1953

IV. சமய நூல்கள்

24. சைவ சமய சாரம்	1921
25. நாயன்மார் திறம்	1922
26. தமிழ்நாடும் நம்மாழ்வாரும்	1923
27. சைவத்தின் சமரசம்	1925
28. முருகன் அல்லது அழகு	1925
29. கடவுட் காட்சியும் தாயுமானாரும்	1928
30. இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவுள்ளம்	1929
31. தமிழ்நூல்களில் பௌத்தம்	1929
32. சைவத் திறவு	1929
33. நினைப்பவர் மனம்	1930
34. இமயமலை அல்லது தியானம்	1931
35. சன்மார்க்க போதமும் திறவும்	1933
36. சமரச தீபம்	1934
37. சித்த மார்க்கம்	1935
38. ஆலமும் அமுதமும்	1944
39. பரம்பொருள் அல்லது வாழ்க்கை வழி	1949

V. பாடல்கள்

40. உரிமை வேட்கை அல்லது நாட்டுப்பாடல்	1931
41. முருகன் அருள் வேட்டல்	1932
42. திருமால் அருள் வேட்டல்	1938
43. பொதுமை வேட்டல்	1942
44. கிறிஸ்துவின் அருள் வேட்டல்	1945
45. புதுமை வேட்டல்	1945
46. சிவனருள் வேட்டல்	1947
47. கிறிஸ்து மொழிக்கூறல்	1948

48. இருளில் ஒளி	1950
49. இருமையும் ஒருமையும்	1950
50. அருகன் அருகே அல்லது விடுதலை வழி	1951
51. பொருளும் அருளும் அல்லது மார்க்ஸியமும் காந்தியமும்	1951
52. சித்தந் திருந்தல் அல்லது செத்துப் பிறத்தல்	1951
53. முதுமை உளறல்	1951
54. வளர்ச்சியும் வாழ்வும் அல்லது படுக்கைப் பிதற்றல்	1953